BEYZA AKSOY

SİYAM

kanburu

epsilon

Misal bir kurşun yedik, canımıza
denk geldi. Yaraya giren bıçak,
kurşunu çıkarmak mı istiyor
yoksa yarayı deşmek mi?
Birini kalbine kabul etmek zor,
yarana kabul etmek risktir.

BEYZA AKSOY

SİYAM

kanbeyaz

-II-

epsilon

Zeynep için.
Keşke böyle olmasaydı hiçbir şey.

"Buluta yükü sorulmazmış."
Feridun Düzağaç

Siyam II
Kanbeyaz

Çalma Listesi

Açık Seçik Aşk Bandosu, *Ölüm*
April Rain, *Deadman On Vacation*
Işıl German, *Aşkın Kederi*
Neyse, *Siyah (Esved)*
Fikri Karayel, *Trenler*
Zülfü Livaneli, *Gözlerin*
Feridün Düzağaç, *Kül (Demli Versiyon)*
Erdal Güney, *Sarı ve Rüzgar*
Nilüfer, *Göreceksin Kendini*
Red, *Darkest Part*
Nothing But Thieves, *If I Get High*
Nikkita, *Postcard Lover*
Sezen Aksu, *Biliyorsun*
Koray Candemir, *İhtimaller*
Paul Thomas Saunders, *Appointment in Samarra*
No Clear Mind, *A New Sun*
Sezen Aksu, *Ben De Yoluma Giderim*
Emel, *Holm*
Emel, *Everywhere We Looked Was Burning*
Raviş, *Güzel Kadın*
Sertab Erener, *İncelikler Yüzünden*

Sözleri silah etmiş kadın,
elindeki silahın tetiğine baskı uygulayan parmağını titretmez;
gözü karadır.

Sözleri silah etmiş bir adam ise
eli tetiğe değdiği ân tereddüt edeceğini bildiğinden gözü
kapalı ateş eder; zorunda bırakılmıştır.

1

SANRI

Küçükken büyük oyunlar oynardık, şimdi büyüdük ve küçük savaşlar vermeyi öğrendik. Öfkemiz ateşten çünkü alevler kül eder bizi biliyoruz. Küçükken siyaha siyah, beyaza beyaz derdik; şimdi siyahlar aldatıcı, beyazlar ise olabildiğince kırık. Siyahı beyazı yokmuş meğerse dünyanın, gökkuşağını görünce fark ettik.

Doğru ile yanlış birbirine geçmiş, iki tarafı birbirine geçiren geçmiş ise bizden hiçbir zaman geçmeyecek. İyi bir hafıza, acımasız bir cezadır derler; unutan iyileşir. Yaşlandıkça iyileşiyoruz bu denkleme göre sanırım... Annemin hastalığını hiçbir zaman ceza olarak görmedim, bir lütuftu bana kalırsa. Gözleri öyle bakan bir kadının bunca yıl, alabileceği en vicdanlı hediyeydi belki de. Hiç anlatmadı oturup da... Ona çekmişim sanırım, ben de anlatmayı sevmem. Bir terazim vardır eski usül, karşı taraf ne koyarsa kesesine ben de dengelemeye çalışırım aklımca, o kadar. Annem hiç tartmadı ya da tartacak bir şey koymadım ben keseye, o da dengelemedi. Ben ağzımı açacak cesareti bulduğumda o çoktan uzaklardaydı ve bir daha konuştuğumda beni dinleyemeyecek kadar hastaydı çünkü. Vaktinde konuşmamak benim en büyük cezamdı, iyi bir hafızadan ziyade... Ama şimdi sıcak suyun altında dikiliyorum ve düşünüyorum da yaşadıkça, duydukça, gördükçe... Geride bırakamayacağını bildiğin her şey, dizlerine kadar battığın bataklıkta hareket etmeni sağlıyor; batıyorsun, zamanın yaklaşıyor. Ölüyorsun evet. Belki bedenen değil ama ruhen.

Çöküyorsun. Çürük raporu almış bir binanın içindesin, terk etmemişsin evini. Edememişsin. Etmiyorsun. Ve etmeyeceksin, biliyorsun.

Hep hayal ettiğin o kordonda kulağında müzik, üzerinde ince bir elbiseyle bir yaz günü bisiklet sürebilecek misin yine huzurla? Bir yanında deniz, diğer yanında koca şehir... Belki yaptığın her şey, çektiğin bu cefa, omuzlarında taşıdığın yük, hepsi, her şey; bunun için... O gün için. O gün geldiğinde değecek mi hepsine? Bir amaç uğruna savaşırken yoldan çıkıp yozlaşan insanlar için en çok bunu merak etmişimdir. Aileni mi kurtaracaksın? İntikam için mi tüm bu yaptıkların? Güç? Para? Aşk? Aşk deme... Aşk değildir o. "Aşk"ın yolu yoktur, olsa da yürünmez.

Tüm hayatını hedefin uğruna harcasan bile sonucun seni tatmin etmeyeceğini bildiğin her gece biraz daha geç yatarsın, yarın olmasın diye. Çünkü geri dönmek için çok geç, ilerlemek için ise fazla gerginsindir. İnsan gerilince hata yapar.

Öleceksin neticesinde, neyin savaşını veriyorsun değil mi? *Öyle değildi.* Bazen kendimi düşüncelerimle boğmak istiyordum. Her şeyin boş geldiği dakikaların üzerine devrilen yeminim ölümcül bir virüs gibi akıyordu damarlarıma, kalbim pompalıyordu o kanı tüm vücuduma. Eğer her şey boş düşüncesindeysem zayıf olduğum anlamına geliyordu çünkü bu ve ben o tarafımı uykuya yatıralı çok oluyordu. Bir yemin etmiştim, savaş sirenleri çalıyorsa içimde, ciğerime batıyorsa aldığım nefes; bedelini ödeyeceğim hiçbir kavga boşa değildi. Hak edilen bir cinayeti işleyen katil, o hikâyenin masumu değildi elbet ama katili de değildi.

Halit Tasmas bir katildi. Ahmet Çevik leş bir adamdı. Bazı gerçeklerin yalnızca siyahları ve beyazları vardı.

Duş başlığından üzerime akan sıcak su banyoyu buhara boğarken sıcaktan nefes alamadığımın farkındaydım ama o kadar üşümüştüm ki buz soğuğunun tenime işleyen nefesi bir türlü gitmiyordu. Kendimi artık üşümediğime inandıramıyordum. Avuçlarımı açıp baktığımda, ellerimin kan kaplı olmadığına inandıramıyordum kendimi. Mama'yı vurmuşlardı.

Mama'nın adı Ünzile'ydi. Mama'yı Halit Tasmas vurmuştu ve kimse bir şey yapamamıştı çünkü bunu öngörebilen ya da onun önüne atlayan kimse yoktu. Kunt benim önüme atlamıştı. Ali Fuat dizlerinin üzerine çökmüştü, heybeti bir anda yok olmuştu bir kadının son nefesinin ardında. Yaraya baskı uygulayıp kanamayı durdurmaya çalışırken kurşunun çıkış yerinin olduğunu fark etmiştim sırtında, bu kötü haberdi. İyi haber yoktu. Çünkü ambulans, aramamızdan tam yedi dakika sonra gelmişti. Yedi dakika bir kadının hayatını almaya yetebilmişti. Suçu neydi peki? Mama'ya ulaşan Ahmet Çevik'ti, oğlunu kaçırıp beni kandırması için üzerine canlı bomba döşemiş ve Çırağan Sarayı'ndaki düğüne göndermişti onu. Daha sonra Mama beni evine alacak ve işe çıkaracaktı, en azından Ahmet'in hastalıklı kafasında böyle olacaktı. Planlı *tecavüz*. Bu kelimeyi kullanmamak için çok direnmiştim ama direnişim, bir kadının göğsüme yaslanmış cansız bedeninin üzerine yıkılmıştı bu gece. Çünkü Mama, Ahmet Çevik'e ve dolaylı yoldan onun kan kardeşi Halit Tasmas'a ihanet edecek, Kunt'a hiçbir şey söylememiş olsa da Ahmet Çevik'e de bildiklerinden bahsetmeyecekti ve bu Halit Tasmas'a göre ihanetti. Ve Halit Tasmas'la iş yapıp ona ihanet edenin bedeli ölümdü. Bir cinayet işlenmişti. Bir kadın vurulmuştu. Bir anne vurulmuştu. Bir Ünzile vurulmuştu.

Arabaya nasıl bindiğimi hatırlamıyordum ama Mama'nın cansız bedenine kalp masajı yaparken sağlık görevlilerinin kadının bedenini sedyeyle ambulansa taşıyışının ardından Kunt'un kollarımdan tutarak beni kaldırışını hatırlıyordum, kanla kaplıydı beyaz kazağım ve ellerim. Asfalt *kanbeyaz*dı. Üşümüş yanaklarıma avuçlarını bastırarak yüzünü yüzümle eşitlemiş ve bana ulaşmaya çalışmıştı ama söylediklerini duyamıyordum, daha sonra ise arabaya geçmiştik. Araba sıcaktı; ellerimin, dizlerimin ve ayaklarımın donunu çözen de bu olmuştu. Eve geldiğimizde bir hayalet gibi banyoya ilerlemiştim, Kunt yalnızca beni izliyordu ve başımı kaldırıp ona bakmasam da bir şey söylemesem de biliyordum bunu. Bir şey daha biliyordum; ona, Mama'ya ne olduğunu, ölüp öl-

mediğini sorma cesaretinde bulunamayacaktım çünkü bunu kabullenmeye hazır değildim. Duymaya hazır değildim. İstemiyordum. Sanki duymazsam gerçek olmayacaktı. Sanki dökülmezse sözler birinin ağzından, yaşanmış sayılmazdı.

Terasta anlattıklarının ardından kendimi onun yaşadıklarının içinde düşünüşüm ve kendi aklımca *"Ben kendimi öldürürdüm,"* deyişim fırtınalı bir gecede elektriğin gittiği karanlık bir eve düşen yıldırım gibi aydınlatıyordu şimdi zihnimi ve belki de ilk defa karanlık iyiydi. Toydum. Yaşamış, acı çekmiş, gözünün feri yok edilmiş, hayatı çalınmış bir kadına *"Haklısın. Ölemedim. Ölmeliydim,"* dedirtecek kadar toydum. Susmalıydım. Ben empati yapmamıştım, sadece korku dolu zihnimde kendimi başrol yapıp anlattıklarını oynatmıştım; bu bencillikti. Ve şimdi o kadın ölüydü.

Bir ânda âna geri çekildiğimde etraf karanlıktı; banyonun ışığı gitmişti ve ben refleks olarak attığım çığlıkla birlikte yere çökmüş, kollarımı başımın üzerine yaslamıştım.

Kapı şiddetle tıklandı. "Karaca!"

Ampul mü patlamıştı yoksa elektrik mi gitmişti? Belki de biri kapatmıştı ışığı... Ama hayır, bu olamazdı. Ben evdeydim. Ben orada değildim. Dağın başındaki soğuk evde ya da Mama'nın kadınlarla birlikte kaldığı dairede değil... Ben *evdeydim.* Eşyalarım buradaydı, kedim buradaydı, ben buradaydım. *Güvendeydim.*

Kapının kolu zorlandığında kollarımı indirip duşkabinine tutunarak ayağa kalktım ve suyu kapattım. Kunt kapının diğer tarafındaydı ama ne kadar zorlasa da kırmadığı sürece kapıyı açamazdı çünkü kilitlemiştim. Suyu kapattığım an sesin kesilmesiyle kapının ardındaki varlığı sessizliğe gömüldüğünde saçlarımı sıkıp kabinden çıktım ve kenardaki bornozu bedenime dolayıp belindeki ipi sıktım. Gözlerimi ovaladıktan sonra kilidi çevirdiğimde kapıyı da açmıştım. Koridor da karanlıktı ama Kunt'u görebiliyordum, üzerinde gri bir eşofman ve beyaz kısa kollu bir tişört vardı. Saçları nemliydi ve kaşlarını çatmıştı. "Çığlık attın," dedi gözleri yüzümde herhangi bir ifadenin izini sürerken. "İyi misin? Ne oldu?"

"Elektrik gitti," diye mırıldandım. Ardından kurumuş dudaklarımı ıslatarak birbirine bastırdım. Sesim çok kısık çıkıyordu. Düşüncelerimin gürültüsünden, sesimin kısılmasından nefret ediyordum. "Yine altyapı çalışması mı var?"

"Evet, öyleymiş ama birazdan jeneratör devreye girer," dedi Kunt. "İki saattir içeridesin. Bir şey oldu sandım."

"Ev çok soğuk." Sanki ondan başka bir şey görebiliyormuş gibi şampuandan yanan kızarık gözlerimi etrafta gezdiriyor ve sürekli kırpıştırıyordum.

"Soğuk mu?"

"Soğuk," dedim kollarımı birbirine sararken. Ardından elektrik geldi. Kafamı geri çevirerek banyonun lambasına bir bakış attım.

"Hasta mı oldun sen?" Bir adım ileri atıp avucunu alnıma bastırdığında istemsizce gözlerim kapandı, elleri soğuk değildi ama alnım sıcak mıydı bilmiyordum. "Üzerini giyin de gel, bir daha bakalım ateşine."

Kafamı salladım sessizce. Bir adım geri çekildiğimde kapının kulpundan tutmuş, kapatmıştım. Köşede eşyalarım vardı, saçlarımı tarayıp kurulandıktan sonra üzerimi giyinip banyodan çıkarsam benzin kokusundan arınmış olacaktım. Midem kalkıyordu kokusu ilk burnuma geldiği anı hatırladıkça. Ahmet Çevik kesinlikle hasta bir adamdı. Beni yakmaya kalkmıştı ve bunun altında bir hikâye vardı.

Saçlarımı bir havluyla kuruladıktan sonra köşedeki tarağıma uzandım; büyüyene dek annemle birlikte banyo yapardık, sonra salonda dizlerine bir havlu sererdi ve ben de önüne otururdum, tarardı saçlarımı. Kendi saçlarını da tarardı. Sonra ben onun taranmış saçlarını bir daha tarardım, incitmeden. Annem uyurken saçlarını örerdi, Ayşen Abla gibi örülü saçla dolanırdı hep. Ya annemin saçlarımı tarayışını, ya örüşünü, ya açınca oluşan dalgasını; bir şeyleri çok özlüyordum ama itiraf edemiyordum bunu kendime. Edersem koşa koşa yanına giderdim ve bu sefer iptal olan otobüs seferleri de durduramazdı beni, yürüyerek de olsa giderdim o köye. Ama bunu yapmamalıydım. Nasıl *nişanlı* etiketi için kaçırılıp satılmaya,

yakılmaya çalışıldıysam bundan sonra takip ediliyor olabileceğimi göz önünde bulundurmak zorundaydım. Artık ne ben, ne de görüştüğüm insanlar güvende olmayacaktı hiçbir zaman. Ve bunu ben seçmiştim. Kunt'un benim gitmem için bir kapıyı açıp dışarıyı göstermediği kalmıştı ama onu da yapsa bile gitmiş olmazdım bugün. Bunu artık o da biliyordu.

Tarağı saçlarımdan geçirmeye çalıştığımda, geçmedi.

Süt köpüğünü bulup çalkaladım ve elime sıktım, saçlarıma sürdüm. Taramamı kolaylaştırması gerekiyordu, saçlarım dolanmış olabilirdi; çünkü uzundu, normaldi bu. Tarağı yeniden elime aldığımda köpüğü sürerken hissettiğim sertlik göğsümde bir çarpıntıyı kucaklamıştı ama yine de tarağı saçlarıma uzattım; taradım, *tarayamadım*. Aynada kendimle göz göze geldiğimde, hareketlerim donmuştu. Parmak uçlarım korkuyla, ürkekçe saçlarıma ilişti ve ortadan ikiye ayırmaya çalıştım, iki parçayı da iki yanıma alacaktım sözde ama alınmıyordu. Uçlarına değdirdim tarağı, tüm kuvvetimle çektim; saç diplerim acıyordu.

Oldukça gür bir keçenin, tarağın ucunda toplandığını gördüğümde korkudan tarağı lavaboya atarken bir adım geri çekildim; beynimde çakan şimşekler, yüreğimde hissettiğim anıların attığı pençe kadar acıtmıyordu. Ama şimşeklerin getirdiği anıların içinde benim canımı parçalayan bir ayrıntı vardı; yine o tekneye gitmiştim şimdi, ön tarafta dikiliyor ve gidiyor olmanın yarattığı bulanık hisle savaşmaya çalışıyordum. Bilincim yerinde miydi? Pek sayılmazdı ama gözlerim açıktı ve düşünebiliyordum. Kunt atlamamı bağırdığında çoktan benzinle ıslanmış tir tir titriyordum, soğuk rüzgârlar beni kucaklarken atlamıştım hemen ardından ama unuttuğum bir şey vardı; o da atlarken hemen arkamda hissettiğim sıcaklıktı. Sıcaklık, ben soğuk suya girdiğim an beni terk etmişti ama *Ahmet Çevik'in sırtıma uzattığı çakmağın alevi ilk, saçlarımı yakmıştı.*

Annemin şefkatle taradığı, ördüğü, okşadığı saçlarım şimdi küldendi.

Bir öfke peydah oldu asi düşüncelerle dolu zihnimin içinde, hareketlerim ele geçirildi. Ellerim hızla dolapların kapaklarına asılırken gürültü çıkarmaktan çekinmiyor, bir makas arıyordum. Birkaç şey lavaboya düştü, makas da öyle; büyük, siyah bir makas. Onu gördüğümde donakaldım bir an, göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Parmaklarım makasa sarıldığında ikiye ayıramadığım saçımın tutamına geçirdim keskin tarafını, hiçbir tereddüte yoktu. Benim abim ölmüştü, saçlarıma mı üzülecektim?

Kestim, kestim, kestim; saçlarımın gür oluşuna rağmen ölü saç kolay eksiliyordu demek ki senden. Elime gelen son tutam lavabo tezgâhına düştüğünde makası buluşumun ardından belki birkaç saniye geçmişti. Her şey nasıl bu kadar çabuk olup bitebilmişti?

Banyo kapısı şiddetle tıklandı, bir elimde makas diğer elimde bir tutam saçla gözlerim kapıya çevrildiğinde aralandığı yerden içeri süzülen beden nefes nefeseydi. Kunt'un yüzümü bulan gözleri rahatladı. Ardından ellerime baktı. Bakışları donduğunda nefes almayı bırakışını göğsünün hareketsizliğinden fark etmiştim, şaşkınlığını ise büyüyen gözlerinden. Dudakları aralandı, gözleri gözlerime kenetlendi; ağzını kapattı ardından. Biliyordum. Ne diyeceğini, ne söyleyeceğini bilemediğinden öyle baktığını, dudaklarını aralayıp kapadığını biliyordum.

"Yanmışlar," dedim soğuk bir sesle, tutamı lavaboya atarken. "Ben de kestim."

Makası kenara bırakırken ortalığı dağıttığımı biliyordum ve toplayacaktım ama hâlâ bornozlaydım ve kıyafetlerimi giyinmek istiyordum artık. Tarağa uzandım, eğer saçlarımdan geçmezse ne yapacağımı bilmiyordum. Başımı aynaya kaldırdığımda Kunt'un eli ilk girdiğindeki gibi kapının kulpundaydı hâlâ, hareketsiz bir şekilde aynadan yüzüme bakıyor ve belki de bir duygu görmeyi istiyordu ifademde ama yoktu. Tarak saçlarımdan geçti. "Şimdi taranıyor," dedim düz bir sesle, yamuk kestiğimin farkındaydım ama umurunda değildi. Artık

taranıyordu. Artık ölü değildi. Artık külden değildi. Artık *kısaydı*. Annem artık öremezdi. Ama annem zaten öremezdi.

Omzumun üzerinden arkama döndüğümde Kunt'un aynadaki gözleri yeniden yüzüme çevrildi. "Çıkar mısın?" diye sordum sakin bir ifadeyle. "Üzerimi giyinip burayı toplayacağım."

Bakışlarını kaçırırken yutkunup derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Ardından döndüğü gibi çıkıp gitti. Önce kestiğim saçlarımı toplayıp çöpe attım, dağıttığım eşyaları topladım. Ardından üzerimi giyindim; siyah bir eşofman ve kalın bir *sweatshirt*. Kapüşonu kafama geçirip banyodan çıktığımda bu katta kimse yoktu, alt kata indiğimde ise kış bahçesinin olduğu odanın kapısının aralık olduğunu fark etmiştim. Sessiz adımlarla içeri girdiğimde içeride Efes ve Kunt'un olduğunu fark etmemle ayaklarım durmuştu. Kimse ışıkları yakmamıştı, sadece şöminenin ışığı aydınlatıyordu kış bahçesini. Bu da odanın içini görülmesi imkânsız kılıyordu.

"...evde zaten," dedi Efes, elleri belinde ayakta dikiliyordu; üzerinde birkaç saat önce giyiyor olduğu kazak ve pantolon vardı, siyahlara bürünmüştü. Henüz eve gitmemiş olmalıydı. Belki de Mama'yla ilgilenmişti. Ardından anca buraya gelebilmişti.

Bakışlarım ayakları üzerinde çömelmiş şömine ateşini harlayan Kunt'a çevrildi. "İyi," dedi Kunt. "Gözüme gözükmesin." *Melisa'dan mı bahsediyorlardı?*

"Biraz fazla üzerine gitmiyor musun?" Efes ciddi ve sert bir tonla konuşuyordu, sanırım bu onun asıl yüzüydü. "Aramızda kan bağından öte bir kardeşlik var bizim. Ne olduysa oldu, çocuk gibi tavır alamazsın."

"Çocuk gibi tavır almıyorum," dedi Kunt, gözleri şömine ateşindeyken. Suratında hiçbir ifade yoktu ve yüzüne vuran alevlerin ışığı, sert hatlarına kontrast oluşturuyordu. "Oyun oynamıyoruz burada."

"Çocuk gibi tavır alıyorsun, bana da Melisa'ya da; hatta Fuat Hoca'ya bile. Tıpkı babana yaptığın gibi bir zamanlar Kunt, aynı şey..."

"Aynı şey değil!" Kunt birden ayağa kalkıp Efes'in karşısına dikildiğinde öyle ürkmüştüm ki bir adım geri atmak zorunda kalmıştım.

"Öyle!" Efes hem öfkeli hem alaycıydı. "Ben öyle düşünüyorum, Melisa öyle düşünüyor, Çevik psikopatı da öyle düşünüyormuş ki kızın başından aşağı döktü benzini, ateşe verecekti! Çevik'in düşündüğü şey senin aklına gelmiyor mu gerçekten?! Sıkma şimdi bana burada!"

"Çevik'in hareketlerinin sebebini biliyorsun Efes, Karaca'yla ilişkim olduğunu sanıyor. Sizin gördükleriniz de koruma içgüdüsünden ibaret. Babama öfkemin sebebi yalnızca annemi düşürdüğü hâl değil, arkasında koca bir dağ var. Sen gördün o dağı, yürüdün, ayağın bastı toprağına! Nasıl şu ânki durumla aynı olduğunu söyleyebiliyorsun?!"

"Ben bilmiyorum abiciğim!" Efes ellerini hayretle bacaklarına çarparak bir adım geri çekildiğinde yüzünü bahçeye dönmüş; bir eli belinde, diğeriyle sarı saçlarını çekiştiriyordu. "Bu ne lan o zaman?" diye sordu gözünün morluğunu Kunt'a gösterirken. "Öfkene mi teslim oldun? Sen bu kadar zayıf bir adam değilsin. Vicdan mı yaptın? Bak bu daha olası. Bunun üzerinde durabiliriz."

"Siktir git! Neyin üstünde duracaksan dur," diye söylendi Kunt, koltuklara yürürken. Gerçekten Efes'in bir ân önce gitmesini ister gibi bir tavırla söylemişti bunu.

"Sakin ol yakışıklı," dedi Efes. "Rahatlayacaksan senin üstünde de durabilirim..."

Kunt koltuğa rahat bir pozisyonda oturmuş, dirseğini koltuğun arkasına yaslamış, eliyle alnını ovalıyordu ki bıkkın bir ifadeyle başını kaldırıp ekşi bir suratla Efes'e baktı. "Ya senin mizah motorların bu kadar olayın ardından gecenin bu saatinde bile nasıl çalışabiliyor amına koyayım? Beyninin kıvrımlarını sikeyim Efes ya. Allah aşkına açtırma benim ağzımı, bak kapı orada cidden siktir git."

"Ne oldu lan sana?" diye sordu Efes, kaşlarını çatarak. "Geldiğimizde bu kadar sıkkın değildi canın. Aldık işte kızı başına bir şey gelmeden, bundan sonra daha dikkatli hareket

edeceğiz. Zaten Halit'in haberi yoktur kankasının yediği boklardan her zamanki gibi, üstünü kapamakla uğraşırken öğrenir bir posta da o dayak atar Çevik'e. Halit Tasmas temiz oynar elini biliyorsun, böyle kadın kaçırmak onun tarzı değil..."

Kunt yüzünü sıvazladı sertçe, Efes'in sözleriyle ilgilenmemişti. Derin bir nefes alırken gözlerini kaçırıp yere sabitlediğinde Efes daha da kıllanmışçasına yanına yürüdü ve Kunt'a dönerek oturdu. "Ne var lan? Ne oldu?"

"Saçları yanmış."

Efes'in kaşları havalandı, dirseklerini dizlerine yaslamış ellerini havada birleştirmişti. Önüne döndü, gözlerini kırpıştırdı birkaç kez. "Hassiktir..." Yüzünü sıvazlarken geriye doğru yaslandı ardından. "Yukarıda mı? Ne yapıyor, uyudu mu?"

"Sanmıyorum uyuduğunu, bana kalırsa Çırağan Sarayı'ndan sonra hiç uyumamıştır hatta," dedi Kunt kafasını iki yana sallarken. "Demin alt kata inerken... Bir ses geldi, bayağı gürültü çıkarmış makası ararken. Korktum bir şey oldu sandım girdim içeri, yüzüne baktım, bir görsen; sanırsın canlı bomba tehdidiyle kaçırılan ben değildim, pazarlanmaya çalışılan da az daha yakılacak olan da ben değildim; öyle iyi gizliyor ki duygularını hiçbir şey okunmuyor yüzünden. Dedim ki tamam bir şey olmamış, iyi. Sonra ellerine baktım. Bir elinde saçlar, diğerinde makas. Kesmiş abi. Kesmiş. O evveliyatını siktiğim yaktı saçlarını, biz fark etmedik. Tarayamamış. Kesmiş. Kollarında bir kadın öldü bugün. İyi değil biliyorum ama numara yapıyora da benzemiyor. Benzese keşke. Ya da hiç uğraşmasa ağlasa. Anlamıyorum. Çık etrafı toplayacağım dedi, çıktım. Farkında değil ama ne yaptığının. Sabah olunca fark edecek..."

"Biraz zaman tanıyalım, işler askıya alınsın şimdilik. Bir iki gün dinlensin," dedi Efes. "Acelesi yok hiçbir şeyin, kimse kaçmıyor."

Kunt alayla gülerken Efes'e bir bakış attı. "Sence kabul eder mi bunu, Karaca?"

"Etmez mi?"

"Hakaret sayar, üstüne de tokatı basar," dedi Kunt, bir elini yanağına çıkarırken. "Tokat manyağı oldum amına koyayım... Yanağım sızlıyor hâlâ."

"İçgüdüyle yapmıştır o da senin gibi, ondan acısı geçmemiştir hâlâ." Efes küçük bir kahkaha attı. "Ulan sen git yüz on kiloluk herifleri devir maçlarda dünya şampiyonu ol, sonra gel minnacık kızdan tokat ye. Yemin ediyorum ayarsızsın, hayâsızsın, ayrıca da içgüdülüsün. Güdüm güdüm içgüdülüsün Kuntus Vidarus. Görüyoruz içgüdünü... Güdüs Kuntus Vidarus..."

Efes bir ânda yüzüne koca minderi yediğinde Kunt'un tek eliyle onu yerden kaldırıp atışının hızına şaşırmıştım, Efes'in lafını kesmişti. "Bak saçma sapan konuşuyorsun yine, iki dakika sırtın dik otur be omurgasız, kendine yeni bir dil oluşturmuş bir de ya! Anlamıyorum Türkçe konuş!" Cık'layak geri çekildi Kunt, seslice nefes verdi. "Ayrıca kız haklıydı. Ne zaman eli yanağıma çalışsa, ben engel olmadım ona."

"Hı hı," dedi Efes, minderi şöminenin önüne atarken suratı kaymıştı sanki. Saçları dağılmıştı. "Ben gideyim Karaca'ya diyeyim..."

"Neyi?"

"Şafak saysın," dedi Efes. "Sen bu içgüdüyle Ahmet Çevik'i vurunca mapus damlarına düşersin kesin, yazık kıza nikâh tarihi falan almadınız inşallah?"

Kunt'un tek bakışıyla Efes anlık yerinden kalktığında ben de aralık odanın kapısının yanında dikiliyordum hemen. Kunt "Ben hapse düşersem müebbet yerim çifte cinayetten," dedi sakin bir sesle.

"İkinci kim lan?"

"Sensin amcık beyinli," dedi Kunt. "Minder yetmedi herhalde şömineyi söküp indireyim kafana!"

"Aman ağzımızın tadı kaçmasın Kunt Bey!" Efes'in her şeyi alaya vurma huyu sınır tanımıyordu. Tişörtünün kenarını çekiştirirken ofladı. "Of burası çok sıcak oldu ya..."

"Ağzımın tadı kaçtı Efes, çoktan kaçtı," dedi Kunt ciddi ifadesini Efes'in yüzüne kaldırarak. "Sana söylediğim şeyde

ciddiydim, bir saat içinde hallediyorsun. Taşınma işi tamamlanmış değil mi? Bütün eşyaları yeni evine yerleştirmişler?"

"Ha sen o yüzden..." Efes yeni aydınlanıyor ifadesiyle ağzını açtığında başını merakla yana eğmişti. "Taşınmış şerefsiz, bütün eşyaları Ankara'daki evinde. Ulan o kadar işin arasında kız kaçırmak için İstanbul'a gelinir mi amına koyayım ruh hastasına bak ya?..."

Kunt, oturduğu koltuğun sırtı boyunca uzattı kolunu. Elindeki *Zippo*'yu fark ettiğimde istemsizce aklıma Sergen denen adamdan arakladığım *Zippo* gelmişti. Sergen'inki basit olmasına rağmen Kunt'un elindeki kardelen işlemeliydi. Odaklanmış gözleri parmakları arasında mekanik hareketlerle çevirdiği *Zippo*'nun üzerindeyken bir ânda kapağı tamamen açtığında çakmağı ateşlendi ve *Zippo*'nun ortasında bir alev yandı. Efes'in bakışları da *Zippo*'nun alevindeyken Kunt altın harelerini Efes'in yüzüne çıkardığında, Efes de ona bakmıştı. "Neyi bekliyorsun oğlum?" diye sordu Kunt.

Konuşmalarının sonuna geldiklerini fark ettiğim için sessizce kapıdan sıyrılıp mutfağa geçtim. Bundan sonra ne konuşurlarsa konuşsunlar, kalırsam yakalanma ihtimalim vardı. Kunt, Melisa'ya kızgındı; Efes'e de kızgındı ve hatta gözünü mora boyayan ta kendisiydi. Bunun sebebi kendi istemiyorken beni düğüne götürmek için ısrar etmeleri ve hatta Melisa'nın Kunt'u ikna edecek şeyler söylemesi olabilirdi. Ankara'da bir eve taşınan kişinin ise Ahmet Çevik olduğu besbelliydi. Mama'nın yatta anlattığına göre Ahmet, Halit Tasmas'ın kan kardeşiydi, sağ koluydu. Öte yandan Halit Tasmas'ın Ahmet Çevik'in işlerine vâkıf olduğunu düşünmüyordum, aynı şekilde tam tersi de geçerliydi. Bence Ahmet Çevik denen herif deli olduğunu, aklınca bir kadını kaçırıp genelevde çalıştırmak isteyerek kanıtlamıştı ve Halit Tasmas'ın bundan haberi yoktu, yakalandığında onu almaya gelmişti. *Ve Mama'yı öldürmüştü.* Kaçırılan olmama rağmen bu gecenin kurbanı ben değildim, oğlunu kurtarmak için her şeyi göze alan o kadındı.

Sıcak su ısıtmak için ısıtıcıya su doldururken Efes'in mutfağı es geçip ön kapıdan çıktığını duydum. Ardından ısıtıcıyı

kenara bırakıp koridora çıktım. Efes çıkarken odanın kapısını kapatmıştı. Kapı kolunu tutup sessizce çevirdiğimde, başımı içeri uzattığım an Kunt'un beni fark ettiğini anladım. Az önce Efes'le konuşurken öfkesinden dikkati o kadar dağınıktı ki karanlığın içindeki gölgemi fark etmemişti bile ama şimdi kapı açılınca kış bahçesinin içinden anlayabiliyordu. Kapıyı kapatıp yanına ilerlediğimde koltukta kayarak oturmuş, başını geriye doğru atmış tavanı izliyordu. "Tuvalette sıkıştırdı seni değil mi?" diye sordu sakin bir sesle. Düğün gecesinden bahsediyordu. "Döndüğünde yüzün hayalet görmüş gibiydi ama yine de iyi gizliyordun, her zamanki gibi."

Şöminenin önündeki yumuşak halının üzerine oturup bacaklarımı kendime çektim, ateşin sıcaklığını seviyordum ama bu gece bir başka gözle bakıyordum artık kızıl-sarı alevlere. "Sarayın gizli tünellerinden girmiş içeri. Eteğinin altında bacağına sarılı bir bomba taşıyordu."

"Ve keskin nişancı vardı," dedi Kunt. "Boğaz'dan geçen bir teknenin içinde."

"Bunu nasıl biliyorsun?" Başımı çevirip ona baktığımda başını kaldırıp bana baktı. Saçları dağılmıştı.

"Tekneyi fark ettim, beşinci kez aynı rotada daire çiziyordu ve güvenlik görevlileri bunu haber vermelerine rağmen bir terslik olabileceğini düşünmemişlerdi. Bir adamımız... İcabına baktı," dedi Kunt, *adam* kısmında duraksayarak. "Aksi bir hareketinde seni mi indireceklerdi?"

"Hayır. Reyhan'ı vurmakla tehdit ettiler. Bana canlı ihtiyaçları olduğunu bu yüzden başından beri biliyordum ama bir hata yaparsam zaten Mama kendini patlatacağını söylüyordu bu yüzden bir bakıma bunun bir önemi yok."

"Reyhan?" Tek kaşı kalktı Kunt'un.

Kafamı salladım. Seslice nefes vererek önüme döndüm ardından. Vakit çoktan geçtiğine göre Reyhan, Adem'e söylemiş olmalıydı bebeğini. "Nereden anladın?" Yanağımı dizlerime yasladığımda kollarımı da bacaklarımın etrafına dolamış, küçük bir kutu olmuştum sanki yerde. Kunt'un bakışları yü-

zümde ve kapüşonumun başladığı yerde geziniyordu, saçlarımı göremiyordu.

"Gitmem dedin," dedi Kunt, yüzünde herhangi bir ifade yoktu, yalnızca şömine alevlerinin ışığı altın harelerine yansıyordu. "Gitmiş olmayı bile dilemeyecektin."

"Ya gitmek isteseydim gerçekten o ân? Canlı bomba ya da nişancı olmasaydı, gerçekten ağır gelseydi her şey ve çıkıp gitmek isteseydim? Böyle de olmuş olabilirdi."

"Gidemezsin." Ağzından çıkan kelime tekildi, çok basitti söylemesi ama sesinin tonunda bir ağırlık vardı. "Artık öyle bir seçeneğin kalmadı."

"Sen gitmemi istiyordun," diye mırıldandım. "İşler buraya gelene kadar gitmem için elinden geleni yaptın."

"İşler buraya gelmesin diye."

Hazırcevap birisiydim ama dudaklarım birbirine mühürlenmişti cevabıyla. Başımı dizlerimden kaldırıp önüme baktım. "Daha kötü şeyler olabilir. Ben bütün bunları göze alarak çıktım bu yola. Yardımının bir bedeli olacağını biliyordum, her ne kadar ailenin karışık olduğunu bilmesem de nişanlanmayı kabul eden de bendim. Şimdi mızmızlanacak değilim."

Öne eğilirken sıkıntıyla bir nefes verdi Kunt, bunlardan konuşmak istemediği belliydi. "Yata gelene kadar ne olduğunu anlat, bu konu sıktı artık. Senin bir yere gittiğin yok, benim de seni bırakacağım yok."

Derin bir nefes aldığımda yorgun gözlerim avuçlarıma odaklanmıştı. *Benim de seni bırakacağım yok.* Belki de uzun zamandır baskısını hissettiğim abi figürüm artık ortadan tamamen kaybolduğu için Kuntadam'ın sözleri beni başka taraflardan etkiliyordu; o bir kış rüzgârıydı ve beni çarpıyor, hasta ediyordu. *Konuya dönelim Karaca.* "Beni siyah bir minibüse bindirdiler, başıma siyah bir kumaş geçirdiler, dağın başında bir eve gidene kadar bir şey görmedim. Bir odaya kilitlediler, Ahmet Çevik daha sonra gelip bir adamın yarasına bakmamı istedi. Sonra Mama'yla..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sonra Mama'yla bizi bir eve götürdü, bina tiplerine bakarak Balat tarafı olduğunu söyleyebilirim sanırım.

Evde birkaç kadın daha vardı. Ertesi gün akşama doğru bir partiye götürülmek için alt kata indik, Ahmet Çevik önümü kesip onlardan ayrı gideceğimi söyleyince Mama da benimle geldi. Enis Taşovalı diye bir işadamının yatına götürecekti beni, abin sanırım iş dünyasında çok çektirmiş bu adı geçen adama, düşmanlığınız varmış. İskeleye geldik. Sonra..."

"Sonrasını biliyorum," dedi Kunt araya girerek. *Sonra kendimi vurmaya kalktım,* diyecektim. "Doğru, Enis Taşovalı ile abimin arasının bozuk olduğu. Tam da bu yüzden onu arayıp bu işe bulaşmasını istedim, gerçi istek olduğu söylenemez, yapmak zorunda kaldı. Çevik bir pürüz görmeden kabul edecekti." Başımı kaldırdığımda bakışları üzerimdeydi, göz göze geldik. "Sen adamın silahını alıp çenene dayamadan sessizce içeri girseydin, yatın içinde beklediğimi görecektin."

Kaşlarım havalandı istemsizce. "Sessizce içeri girseydim..." Tekrar ettim lafını. "Hiç tanımadığım bir adamla birlikte olmak için sessizce, hiç sorun çıkarmadan içeri girseydim..."

"Onu kastetmedim." Sesinde hayretten çok öfkenin tınısı gizliydi. "Kaçırılmıştın, zorla götürülüyordun. İntihar etmeye çalışacağın aklımın ucundan bile geçmedi, bir şekilde içeri gireceğini düşünmüştüm. Enis'le yalnız kalınca..."

Güldüm. Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerim kapanmıştı sözlerini duyduğumda hissettiğim gülünçlükle. Bir elimi kaldırıp gülen dudaklarımın üzerine kapattığımda gözkapaklarım aralanmıştı. Lafı boğazımdan yükselen sesle yarıda kesilen Kunt ise biraz ötemde dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğilmiş, anlamadığını belli eder bir ifadeyle bakıyordu gözlerime. Ardından suratım buz kesti. "Bir silah bulup çeneme dayamaya fırsat bulmasaydım içeri girdiğimde elime geçirdiğim ilk şeyi Enis denen o herifin kafasına geçirirdim. Kaldı ki bu noktaya da kışın ortasında buz gibi denize atlamaya cesaret edemediğim için geldim iskeledeyken. Ha sonradan atlamak zorunda bırakıldım, o ayrı mesele." Yüzümde ekşi bir ifade vardı başımı iki yana sallıyorken. "Planın berbatmış Karyeli."

Birkaç saat önce iskelede fark etmediyse de, şimdi fark edi-

yordu. Sen sormadan ben cevap vereyim, *evet.* "Öldürürdün kendini yani?"

"Öldürürdüm," dedim hiç tereddüt etmeden.

"Abin peki?"

"Parmağıma yüzük taktığının ikinci günü nişanlın olduğum için kaçırıldığımdan, o gece gerçekten ne olduğunu çözmeden mezarıma gelmeye yüzün olmaz diye düşünmüştüm."

Alayla gülerken ayağa kalktığında aslında sinirli olduğunu biliyordum. Kış bahçesinin öteki ucuna yürürken ellerini saçlarına geçirmiş, oradan ensesine düşürmüştü ve sırtı bana dönüktü. Başını geriye doğru attı nefes almak istercesine, gözleri kapalıydı. "Anladım ben," dedi sakin bir sesle. "Senin canını sana bile emanet edemeyecekmişim ben."

"Kendi canımla ne istersem yaparım." Ayağa kalktım. "Sen buna karışamazsın."

Kunt kırk beş derece yan döndüğünde alaylı, yamuk bir gülüş fırlattı. "Karışırım."

"Hangi sıfatla?" Aynı alaylı gülüş benim de yüzümdeydi şimdi. "Sahte nişanlım olarak mı?"

İkimizin ifadesini de yüzlerimizden silen bir noktadaydık. Büyük adımları üzerime çevrildiğinde bir ânda karşıma dikildi. "Bizi birbirimize bağlayan şey sahte bir nişan ya da yüzükten öte Karaca. Ben senin abinin öldüğü ringin içinde ona karşı dövüşen adamım, sense o gecenin ardındakileri görmek için yanıma gelen kız kardeşisin. Aynı yolda paralel falan yürümüyoruz, kesişim noktamız bile yok değil sadece iki ayrı beden değiliz; biriz, bir olmak zorundayız. Bir düşünmek zorundayız. Seni bana bağlayan şey canın, ne olursa olsun beni ilgilendiren şey canın. Ve sana yemin ederim ölürsen bırakırım," dedi sert bir sesle. "Ölürsen bırakırım Karaca. Her şeyi bırakırım."

Çenemi kaldırmış, dudaklarımı birbirine bastırmış, hissetmem gereken öfkenin göğüs kafesimdeki boşluğuyla savaşarak bakıyordum gözlerinin içine. Bir parçam eğer ölürsem bırakacağını söylediği için öfke püskürüyordu, diğer parçam ise sakindi ve bu sakinlik hayra alamet değildi. Memnun de-

ğildim sözlerinden ama bir yanım benden ayrı, karşıt hisler besleyebiliyordu böyle bir durumda. *Kısacası aklım karışıyordu.* "Ne söylememi bekliyorsun? Bir cesetken bile sana güvenmeyeceğimi kanıtlamış oluyorsun!"

"Bana güvenmediğini biliyorum! Ama belli ki birinin karşına geçip canının kıymetini bilmen gerektiğini söylemesi gerekiyor, söylemesi bile yetmez, hissettirmesi! Korkutarak, öfke kusturarak ama bunu bilmen gerekiyor Karaca! Gerekirse odaya girip karşındaki adamın kafasına vazoyu indireceksin ama karşındakini öldürsen bile sen hayatta kalacaksın, senin kafan tam tersi çalışıyor. İnsan dediğin bencil olur! Taşovalı gerçekten isteğin dışında seninle birlikte olmak için oraya gelmiş olsaydı ölümü hak etmiyor mu olacaktı sanki?!"

"Ben katil değilim!" diye bağırdım. "İnsanları iyileştirmek için tıp fakültesini kazandım, öldürmek için değil!"

"Öldürmek istediğin insanların yaralarını diktiğin günler gelecek Karaca," dedi Kunt sert bir ifadeyle, gözlerimin içine bakarken. "Öldürmek istediğin için yaşatacağın insanlarla karşılaşacaksın. Bir doktor adayının çok daha fazlasını kaldırabiliyor olması gerek."

"Ölümü midem kaldırmıyor."

"Kendi ölümünü kaldırabilecekti ama?" Sesi eskisi gibi yüksek çıkmıyordu. "Kendini öldürebilecektin?"

"Ölünce ölüyorsun," dedim gözlerimi kaçırarak başımı eğerken. "Ölünce bitiyor."

"Ölünce biter diyorsun," dedi Kunt, ben başımı çevirmiş olsam da gözlerinin yüzümde gezindiğini hissediyordum. "Benden devam etmemi bekliyorsun. Aklım almıyor benim."

Başımı kaldırıp yüzüne bakabilecek cesaretim vardı ama yüzüne baktığımda göreceğim ifadeye hazırlıksız yakalanacağımı biliyordum, belki de bir ifade yoktu ama ben yine de bakamamıştım işte. İşler onun tarafında nasıldı? Bunu dinlemek belki konuyu dağıtabilirdi. *Ateşe verilmiş annesi ve ölürken acı çekmesin diye onu vuran babası mı konuyu dağıtabilirdi?* Bazen bir şeyleri iki kere düşünmek olası bir felaket senaryosunu engelliyordu. Ben bu adamın avucunu mum alevine

tutmasına sebeptim. Dokuz saniye tutabilmesinin sebebi ise annesinin cayır cayır yanan hayaliydi. Hissetmek istemişti.

"Uyuyalım artık, neredeyse sabah olacak yine," diye mırıldandım yüzümü ovalarken. "Yoruldum."

"Yorulduğunu biliyorum," dedi Kunt.Ellerimi yüzümden çektiğimde sonunda başımı da kaldırabilmiş ve yüzüne bakabilmiştim. Yanından geçerken olabildiğince sessizdim, odaya yürüyüp kapıyı açtığımda ise peşimden geldiğini biliyordum.

Merdivenleri aynı ânda bitirdiğimizde odama yönelecektim ki "Yalnız uyumak zorunda değilsin," dedi bir ânda, elim kapının kolunda asılı kalmıştı. Başımı çevirdiğimde merdivenlerin başında dikildiğini gördüm. Ağzımı açtığım sırada "Nasıl olsa sabah benim odamda uyanıyorsun," diye devam etti.

"Kapını kilitle o zaman."

"Kapımı kilitlemek falan istemiyorum." Kafasını iki yana salladı. "Dün gece uyandığında da uykuya daldığından başka bir yerde miydin?"

Gözlerimi kaçırdım.

"Değildin çünkü uyumadın bile," diye devam etti Kunt. "Uyurgezerken başka bir şey yapmayıp sadece benim yanıma geliyor olmanın sebebi yalnız uyumak istememen. Bunu daha ne zamana kadar görmezden geleceksin?"

"Bilinçaltım benim yerime aptal kararlar vermeyi bırakana kadar," diye homurdandım elimi kapı kolundan çekerken burnumdan soluyarak. Ona dönmüştüm. "Yanında uyumamın bir anlamı yok sen kalkıp koltuğa yatacaksan. Ha bir de yaralısın tabii, omzunu unutmayalım..."

"Rahatsız olmayacaksan aynı yatakta uyumak sorun değil."

"Ya da ben koltukta yatarım ve yine yalnız uyumamış olurum," diye devam ettim.

"Uykuda bilinçsizce dönüp seni ezerim diye falan mı korkuyorsun?" Gözlerini kısarak sormuştu.

Gülme isteğimi saklayarak bakışlarımı kaçırdığımda derin bir nefes almıştım. İyi bir bahaneydi. "O da bir ihtimal, ölü-

rüm çünkü. Ve bu sefer kızamazsın da çünkü katil sensindir," diye mırıldandım kollarımı göğsümde birleştirerek.

Kaşları havalandı.

"Tamam," dedim bir kez daha bilinçsizce gecenin bir yarısı odasına gidip yanına yatarak sabah yatağında uyanmayı kaldıramayacağım düşüncesiyle. En azından kendim gidip yatarsam, o da kabul ettiği için kötü hissetmemiş olurdum. "Ters psikoloji diye bir şey var biliyor musun? Ya kalkıp bu sefer de kendi yatağıma gidersem?" Belki sorun çözülmüş olurdu.

"O zaman akılsızsındır," dedi Kunt alaylı bir ifadeyle odasına geçerken. Ben arkasından girdiğimde kapıyı kapatmıştı.

"O nedenmiş?"

"Birçok nedeni var."

Arkasını dönüp ilerlediğinde kapının önündeydim, kaşlarımı çatıp bakabildiğim ise yalnızca sırtı olmuştu. "Ve bu nedenler de?..." Devam etmesini bekliyordum.

"Mesela K9 uyuyacağı yeri biliyor, yatağım gerçekten çok rahattır. Eminim o da memnundur şu ân Karaca'nın burada uyuyacağına," dedi omuz silkerek. Bana döndüğünde yüzündeki memnun ifadeyi görmüştüm. Odanın bir tarafı camlardan oluşuyordu ve siyah perdeler kapalı olmadığı için içeri loş, soğuk renkli bir ışık vuruyordu geceden.

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Çift kişilikli olduğunu kabul et," dedi Kunt. "K9 uyurgezer yanın, Karaca'nın sakladığı her şeyi ortaya dökebilme potansiyeline sahip. Mesela sen kendini o odaya hapsetmenin bir yolunu bulsan günlerce uyumaz, yine de itiraf etmezsin ama K9 bilinçaltında gizlediklerine göre hareket ediyor, utanması yok ki en iyi yanı da bu."

Kunt yatağın sol yanındaki yorganı kaldırırken ben diğer yanda, kollarımı göğsümde birleştirip kaşlarımı çatmış bir şekilde dikiliyordum. "Utandığım için kendimi bir şeyleri yapmaktan alıkoyduğumu mu ima ediyorsun?"

"Hayır, sadece birine ihtiyaç duyacaksın diye ödün kopuyor."

İfadem gevşedi. Birleştirdiğim kollarım istemsizce iki yanıma düşerken Kunt yorganı bırakmış, ifademdeki değişikliği fark ederek doğrulmuştu. Işık benim üzerime vurduğundan o beni daha net görebiliyordu. "Bunu da nereden çıkardın?"

Seslice nefes verdi. "Bilemiyorum," dedi gözlerini gözlerime mühlerken düz bir ifadeyle. "Sırf üzerine gittim diye kapıyı çarpıp kışın ortasında vahşi hayvanlarla dolu bir ormana dalmandan olabilir; boğazın kesildiğinde bile deliye dönmeden karşıma geçip gitmeyeceğini haykırmandan olabilir; nişanlı rolünü oynarken düğüne seni götürmek istememin ardında ilişkimizin sahte olduğu bahanesine sığınarak seni kimseyle tanıştırmak istemediğimi düşünmen ve sınırlarını bir kez daha çok net çizmenden olabilir; leş herifin teki tuvalet köşelerinde senden ahlaksızca bahsederken daha hâlâ yanına gidip onu arkaya getirebileceğini düşünmen ve bunu da yapmandan olabilir; kadın pazarlayan bir kadın olduğunu duyduğun hâlde canlı bomba diye gözünü kırpmadan ve hiçbir sinyal vermeden beni o dans pistinde bırakıp gitmenden olabilir; geceyi bir adamla geçirme fikrine bu kadar dayanamıyorken silahı kafana dayamandan ama bir ölüyken bile benden devam etmemi bekliyor olmandan olabilir... Gözün kara Karaca. Yalnız büyümek zorunda kalmışsın, şimdi sırtını birine yaslarsın diye ödün kopuyor. Bundan olabilir."

İki yanımda duran kollarım kasılmıştı, ellerimi ise yumruk yapıp açıyordum duygularımı başka bir yere yönlendirebilmek için. Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Çünkü haklı olmadığını söyleyemezdim. "Kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım," dedim gözlerimi siyah yorganın üzerinde gezdirirken. "Böyle biri sırtını başkasına yaslamaya ihtiyaç duymaz."

"İhtiyaç duymaz değil, yapmaz. Gururu el vermez. Belki güvenemez de. Gücünü kaybedeceğini düşünür."

"Her ne sebeptense," diye mırıldandım eğilip yorganı kaldırırken. Ben yatağın içine kaydığımda kapüşon başımdan düşmüştü. "Ben böyleyim. Böyle olmamla bir derdin varsa beni ilgilendirmez. Senin sorunun."

"Benim sorumum," diye tekrar etti beni Kunt, ben başımı yastığa yaslarken bir şey söylemeden yatağın içine kaydığında tek düşünebildiğim kokusuydu. *İşte yine başlıyoruz.* Gözlerimi kapatıp bir kolumu yastığın altına, diğerini yorganın üzerine çıkardım ve bacaklarımı kendime çekerek yana döndüm. Kunt'un bir eli başının altında, gözleri açık, tavanı izliyordu.

"Mama, annemin kayıtlarda ölü olarak geçtiğini söyledi ama dans pistinde konuşmalarımızı dinlemişti," diye mırıldandım profilini incelerken. "Ve sen dans ederken annemin yaşadığını söylemiştin, bunu duydu ama kimseye söylemedi."

"Üzerinde dinleme cihazı vardı," dedi Kunt gözleri kapanırken. Bunu yeni fark ediyordu.

Kafamı salladım. "Dinleniyorduk. En ufak bir lafımda Reyhan'ın kafası uçabilirdi." Şimdi düşünüyordum da... *Mama bunu yapabilir miydi ki gerçekten?*

"Kara bir duman olmam ve seni boğmamla ilgili söylediklerin gerçek hislerin miydi?"

Kunt başını bana doğru çevirdiğinde rahatça profilini izleyen gözlerim gözleriyle buluştu. *Şimdi yatakta konuşulacak şey mi bu?* "Sen de bana kış güneşi dedin," diye mırıldandım. "Kış güneşi adamı hasta eder. Yalancıdır. Aldatıcıdır. Bunlar senin gerçek hislerinse, benimki de öyle."

Aynen öyle Kuntadam.

Elini kafasının altından çektiğinde kolunu yorganın üzerine uzattı, o sırada beyaz tişörtünün omuz kısmında görür gibi olduğum bir karaltı beni deliye çevirmişti. Doğrulup avuçlarımın üzerinde kalkarak bacaklarımı altıma alıp oturdum hızla, Kunt da ani hareketimle kaşlarını çatıp doğrulmuştu. "Bu ne? Ne yaptın? Dikişlerini mi zorladın?" Üzerinden uzanıp gece lambasını açtığımda hızla geri çekildim, oturduğu gibi tişörtünün kolunu omzuna çıkarmaya çalışmıştım ama olmamıştı. Kumaşı omzuna kadar çekemiyordum, çekemezdim de. Bir ânda akılsızca tişörtü belinden tutup yukarı çekiştirdiğimde parmaklarım sıcak teninden sıyrılırken "Çıkar şunu!" diye bağırdım, panik olmuştum. Neden panik olmuştum? *Omzunda kan lekesi vardı çünkü!*

"Sakin ol, bir şey yok," dedi ama ben çoktan dizlerimin üzerinde doğrulmuş, dehşetle kanlanmış bandajı kaldırıyordum. "Sus," dedim ışığı bloke ettiği için avucumu yanağına yaslayıp başını geri iterken. "Sabıkalısın dikiş patlatmaktan," diye homurdandım, revirde tanıştığımız gün de dikişleri patladığından dikmek zorunda kalmıştım. "Hep bunu yapmak zorunda mısın?" Bandajı çıkarmıştım. "Acımıyor mu be adam?!"

Başını omzuna çevirdiğinde kafasını geri çekmiş, dikişlere bakıyordu benim gibi. "Hah," dedi bilmiş bir ifadeyle önüne dönerken. "Bir şeyi patlatmamışım bile. Bir de çocuk gibi azarlıyorsun."

Kaşlarım çatık, şaşkın ama öfkeli bir ifadeyle dikişlerine bakıyordum. Kayboluyorlardı, yalnızca ufak bir kısımda kan geç pıhtılaştığı için bandaja bulaşmış olmalıydı ve ben de ince beyaz tişörtün üzerinden bunu görmüştüm zaten. Tişörtte kan lekesi yoktu, sadece bandajın koyu kan lekesini gösterecek kadar ince kumaşlıydı. Seslice nefes vererek geri çekilirken bir ânda adamı yataktan kaldırıp üzerini soyduğum için utanç duymaya başlamıştım, üstelik o kadar panik olmuştum ki yalnızca bir dakika önce söylediklerime inanamıyordum. Belki de bazen uyanıkken bile uyurgezer Karaca'nın söyleyeceği şeyler söylüyor ve yapıyordum... *Pardon, K9.* Sırtımı yatağın sırtına yasladığımda bacaklarımı kendime çekerken kaburgamdaki eziğe baskı uygulamış olmalıydım ki yüzüm buruşmuştu. Kollarımı karnımın etrafına sardığımda Kunt alaylı ifadesini silerken tişörtünü giyiyordu. "O surat ne?" diye sordu tişörtü giydiğinde, gece lambasını kapatmamıştı.

Başımı ona çevirdiğimde pürdikkat söyleyeceğim şeyi bekliyordu. Ne diyebilirdim ki? *Psikopat herif, gözüm kapalı beni eve sürüklerken önümde merdiven olduğunu söylemedi, ben de attığım ilk adımla takılıp kaburgamı keskin mermere çarptım ve şimdi nur topu gibi bir eziğim var.* Ellerime ateş etmekle tehdit ettiği için ellerine mutfak bıçağı geçiren Kunt Vidar Karyeli, kaburgamı bile bile ezdiğini öğrenirse kalkıp adamın kaburgalarını kadavra diye fakülteme bağışlar mıydı?

"Merdivenlerden düşmüştüm," diye mırıldandım gece gece tat kaçırmak istemeyerek, Ahmet Çevik faktörünü es geçerken. "Ufak bir eziğim var."

Kunt'un çatık kaşları kollarımı sardığım karnıma çevrildi. Ardından kurumuş dudaklarını ıslatarak gözlerini kapattı ve seslice bir nefes verdi. "Göster," dedi gözlerini aralarken.

"Ne yapacaksın? Sihirli gözlerinle iyileştirecek misin?"

"Karaca," dedi Kunt bastırarak, çenesi kasılmıştı. "Göster."

Gözlerimi kaçırdım. Az önce adamı yatağın ortasında boş yere soyduğum için karnımı göstermem adildi. Yatakta dikkatlice kayarak başımı yastığa yasladığımda yorganı ittirmiştim, ellerimle *sweatshirt*ün uçlarını kavradığımda göğsüme kadar çıkardım. Sorun şuydu ki, ben de ilk defa bakıyor olacaktım eziğime. Ne kadar kötü olduğunu çözmek istercesine gözlerimi Kunt'unkilerden ayırmıyordum ki, çıplak tenimin üzerinde gezinen gözlerinin eziğin olduğu yerde donakaldığını fark ettim. "Ne kadar kötü?"

"Sen mi düştün biri mi itti?" diye sordu buz gibi bir sesle. "Dürüst ol."

Derin bir nefes aldım, *pekâlâ*. "Ben düştüm," dedim tereddütsüz. "Gözüm kapalıydı, başımda kumaş torba vardı. O şerefsiz kolumdan tutmuş dağdaki eve sürüklüyordu..."

"Önünde merdiven olduğunu söylemedi."

Kafamı salladım. "Psikopat ve de sosyopat, değil mi o adam? Şimdi berrak kafayla düşünüyorum da, konu her neyse ilgi ve alakam olmadığı hâlde düğüne canlı bomba sokmak pahasına beni kaçırıp geneleve satmak istemesi... Bir kadın düşmanlığı da var, görmemek imkânsız..." Birden Kunt'un elini tenimin üzerinde hissettiğimde cümlem yarıda kesildi, karıncalanma hissiyle birlikte karnımı içeri çektim çünkü aldığım nefes ciğerlerime kaçmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Ne kadar kötü olduğunu sordun, demek ki hâlâ bakmamışsın," diye mırıldandığında gözleri eziğe odaklanmış, parmakları ise üzerinde geziniyordu ve nefesimi tutuyor olmama karşın nabzımın hızlanışına engel olamamıştım. "Seninle uyu-

mak için girdiğim yatakta bile o kansızdan konuşmayacağım. Doğrul ve bak, Karaca. Sana ne yaptığına bak. Sana ne yaptığıma bak."

"Senin bir şey yaptığın yok," dedim bakmayı reddederek. *Sweatshirt*ü indirirken Kunt'un kaburgamın üzerinde gezinen eli tenimden sıyrıldığında nihayet rahat bir nefes alabilmiştim.

"Hayır, ben yaptım." Sesi oldukça soğuktu. "Seni oraya götüren benim, kaburganı ezdiren benim nişanım ve saçlarını yakan ateş de benim ailemin çıkardığı yangından sıçradı. Senin burada olmanın tek sebebi abin ama daha abinle ilgili tek bir ipucu yokken ortada, şu yaşadıklarına bak. En başında gerçekten dikilmek istediğin yer burası mıydı?"

"Eğer bunu yine 'git dediğimde gitseydin'e bağlarsan yemin ederim seni boğazlarım," dedim oturur pozisyona gelirken.

"Bağlamayacağım ama ben seni hırpalanırken görmek için çıkmadım bu yola. O yüzden sen zarar görürken öylece duranın da zarar verenin de çimeninden merdivenine kadar hayat damarını sikerken gözümün içine bakıp da başka bir adam görürsen şaşırma. En iyi yaptığım şey bu çünkü benim. Başka bir adam olmak."

"Evet," diye mırıldandım kaşlarımı kaldırıp önüme dönerken. "Adamın ellerinin üzerine mutfak bıçağı geçirirken mesela..."

"Dalga geçmiyorum."

"Şiddet adamı olduğun yaptığın işten belli, dalga geçtiğini söylemiyorum," dedim düz bir ifadeyle yüzüne bakarken. "Kime benzediğini biliyor musun?"

"Kime?"

Dudaklarım kıvrıldı. Derin bir nefes alırken parmaklarımın arasında buruşturduğum yorgan kumaşına odaklanmıştım. "Abimi hatırlatıyorsun bana. O da etrafındaki her şeye, herkese karşı hastalık derecesinde korumacıydı. Hatta beni o kadar bunaltıyordu ki sırf abim olduğunu kimse bilmesin, arkadaşlarımı da rahatsız etmesin diye tercih listeme evden uzak liseleri yazmıştım. Meğerse gerek yokmuş, gidecekmiş

zaten." Başımı kaldırdığımda beni izliyordu. Kafamı iki yana sallayarak "Bana abimi hatırlatma Kunt," dedim dudaklarımı birbirine bastırırken. "Benden sana hafifçe de olsa sırtımı yaslamamı bekleme. Çünkü abimin gidişi plansızdı ama biz ikimiz de biliyoruz ki bu iş bittiğinde sen yoluna ben yoluma. O yüzden bana abimi hatırlatma."

"Bana baktığında abini göreceksen bakma Karaca," dedi Kunt, anlayamadığım için kaşlarım çatılmıştı. Ellerini bacaklarımın iki yanından yatağa yaslayarak üzerime eğildiğinde göz gözeydik. "Bana baktığında zaten gidecek birini görüyorsan, bakma. Başka bir tarafa bak." Karanlıktı gözleri, ona baktığımda yalnızca bunu görebiliyordum. Parmaklarını çenemde hissettiğimde başımı yana çevirmesine izin verdim, nefesi boynumu gıdıklarken dudaklarım aralanmıştı. Sıcak dudaklarını kulağımın hemen altında, boynumdaki küçük, ten rengi bandajın üzerine bastırdığında istemsizce başımı hafifçe geriye doğru atmıştım, *ne yapıyordu?* Nabzım alarm verirken bandajın üzerinden taşıp tenime değen dudakları göğüs kafesimi içeri çökertmişti. Nefesi veriyor, veriyor, veriyordum yalnızca; alabilmek mümkün değildi.

Onu durdurmak için elimi göğsüne yasladığımda avucumun altında sertleşmiş kaslarını hissettim. Bir şey yapmamıştı ama yalnızca bandajın üzerinden boynumdaki kesiği öpmesi bile beynimde alarm çanlarının çalmasına yetmişti çünkü üzerimdeki etkisi buydu. Onu hafifçe ittirdiğimde geri çekildi, dudaklarına o kadar odaklanmıştım ki başımı iterken çeneme yasladığı elinin boynumla yanağım arasında bir yerde olduğundan habersizdim bunca zaman. Ben önüme dönerken o neredeyse beni öpecek kadar yakınımdaydı. "Biliyorum," dedi, gözleri gözlerimde, benimkiler ise onun dudaklarındaydı. *Neyi biliyordu?*

Geri çekildiğinde uzanıp gece lambasını kapattı, oda karanlığa boğulmuştu yeniden. Başını yastığa yasladığında ben hâlâ aynı pozisyonda oturuyordum, bir süre boş boş tişörtüne bakmayı sürdürdüm. Sonunda kolumdan yakaladığında beni yatağın içine çekti; başım yastık yerine göğsüne yaslandığında

şaşkın değildim, az önce yaptığı şeyin önüne geçemezdi muhtemelen, sebebi buydu. Üstelik kokusunu seviyordum ve başımı yasladığım tişörtü de buram buram o kokuyordu. Yorganı üzerimize çektiğinde bir kolunu sırtımdan geçirmiş, diğerini hemen yanındaki komodine uzatmıştı. Hemen ardından yorganın üzerindeki elimi, sırtımdan geçirdiği elinin içine aldığında soğuk metali hissettim; yüzük, parmağımdaydı yeniden. "Bir daha bunu çıkarırsan bozuşuruz. Başkasının almasına izin verirsen daha büyük bozuşuruz."

Bana ya da bir başkasına ihtiyaç yok, zaten sen çıkaracaksın, demedim. *Beren'e niye takmadın bu yüzüğü, asıl nişan yüzükleri bunlarmış?* diye de sormadım. *Alara gelince ona takmak istersen ne olacak?* diye de, öyle.

Gözlerimi kapattım. Parmaklarını saçlarımın arasında hissediyordum, bir eli de yüzüğümle oynuyordu. Bir süre sonra ikimizin de nefes alış verişleri ağırlaşmaya başladığında "Öldü," diye fısıldadım gözlerimi kapattığım karanlıkta gördüğüm kanbeyaz sahneyle, yoğun kan bu gece kâbuslarıma misafir olacağa benziyordu. *Mama. Ünzile. Oğlu. Oğlunu kurtarmışlar mıydı?* "Ama nasıl olur? Hiç yaşamamış ki..."

Uyandığımda yatakta yalnızdım. Birkaç kez aralıklarla gözlerimi araladığımı hatırlıyordum. İlkinde kapının sessizce kapatıldığını duymuştum, bir süre sonra biri içeri girmişti ve içeriden su sesi gelmeye başlamıştı. Ardından şampuan kokusu odaya yayılmıştı ama gözümü açmamıştım bu sefer. Kapı sessizce kapatılırken yeniden uykuya teslim olmuş ve en sonunda kalkmaya karar vermiştim. Saat öğlen on ikiydi.

Odama geçtiğimde fark ettiğim ilk şey köşedeki sepet oldu. Onu oraya ben koymamıştım ve üzerimi değiştirmek için valizimi karıştırırken umurumda olmamıştı pek. Tosbik neredeydi? Dün gece geldiğimizde onu görmemiştim. Bir kot pantolon ve boğazlı, büyük bir kazak giyindim üzerime. Yüzümü yıkamak için banyoya geçtiğimde ilk fark ettiğim ban-

yorun baştan aşağı temizlenip düzenlenmiş oluşuydu. Dün gece burayı bu şekilde toplamadığımı hatırlıyordum. Saçlarım muhtemelen yamuktu ama bu umurumda değildi. Hâlâ toplanabilir olduklarını anladığımda bir tarak yardımıyla sıkıca tepemde toplayıp banyodan çıktım ve alt kata indim. Yeniden sağ elimde yerini bulan yüzük, kısa süreli ayrılığımızdan sonra bende emanet duruyormuş gibi hissediyordum.

"Karaca!"

Melisa'nın tüm evde yankılanan sevinç çığlığı, salona adımımı attığım gibi yüzüme çarptığında irkilmiştim. Bir ânda kollarını etrafıma sardığında nereden geldiğini bile fark etmemiştim. "İyisin!" Omuzlarımdan tutarak geri çekildi Melisa, parıldayan buz mavisi gözleri yüzümde geziniyordu. "İyisin değil mi? Bir şey yapmadılar sana değil mi?"

"İyiyim, sağ ol," dedim tebessüm etmeye çalışırken. *İyiyim. Canlı bomba olan bir kadın üzerime dinleme cihazı yerleştirip keskin nişancısının hamile olan ama benden başka kimsenin bundan haberinin olmadığı gelinle tehdit etti beni, kaçırıldım, sürüklendim, odaya kapatıldım, adamın tekinden kurşun çıkarıp yarasını dağladım, geneleve gönderildim, canlı bomba olan kadının da aslında bir kurban olduğunu öğrendim -ki bu kadının Fuat Hoca'nın eski sevgilisi olduğunu söylemiş miydim?- kustum çünkü beni satmaya çalışan adam birlikte olacağım adamın yatına götürdü beni, kendimi atmayı düşündüm ama annemi hatırlayıp vazgeçtim, daha sonra annemin düşüncesi bile durduramadı beni ki silahla intihar etmeye çalıştım, o sırada rehin alındım, bir tekneye bindirildim ve denizin ortasında üzerime benzin dökülldükten sonra yakılmaya çalışıldım -yakılmış sayılır mıyım çünkü saçlarım yandı?- sonra denize atladım, iskeleye ulaştım derken... Tek derdi oğlunu alıp gitmek olan kadın kollarımda can verdi.* Ama iyiyim Melisa çünkü iyi olmak zorundayım.

"Kahvaltı edelim," dedi Melisa beni kolumdan tutup yemek masasına ilerletirken. Koltukların başında Kunt'un ayakta Efes'le konuştuğunu fark ettiğimde omzumun üzerinden başımı çevirmiştim, göz göze geldik. Ardından gözlerim

biraz ilerideki büyük televizyona sabitlendi. Bir haber kanalı açıktı ve yanan bir evin görüntüleri veriliyordu, sanırım olay gece olmuştu çünkü videoda hava karanlıktı.

"Tosbik nerede?" diye sordum Kunt'a, Melisa'dan kolumu kurtarmış ve yarı yolda durmuştum. Efes kulağına dayadığı telefonu indirdiğinde kapatana dek telefonla konuştuğunun farkında değildim.

"Ulan hücrelerin bile utanması var. Aynı ânda en fazla ikiye bölünüyorlar anca," diye söylene söylene arkasını döndü Efes, yüzünde hayret duyduğunu belli eden bir ifadeyle. "Senin bu tüy yumağı tosbağan niye görmemiş gibi dörde bölünüyor? Nüfus artırma politikasını mı anlattınız hayvana ne yaptınız hayret bir şey ya!"

"Ne?"

"Oha bilmiyor muydun?" Melisa şaşkındı. "Görmedin mi? Odanda, sepetin içindeler..."

Melisa'nın lafına devam etmesini bile beklemeden merdivenlere koşturduğumda "Allah aşkına aşağı getirme ya!" diye bağırıyordu Efes arkamdan. Tırabzanlara asılıp "Git aşı ol salak mısın nesin?!" diye söylendim salona doğru. Alerji türleri için üretilen aşılar varken neden hâlâ kedime, *kedilerime* bulaşıyordu ki?

Sepet. Üzerimi değiştirmek için odaya girdiğimde umursamadığım sepetin içinde Tosbik yatıyordu, yumruğum boyutunda dört küçük yumak ise karnında top olmuştu. Dizlerimin üzerinde, ellerimi yüzüme yaslamış şaşkınlığımın geçmesini bekliyordum çünkü kalp krizi geçirecek gibi atıyordu kalbim; uzun zamandır bu kadar heyecanlandığımı ve mutlu olduğumu hatırlamıyordum. Tosbik siyah-sarı benekli bir kediydi ama dört yavrunun biri karbeyazı, biri siyah, biri siyah benekli diğeri de siyah-sarı benekliydi. Dördü de bambaşka ve çok güzeldi. Uzanıp Tosbik'in tüylerini sevmeye çalıştım ama ona dokunmaya bile o kadar korkuyordum ki yavrularına nasıl el sürecektim bilmiyordum. Tosbik ona dokunmamla beni tehdit olarak görmüş olmalıydı ki hızla başını kaldırdı, kim

olduğumu gördükten sonra bir patisini birkaç kez kulağıma sürtüp geri yattı.

"Düğünün olduğu gece sabaha karşı doğurmuş dördünü de." Arkamı döndüğüme, aralık bıraktığım kapıdan içeri girmişti Kunt, kollarını göğsünde birleştirmiş ve omzunu duvara yaslamıştı. "Gün içinde Ayşen Hanım veterinere götürüp kontrollerini yaptırdı, hepsi sağlıklı. Radyasyondan etkilenmemişler."

"Gerçekten mi?" Yere oturup bacaklarımı önüme aldığımda şaşkınlıkla bakıyordum ona, biraz da sevinçle. Kafasını salladığında yeniden önüme dönüp sepetin ucuna ellerimi, ellerimin üzerine de çenemi yasladım ve beşinin de huzurla kalkıp inen gövdelerini, nefes alış verişlerini izlemeye başladım. "Demek ben yokken doğurdun ha... Yazıklar olsun. Bir gün bekleyemedin. Götünde kurt var sanki. Eben olacaktım ya ben senin..."

Tosbik kafasını kaldırıp miyavladığında Kunt'un arkada güldüğünü işittim. "Hadi gel kahvaltıya, sonra bakarsın. Uyuyorlar zaten hep, gözlerini açtıkları yok çirkin veletlerin..."

"Sensin çirkin, şunların güzelliklerine bak. Hiç çirkin denilir mi?"

"Öyle denir," dedi Kunt kafasını eğerek. "Nazar değmesin diye. Anneannem çok güzel bulduğu her şeye çirkin derdi."

"Der," diye düzelttim ayağa kalkarken. "Anneannen iyi değil mi?"

"Durumu aynı," dedi Kunt seslice nefes verirken. Kapının önünde, karşısında dikiliyordum artık. "Bir değişiklik yok."

Kafamı salladım. Başıyla koridoru işaret ettiğinde son bir kez sepetteki yavru kedilere ve horul horul uyuyan Tosbik'e bir bakış atıp merdivenlere ilerlemiştim. "İsimlerini ne koyacaksın?"

"Bu da soru mu?" diye söylendi Efes, elinde bir tepsi vardı ve mutfaktan çıkıyordu. Muhtemelen Ayşen Abla'ya yardım ediyordu. "Bak Karaca'cığım, birinin adı hazır. Diğer üçünün ismini ne koyarsın bilmem ama yeğenim olarak birinin isminin Efes olması benim hakkım."

"Havalara bak, sanki doğuran Karaca," diye homurdandı Melisa yanından geçerken. Efes onu takmamıştı bile.

"Hiç isim düşünmemiştim." Tosbik'i nasıl bulmuştum? Kunt'un onu bazen bahçede gördüğünde tosbağam diye sevdiğini öğrendiğimde ismini Tosbik koymaya karar vermiştim. Belki bugün aklımı bununla meşgul etsem iyi olurdu, dinlenmiş olurdum.

Melisa masada Efes'in yanına oturmuştu ve Ayşen Abla masayı donatmıştı. Melisa televizyonu kapatmak için ayağa kalktığında kanal değiştirmişti ki yine aynı yangın haberi ekrandaydı. "Üff," dedi Melisa aksi bir ifadeyle. "Sanki yapılacak başka haber yokmuş gibi yanan bir villanın haberini yapmak ne ya? Her kanalda aynı şey var!"

Televizyonun köşesindeki konum Ankara'yı gösteriyordu. Dün gece şahit olduğum Efes-Kunt konuşması aklımda dönmeye başladığında başımı masanın başında, çaprazımda oturan Kunt ve karşımda oturan Efes'in üzerinde gezdirdim. Melisa söylenmeye başladığı an göz göze gelmişlerdi.

"Ne?" diye sordum ortaya, dün akşam onları duyduklarımı itiraf etmeden de habere verdikleri tepkiyi öne sürebilir ve bir cevap alabilirdim. "Niye öyle bakıyorsunuz birbirinize?"

"Kunt bana âşık da," dedi Efes bir zeytin atarken ağzına, geriye doğru yaslandı ardından. "Aşamıyor bir türlü. Üstesinden gelemiyor duygularının. Arada böyle bir bakış atıyor, *yar ben belanın ta kendisiyim!*"

"Efesss!" Seslice nefes verirken omuzlarım çöktü.

"Neyse ki yangın ormana sıçramamış," diye mırıldandı Melisa. Televizyonu kapattığı gibi Efes'in yanına oturmuştu. "Ve yine tesadüfe bakın ki mülk Tasmas ailesine aitmiş..."

"Ahmet Çevik'in eviydi." Konuşan Kunt'tu. Efes, Kunt'un bir şey söylemesine şaşırırken Melisa zaten bunu bekliyormuş gibi *ben biliyordum ama* ifadesiyle bakıyordu. *Evi yakan onlardı.* Dün gece konuştukları şey buydu. Kunt Efes'e, Ahmet Çevik'in Ankara'daki evini yaktırmıştı. *Ama neden?*

"Kudurmuştur şimdi köpek," dedi Efes. "Hayatta olsa yüzüne tüküreceği annesinin küllerini saklıyordu, kadın mutlu

olmuştur şimdi elinden kurtulduğu için. Psikopat ruh hastası. Geçen gün gördüm TLC'de kocasının küllerini bir poşette saklayıp yiyen sosyopat bir kadın vardı, Çevik manyağı da aynısı yapıyorsa hiç şaşırmam."

"Külleri mi?" Kaşlarım çatıldı. "Onun annesi de yanarak mı?..."

"Yok, yok öyle değil," dedi Efes hemen. "Çevik annesine takıntılıydı. Annesi gençliğinde bunu ruh ve sinir hastalıkları kliniğine kapatıyor hatta, korkuyor oğlundan... Neyse, ölünce yaktırıyor annesini, Halit Tasmas küllerini saklıyor. Biliyor değer vereceğini, deli çünkü herif. Böyle elinde tutuyor adamı. Şimdi daha bir ton değerli eşyasıyla birlikte annesine de *adiós* demiş oldu, kabul etmek lazım nokta atışıydı. Bu olay Tasmas'la aralarını da bozar kesin." Efes parmak uçlarını birleştirip ne kadar keyif aldığını belli etmek istercesine öptü.

"Dün geceye karşılık verdiniz," diye mırıldandım, ufak bir aydınlanma yaşıyordum yine. Bakışlarımı Kunt'a çevirdiğimde çoktan bana bakıyordu. "Şimdi ne olacak?"

"Bir şey olmayacak," dedi Kunt, seslice nefes verirken önüne dönmüştü. "Sandığın gibi karşılıklı süregelen bir kavga yok aramızda. Ahmet bir oyun oynadı, cevabını aldı. Halit tasmasını sıkı tutarsa yararına, bunu o da biliyor."

"Nefret ediyorum onlardan, hepsinden." Melisa konuştuğunda Kunt tabağından kaldırdığı gözlerini kuzeninin üzerine dikmişti. Melisa ise buz mavilerini ona değdirdikten hemen sonra çayına uzanmış ve dikkatini başka bir yöne çevirmişti.

Efes'in mor gözüne baktım. "Senin gözüne ne oldu?"

"Kapıya çarptım," dedi Efes.

Dirseğimi masaya yaslayıp alnımı ovalarken başımı iki yana sallıyor ve tabağıma birkaç şey alıyordum. Elbette buna inanmayacağımı biliyordu. Hatta Efes; o şu ân ne söylerse söylesin inanmayacağımı biliyordu ve tam da bu yüzden söylemeyeceğini böyle klişe bir bahaneyi öne sürerek belli etmişti. Öyle olsun. Benim zaten güçlü bir tahminim vardı. "Ben gittikten sonra düğünde ne oldu?"

"Hemen anlatıyorum," diye araya girdi Melisa çatalını

bırakıp ellerini masanın üzerine kaldırarak. Efes'le Kunt ilgilenmiyorlardı. "Öncelikle, Zeybek oynanacaktı ama Kuntçuğum, abiciğim bir sorun olduğunu fark eder etmez düğün modundan çıktılar. Sonracığıma, burası kaos tabii ki... Bir geldik kedicikler var salondaki koltukta. Ama herkes üzerini değiştirip çıktı, ben ilgilendim bebelerle. Biz çıkarken Reyhan gelip seni sormuştu ama rahatsızlandığını söyledik, yani düğünde bir sorun olmadı. Ben asıl seni nerede tuttuklarını merak ediyorum, bir şey oldu mu mesela zarar verdiler mi ne dediler..."

"Melisa!" Kunt araya girdiğinde, Melisa'nın motora bağlamış sesi de kesilmişti.

"Kusura bakma Karaca ben meraklı Melahat'ım da biraz." Melisa bana tebessüm ederken Kunt'a göz devirdiğinde geriye doğru yaslanmış, avuçlarımı ısıttığım kupadan çay içiyordum.

"Senin dersin yok muydu ya?" diye söylendi Efes. "Geç kalmasana. Zaten sabahın köründe takıldın peşime buraya geldin..."

"Ne var be? Gelemez miyiz kuzenimizin evine de?"

"Yemin ediyorum dedikodu için gelmediyse ben de neyim..."

"Yazıklar olsun abiciğim. Ben buraya iki hoş sohbet, bir çay için geldim senin şu dediklerine bak... Farkında mısın bilmiyorum ama kız kaçırıldı, ne yapsaydım Karaca bu hâldeyken okula gidip dersime mi girseydim? Önce bir kızın iyi olduğunu görmem gerekiyordu tabii ki!"

Başım ağrıyordu. Ağrı kesici istiyordum. Bu kadar ağrı kesici içmem doğru değildi ama bir yandan da bunun ikilemi içerisinde kendimle tartışıyordum. Efes'le Melisa didişedursun, gözlerim beyaz kupanın içindeki çayın yoğun renginde kayboldu. Yorgun muydum? Sessizliğe mi ihtiyacım vardı yoksa normal bir şeyler yapmaya mı? Belki de çıkıp hava alsam iyi olurdu. En sonunda kupayı masaya bırakıp "Ben biraz hava almaya çıkacağım," diye mırıldandım, Kunt'un bakışları anında üzerime çevrilmişti.

"Nereye?"

"Bilmiyorum, sahile belki..."

"Çocuklardan biriyle gidebilirsin ancak," dedi Efes.

"Gerek yok," dedi Kunt benimle birlikte ayağa kalkarken. "Birlikte gidelim."

Efes'le Kunt'un gözlerinin yine anlamlıca kesiştiğini hissettim ama yine kılıf uydurabileceğim bir malzeme yoktu elimde, o yüzden şimdilik karanlıkta kalacaktım. Üzerime bir şey almak için üst kata çıktığımda bir süre Tosbik ve yavrularının başında dikildim, aynı pozisyonda uyumaya devam ediyorlardı. Daha sonra dişlerimi fırçalayıp hava durumunu kontrol ettim ve siyah ceketimi aldım kazağın üzerine. Dün gece kar yağmasına rağmen, bu sabah hava 12 dereceydi. Düğün gecesi taktığım çantayı sehpanın üzerinde gördüğümde içinde ağrı kesici hapların olduğunu biliyordum. Odadan çıkacağım sırada telefonumu almak için çantayı açtığımda hapların kahverengi şişesi de elime geldi, gözlerimi üzerinde gezdirdim.

Bu haplar anneme aitti. Morfin bazlı bir ağrı kesici olduğundan kullanmamam gerekirdi şimdiye kadar. İlk abimin cenazesinde almıştım, arabadayken Öktem'e ağrı kesicisi olup olmadığını sormuştum ve o da annemin haplarının yanında olduğunu söylemişti. Anneme birkaç ay arayla ilaçlarını götüren bendim ama ekim ayında yanına gitmeye yüzüm olmadığından ilaçlarını kargolamıştım yalnızca. Ağrı kesici hariç. Onu zaten kullanmıyordu... Şimdi neredeyse her gün bu hapı almak istiyordum. Belki baş ağrım gerçek bile değildi, belki bağımlılık geliştiriyordum...

Başımdaki ağrı şiddetlendiğinde öfkeyle bir hapı dilimin üzerine bıraktım ama kalanını banyodaki çöp kutusuna attım. Son bir taneden zarar gelmezdi ama kalanını elimde tutmaya devam edersem zarar verebilirdi. Her baş ağrısında ilaç almamam gerekiyordu.

Alt kata indiğimde Kunt kapının önünde bekliyordu, ceketini almıştı ve telefonuyla ilgileniyordu. Son merdiveni de indiğimde telefonunu cebine attı ve bana kapıyı açtı. Kalın taban botlarımı giyinip peşinden çıktığımda taş bahçe yolunda

ona yetiştim. "Ahmet Çevik bir daha benimle uğraşmayacaksa yalnız kalmamamın sebebi ne?"

"O deliden emin olamayız hiçbir zaman," dedi Kunt, bahçe kapısından çıktığımızda siyah *Audi*'nin kilidini açmıştı. "Şansa bırakabileceğim bir konu değil."

Ön koltuğa geçip oturduğumda kapıyı kapatıp emniyet kemerimi bağladım. "Melisa dün gece neler olduğunu bilmiyor mu?"

"Pek sayılmaz."

"'Pek sayılmaz,' pek de bir cevap sayılmaz."

Kunt gaza bastığında boş yolda sürerken çatık kaşlarıyla bana anlamsız bir bakış attı. "Neyi merak ediyorsun?"

"Melisa'nın neden sahte nişan olayını bilmediğini. Sonuçta Öktem biliyor, Melisa da öğrenir diye düşünmüştüm, akademi çıkışında karşılaşmamızdan sonra."

"Ne kadar çok kişi bilirse başımız o kadar çok ağrır Karaca," dedi Kunt basitçe. "Sen Melisa'ya güveniyor musun hem?"

"Güvenemez miyim?"

"Öyle bir duruma sokar ki kendini, konuşmak zorunda kalır. Bu onun güvenilmez olduğu anlamına gelmez, bizim dikkatli olmamız gerektiği anlamına gelir. Bazen kendi iyiliği için birilerinden bir şeyleri saklamak en iyisidir, bunun ahlaki değerlerle ya da güvenmemekle ilgisi ve alakası yok, yalnızca öyle olması gerekir."

Yalnızca öyle olması gerekir.

Sahil göründüğünde başımı geriye doğru yaslayıp cama çevirdim ve etrafı izlemeye başladım. Hafta içi olduğu için sahil boştu. "Anneanneni ziyaret ediyor musun?"

Kafasını salladı.

"Uyanırsa ona ne söyleyeceksin? Sonuçta kadın kalp krizi geçirmeden önce sen Beren'le nişanlıydın, şimdi benimle nişanlısın diye biliniyor. Anneannen bu duruma ne diyecek?"

"Bunu o zaman düşünürüz," dedi Kunt, bir park yerine girerken.

Kafamı sallamakla yetindim. Hava kapalı olmasına rağ-

men çok soğuk değildi, sahilin karşısındaki dükkânlar kafelerden oluşuyordu. Ellerimi ceketimin ceplerine soktuktan sonra yanımızdan bisiklet sürerek geçen kızın arkasından baktım kaldırımda yürürken, Kunt kaldırım dar olduğu için yolda yürüyordu. Ona Fuat Hoca'yı sorma isteğimi bastırmaya çalışıyordum ama bir yandan da eninde sonunda soracağımı biliyordum. "Kahve alalım mı?"

Lokal bir kahve dükkânının önünde durduğumda, Kunt düz bir sesle "Olur," dedikten sonra benim gibi dükkâna yöneldi. Kafenin bahçesindeki masaların hepsi doluydu. Kapıyı açıp içeri girdiğimde sipariş vermek için doğruca kasaya yürüdüm, omzumun üzerinden arkama baktığımda Kunt telefonuna bakıyordu.

"Ne var da bu kadar bakıyorsun telefonuna?" diye sordum merakla. "*Instagram* mesajlarını mı kontrol ediyorsun yoksa?"

"Sosyal medya kullanmıyorum," dedi düz bir sesle. Ardından işini tamamlamış gibi telefonunu tekrar cebine attı ve yüzüme baktı.

"Nasıl kullanmıyorsun? Melisa sosyal medyada popüler olduğunu söylemişti. Hesapların yok mu?"

"Var ama kullanmıyorum."

"Nasıl var ama kullanmıyorum?" Telefonumu çıkartıp *Google*'a ismini yazıp arattığımda, bilgilendirme sayfasının altındaki *Instagram* sembolüne tıkladım hızlıca. Tam da tahmin ettiğim gibi yüksek takipçili bir hesap çıkmıştı karşıma fakat hesapta yalnızca iki fotoğraf vardı. İlk fotoğraf 2019'dandı, altın kemeri kazandığında Fuat Hoca'yla birlikte ringde çekilmiş bir fotoğraftı ve arena tıklım tıklım doluydu, üzerlerine konfeti yağıyordu. Sanırım Hamburg'da gerçekleşmişti final maçı çünkü konumda orası vardı. Diğer fotoğrafta ise... "Bunlar kardeşlerin mi?" Yaklaşıp ekranı ona çevirdiğimde fotoğrafa baktı.

"Fernando ve Isabel? İkizler?" diye sordum. Abisi yoktu. Fotoğraf Roma'da çekilmişti, bir yıl önce paylaşılmıştı. Fernando'nun saçları dalgalıydı ve kot şortla beyaz bir tişört gi-

yinmişti, arkalarında Kolezyum vardı. Isabel ise askılı, minik kırmızı çiçek desenli beyaz bir elbise giyinmiş ve saçlarını tepeden topuz yapmıştı. Yaslandıkları yerin üzerine çıkmış, dil çıkarmış, Kunt'un kafasının arkasından iki parmak uzatmış kulak yapmıştı. Kunt'un kolları göğsündeydi ve güneş gözlüğü takıyordu, dudakları her ne kadar kapalı olsa da tebessüm ettiği belli oluyordu. Üzerinde keten bir gömlek ve pantolon vardı. Tıpkı salondaki çekmecede, Alara olduğunu tahmin ettiğim esmer kızla çekilmiş olduğu fotoğraftaki gibi, buradaki ifadesi de sıcak, samimi ve mutluydu.

Kafasını salladı. "Bunu paylaşan Isabel'di. Benden alamadığı hesabın şifresini menajerimden alıp paylaşmıştı," dedi keyifle gülerek. "Cadı."

"Menajerin mi var?"

"Var ama şu ân aktif olmadığımdan ona gerek yok. Yalnızca önemli meselelerde arayıp haber veriyor," dedi Kunt kasayı işaret ederek. Kasadaki kadın siparişini verip ayrılmıştı, sıra bizdeydi. Kasaya adımlarken telefonumu cebime atmış, istemsizce, her ne kadar sosyal medya kullanmasa da Kunt'un hayatında yalnızca değer verdiği kişileri ve anları *Instagram* hesabında barındırdığını düşünmekten alıkoyamamıştım kendimi.

"Buyurun, siparişinizi alayım," dedi tanıdık, fazla tanıdık, tanımak istemediğim bir ses.

Başımı kaldırdığım an ifadem yüzümde donup kaldı. Siparişim neydi benim? Unutmuştum. O ân neredeydim, kiminleydim, hepsini unutmuştum sanki... Bir delik açıldı ânın içinde, ben içinde geçmişe savruldum o ân. Dudaklarımı birbirine bastırıp gergince ıslatırken Kunt'un elini kolumda hissettim ama dikkatim fazlasıyla karşımdaki insana odaklanmıştı. Kabarık saçlarını her zamanki gibi düzleştirmiş, tepesinde sımsıkı toplamıştı. Üzerinde çizgili bir kazak ve kot pantolon vardı, bir de kafenin logosunun basılmış olduğu bir önlük. Bir eli arkasındaki bardak barında, diğeriyle siparişi almak için kalem tutuyorken dudakları ve gözleri şaşkınlıkla aralandı. "Karaca?"

"Hale," dedim aldığım nefes ciğerimde asılı kalırken.

"Dünya... Küçükmüş," diye mırıldandı yutkunarak. Gözleri yüzümde dolaşırken gerilmiştim. Ardından hemen yanımdaki Kunt'a çıktığında ise daha da gerilmiştim. Hale hızlıca kendini toparlayarak "Filtre kahve mi?" diye bir tahminde bulundu.

"Latte." *Hâlâ bilmiyorsun Hale.* Sesim soğuk ve mesafeliydi. Hale bardağa ismimi yazıp baristaya pasladığında Kunt'a dönüp "Siz?" diye sormuştu. Gergince tırnaklarımı avuçiçlerime bastırırken kahvelerin teslim alınacağı tarafa doğru yürüdüm. Onunla yıllar sonra bir kafede karşılaştığıma inanamıyordum.

Benim siparişimle birlikte Kunt'unki de geldiğinde iki bardağı da elime aldım. Benim bardağımda Karaca, Kunt'unkinde *Vidar* yazıyordu. Kunt kapıyı açar açmaz kendimi dışarı attığımda kahvesini de ona uzatmıştım. "O kimdi?"

"Liseden eski bir arkadaş," diye mırıldandım, karşıdan karşıya geçmeden önce dönüp kafeye bir bakış atarken. Hale dükkândan çıkmış, bahçedeydi ve kollarını göğsünde bağlamış yüzünde endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Kunt karşıya geçtiğimizde, beni kenara çekerek. Sahildeydik, bir bisikletli bisiklet yolundan giderken uzaktan bu tarafa gelen bir adam koşu yapıyordu.

"İyiyim." Kahve bardağını köşeye, taşın üzerine bıraktıktan sonra bakışlarımı asfalta çevirip derin bir nefes almaya çalıştım. Kunt hemen önümdeyken benim gözlerim koşu yapan adamın üzerindeydi. Adam 1.85 boylarında, kaslı biriydi ve üzerinde lacivert bir eşofman takımı vardı. Bir beyzbol şapkası takıyordu ve kulaklıkları vardı.

"İstersen dönebiliriz," dedi Kunt, o sırada adama o kadar odaklanmıştım ki istemsizce Kunt'un ceketinin üzerinden koluna tutunmuştum heyecanla. Abim yaşasa, adamın ölçülerinde olacaktı şimdi.

"Hayır, gerek yok..." Adam yanımızdan geçtiğinde yüzünü göremedim. Yüksek tempolu koştuğundan bir ânda birkaç metre ilerimizdeydi ve ilerisi teknelerin, kayalıkların olduğu

ağaçlık alandı. Adam kadrajımdan çıktığında beynimden vurulmuş bir hâlde Kunt'a döndüm, başımı kaldırıp yüzüne baktığımda hâlime anlam vermeye çalıştığını anlamıştım.

Dudaklarım aralandı. *O adam benim abimdi.* "Abi?..."

Bir ânda dönüp tüm gücümle koşmaya başladığımda, Kunt'un arkamdan ismimi bağırdığını işittim ama durmadım. Ne düşünüyordu? Anlamış mıydı? Belki o da fark etmişti! Bilmiyordum, bilmiyordum, *bilmiyorum...* Kayalıkları döndüğümde adamın aynı tempoda koştuğunu gördüm ileride, koşar adımları yavaşladığında ters istikamette giden bir el arabasını durdurdu ardından, su alacaktı sanırım. Hızımı alamadan adamın önüne atladığımda adam şaşkınlıkla geri çekildi. Kulaklıklarını boynuna indirirken şapkanın altından yüzünü görmüştüm. *Değildi. Başka birisiydi.*

"Pardon," dedim nefesim boğazıma yapıştığı yeri kuruturken.

"Önemli değil," dedi adam, parasını ödeyip suyunu aldıktan sonra yoluna devam etmişti.

Başımı çevirdiğim an, Kunt'un yalnızca birkaç adım ötemde dikildiğini gördüm. O benim gibi nefes nefese kalmamıştı ama yine de sık sık inip kalkıyordu göğsü çünkü peşimden koşmuştu. Gözlerinin içine birkaç saniyeden uzun bakamıyordum çünkü bana acıdığını hissediyordum. *Hayal gören küçük bir kız, ölü abisinin hayaletini kovalıyor.* Dizlerimin üzerinde eğilip soluklanmaya çalıştım, yarınım yokmuş gibi koşmuştum. Gözlerimi kapatıp yönümü bulmak için yalvardım çünkü sanırım içime bir umut ekmişti ve o umut ekildiği yerden acımasızca sökülmüştü az önce. Ben nasıl sokakta gördüğüm bir yabancıyı abim sanardım? Bu kadar mı delirmiştim? Bu kadar mı özlemiştim?

"Abim sandım," dedim yenilgiyle omuzlarım çökerken. Kunt bana doğru yürüyordu. "Biliyorum," dedi kısık bir sesle, kollarını etrafıma doladığında bir eli ensemdeydi, başımı göğsüne yaslamıştı. Gözlerimi sımsıkı kapatıp "Abim sandım," diye tekrar ettim.

"Biliyorum," dedi bir kez daha. "Abin sandın."

"Ama abim gitti," diye mırıldandım.

"Abin gitti."

"Biliyorum!"

"Bilmiyorsun, bilsen de kabul etmiyorsun," diye mırıldandı. "Etsen böyle baktığın her köşede onu arıyor olmazdın."

"Keşke bütün bu çabamız onu geri getirebilecek olsaydı."

"Göğsündeki yangını söndürebilsin, yeter," dedi Kunt, ben geri çekilirken.

Yüzümü sıvazladım. Koskoca sahilde ciğerime dolan tek şey boşluktu, bu boşluk da evde kalmam gerektiğini hatırlatıyordu bana. Hiç dışarı çıkmamalıydım. İyi olmaya çabalamak, belki de iyi olma ihtimalini uzaklaştıran asıl şeydi insandan. "Gidebilir miyiz?" Başımı kaldırdığımda Kunt'un altın hareleri üzerimdeydi, güneş çıkmıştı bulutların arasından, göz kırpıyordu sahile.

O sahil kenarında bıraktım abimin hayaletini. Abimin ihtimalini. Abimi. *Savaş çanları çalıyordu.* Çünkü ben göğsümdeki yangını söndürmek istemiyordum, o yangında hak edeni yakmak istiyordum artık. *Ateşin yanarken kendini de yaktığını duydum.* Ve bu bile bile yanmak istediğim tek yangındı belki.

2

KÖRDÜĞÜM

Liseye dair içimde taşıdığım en büyük umut, heyecan; edineceğim arkadaşlıklardı. Sonunda kendi mahallemden çıkabilecektim, abimin gölgesinde kalmayacaktım, özgür olabilecektim. O zamanlar özgürlüğün tanımı basitti benim için, etrafımdaki her erkeğe potansiyel sapık gibi davranan obsesif abimin olmadığı yer benim özgürlüğümdü çünkü on beş yaşıma dek her şeye o karar vermişti bunca zaman; kimin benimle sohbet kurabileceğine bile. Bir süre sonra kız arkadaş bile edinemez olmuş, hep yalnız kalmıştım. Abim beni böylesine korumaya çalışırken aslında yalnız bıraktığının farkında değildi ve hiç farkında olmamıştı da çünkü ben bütün bunları yüzüne vuramayacak kadar çekingendim konu o olduğunda, biraz da korkuyordum belki de. Abim birçok şey duyuyor ve görüyordu, tek isteği annesi ve kız kardeşini korumaktı ve bir babamızın olmayışı onu daha sert olmaya zorlamıştı. Onu suçlamamıştım hiçbir zaman, ama liseyi bilerek uzakta kazanmıştım. Bunun için çalışmıştım. Her şey bunun içindi o zamanlar. Yeni bir okul, yeni bir dünya, yeni arkadaşlıklar; belki bir de âşık olmayı becerebilirsem, işte o zaman normal, liseli bir genç kız olabilecektim.

Gerçek şuydu ki, ben hiçbir zaman normal, liseli bir kız olamadım. Ve tercih listemi teslim ettiğim gün, yaşayacaklarımın fragmanını gösterseler abimin kanatlarının altından çıkmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim. Belki o kanatların altında yalnızdım ama en azından güvendeydim.

Kunt'la eve döndüğümüzde o, Fuat Hoca'yla buluşmak için ayrılmıştı. Bense Tosbik ve yavrularının sepetini dikkatlice salona indirmiş, ortadaki büyük sehpayı kenara ittirip yumuşak halının üzerine oturmuş, belki de saatlerce başından ayrılmamıştım miniklerimin. Her ne kadar Ayşen Abla yardımcı olmaya çalışsa da isim konusunda, hiçbir şeyi yakıştıramıyordum miniklere. Uyandıklarında bir süre annelerinin sütüyle beslenmiş, sonra sepetten inmeye çalışmışlardı. O kadar küçük ve çirkinlerdi ki... Ve yürüyemiyorlardı. Biri sürekli kusuyordu. Ayşen Abla halıları kaldırıp kilere taşıtmıştı bu yüzden.

Alevhan birkaç kere aramıştı ama açmamıştım, kimseyle konuşmak istemiyordum, yalnızca kedilerimi izlemek istiyordum. Öktem bir ara buluşmak istediğiyle ilgili mesaj atmıştı, Aybars Abi aradığında ise banyodaydım bu yüzden yetişememiştim telefona. Muhtemelen o da yakında yurtdışına döneceğini söyleyecek ve ne zaman buluşabileceğimizi soracaktı.

Akşam bir mesajla telefonum titreştiğinde bacaklarımı kendime çekip koltuğa yaslanmış, yerde bir yastığın üzerinde oturuyordum hâlâ. Neden koltuklar varken yere oturuyordum sürekli? Bunu ben de kendime soruyordum, sanırım sebebi annemin de hep yere oturmuş olmasıydı. Bir köy evinde büyüdüğünden, hep yere oturmuştu hayatı boyunca. Yer sofralarında yemek yemiş, yer yataklarında yatmıştı. Annem sayesinde edindiğim alışkanlıklardan biriydi.

Aybars Abi: *Dikkat dikkat, bu bir toplu mesajdır! Bu mesajı alıyorsanız yarın akşam saat sekizde İstanbul'daki evime bekleniyorsunuz. İçkiler ve mezeler müessesemizden olmakla birlikte sevgili, eş, dost getirilebilir. Nişanlı da getirilebilir. (Sözüm sana Karaca.) Meraklısına ev adresim:.....*

Ayşen Abla akşam yemeği için döktürmüştü yine ama saatin sekizi geçmesine rağmen Kunt ortalarda yoktu, ev boştu. Bir ara dışarı çıkıp bahçede kimlerin olduğuna bakmıştım ama Polat da yoktu. Yalnızca Fevzi, köşedeki çardakta birkaç

adamla çay-sigara keyfi yapıyordu, o kadardı.

Kış bahçesindeki şömineyi yakıp önüne Tosbik'in bebeklerinin olduğu sepeti bıraktığımda, Tosbik şöminenin önüne yatmıştı ve ben de hemen yanında, yemek doldurduğum tabağımdakileri yiyordum sessizce. Arada gözlerim yeniden taktığım kolyeme kayıyordu, kazağımın üzerinden çıkarmıştım zincire geçmiş yüzüğü ve elimle oynuyordum. Yıllar sonra ilk defa çıkarmış ve ayrı kalmıştım bu yüzükten, garip hissettiriyordu. *Daha bir yüzüğün ağırlığını taşıyamıyorken bir diğeri parmağında Karaca.* Pikabı karıştırmaya çalışmıştım ama nasıl çalıştığı hakkında bir fikrim yoktu ve hemen yandaki raf, plak dolu olsa da Kunt'un annesinin koleksiyonuna zarar vermek istemiyordum. Yemeğim bittiğinde sıkıntıdan telefonumu çıkarıp *Google* aramasına girdim, en son kafede Kunt'un ismini aratmıştım. Biyografisi çok uzun değildi, sanırım hiç röportaj vermediğinden hakkında klasik şeyler dışında pek bilinen bir şey yoktu. *Google* resimler kısmı, maçları sırasında çekilen fotoğraflarla doluydu. Sanırım onu normal bir şekilde dışarıda bulmaları imkânsızdı.

Kunt Vidar Karyeli, 2017'den beri aktif Türk, profesyonel boksör. 2019 Dünya Ağır Sıklet Boks Şampiyonu. Doğum Tarihi: 29 Şubat 1994 (26 yaşında) İstanbul, Türkiye.

29 Şubat'ta mı doğmuştu? Bu demek oluyordu ki doğum gününü yalnızca 4 senede bir kutlayabiliyordu. 2022'de kutlayabilecekti en yakın, bu sene onun doğum günü takvimde yoktu. Bir *Instagram* hesabım olmadığından tarayıcı üzerinden tekrar *Instagram* profiline girecektim ki bildirim çubuğuma düşen mesajla yerimden sıçradım. İzleniyormuş hissine kapılmıştım.

Kuntadam: *Geç kalacağım.*
Karaca: *Gelme zaten. Senin köftelerini de ben yedim.*
Kuntadam: *Afiyet olsun.*
Kuntadam: *Çirkinlerin ne yapıyor?*

Karaca: *Bütün salonuna kustular. Ayşen Abla halıları toplattı.*

Kuntadam: *Yazık kadına, bir anda altı çocukla kaldı evde bir başına...*

Karaca: *Altı derken?*

Kuntadam: *Ne yapıyorsun şu an?*

Karaca: *Kış bahçesindeyim, şöminenin önünde oturuyorum. Sen?*

Kuntadam: *Koridora çık.*

Ayağa kalktım. Mesajına kaşlarımı çatarak bakıyordum ama yine de odadan çıkıp koridora girmeme engel olmamıştı bu. Kapının önünde, iki kanada ayrılan giriş holünün ortasında durduğumda parmaklarım telefonumun klavyesinde dolaştı.

Karaca: *Hangi koridor?*

Kuntadam: *Sağ. Karşılıklı iki odanın olduğu.*

Karşılıklı kapıların olduğu koridordan bahsediyordu. Işıkları yaktığımda loş aydınlatmanın etrafı pek de iyi aydınlatabildiği söylenemezdi, yine birbirine hizalanmamış kapıların ortasındaydım. *Simetri hastalığı.*

Karaca: *Şimdi ne yapacağım?*

Kuntadam: *Kalorifer peteği vanasını saat yönünde kırk beş derece çevir.*

Okuduğum mesajla birlikte telefonu elimde sıkıca tutarken bakışlarım pencerenin hemen altındaki kalorifere çevrildiğinde kaşlarım mümkün olabildiğince çatılmıştı. Birincisi, bu ev alttan ısıtmalıydı; evin hiçbir yerinde kalorifer peteği yoktu, buradakinden başka. Bu da ne demek oluyordu? Elimi uzatıp vanayı saat yönünde çevirdiğimde, bir saniye öncesine kadar pürüzsüz görünen duvar bir kapı şeklinde belirginleşip içeri göçtü; şaşkınlıkla geri çekilirken kalbim göğsümü delercesi-

ne atıyordu. Yutkunarak içeri göçen duvara dokunduğumda bir kapı gibi itiliverdi, ağırdı. Alt kata inen, köşelerinde loş aydınlatma fenerleri bulunan bir merdiven vardı. Bir adım attığımda aşağıya iki metreden fazla olduğunu görebiliyordum, mesajlarımı kontrol ettiğimde Kunt bir şey yazmamıştı. Buraya girmemi istediğini düşünerek merdivenlerden inmeye başladığımda kapı arkamdan kendiliğinden kapandı. O ân gergince omzumun üzerinden bir bakış attım; nasıl da pürüzsüzce yerine oturuyordu, sanki başından beri orada yalnızca duvar varmış gibi... İnanılmazdı.

İçerisi büyüktü. Evin en büyük alanının salon olduğunu düşünüyordum o âna dek ama burası daha büyüktü. Yeni anlıyordum, Kunt evin içinde kaybolduğu zamanlar aslında buradaydı. Bir kere koridora girip odaların boş olduğunu gördüğümde kendi gözüme inanamayarak hayal kırıklığına uğramıştım ama aslında bilmediğim şey, mükemmel bir şekilde gizlenmiş bu özel odaydı. İçeri girdiğim an ışıklar kendiliğinden açılmıştı; merdivenlerden inince doğrudan büyük, camdan duvarlarla karşı karşıya geliyordunuz ve bahçe görünüyordu apaçık, evin çevresindeki geniş bahçelik alandı burası. Kimse yoktu. Evin etrafını dolaştığımı ve buradan geçtiğimi hatırlıyordum ama yalnızca beton duvar görmüştüm, cam değildi... Bu da demek oluyordu ki içerideki dışarıyı görebiliyorken, dışarıdakinin gördüğü yalnızca beton duvardı. Bir köşe boydan boya kitaplıktı, önünde geniş bir çalışma masası ve bir dizüstü, bir masaüstü bilgisayar vardı. Köşedeki büyük kasayı, duvardaki projeksiyon perdesini, karşısındaki rahat koltukları, bilardo masasını, geniş banyoyu ve küçük mutfakla mini buzdolabını gördüğüm an dilimi yutmak üzereydim. Üstelik yan taraf, karanlıkta kalan taraf daha büyüktü ve kum torbasını, çeşitli devasa spor aletlerini o kısmın ışıkları yanmıyor olsa da görebiliyordum. Telefonum titreştiğinde irkildim.

Kuntadam: *Şaşırman biraz uzun sürmedi mi? Sonra incelersin, şimdi çalışma masasına geçmen lazım...*

Karaca: *BURASI NE?*

Kuntadam: *Kurbanlarımı süründürüp cesetlerini kıyma haline getirdiğim özel suç meskenim.*

Karaca: *DALGA GEÇME?*

Karaca: *UZAY ÜSSÜ GİŞBİ*

Karaca: *GİBİ**

Kuntadam: *Biraz nutkumuz mu tutuldu ne?*

Karaca: *VANAYI ÇEVİRİNCE AÇILIYOR, DUVARDA KAPI VAR*

Karaca: *Tony Stark?*

Kuntadam: *Milletin ortasında kahkaha attıracaksın adama*

Karaca: *Pardon.*

Karaca: *Çalışma masasındayım.*

Kuntadam: *Laptopu aç. Şifresi olmayan kullanıcıyla oturum aç.*

Karaca: *Açtım.*

Kuntadam: *Bekle.*

Ekran siyahtı. Kullanıcı oturumunu açmıştım ve tertemiz bir profildi. Ne masaüstü fotoğrafı vardı ne de bir klasör... Oturduğum tekerlekli deri sandalyede geriye doğru yaslandığımda telefonum elimdeydi, Kunt'un mesajından saniyeler sonra ekrandaki ok kendi kendine oynadığında bir program başlatıldı, internet tarayıcısına girilmediğine emindim ama tamamı İngilizce olan bir sayfa açılmıştı hızla açılıp kapanan sekmelerin ardından. Biri bilgisayarı *hack*liyor gibiydi ama öyle değildi, Kunt bunu birine yaptırıyor olmalıydı. Ekran ikiye bölündü, iki ayrı köşede iki farklı karşılaşmanın kaydı açılmıştı. Arena içi karartılmıştı ama fazlasıyla kalabalık olduğu belliydi, ringde boksörler hazır bekliyordu. İki videoda da roundların başlayacağı sırada videolar kendi kendine durduğunda ekranda play sembolü çıktı.

Kuntadam: *Bahis oynayacağım, şu ân ekranında hazır bekletilen maç videolarındaki iki adam gece yarısı karşı karşıya gelecek. İlk videodaki dövmeli adamla, ikinci videodaki iri adam. İkisi karşılaşsa, hangisi üzerine yatırım yapardın?*

Sözünü tutuyordu. Abimin bulaştığı mecraya girecekti.

Karaca: *Boks bilgim birkaç ay ile sınırlı biliyorsun değil mi? Umarım benim gözlemim üzerine oynamayacaksındır. Ve de burada boksör olan sen değil misin, sen neden bakmıyorsun? Ayrıca bahis ne kadar?*

Kuntadam: *500.000*

Karaca: *NE*

Kuntadam: *$*

Karaca: *BEŞ YÜZ BİN DOLAR parayı tanımadığın boksörlerden birinin üzerine mi yatıracaksın? %50 şansı var ikisinin de! Ya kaybedersen?*

Kuntadam: *50-50'lik dengeyi biraz sonra izleyeceğin maç kayıtlarıyla senin bozmanı umuyorum.*

Karaca: *Ne kadar sürem var?*

Kuntadam: *Elli dakika.*

Gerginlikten altdudağımı çiğnerken telefonumu kenara bırakıp videoları başlattığımda masada içemediği 9,5 liralık Türk kahvesi kalınca termos getirmiş olmayı dileyen Melisa'yı özlemiştim, bu adam deliydi. Sırf benim gözlemim üzerine 500 bin dolarlık bahis oynamayacaktı değil mi? Bu Işte büyük paralar döndüğünü söylemişlerdi ama bu kadar büyük paraların döndüğünden habersizdim. Dolar kuruna göre Türk lirası olarak hesaplarsam uçuk çıkaracağımdan korkuyordum.

Ekranın sağında oynayan videodaki dövmeli adam ve ekranın solunda oynayan videodaki iriyarı adamı nefessiz izlemeye başladığımda telefonumdan kırk dokuz dakikalık bir sayaç başlatmıştım. İkisinin de rakipleri farklıydı ama fiziksel özellikleri benzer adamlardı. İlk bakışta iriyarı adamın, dövmeliyle karşı karşıya gelse onu canlı canlı yiyeceğini düşünmüştüm ama kulaklarım çınlıyordu, bu iki maç kaydı beni geçmişe, 30 Eylül gecesine götürmüştü. Kunt, sahada dövüş sporunun akılla oynandığını söylemişti. Durum gerçekten böyleyse, dövmeli olan aklını kullanıyor ve mümkün oldu-

ğunca az darbe alıp karşısındakini yormaya yönelik bir yol izliyordu; iriyarı adam ise cüssesi ve gücüyle karşısındakini ezip geçiyordu. kırk dokuz dakikanın sonunda elime telefonumu aldığımda sıcak basmıştı.

Karaca: *Hangisinin üzerine oynayacaksın?*
Kuntadam: *Aklında hangisi var?*
Karaca: *Dövmeli olan.*
Kuntadam: *Neden? Diğeri cüssesiyle en fazla sekiz rounda alır gibi durmuyor mu sence de?*
Karaca: *Aklıyla dövüşmüyor, bilek gücüne güvenip saldırıyor. Ayrıca ciddi bir alkol sorunu olduğunu yüzüne bakarak söyleyebilirim, o göz altı torbaları kesinlikle genetik değil. Sol gözünün de tam görmediğine kalıbımı basarım, solundan gelen darbeleri savunmada başarısız. Kısmi körlük yaşıyor olabilir.*

Birkaç dakika oturduğum koltukta rahatsızca ekrana boş boş baktım ama Kunt cevap yazmıyordu. Daraldığım sırada ayağa kalkıyordum ki telefonumun üst üste birkaç kez titremesiyle ekran kilidini yeniden açtım.

+538..... "NASI YA" grubunu kurdu.
+538..... sizi, Kuntadam'ı, +536.....'ı ve +542.....'ı gruba ekledi.

Grubu kuran Efes'ti, eklenen numaralardan biri Polat'a diğeri Beren'e aitti. Profil fotoğraflarından tanımıştım.

Efes: *NASI YA, NE ALAKA DÖVMELİ OLAN? CÜCÜK KADAR O. İRİ YARI OLAN BİR HIK DESE BAYILIR*
Efes: *BEN HIK DESEM DE BAYILIR*
Kuntadam: *Bir bıkmadın ota boka grup açmaktan.*
Beren: *Bence de iriyarı olan daha sağlam kazık gibi duruyor Kunt.*
Efes: *AY KONUŞ AĞZINI YİYİM.*

Kuntadam: *Sen bıraksana şu lafı bir? Yapıştı ağzına.*

Beren: *Karaca ne dedi?*

Efes: *KARACA NE DEDİN?*

Efes: *NE DİYECEK?*

Efes: *DÖVMELİ DEMİŞTİR.*

Efes: *KARACA DOĞRU SÖYLE DÖVMELİ Mİ SEVİYOSUN?*

Kuntadam: *Küçük harfle yazamıyor musun sen ya?*

Karaca: *Yani bence Dövmeli.*

Efes: *AĞZININ TADINI BİLİYO*

Karaca: *Onu kastetmedim*

Efes: *Hı hı.*

Kuntadam: *Polat?*

Polat: *İriyarı olan adam tüm gücünü maçın başında harcıyor, rakibi güçlü darbelerinden bilincini kaybedecek kadar hasar görürse adamın kazanma şansı doğuyor ama bu taktik doğaçlama ve herhangi bir matematiği yok, mantıklı değil. Dövmeli olan adam maça çıkmadan önce muhtemelen rakibini araştırmış ve buna göre bir harita çizmiş, darbelerinden kolayca kurtulup enerjisini sona saklıyor. Önemli olan ne kadar iri olduğu değil, beyin gücü ve strateji.*

Beren: *@efessungur*

Efes: *Konu neydi pardon ben bir cümlenin başında ikinci satıra kadar nokta göremeyince okumayı bırakıyorum da*

Beren: *Salak*

Efes: *Grubun IQ seviyesini düşüyorsun Beren bu grupta doktorlar altın kemerli boksörler var mahalle ağzımıza sahip çıkalım lütfen kimse ilkokul seviyesinde olduğunu belli etmek zorunda değil.*

Beren: *Uğraşamayacağım seninle*

Efes: *:**

Efes: *Bu arada ben teoride iriyarı olanı pratikte dövmeli olanı seçmiştim zaten.*

Beren: *Hı hı*

Efes: *DEMEDİM Mİ @kuntadam*

Kuntadam: *Doğruyu söylüyor...*

Beren: *Sadece ben mi iriyarı olanı seçtim yani...*

Efes: *Anlamıyosun kızım bu işlerden bırak bence*

Beren: *Ya sen sussana biraz ya*

Efes: *Teoride susmayı düşünüyorum ama pratikte pek mümkün değil*

Beren: *Teoride dilin kopar inşallah*

Efes: *Pratikte?*

Efes: *Pratikte?*

Efes: *Pratikte?*

Efes: *Pratikte?*

Efes: *Peki pratikte?*

Kuntadam: *Efes seni teoride bi sikerim pratikte olmuş gibi hissedersin şimdi sus ve telefonunu bırakıp yanıma gel*

Efes: *Güvenemiyorum gelsem mi*

Efes: *Götüm güvende mi peki onu bi söyle*

Beren: *:**

Efes: *Polat sen de benle gel bunlara güven olmaz*

Polat: *Mesaim bitti abi.*

Efes: *Teoride mesain bitti Polatcığım pratikte biz deyince biter.*

Polat: *Sözleşmemde teoriden pratikten bahsedilmiyor.*

Efes: *Bulucam lan seni*

Polat: *Ev adresim olması lazım çocuklarda, isterseniz yazabilirim de ama şimdi buradan.*

Kunt, Efes, Beren ve Polat birlikteler anlamına mı geliyordu bu? Beren'in federasyonla bağlantıları olduğunu biliyordum, bize yardım edeceğini Kunt kendisi söylemişti. Belki de evde dinlenmem için bana bahis oynanacağından bahsedilmemişti, eğer böyle olduysa muhtemelen ona kızardım ama dün olanlardan sonra bir de sabah sahildeki olayın üzerine ne kadar haklı olurdum, işte onu bilemiyordum.

Biraz vakit geçirmek için kitap raflarının önünde dolandım ama hiçbir şey ilerideki karanlık mini spor salonu kadar dikkatimi çekmemişti. Karanlığa doğru yürümeye başladığımda bir yerde ışık düğmesi aradım ama buranın ışığı da ben açtı-

ğım için yanmamıştı. Devasa kum torbasının yanındaki duvar rafına atılmış parmaksız eldivenlerin, koşu bandının, ağırlıkların, minderli büyük köşenin üzerinde gezindi gözlerim. Odanın ortasında kocaman, buzlu bir cam olduğunu fark ettiğimde camın arkasına geçtim; koca bir duş alanıydı burası. Sırf buranın banyosu Öktem'le kiraladığımız evdeki odam kadardı. Adam resmen kendi alanı ilan ettiği her yeri ayrı bir eve çevirmişti. Bu ev matruşkaya benziyordu çünkü Kunt'un odası da tek başına ev sayılabilirdi. *Adam dünya şampiyonu olmuş, kullanmadığı Instagram hesabının iki milyon takipçisi var Karaca.* Gerçi bu dönemde insanlar sırf takipçi sayıları üzerinden bile aylık yüz binleri bulan kazançlar elde edebiliyorlardı değil mi?

İkili geniş koltuğa uzanıp avuçlarımı birbirine yasladığım ellerimi yanağımın altına koymuş, bacaklarımı kendime çekmiş bir şekilde uyuyakaldığımı birinin içeri girdiğini hissettiğim sıralarda gözlerimi aralamaya çalışırken fark etmiştim. Uyuşmuştum, bir süredir aynı pozisyonda uyuduğumu anlayabiliyordum bundan. Gözlerim alıştığında Kunt'un bedenine loş, sarı bir ışık vuruyordu. Bu oda akıllı bir odaydı ve uyku modu da mı vardı?

Üzerinde siyah bir kaban vardı ve kabanının omuzları ile saçları hafiften ıslanmıştı. Doğrulurken başımı arkadaki koca camdan duvarlara çevirince bahçenin yağış aldığını gördüm, yağmur yağıyordu. "Kapıyı mı açamadın? Beni neden aramadın?"

Bacağıma batan telefonumun ekranı aydınlandı. Saat gecenin ikisiydi. "Oturunca uyuyakalmışım, kapının içeriden nasıl açıldığını bilmiyorum ama uğraşmadım da," dedim başımı kaldırıp yüzüne bakarken. "Bahis ne oldu? Maç ne zaman yapılacak şimdi?"

Koltuğun bir köşesindeydim, Kunt yanıma oturduğunda diğer köşeye yaslandı. Biraz kaymış ve başını koltuğun arkasına atarak gözlerini kapatmıştı. "Maç biteli yarım saat oluyor."

"Ne?" Şaşkındım. Bu beni tamamen uyandırmaya yetmiş-

ti. Bir bacağımı altıma alıp ona dönerek oturduğumda profili gözlerimin hizasındaydı. "Ama bahsi birkaç saat önce oyundan sadece ve sonuç hemen belli oldu mu?"

"Bahisler maç gecesi oynanır, dövüşçülerin kim olduğu da son dakikaya kadar belli değildir. Bunun en büyük sebebi çok büyük paralar dönüyor olması."

Dudaklarımı ıslattım. "Ee,? Kazandık mı?"

"500 bin dolar kaybetmiş olsam çok üzülür müydün?" diye sorduğunda gözlerini aralamış, başını hafifçe bana çevirmişti.

"Üzülürdüm," dedim dürüstçe. "Birincisi bahis oynuyorsun, bu bir kumar. Kazansan üzerine eklenecek olan miktar haram, kaybetsen de... Kaybetsem ben, 500 bin dolar, böyle bir mecraya, uyuyamazdım. Düşün o parayla kaç aileye yardım edebilirdin... Zenginlerin bu kadar zengin olması çok dengesiz gerçekten. Sen mesela gözünü bile kırpmadan o kadar paradan vazgeçebildin, yanlış anlama ben yaptığın şey için minnet duyuyorum çünkü bana yardım ediyorsun ve bulaştığımız iş şaka değil ama keşke kimseye böyle bir hak verilmese. Sanki gittikçe kayboluyor zenginle fakirin arasındaki denge."

Kunt'un yüzünde hiçbir ifade yoktu ama ela gözlerinde kol gezen altın harelerin ışıltısını gözler önüne seren loş aydınlatma bir ateşin alevi gibi parlayıp sönmüştü sanki. Gözlerini kapatıp dudaklarını ıslattı, başını yeniden yukarı çevirirken pozisyonunu bozmamıştı. "Kazandık," dedi yutkunduktan sonra. "Sence aksi mümkün müydü?"

"Polat'ın da söylediklerinden sonra diğer adama oynasan aptallık etmiş olurdun," dedim gururla.

"Sana mesaj atmadan önce çoktan oynamıştım."

Koltuğun üzerinde yükselip bacaklarımın üzerine oturduğumda gözlerim açılmış, kaşlarım çatılmıştı. "Ne? Bana boşuna mı izlettin o iki videoyu? Elli dakikada adamların bir kozunu yakalacağım diye kör oldum, kör! Nasıl oynamıştın ya?!"

Dudakları kıvrıldı. "Bakış açını öğrenmek istedim. Ben

tamamen deneyimlerimden yola çıkarak dövmeli olana oynadım bahsi, sen daha çok adamın çürükleri üzerinde durdun. Bir insanın kafasının içini görebilmek çok zordur ama asıl zor olan dışarıdan baktığında gördüğün ayrıntıları fark edebilmektir. Sen onları listeledin. Tebrik ederim."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanmıştı, sanırım ilk defa hocalarım dışında birinden iltifat aldığım için göğsüm kabarıyordu. "Şimdi ne olacak? Altın zarf için mi bekleyeceğiz?"

Doğrularak kafasını salladı, ayaklanmıştı. "Süreç düşündüğümüz gibi işlemeyebilir."

"Neden?" diye sordum ayağa kalkarken.

"Bir nedeni yok, birlikte göreceğiz," dedi Kunt, başıyla yukarıyı işaret ettiğinde peşinden merdivenlere ilerledim.

"Burası neden var?"

Merdivenlere attığı ilk adımı durdu. Ardından dönüp duvara yaslandı ve etrafa bir bakış attı. "Evin içinde güvende hissetmiyorum," dedi dürüstçe, hiç düşünmeden. Kaşlarım havalanmıştı cevabına karşın.

"Ama burası senin evin."

"Olabilir," dedi omuz silkerek. "Bunun beni rahat ya da güvende hissettirmesi mi gerekiyor?"

"Hayır ama... Yani evet, bir bakıma?" Pekâlâ, verebilecek yeterince iyi bir cevabım yoktu. Bir insan neden evinde rahat ve güvende hissetmezdi? Liseden sonra yıllarca içinde yaşayıp büyüdüğüm evden ayrıldığımdan beri ben de bir oraya bir buraya savrulduğumu hissetmiştim, Öktem'le eve çıkana dek. Eve çıktığımızda ise birkaç ay geçmeden, ben alışamadan şimdi başka bir evdeydim ve bir süre burada kalacaktım da. Ama nedense, geleli birkaç gün olmasına rağmen burada rahat ve güvende hissediyordum. Bunun en büyük nedenlerinden biri Ayşen Abla'nın sıcak ev yemekleri ve samimi sohbetiydi, diğeri de kuşkusuz benimle birlikte eve gelen Tosbik'ti ve üstelik şimdi dört miniği de vardı.

"Sen mesela, hiç düşündün mü?" diye sordu Kunt, düşüncelerimin arasından çekip almıştı beni. "Seni rahat ya da güvende hissettiren şeyler neler?"

Yine istemsizce sağ yüzük parmağımdaki metalle oynamaya başladığımda düşünmeden "Annem," dedim. "Annem, ayrıldığımız zamandan beri bir köy evinde yaşıyor. Annemle kırsalda olmanın fikri bile rahatlık veriyor, güvende hissettiriyor..." Seslice nefes verdim. "Annem bana hamileyken İstanbul'a taşınmışız taşradan, ben şehri hiç sevemedim. Keşke fetüsken fikrimi sorabilselerdi. Gerçi bir şey değişir miydi bilmem, annemin bu kararı vermesinin sebebini bilmiyorum."

Kunt gülerek gözlerini kaçırdığında dudaklarının kenarındaki gamzelere daldı gözlerim. Ardından ben de bakışlarımı kaçırdım ve merdivenlerden çıktım hızlıca. Kapıda herhangi bir kol yoktu çekebileceğim ya da basabileceğim bir düğme... Son basamakta arkamı döndüğümde Kunt birkaç merdiven aşağıdan geliyordu. "Seni buraya yönlendirirken nasıl çıkacağını düşünmemiştim aslında, çıkmak istememen iyi olmuş. Yoksa ya Polat'ı göndermek zorunda kalacaktım ya da sen, ben gelene kadar çıkamayacaktın çünkü içeriden sen açamazdın, dışarıdan açılabilirdi ancak," dedi Kunt, merdivenlerin kenarındaki küçük fenerler aydınlatıyordu etrafı.

"Aile sırrını ya da servetini falan mı saklıyorsun aşağıda?"

"Eve hırsız girebilse ki giremez, muhtemelen odamdan saatlerimi falan çalar, en çok onlar para eder. Çalınsa umurumda olmayacak şeyler. Aşağıda ailemle ilgili evraklar var, abimin başında olduğu şirketin gizli sözleşmeleri, anneannemin özel eşyaları, aile yadigârları. Her biri çok değerli. Sokaktan geçen bir hırsız evi değerli görüp para için girse sorun yok ama başka bir amaçla girecek biri odayı bulursa büyük problem yaratabilir. Yine de içeri girmeyi başarabilse bile daha büyük bir sorunu var." Duvar içine gömülmüş küçük, metal kutunun varlığını fark ettim; üzerinde herhangi bir tuş yoktu, sadece tarayıcı küçük bir retina ekran vardı. Kunt başparmağını retina ekrana bastırdığında kapı kımıldadı ve kilitler sessizce açıldı. Ben şaşkınlıkla aralanan kapıyı daha da açarken hemen önümde duran şaşkın kedim korkuyla miyavlamıştı.

Tosbik kapının önündeydi.

Eğilip Tosbik'i kucağıma aldığımda hâlâ koridora çıkma-

mıştım, Kunt'a döndüm. "İçeri giren, çıkamaz yani," diye mırıldandım etkilendiğimi gizlemediğim bakışlarım retina ekranlı kutucuğun üzerindeyken. "Anında işlenen bir suç için hapishane burası aynı zamanda."

Kunt, Tosbik'in omzuma yasladığı kafasını severken başını salladı. *Kunt'un evi, düşmanına hapishaneydi.* Kunt'un evi, Kunt'tan başka herkese hapishaneydi. "Kapının arasına terlik sıkıştırsak girerken?" diye sordum dayanamayarak.

Kunt küçük bir kahkaha attığında ben de istemsizce gülümsüyordum. "Niye gülüyorsun ya? Bence gayet mantıklı bir fikir."

"Fikir olarak mantıklı ama icraata geçirmeye çalışırsan işe yaramaz, kapı oyuntulu ve yere sıfır değil, kapanırken arasında kalan bir şeyi ya ezecektir ya da dışarı veya içeri tükürecektir." Uzanıp kucağımdaki Tosbik'i aldığında üzerime eğilmişti, parfüm kokusu içime dolarken başımı kaldırıp yüzüne baktım ama Tosbik'e odaklanmıştı. Eğilip kedimi koridora bıraktığında sağ elimi kaptı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ama çoktan pozisyon dolayısıyla ona arkamı dönmüştüm ve omzumun üzerinden geriye doğru baktığımda göğsüyle karşı karşıya kalıyordum. Başımı kaldırıp yüzüne baktım, gözleri kutucuğa odaklanmıştı. Önüme döndüğümde retina ekranda ayarladığı tarayıcının üzerine başparmağımı bastırdı. *Kunt'un evi artık bana hapishane değildi.* "Çok yanlış iş yapıyorsun bak, ben aşağıdaki koca projeksiyon perdesini gördüm resmen sinema gibi orası, şimdi üç öğün mısır patlatır, arka arkaya film izler yapışır kalırım koltuğa..."

"Yaparsın biliyorum," dedi retina ekran parmağımı tanımlamayı bitirirken, elimi geri almıştım. "İçeride kilitli kalma diye parmak izini kaydediyorum zaten."

"Haa, öyleyse, tamam," diye mırıldandım kalan iki merdiveni de aşıp koridora çıkarken. Kunt arkamdan çıktığında ağır kapı kendiliğinden kapandı ve duvarla bütünleşti. Acaba başka kimin parmak izi kayıtlıydı? *Efes?* Kesinlikle. Öte yandan... Bu nasıl bir teknolojiydi böyle? Resmen bir kapı vardı

ve kapandığında duvar pürüzsüz görünüyordu. Yaklaşıp elimi duvar boyunca sürtmeye başladığımda gözlerim Kunt'un yüzündeydi, duvarda bir şey hissedersem belli edecektim. Ne yaptığımı anlamış olmalıydı.

"Ama nasıl ya?" diye sordum şaşkınlıkla en sonunda, hiçbir çıkıntı ya da pürüz yoktu.

"Milimetrenin onda biri bir boşluk var, yalnızca hava girebilir içeri," dedi Kunt düz bir ifadeyle. "Onu da elle hissedemezsin."

"Yok ya içeride devlet sırrı falan olması lazım böyle korunuyorsa..."

"Uykunu aldın herhalde sen? Kaç saattir uyuyorsun?" diye sordu Kunt eğilip ayağının dibinde ona sırnaşan Tosbik'i kucağına alırken. Kedi resmen kuş gibi omzuna konuçlanmıştı. Peşlerinden içeri yürümeye başladım.

"İki üç saattir galiba. Ama uykum yok değil... Var hâlâ." Merdivenleri es geçip kış bahçesinin olduğu aralık kapıyı ittirdim, minikler hâlâ içeride sepettelerdi. Sönmek üzere olan şömine ateşinin önünde uyumaya devam ediyorlardı. Sepeti aldığım gibi hızlı adımlarla odadan çıktım ve merdivenlere yöneldim. Kunt Tosbik'i bıraktığında kapalı odamın kapısının önüne kıvrıldı, yine kulağıyla oynuyordu. Kapıyı açtım, o sırada Kunt'un telefonunun çaldığını duydum. O aramayı cevaplayarak kendi odasına girdiğinde ben, Tosbik ve miniklerle kendi odamdaydım.

Sepeti köşeye bıraktığımda Tosbik, yavrularının yanına uzandı. Dolaba yerleştirdiğim kıyafetlerimin arasından koyu lacivert saten pijama takımımı çıkarıp giyindiğimde aradan birkaç dakika geçmişti bile ve benim Kunt'la konuşmam gereken bir şey vardı. Telefon konuşmasının şimdiye bittiğini düşünerek odadan çıkıp kapısının önünde durakladım, kapıyı tıklatacaktım ama zaten aralıktı.

"İyi geceler Beren," diyordu Kunt, terasa açılan aralık kapının önünde uçuşan perdelerin yanındaydı, üzerinde kollarını sıvadığı beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı. Koltuğun kenarına kabanını ve ceketini attığını yeni fark

ediyordum, bir eli gömleğinin düğmelerini açıyordu. İçeriye süzülen adımlarımı duyduğunda telefonu kapatıp arkasını döndü. Gece lambaları odayı aydınlatan tek şeydi.

"Beren bize yardım ediyor, değil mi?" diye sordum ellerimi önümde birleştirerek, birden bir çekingenlik sarmıştı bedenimi.

"Ediyor ve edecek," diye cevapladı beni Kunt, gömleğinin düğmelerini çözen eli durmuştu. "Bir sorun mu var aranızda?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Hayır. Zaten bir kez karşılaştık, onda da o beni tanıyordu ben onu değil. Akademinin girişinde, güvenlik sorun çıkartınca yardım etmişti."

Kaşlarını çattı. "Güvenlik sorun mu çıkardı?"

"Fanların falan girmeye çalışıyor herhalde," diye mırıldandım. "Güvenlik görevlileri beni ciddiye almadı." *Nişanlın olduğumu söyleyince.*

"Bunu söylediğin iyi oldu, sana giriş kartı lazım," dedi Kunt, elindeki telefonunu yatağının başucuna bırakırken. "Ben duş alacağım, istersen sen geç uyu..."

"O konu hakkında..." Derin bir nefes aldım. "Bence bu doğru değil. Yani birlikte uyumak. Evet, bir sorunum var, uyurgezerim ve muhtemelen karanlıktan korktuğum için yalnız uyumak istemediğimden bilinçaltım beni buraya sürüklüyor ama ikimiz de yetişkin insanlarız ve ben bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Birkaç gündür inanılması zor şeyler yaşanıyor ve dün gece de birinin desteğine ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim yanımda olduğun için ama bu devam edemez, sağlıklı değil. Ha yine kalkıp gece gelirsem ne olur? Gelmeyeceğim. Geçen sefer kapıyı kilitleyip anahtarı kenara koymuştum, bu sefer alması zor bir yere koyarım böylece odadan çıkamamış olurum. Hallederim yani..."

"Karanlıktan mı korkuyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Tüm söylediklerimin içinde bir tek buna mı takılmıştı? "Yani, herkes kadar..."

"Herkes karanlıktan korkmaz," dedi düz bir sesle. "Korksa da bu seviyede değil, belli ki tetikliyor..." Altdudağına

sürttü parmağını, düşünürken hep bunu yapıyordu. "Bu eve geldiğin gece başladı uyurgezerliğin, öncesinde yoktu değil mi çocukluğuna kadar?"

"Göle düştüğüm gece," dedim kuru dudaklarımı ıslatarak. Gözlerim koyu gri çarşafların üzerine dalmıştı çünkü o gece sıcak duşun altına benimle girdiği gerçeği daha yeni dank ediyordu. "Göl karanlıktı. Ayışığının altında derinliğini gördüm. Çok karanlıktı. Gölün tetiklediğini düşünüyorum," diye mırıldandım gözlerimi yeniden gözlerine çıkarırken. "Çünkü o gece hiç uyumadım, ertesi gece ise buradaydım ve ertesi sabah odanda uyandım. Küçükken de karanlıktan korktuğum için annemin ya da abimin odasına gidermişim hep, uyanıp gittiğimi hiç hatırlamıyorum. Bana kalsa karanlıktan korkan bir çocuk kalkıp o zifiri evin içinde yürümeye de cesaret edemez çünkü yorganın altında titreyerek uyur." Parmaklarımla oynuyordum. "Bizim mahallenin sokak lambaları geceleri yanmayabiliyordu, o zaman evler çok karanlık oluyordu gerçekten. Elektrik kesintisi çok kötü bir şey. Sokağın sonunda tahta bir ev vardı eski, yaşlı bir teyze tek başına yaşıyordu. O kadın mesela, elektrik kesilmese bile hep mum yakarmış evinde, gaz lambası falan... Alıştığından. Bir akşam perdeleri tutuşmuş, yaşlı kadın küvetine su doldurup içine yatarak kurtulmaya çalışmış."

"Kurtulmuş mu?" diye sordu Kunt.

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, bu sefer de küvetteki suyun içinde boğulmuş. Kafasını çıkarsa da yanarak ölecekmiş zaten. Banyodan çıkmayı başarabilse dumandan zehirlenecekmiş... Ev küle dönmüştü. Belediye yıllarca yıkmadı, okula gidip gelirken önünden geçiyordum. Onca renkli evin arasında simsiyah, külden bir ev." *Kül, Karaca... Kül de K ile başlıyor.* Orası benim mezarımdı.

"Karanlıktan korkmuşsun sen hep, karanlığına ışık olmuş ateşin de bunca zaman," dedi Kunt, başımı kaldırdığımda göz göze gelmiştik. "Aydınlatan, ısıtan ama yakabilendir de ateş. Yolunu aydınlatsın, içini ısıtsın ama dikkat et Karaca, canını yakmasın."

Senin yaktılar mı Kunt?

Yutkunduğum sırada göz temasını kestiğinde ensesini ovuşturup yeniden bana baktı. Az önceki bakışları kaybolmuştu. "Haklısın, birlikte uyumak doğru değil. Sen istediğin gibi yap." Gömleğinin kalan düğmelerini çözerken odasının içindeki banyoya doğru ilerliyordu, gömleğini çıkartıp eline aldı ve kapıdan içeri girmeden önce bana bir bakış attı. "İyi geceler."

Kapı ardından kapandığında su sesi gelmişti. Hiçbir şey düşünmeden odasından çıktım ve kendi odama girip kapıyı kilitledim, gece lambalarım açıktı ve açık kalacaklardı. Anahtarı nereye saklasam diye düşünürken kendimle savaştığımın farkındaydım, bu yüzden birinin yardımı olmadan alamayacağım bir yere koydum. Pencereyi açıp çimenliğin üzerine fırlattım anahtarı. *Hayır Karaca. Onun odasına gitmiyorsun bir daha. Sıkıysa atla aşağıya, bacağını kır, alçıda yat iki hafta, yine de gitmiyorsun.*

Ertesi sabah uyandığımda belim ağrıyordu, ayaklarım ve ellerim donmuştu; beni uyandıran şey de bu olmuştu zaten, *soğuk*. Kapının önüne çöküp duvara yaslanarak uyumuştum. Şaşkınlıkla ayağa kalkarken doğrulduğum sırada belimden gelen kıtlama sesleriyle yüzümü buruşturdum. Ardından gözlerim odada gezininirken bakışlarım dondu. Perdeler indirilmişti, pencerenin biri açıktı, gece lambaları kapalıydı ve başucumda yanan bir mum vardı. Şaşkınlıkla ilerleyip mumu söndürdüğümde, Ahmet Çevik'in beni kaçırdığı dağ evinde yarasına baktığım adamdan cepleğim *Zippo* mumun hemen yanındaydı. Sehpanın üzerindeki süs mumlarından birini yakmıştım. Perdeleri neden indirmiştim peki? Pencere neden açıktı? Anahtarı attığımı bilerek mi açmıştım? Belki alt kata inmeye bile çalışmıştım. *Belki gerçekten atlayabilirdim bile. Bacağımı kırmış bir şekilde uyanabilirdim gerçekten de...*

Pencereden dışarı dehşetle bakarken arka bahçede dolanan adamlardan biri çimenlik yola giriyordu ki beni gördüğü gibi başını indirip arkasını döndü ve kadrajımdan çıktı. "Bekle!" diye bağırdım ileriye doğru. "Buraya gel!"

O adam değil ama Polat koşar adımlarla arka bahçeye girdi o ân. Siyah bir takım elbise vardı üzerinde, diğer adamlar gibi giyiniyordu. Kunt ve Efes için yerinin ayrı olduğunu çünkü onlarla Kuleli'ye gittiğini biliyordum da acaba nasıl bahçedeki takımın içine katılmıştı? "Karaca Hanım?" diye sordu Polat, pencerenin altına geldiğinde başını kaldırıp sorarak.

"Şuraya bir yere anahtar düştü de," dedim nereye attığımı hatırlayarak. "Şu çalılıkların önüne..."

Polat arkasına bakıp sorgulamadan çalılıklara ilerledi ve eğilip çimenlerin arasını karıştırmaya başladı. Sonunda anahtarı bulduğunda rahat bir nefes alabilmiştim. "Atar mısın?"

"Getireyim," dedi ön tarafa yönelerek.

"Ya atsana!" diye bağırdım arkasından ama beni dinlememişti. Niye beni dinlememişti?

Pencereyi kapatıp içeriye girdiğimde ne kadar üşüdüğümün farkına yeni varıyordum. Dolaptan üzerime giyebileceğim kalın bir hırka çıkardım ve kollarını giyindiğim sırada anahtar sesi geldi. Eğer Polat odamın kapısını açan kişiyse ona neden anahtarı atmadığının hesabını soracaktım.

Ama kapıyı açan Kunt'tu. Kapıyı araladığında göz göze geldik. Ardından yüzümde gezinen bakışları arkama; odaya odaklandı ve kaşları çatılırken içeri girdi. Kapıyı kapatmıştı. "Ne oldu burada?"

"Bizim K9 perdeleri beğenmemiş galiba," diye mırıldandım yeni söndürüldüğü belli, dumanı çıkan muma bir bakış atarak.

"Sen anahtarı bahçeye atarsan bilinçaltın da delirir tabii odadan çıkamayınca." Yanımdan geçip giderken bir muma, bir de bana baktı. Ardından pencereyi açıp dışarıya çevirdi bakışlarını, o pencereyi kapatırken ben sırtını izliyordum. Üzerinde gri bir eşofman, beyaz kısa kollu bir tişört ve kalın bir hırka vardı. Muhtemelen uyanalı çok olmuyordu. Kendimi suç mahallinde gibi hissediyordum, suçu işleyen bendim ve Kunt da etrafı inceliyordu bir dedektifmişçesine. Kunt'tan *Sherlock* olurdu. *Tony Stark* da olurdu. *Ha Demir Adam ha Demir Yumruk.*

Polat beni Kunt'a mı ispiyonlamıştı yani? *En sinsi olan en sessizidir. Bu kural hiç değişmiyor gerçekten.* "Sonuç olarak kendi odamda uyudum mu uyudum."

Kunt yerdeki perdeleri eline aldığında yamulmuş korniş-lerde ve yırtılmış kumaşında göz gezdirdi. "Karaca... İnan perde hiç önemli değil ama..."

"Biliyorum, normal değil," diye mırıldandım göğsümde birleştirdiğim kollarımı çözerken bakışlarım yere kaymıştı. "Belki de terapi falan görmeliyim..."

Kunt'un adımları sessizce üzerime yöneldiğinde yüzünde garip bir ifade vardı, bana bakmıyordu. Daha aşağıya bakı-yordu. Ellerimi avuçlarının arasına alıp kaldırdığında karşı karşıyaydık, o ân fark ettim; saçlarım topluydu benim uyu-madan önce, şimdi ise salıktı ve parmaklarımın arasında ken-di saç tellerim vardı. *Kendi saçlarımı mı yolmuştum? Neden?* Saç diplerim sızlıyordu. Dün gece burada ne olmuştu?

"Yalnız falan uyumuyorsun bundan sonra. İstersen yastık koy, istersen ikiye böl yatağı umurumda bile değil, yalnız uyu-muyorsun," dedi Kunt geri çekilirken. Nereden geldiği bilin-mez bir öfke vardı yüzünde ve gözlerime bile bakmıyordu. Kapıya yöneldi, "Terapi işini de konuşacağız," diye ekledi çıkmadan önce ve kapı kapandı.

On dakika sonra etrafı toplamış, Tosbik'in yemeğini ve henüz isimsiz minikleri kontrol edip banyoya geçmiştim; üzerimde basit siyah bir pantolon ve mavi bir kazak vardı, yüzümü yıkadıktan sonra birbirine geçmiş saçlarımı tararken aynada kendimi izliyordum. Saçlarıma hiç üzülmemiştim hem de hiç. Yamuklardı, düzelttirmemiştim; belki sonra dışarı çık-tığımda düzelttirirdim ama hepsi buydu. Bir şey hissedemi-yordum, göğsümde yanan saçlarıma karşı bir hüzün yoktu. *Zaten kırılmıştı uçları kestirmem gerekiyordu,* diyebilirdim. *Zaten kısa saç moda bu sene*, de diyebilirdim. *Zaten bir şey yapamıyordum anca topluyordum. Zaten öremiyordum da doğru düzgün, annem uzakta o da öremezdi. Zaten annem örmeyi de hatırlamıyor. Zaten annem saçlarım uzun da olsa tanımaz ki beni. Zaten abim de yok.*

Tarak elimden kayıp düştüğünde geçtiğim trans hâlinden sıçrayarak çıkmıştım, bir adım geri çekilip eğilerek tarağı yeniden elime aldığım sırada ise aynaya bakmayı reddediyordum. Bir lastikle saçlarımı tepemde toplayıp banyodan çıktığımda doğruca merdivenlere yönelmiştim. Ayşen Abla'ya günaydın dedikten sonra salona ilerledim doğruca, Efes içeride Kunt'la birlikteydi ve elinde bir dosya vardı.

"O dosya ne?" diye sordum lafı dolandırmadan, kahvaltı masasının yanında, bahçeye bakan cam kapıların önünde dikiliyorlardı. Sandalyeyi çekip oturdum.

Efes bana döndüğünde "Bir günaydın demen yok mu be Karaca," dedi umutsuz bir ifadeyle, her zaman oturduğu sandalyeyi çekerken yerine geçiyordu. "Dün geceki hasılatı bağışlayalım demiştik, kara para sonuçta. Araştırdık biraz, güvenilir vakıflara bakıyorduk."

Kunt yerine geçerken bakışlarım yüzüne değdi, kafası başka bir yerdeydi ve bu açıkça belli oluyordu yüzüne bakınca. Bu adam neden benim söylediğim şeyleri çoktan işleme koymuş oluyordu her defasında? Önce aynı adama bahis oynamayı seçmiştik, şimdi de zaten kazanılan parayı bağışlayacakları çıkmıştı ortaya. "Ne kadar kazandınız?"

"Çok sıfır Karacacığım," dedi Efes ağzına bir zeytin atarken. "Üç buçuk."

"Üç buçuk ne?"

"Dolar," dedi Efes. "Milyon."

"Buçuk?" Kaşlarım havalandı. "Üç?"

"Hı hı."

Yüzümü sıvazladım. Para, ihtiyacı olanlara gideceği için mutlu olmuştum ama miktarı içime oturmuştu. Masada gördüğüm ıspanaklı böreğe bir Efes, bir ben saldırıyorduk. Kunt'un kafası ne kadar doluysa, o kadar sessizdi. Sonunda zil çaldığında üçümüzün bakışları da kapıya çevrildi. Ayşen Abla mutfaktan çıkıp kapıyı açtığında sarı saçları gördüm önce, Beren gülümseyerek "Ayşen Ablacığım!" diye seslendi Ayşen Abla'ya, sarıldılar. Ardından ettikleri kısa sohbetin sesi buraya gelmemişti.

"Pasaportun var mı Karaca?" diye sordu Kunt, dikkatim yeniden masaya çevrildi o ân. Meraklı bakışlarımı yüzüne kaldırdığımda Kunt doğrudan Beren'e bakıyordu, Beren ise gülümseyerek masaya yürüyordu.

"Var," dedim. "Neden?"

"Dubai'ye gidiyoruz çünkü," dedi Efes o ân, içtiğim çay boğazımda kalıyordu. "Aaa ama bu adam da en son sana söylüyor he... Ben olsam surat yapardım."

Kunt ters bir ifadeyle Efes'e baktıktan sonra bana döndü. "Dün gece belli oldu." Demek ki dün gece Beren'le olan telefon görüşmesinin teması buydu. Beren bu yüzden gelmiş olmalıydı.

"Günaydınlar," dedi Beren salona girdiğinde, kahve tonlarına bürünmüştü ve çok hoş görünüyordu. Onu yalnızca bir kez görmüş olmama rağmen her zaman hoş olduğu yargısına varılabilecek bir enerji veriyordu dışarıya. Çantasını kenara bırakıp kabanını çıkardı ve Efes'in yanına oturdu. Otururken bana tebessüm edip Kunt'a dönmüştü. "Biletler hazır, otel ayarlandı. Zaten adamın otelinde kalacağız, çoktan halledilmiş her şey. Bir gecede. İnanılmaz cidden. Her neyse, vizeler geç çıkar diyordum ama *VIP* başvuru yapacağız sayende, gün içerisinde hallolacak yani o da."

"Bir dakika ya," diye girdim araya. "Biri neden Dubai'ye gittiğimizi açıklayacak mı?"

"Altın zarf olayı," dedi Kunt, dikkatim üzerine çevrildi. "Sana süreç düşündüğümüz gibi işlemeyebilir demiştim, öyle de oluyor. Organizasyonun başındaki adam dün gece bizimle iletişime geçti, otelinde ağırlayıp iş konuşmak istiyor. İş derken de neyi kastettiğini anlamışsındır."

Kaşlarım havalandı. "Bu kadar çabuk mu?"

"Ee, koskoca dünya şampiyonu, bir zahmet," dedi Efes kupasından bir yudum alırken. "Kimbilir ne isteyecek orospu çocuğu... Gerçi derdi belli de."

Plan değişiyordu. Bahis oynanmasındaki amaç Kunt'un fark edilmesi ve teklif gönderilmesiydi ama şimdi ismi her şeyin önüne geçmişti ve organizatör bizzat onunla iletişime

geçmek mi istiyordu? *Tehlikeli değil mi?* diye sormak istiyordum ama Kunt hayatıma girdiğinden beri sakin bir günüm geçmemişti bile, sormam hata olurdu.

"Nasılsın Karaca?" diye sordu Beren. Efes çayından bir yudum alırken dosyaya uzanıp önünde yer açmış, Kunt'la vakıflarla alakalı bir sohbete girmişti. Beren'in ifadesi yumuşaktı, zaten kadının suratı nötrken bile gülümsüyormuş gibi duruyordu. Benim tam tersimdi. "Başına gelenleri duydum, çok üzüldüm. Zarar görmeden ellerinden kurtulmana çok sevindim, Allah korumuş gerçekten. Saçlarını kestirmişsin bu arada, çok yakışmış söylemem lazımdı. İlk girdiğimde fark ettim salona..."

Efes'in bakışları anlık Beren'in üzerine çevrildiğinde Kunt'un dudaklarına yaklaştırdığı kupa havada asılı kalmıştı.

Kısaca üzüntüsünü dile getirip konuyu değiştiriyordu Beren aklınca ama pek de değiştirebilmiş sayılmazdı. Yine de "Sağ ol," dedim tebessüm etmeye çalışarak. Beren'in gözleri, su sürahisine uzanan sağ elimdeki yüzüğe takıldığında bakışlarını kaçırmış, ona servis açan Ayşen Abla'ya teşekkür etmişti. Beren iyi biri gibi duruyordu ve benimle sohbet etmeye çalışıyordu ama onunla ne konuşabileceğimi bilmiyordum. Ne diyecektim, "B*u sahte nişanlılık olayı da çok zor ya senin mesainde işler nasıldı?*" mı? Beren bu evde kalmamıştı, Beren kardelen işlemeli nişan yüzüğünü takmamıştı, Beren'in Kunt'la olan ilişkisi yalnızca arkadaşlığa dayanıyor gibi duruyordu ama Beren, Kunt'un anneannesinin torununa istediği gelindi ve maç gecesi nişanı atmıştı çünkü Kunt'un rakibi ölmüştü. *Hayır.* Bu saçmalıktı. Beren'in o gece nişanı atmasının altında yatan başka bir sebep olmalıydı. *Sırma saçlım.* Abimin sırma saçlısı Beren olabilir miydi? Ama öyle olsaydı neden Kunt'la nişanlanmıştı ki? Gerçi nişan gerçek değildi, anneanne ölüm döşeğinde olduğundan, onu huzurla yolcu etmek için böyle bir oyun tezgâhlamışlardı. Belki Beren, nişanlı olmaya dayanamayarak, anneannenin kalp krizi geçirişinden sonra bir daha uyanamayacağını düşünerek atmıştı nişanı

ama sevdiği adam öldüğünde mi? O zaman ne kazanıyordu ki? *Sırma saçlı,* Melisa değilse Beren olabilir miydi?

Ah be abi, sırma saçlım denilir mi sadece? İsim verseydin... Şimdi her sarışını senin sırma saçlın sanacağım, her sarışına indireceğim gardımı...

Kahvaltıdan sonra Beren gittiğinde Kunt üzerini değiştirmek için odasına çıkmıştı. Kapısını tıklattım, birkaç saniye sonra duyduğum "Gel," sesiyle kapı kolunu indirmiş ve kafamı içeri uzatmıştım. Kunt geniş omuzlarını saran siyah, boğazlı ince bir kazak giyinmişti ve saatini takıyordu bileğine. Toplanmış yatağının üzerine atılmış bir ceket, cüzdan ve araba anahtarı vardı. Dışarı çıkacaktı.

Pasaport, kimlik kartı, vesikalık... "İstediklerini getirdim," diye mırıldandım elimdekileri ona uzatırken. Ceketini giyinip yakalarını düzelttikten sonra elimdekileri cebine koydu. "Dubai'ye kimler geliyor?"

"Tanıdıklarından; Efes, Fuat Hoca, Beren, Polat, Fevzi."

Kafamı salladım. "Bir şey daha soracağım... Beren'le abim tanışıyor muydu?"

Kunt telefonuna uzanırken durdu. "Neden?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Abimin sevgilisi varmış, sarışın, mektupta yazdığına göre... Yani tabii etraftan birileri olmayabilir ama yine de tüm ihtimalleri gözden geçiriyorum."

"Beren değil," dedi Kunt emin bir sesle. "Listeden bir isim eksildi."

Kaşlarımı çatmak istiyordum ama ifademe engel oldum. "Nasıl emin olabiliyorsun bu kadar? Ben sevgili olduklarından emin değilim mesela, yalnızca uzaktan bakışıyor bile olabilirlerdi o sıralar. Hiç fark etmemiş olabilirsin. Sonuçta sizin nişanınız da gerçek değildi."

"Beren bana her şeyi anlatır Karaca, o değil," dedi Kunt düz bir sesle. *Ve dosya kapanır.*

Gözlerimi kaçırdım. "Peki. Tamam. Sen öyle diyorsan."

"Ben dışarı çıkıyorum, Fuat Hoca'yla görüşeceğim. Sen de

küçük bir valiz hazırla istersen, uçak yarın kalkacak. Kaç gün kalırız belli değil."

"Fuat Hoca nasıl?"

Başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Önce bir durdu. Ardından derin bir nefes çekti içine. "İyi olacak."

"Mama'nın oğlunu... Ünzile Hanım'ın oğlunu kurtardınız değil mi Kunt?"

"Sosyal hizmetler çocuğu yanlarına aldı, Fuat Hoca evlat edinmek istiyor ama mahkeme süreci ağır ve sancılı işleyecek gibi çünkü ortada bir cinayet var. Savcı ve polis, olayın içinde fuhuş olduğu için meseleyi ciddiye alıyor. Bizim o gece orada olduğumuza dair kanıt yok ama Fuat Hoca'nın içinde olduğu bir hikâye uyduruldu. Rıhtımda buluşmaya sözleştikleri, yatla denize açılacaklarını planladıkları bir gece gibi gösterdik. Hikâyeye göre Fuat Hoca geldiğinde, Ünzile Hanım çoktan vurulmuş ve saldırganlar kaçıyor."

"Direkt Halit Tasmas, Ahmet Çevik isimleri verilemez değil mi?"

"Verilir, verilir de," dedi Kunt sıkıntılı bir sesle. "Savcının hayatı tehlikeye girer, hatta önce ailesinin. Zamanı var Karaca, pisliklerinde boğulacaklar ama zamanı var daha. Hiçbir şeyin üzerinin kapatılmasına izin vermeyeceğiz."

Kunt'un altın hareli ela gözleri inanç doluydu, o güçlü bir adamdı ve gözlerine baktıkça gücünü ben de hissediyordum içimde. "Akşam Aybars Abi buradaki evine davet ediyor, birkaç arkadaşına da yazmış belli," dedim alnımı ovalayarak. Daha sonra kollarımı göğsümde birleştirmiştim. Kunt tam önümden geçiyordu ki durmuştu. "Aybars Abi, abimin çocukluk arkadaşıydı. Abim evi terk edip gittiğinde biz Aybars Abi'yle bağı koparmadık, yurtdışına gitti kazandığı burslarla ama dönem dönem haber aldık hep birbirimizden. Şimdi nişan olayını öğrenmiş, abime olanları da senin o gece ona rakip olduğunu da biliyor. O Londra'ya dönmeden akşam yanına uğrayıp bir hikâye anlatsam iyi olacak, yoksa içi rahat etmez."

"Tamam," dedi Kunt ağırca kafasını sallayarak. "Akşam kaçta gideceğiz?"

İfadem dondu. "Sen de mi geleceksin?"

"Nişan olayını duymuş dedin, tek başına nişanlanamıyorsun bildiğim kadarıyla bir partnerin oluyor," dedi Kunt, alaylı sözlerine rağmen ciddiydi surat ifadesi. "Birlikte gider, konuşur, sohbet ederiz de adamın içi rahat eder dönmeden. Madem biliyor abini, beni... Tek başına gitmen mantıklı değil zaten, kaçıyor imajı çizerim gözünde. Ben ne Isabel'i ne Melisa'yı davetimi geri çeviren adama vermem, üstüne amel defterini kaparım. Öyle iş olmaz."

Kunt'un abi modu da böyle açılıyordu demek ki. İstemsizce Isabel'le Melisa'ya karşı hafif bir kıskançlık hissettim içimde, Aybars Abi benim öz abim değildi ve öz abimin yerini tutamazdı. Üstelik Kunt onunla tanışmamıştı, nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Aybars Abi dünyanın en açık fikirli insanıydı hiç de sert biri değildi. Kunt bu akşam gelmese, Aybars Abi benden evin adresini alır yarın sabah bir kahve içmeye gelirdi. Amel defteri kapamak falan... Aybars Abi ikinci, üçüncü, dördüncü ve hiç bitmeyen şanslara inanan bir adamdı.

"Tamam o zaman, akşam sekizde çıksak yeter," diye mırıldandım daldığım yerden gözlerimi çekerken. Kunt'un altın hareleri bana değil, boynuma odaklıydı. Ne yaptığımın farkına vardığımda hareketimi kesmek için çok geç kalmıştım; elimle kolyemin ucundaki yüzükle oynuyordum. Küçük USB'yi çıkarıp odamda saklamıştım çünkü maç kaydını yanımda taşımanın güvenli olmadığını düşünüyordum Ahmet Çevik olayından sonra.

"Sekizde görüşürüz," dedi Kunt gözlerini kaçırarak dönüp odadan çıkarken.

Bir saat sonra kedilerimi kontrol etmiş, bir veterinere ve bir de kuaföre gitmek için evden çıkmıştım ama Polat engeline takılmıştım. Benimle gelmek istediğinde ısrar etmedim, *SUV*'yle evden ayrıldığımızda önce en yakın veteriner şubesinde durdu. Her ne kadar Ayşen Abla minikleri getirip tüm ihtiyaçlarını giderdiyse de sormak istediğim birkaç soru var-

dı veteriner hekime. Burası daha önce geldiğimiz veterinerdi ama Tosbik'e röntgen çeken adamı görememiştim etrafta. Danışmaya sorduğumda ise yakın zamanda birinin klinikten ayrıldığını öğrenmiş ama üzerinde durmak için bir neden göremememiştim bu bilginin.

Kuaföre girdiğimde kadın direkt saçlarımla ilgili yorum yapmaya başlamıştı; ne kadar gür ve güçlü olduklarını ama çok yıprattığımı söylemişti bana, eğer ısı kullanmaya ara verirsem güzelce uzatabileceğimi... Saçlarıma ısı kullanan ben değildim ama ne söylerse kafamı sallamıştım çünkü uzatmak istememiştim. Saçlarım tam omuz hizasındaydı, kadın yamuklukları düzeltmişti. Çok da kısa değillerdi ama kısalardı işte, önceki hâline göre kısaydı.

"Neden anahtarı pencereye atmak yerine gidip Kunt'a ispiyonladın beni sabah?" diye sordum *SUV*'nin ön koltuğunda, Bebek sahilini izlerken. Polat her zamanki nötr ama sert ifadesini yoldan asla çekmiyordu ve asla konuşmuyordu.

"Sizi ispiyonlamadım. Bir sorun olduğunu düşündüm, anahtarı kapıda Ayşen Hanım'a teslim ettim, o sırada Kunt da oradaydı."

"Bahçedeki diğer adamlar benimle konuşmuyor, sabah arka bahçedeki birine seslendim ama kaçtı."

"Adamların sizinle iletişim kurması yasak."

Şaşkınlıkla Polat'a döndüm. "Ne? Neden?"

"Ahmet Çevik, Çırağan Sarayı'ndaki düğüne sizi kaçırmak için canlı bomba ve keskin nişancı yollarken o gece orada olacağınıza çok emindi ama aslında son dakikaya kadar kararlaştırılmış değildi gelişiniz. Anlık gelişti. Ahmet Çevik'in bu bilgiyi nereden aldığını henüz bulamadık, her ne kadar inanmak istemesek de içeriden birinin öttüğü göz önünde bulundurmamız gereken bir ihtimal. Bu yüzden sizinle direkt iletişimleri yasaklandı," dedi Polat düz bir sesle, bu adam göz kırpıyor muydu? "Muhatabınız benim."

"Fevzi?" Kaşlarım havalandı. "O bile mi konuşamaz benimle?"

"O bile."

Polat'ın, Kuleli mezunu olduğu için Kunt ve Efes'le tanışıklığı daha derine benziyordu bu yüzden diğerlerinden ayrı bir kefeye konuluşunu anlayabiliyordum. "Ben sana sen diye hitap ediyorum, sen de edebilirsin," diye mırıldandım önüme dönerken. "Yoksa ben de siz diye hitap etmek zorunda kalacağım."

"Saygıdan o," dedi Polat. "Kunt'a duyduğum saygı, nişanlısına da işler."

Polat, Efes ve Beren'le aynı kulvardaydı. Bu da demek oluyordu ki bizim nişanımızın sahte olduğunu biliyordu. Polat çoğu şeyi biliyor olmalıydı.

Eve döndüğümüzde başım çatlıyordu. Ayşen Abla'nın yaptığı yeşil mercimek çorbasından bir kâse içip odama çıktığımda yeni perdeler asıldığını gördüm pencerelere, etraf daha bir derli topluydu. Buralardan bir Ayşen Abla geçmişti... Ağrı kesici almak istiyordum. Yoğun bir istek vardı içimde ve bunun sebebini çok iyi biliyordum ama kendime engel olmalıydım. Akşam giyinmek için üzerime bir şeyler seçerken odadaki çöp kutusunun içinin boş olduğunu gördüm. İçimi bir karamsarlık kapladı. Ardından başımı çevirdiğimde, kahverengi ilaç şişesi sehpanın üzerindeydi.

Şişeyi kaptığım gibi merdivenlerden aşağı koşturdum. "Ayşen Abla?"

Ayşen Abla elini önlüğünün eteğine silerken mutfaktan fırladı. "Efendim Karaca kızım?"

"Ben bu şişeyi çöpe atmıştım," dedim yutkunarak.

Ayşen Abla'nın boncuk gözleri elime ilişti, şişeyi gördüğünde gözlerini kısarak baktı bir süre. "Öyle mi? Ben yanlışlıkla attığını düşünmüştüm, çöpü boşaltırken ne olur ne olmaz diye kenara koydum... İlaç şişesi belli, içi de doluydu. Sormadan atmak istemedim kızım."

Gözlerimi kırpıştırarak baktım bir süre. Ardından kafamı sallayarak "Teşekkür ederim Ayşen Abla, yanlışlıkla atmıştım," dedim. Beni kontrol eden dürtü beynimin sol lobunu ele geçirmiş mantıksız kararlar vermemi sağlıyordu ve en kötüsü de ben bunun bilincindeydim. Odaya geri döndüğümde ilacı

dolabın içine yerleştirdiğim valizin iç ceplerinden birine koydum ve fermuarı çektim, bunun beni alıkoyacağını düşünmek aptallıktı ama en azından içmeyecek kadar iradem vardı hâlâ. Ağrı kesici anneme aitti ve morfin içeriyordu, kırmızı reçeteli bir ilaçtı. En başında kullanmam yanlışken kullanmaya devam etmiştim. Eğer bağımlılık işaretleri görürsem kendimde, hastaneye gidip kontrol ettirmek zorundaydım bir hekim adayı olarak. *Ama yine de atsan iyi olurdu sanki Karaca.*

Melisa'nın seçtiği kıyafetlerin çoğu etek ve elbiselerden oluşuyordu. Aybars Abi'nin davetinin abartılı olmayacağının bilincinde bir kot pantolon ve omuzları açık, siyah bir kazak seçtim üzerime. Omuzlarımdaki düz saçlarıma alışmıştım bile, hatta kombinleyebiliyordum... Sorun yoktu. *Ama bu Kunt'un Ahmet Çevik'in tüm eşyalarının içinde olduğu ve yeni taşındığı evini yaktığı gerçeğini değiştirmiyordu.* Adamın evini yakmıştı. O psikopat buna susacak mıydı gerçekten? Halit Tasmas, kan kardeşini intikam almaktan alıkoyabilir miydi onu yanında tutan şey de, annesinin külleri de yangında toza dumana karışmışken?

Saat sekize yaklaşırken mutfaktaki bar sandalyelerinden birinde limon kemiriyordum gerginlikten. Hazırdım. Pantolonumun altına bilekte biten ince topuklu çizmelerimi giyinmiş, makyaj olarak da bir rimel ve doğal tonlarda ruj kullanmıştım sadece. Sonunda elbiselerden, kırmızı rujlardan arınmış olmak iyi hissettiriyordu. Özellikle bir daha etek, elbise giymek zorunda kalmak istemiyordum. Kırmızı da istemiyordum. İskelede yağan kar, öyle yoğun bir kızıla boyanmıştı ki... Ve kar tanelerinden iyi bir palet olacağını canlı görmek korkunçtu.

Açılan ön kapıdan Kunt'un geldiğini gördüğümde ayağa kalktım, elimde sömürülmüş yarım bir limon vardı ve muhtemelen doğal tonlarda sürdüğüm belirsiz ruju da yemiştim şimdiye kadar. Çantamla montumu mutfakta bırakıp koridora çıktığımda Kunt'la karşılaştık, merdivenlere yönelirken durmuştu. Duş almışa benziyordu, saçları nemliydi. "Hazır mısın?" diye sordu beni kısaca süzerken. Kafamı salladım.

"Bana beş dakika ver, giyineyim," diye devam etti merdivenlere yönelerek.

"Hı-hı," diye mırıldarak adımlarımı salona attım, bir yandan da telefonumu cebimden çıkarmak için limonu dudaklarımın arasına almıştım. Merdivenleri ağır ağır adımlarken bakışlarını üzerimde hissediyordum ama tek odağım telefonumdu. Öktem'e Aybars Abi'ye gideceğimden ve onunla bu akşam konuşacağımdan bahsetmiştim, o da Alevhan'la konuştuğunu söylemişti. Alevhan köpürmüştü ve haklıydı. Kim yakın arkadaşlarından birinin okulu bırakıp üç ay ortadan kaybolduktan sonra bacağında bir ısırık iziyle *acaba kuduz olmuş muyumdur?* diye yanında dünya şampiyonu adamla çıkagelmesinden ve birkaç gün sonra da nişanlı olduklarını öğrendikten sonra köpürmezdi ki? Muhtemelen şaka olduğunu düşünüyordu. Ne düşünürse düşünsün, Alevhan'ın öfkesine dikkatimi veremezdim. Yarın Dubai'ye uçacaktım ve kimbilir organizatör herifle başımıza nasıl bir bela alacaktık. Alevhan bekleyebilirdi. Ne kadar beklerse, o kadar sinirleneceğini biliyordum ama henüz Aybars Abi'ye uyduracağımız kılıfı bilmiyorken Alevhan'la konuşamazdım. Önce oyunun kurallarını belirlemeliydik.

Siyah montumu giyinmiş, çantamı omzuma takmıştım ki Kunt ceketini düzelterek merdivenlerden iniyordu. Gece mavisi bir gömlek giyinmişti ve rengi çok hoştu. Evden çıktığımızda bahçe kapısının önüne çekilmiş *Audi*'ye yürüdük, bir yandan da Aybars Abi'nin adresine haritalardan bakmaya çalışıyordum çünkü daha önce hiç evine gitmemiştim. Arabanın ön koltuğuna yerleştiken sonra emniyet kemerimi takarken birkaç metre ilerideki Fevzi'ye çevirdim bakışlarımı. Ardından açılan demir kapılarla birlikte sokaktan aşağı sürmeye başlamıştı Kunt.

"Polat dedi ki, içeriden birinin köstebeklik yapıyor olusundan şüpheleniyormuşsunuz."

"Efes şüpheleniyor," dedi Kunt. "Benim aklımda başka bir şey var."

"Nasıl bir şey?"

Bir saniyeliğine bana dönüp yola odaklandı yeniden. "Henüz kesin değil, olursa söylerim."

Kafamı salladım. Aybars Abi de Avrupa yakasında oturuyordu. Bu yüzden köprü trafiği çekmeyeceğimize sevinmiştim. Yaklaşık yarım saat sonra büyük bir sitenin güvenliğinden geçtiğimizde misafir otoparkına park ettik arabayı, aynı ânda kapıları kapatıp çıktığımızda ben dev binaların üzerinde gezdiriyordum gözlerimi.

"Yükseklikten korkar mısın?" diye sordu Kunt, ellerimi ceplerime sokup başımı yere eğmiş yanında yürüyordum.

"Hayır," dedim düz bir sesle.

"İyi," dedi bakışlarını çekerken. "*Burj Khalifa*'ya çıkmadan Dubai'den dönmek istemezsin."

Bir ânda ona döndüm, gözlerim merakla açılmış ve adımlarım durmuştu. "Ne? *Burj Khalifa*'ya mı çıkacağız?"

"Kendini otel odasına tıkmazsan," dedi Kunt, o sırada dış kapıya varmıştık. Benim bir şeyleri sindirmem için önceden sinyal vermeleri gerekiyordu, bu iş böyle olmayacaktı. Aybars Abi'nin daire numarasını kutucuğa girdiğimde kameradan görüyor olmalıydı ki kapıyı açtı, diyafondan "*On ikinci kat he!*" diye seslenmeyi unutmamıştı.

"Aybars Abi'n yurtdışında ne yapıyor?" diye sordu Kunt, asansör kapısı açılırken. İçeri geçtiğimizde on ikinci kata basıp geri çekildim.

"Hâlâ okuyor, yüksek lisansını bitirdikten sonra master yapmaya karar verdi. Sanırım okulu hiç bırakmayacak. Modayla ilgili bir şeyler mezunu, tam bilmiyorum. Yurtdışındaki bölümler Türkiye'deki bölümlerle uyuşmayabiliyor biliyorsundur."

On ikinci kat yüksekti. Aydınlık koridorda ilerlerken Aybars Abi'nin kapıyı çoktan açtığını gelen müzik sesinden anlamıştım, arkada kısık sesli ama hareketli bir şarkı çalıyordu. Aybars Abi yüzünde heyecanlı bir ifadeyle ağzını açıp otuz iki diş sırıtarak "Kız!" diye seslendiğinde, ben çoktan gülmeye başlamıştım bile. "Kız gel buraya!"

Aybars Abi mor bir pantolon ve çimen yeşili kısa kollu ta-

sarım bir gömlek giyiniyordu. Simsiyah saçları ve kirli sakalı vardı, halka bir küpe ve çirkin bir kolye takmıştı. Sarılmaktan kurtulamayacağımı bildiğimden kapıya ilerleyen adımlarını hızlandırıp Aybars Abi'ye sarılan ben oldum. "Yine konuşturmuşsun tarzını," dedim keyifli bir sesle. "Morla yeşil ne ya?"

"Senin için dünyada renk olarak sadece siyah ve tonları barındığından renk görünce şaşırman normal Karacacığım, az takıp takıştırsan, biraz bilsen şu güzelliğin kıymetini zaten ben sana söylediğimde anlaşırdın kapına köle ajanslardan biriyle," diye söylendi Aybars Abi geri çekilirken. "Gerçi geçen magazinlere düşen kırmızı elbisenin hakkını vermişsin, aferin. İnsan biraz poz da verir. Ne o öyle 144p videodan gördük anca..." Ardından gözleri Kunt'un üzerinde gezindi. "Hımmm," dedi uzunca, gözleri kısılmıştı. Elini kaldırıp alnına tuttu. Ardından uzatıp Kunt'un boyuyla arasındaki farkı anlamaya çalıştı, daha sonra boş verip elini uzatmıştı. "Aybars ben, tanıştığıma memnun oldum şampiyon."

Kunt, Aybars Abi'nin kaldırdığı eli tutup "Memnun oldum, Kunt ben," dediğinde Aybars Abi'nin aslında onu şimdiye dek çoktan araştırıp ezberlediğini düşünmüyordu muhtemelen ama Aybars Abi stalkçı bir insandı. Sosyal medyadaki özellikle sansasyonel her şey ondan sorulurdu.

İçeri geçerken kabanımı çıkartıyordum ki Aybars Abi kulağıma eğildi, gözleri hemen önümüzdeki Kunt'un üzerindeydi. "Kızım bunun boyu kaç? Tü tü tü maşallah anası babası kaçak kat mı çıkmışlar buna nasıl imar iznine açılmış böyle bir proje?"

"Abi bari sen yapma ya," diye fısıldadım kısık bir sesle. "Duyacak şimdi."

"Şöyle bir enişten olsun istemez misin Karacacığım? Ay bunun kesin tanıdığı çoktur bak orada burada maça gitmiştir ya hani hep... Ne yapsam biraz geciktirsem mi dönüşümü Londra'ya ben ya..."

Kunt tam arkasını dönüyordu ki Aybars Abi'yi susturmak için kolumla karnına vurdum hafifçe. Kunt tam salonun girişinde durmuş, yüzümdeki Ifadenin garipliğini sezmişçesine

anlamak ister gibi bakıyordu. "Ee, içecek bir şeyler alın," dedi Aybars Abi aramızdan sıyrılıp geçerek. Ben montumu kenara bırakırken salonda ve geniş balkonda takılan tanımadığım insanların gözleri burada geziniyordu. Elime bir kokteyl bardağı tutuşturulduğunda Kunt bir şey içmeyeceğini söyleyerek nazikçe reddetti Aybars Abi'nin içki teklifini. Kokteylden bir yudum aldım; cinli sodalı meyve sulu bir şeydi bu. Bardağın kenarındaki limonu alıp ısırdım. Keşke öğlen boşken limon kemirmek yerine limonata yapsaydım.

"Ne zaman nişanlandınız?" diye sordu Aybars Abi. "Benim haberim olmadı hiç böyle bir şeyden. Karaca bahsederdi hep ama geçen birkaç ay olanlardan sonra kafası çok karışıktı tabii, anlıyorum."

Oturduğum yerden kalktığımda Kunt'la göz göze geldik. "Aslında herhangi bir tören olmadı, aile büyüğümüz rahatsızlandığından," dedi Kunt, gözleri üzerimden Aybars Abi'ye çevrilirken. Elimdeki boş bardağı masanın üzerine bıraktığımda yan yanaydık, kolum koluna değiyordu. "Biz kendi aramızda yüzük taktık."

"Öyle oldu," dedim masanın üzerindeki ellerimde gözlerimi gezdirerek. İşlemeli alyansla oynuyordum parmağımdaki. Aybars Abi bilerek 30 Eylül'ün konusunu açmıyordu. Abimden konuşmak onu rahatsız ediyor olmalıydı çünkü abimin evi terk ettiği dönemde Aybars Abi'yle de kavgalı ayrıldıklarını hatırlıyordum. Her ne kadar mezarını ziyaret etmiş olsa da yaşarken varlığını yok saydığı gibi, şimdi yokluğunu bile yok sayıyordu.

"Yaşananlardan sonra dövüşmeyi bırakmaman ve nisandaki maçı kabul etmen cesurca bir karardı," dedi Aybars Abi, artık ciddi moduna geçmişti. "Her ne kadar sektörün delisi olmasam da son yıllarda futboldan çok boks maçlarının popüler olduğu bir gerçek, insan ister istemez bilgi sahibi oluyor."

Kunt muhtemelen Aybars Abi'nin dikildiği yeri çözmeye çalışıyordu çünkü abimle çocukluk arkadaşı olduklarını biliyordu. "Nisandaki maç iki ülke arasında gerginliğe sebep

olabilecek bir etkenken kararını vermek beni çoktan aşmıştı, sektöre döndüğüm söylenemez," dedi Kunt, ben dirseklerimi masaya yaslamış, atıştırmalık çerezlerle ilgilenmeye çalışıyordum.

"Ben dünya şampiyonu olmuş adamım, ülkeleri ayağa kaldıracak maçlar harici sektör daha beni kesmez diyorsun yani?"

Kunt'un öyle biri olmadığını biliyordum, yalnızca şu ân ilgilendiğimiz konu çok başkaydı. Bizim bültenimiz başkaydı. Aybars Abi bunu bilmiyordu.

"Kimbilir? Şu ânlık tek odağımız Rus maçı," dedi Kunt, antrenman bazında yalan söylüyor sayılmazdı. Acaba Fuat Hoca yarası hakkında ne söylemişti? İyileşmeye başladığını görmüştüm, antrenmanları için artık sorun olmasa gerekti. "Sonrasına bakacağız..."

"Neyse..." dedi Aybars Abi, sıkıntıyla nefes vererek. "Düğüne çağırırsınız artık."

Çiğnediğim yerfıstığı bir ânda hava yutmamla birlikte boğazıma kaçtığında şiddetle öksürmeye başladım. Maçlardan konuşurken bir ânda konu nasıl düğüne gelmişti?

"Su al, su," derken Aybars Abi bir el hissettim sırtımda; masaya tutunuyordum. Kunt eğilip su bardağını dudaklarıma yaklaştırırken bardağı elinden kapıp başımı çevirerek birkaç yudum almıştım. "Yazık kızın düğün diye ödü kopuyor, beyaz da giymez bu. Senin gelinliğini ben tasarlayacağım Karacacığım hiç merak etme, siyahın elli tonu."

"Abi ya!" diye homurdanıp bardağı masaya bırakırken ağzımı siliyordum. "Senin de işin gücün biri evlense de düğüne gitsek!"

"Öyle deme kız! Bu odada gördüklerinin yarısını ben everttim, telli duvaklı fıstık gibi 21. yüzyıl gelini oldular valla. Yalnız önceden sipariş ver, ajandamda yer ayırmam lazım. Geçen gün Fransa'da bir moda evinden teklif aldım, hele o iş bağlanırsa var ya of of..."

Kunt'un cebinde titreşen telefonu ortam müziğine galip geldiğinde bakışlarım ona çevrildi. "Bir dakikaya dönerim," dedi Kunt telefon ekranına bakıp masadan ayrılırken. O sıra-

da Aybars Abi'nin bakışları değişmişti. Kunt koridorda göz den kaybolduğunda Aybars Abi hızla yanıma geldi ve beni duvarla koltuk arasında sıkıştırdı. "Karaca ne oluyoruz?"

"Ne demek ne oluyoruz abi?"

"Sen benim gibi gamsız değilsin, sırf abin seneler önce seni terk etti diye kin de gütmezsin. Sevgilinle abin karşı karşıya geldiler, maçta senin abin öldü beynine pıhtı attı, şimdi de nişanlandınız mı? Burnuma hiç hoş kokular gelmiyor."

Gözlerimi kaçırdım sakin bir nefes alırken. "Abimin ölümünün Kunt'la bir alakası yok."

"Tabii ki yok! Aklı başında olan herkes bunu düşünür zaten," dedi Aybars Abi, sesi kısıktı ama fısıldayarak konuşurken bile bağırıyormuş hissi veriyordu. "Ama... Ama bilmiyorum Karaca. Hem siz ne zaman tanıştınız da nişanlandınız? Bu adamın magazin haberlerini okuyorum ben, ta geçen sene şubat ayından beri nişanlı muhabbeti dönüyor. Biz seninle şubat ayında buluştuğumuzda böyle bir şey yoktu ortada."

"Bak," dedim ciddi bir sesle. "Oradan bakınca her şey karmaşık görünüyor biliyorum ama inan bir sorun yok. Buraya da zaten sana bunu kanıtlamaya geldik."

"Karmaşık görünmüyor Karaca, karmakarışık görünüyor, *kördüğüm* görünüyor." Aybars Abi sarı-yeşil gözlerini boynuma indirdiğinde yutkundu. "Madem âşıksın, madem nişanlandınız, madem evleneceksin. Niye hâlâ Esved'in yüzüğünü taşıyorsun sen boynunda? Yüzük parmağındaki nişana ihanet değil mi bu?"

Kaşlarım şokla çatılırken ifadem yüzümde asılı kalmıştı. "Esved'in hatırası o!" dedim şokla Aybars Abi'yi hafifçe ittirirken. Fazla boğucu gelmişti bir ânda salonun havası. "Hem sen nereden biliyorsun bunu?!"

"Karaca," dedi Aybars Abi o ân, yüzünde pişmanlık ve gerginliğin karışık izlerini taşıyordu. Kunt lacivert gömleğinin kollarını katlayarak çıkageldiğinde zil çalıyordu, Aybars Abi'nin gözleri kapıya koşturan kızı takip etti o ân.

"Ne oldu?" diye sordu Kunt, Aybars Abi'nin gözleri kapının üzerinde gezinirken Kunt bir elini kolumun üzerine koymuş, hafifçe yüzüme eğilmişti. "Bu ne surat?"

"Karaca, sana söylemem gereken bir şey var..." Aybars Abi yutkunarak kurduğu cümlenin ardından yeniden masaya döndüğünde gözleri gözlerimi buldu.

Kunt hemen önümdeyken kapıyı görebileceğim bir boşluk yoktu, bir adım yana kaydığımda az önceki kızın kapıyı açtığını gördüm. İçeri giren adamın üzerinde siyah bir mont, kot pantolon ve siyah botlar vardı. Kapıyı açan kıza tebessüm edip başıyla selam verdikten sonra çikolata kahvesi gözleri salona çevrildi, Insanların üzerinde gezindi; *göz göze geldik.* Dudaklarım aralanmış, nefes alma ihtiyacıyla oksijeni ciğerlerime çekiyordum ama sanki işe yaramıyordu. Ciğerlerim göğüs kafesimin içinde buruşmuştu.

Kunt nereye baktığımı fark ettiği an geri çekilip arkasına döndü; o döndüğü gibi, içeri giren çikolata kahvesi gözlerin sahibi de dikkatini Kunt'a çevirmişti. *Zaman durdu.* Ya da kendi eksenimde ilerlemeye devam etti yalnızca, dış etkenler algılayabildiklerimin alanından çıkmıştı. Yalnızca o, Kunt ve ben vardık. Kunt'un kolu kolumdaydı hâlâ, bu sayede burada olduğunu biliyordum.

Yüzünde hafif bir tebessüm peydah oldu, adımları bu tarafa ilerliyordu. Avuçlarım karıncalanmaya başladığında dizlerimin bağının çözüleceğini zannettim ama içimdeki depremlerin hiçbirinin dışarıya yansımadığını biliyordum, işin kötü tarafı bunu o da biliyordu. *Beni tanıyordu.*

"Karaca," dedi yıllardır duymadığım ses, Kunt'u görmezden gelmişti. "Uzun zaman oldu değil mi? Nasılsın?" Gözleri önce masanın üzerine koyduğum sağ elimdeki alyansa kaydı. "Nişanlanmışsın, hayırlı olsun," diye devam etti. ardından düşük omuzlu siyah kazağımdan görünen kolye ve ucundaki yüzüğe düştü bakışları. Yeniden çikolata kahvesi gözler gözlerimi esir aldığında, dudaklarımı birbirine bastırmıştım.

"Sağ ol," dedim boğazımı temizleyerek bakışlarımı kaçırmıştım. Ardından gözlerimi Kunt'un elalarına çevirdim, dudaklarımı ıslatarak lafa giriştiğimde yarıda kesilmişti. "Kunt, bu..."

"Esved ben."

3

ZEHİR

Bir şarkıya, bir kitaba, bir filme, bir âna, bir insana takılı kaldığınızda seçeneklerinizin kalanı elenir, tercih yapmadığınızı düşünürsünüz; takılı kalmak bir tercih değilse nedir? Sağlıklı olmadığını bilirsiniz ama dinlemekten, okumaktan, izlemekten, aklınızda tekrar tekrar oynatmaktan, hatırlamaktan alıkoyamazsınız kendinizi. İnsanın tutkuyla sarmaladığı her şey saplantı hâline gelme potansiyeline sahiptir ve potansiyel cinayet silahınız da aralarından biridir.

Ben kendimi bütün bunlara kapatmıştım, artık annem için nefes alacaktım. Öyle söylemiştim kendime, abim gittiğinde annemle bir başıma kalmıştım çünkü. Üniversite sınavına çalışırken de sırf devamsızlık hakkım olmadığından sabahın köründe eşek gibi kalkıp cehennemime yürürken de geri dönmek istediğim her adımda annemi hatırlamıştım. Annem öne sürüldüğünde yapmayacağım hiçbir şey yoktu; yok diye biliyordum, birkaç gün öncesine kadar. Karanlık, beni ben olmaktan alıkoyuyordu.

Elimdeki karton kahve bardağı avuçlarımı ısıtırken gözüm sağ elimdeki alyanstaydı. Kayalıklara vuran dalgalar o kadar sakindi ki bir ninni gibi dökülüyordu kulağıma artık sesleri. Aybars Abi'nin evinden çıkalı on beş dakika oluyordu, sahile yakın oturduğundan aklıma gelen tek yer burası olmuştu çünkü evin içinde resmen bir parti varken geçmişinizden gelen bir hayaletle nasıl başa çıkabilirdiniz ki?

Kunt'u kenara çekmiş, "*Bana on beş dakika ver, onunla*

konuşmam lazım," demiştim çok ciddi gözlerle. "*Konu ne?*" diye sormuştu. "*Çok eski bir dost sadece,*" diye cevaplamıştım onu. "*Site içinde yürürken konuşabiliriz ya da aşağıda sahil var oraya da gidebiliriz, çok uzun sürmez...*" Kunt kafasını sallamış, "*Az önce arayan Efes'ti, ufak bir konu var konuşmamız gereken yarından önce. Sahile gidelim, Efes de oraya gelsin, siz konuşur halledersiniz sonra eve döneriz,*" demişti.

"*Konuşabilir miyiz Karaca?*" Beni kenara çeken ise Aybars Abi olmuştu. "*Bak, bilirsin ne zaman Londra'dan dönsem buradaki evi açıyor, bir akşamlık eşi dostu çağırıyorum. Esved'in numarası bende yıllardır var, hep mesaj atarım böyle zamanlarda ama hiç gelmez. Cevap bile vermez. Zaten o liseyi bıraktıktan sonra görüşmedik biz hiç, sen biliyorsun bunu. Mesaja senin adını ekleyip nişanlını da getir yazmıştım hatırlıyorsan, beş dakika sonra Esved aradı. Şok oldum. Buluşmak istediğini söyledi, sabah bir kahve içtik biz de Ortaköy'de. Nerelerde ne yaptığından bahsetti, çocukluk anılarını yâd ettik. Sonra "Karaca nişanlanmış," dedi bana, dedim ki "Biliyorum ben de yeni öğrendim şok haber değil mi ama?" Abinden bahsedecektim sonra anladım ki senin abin olduğunu bile bilmiyor bu herif. Sen lisedeyken herkesten saklamıştın bir abin olduğunu, herkes yine seni dışlar korkar sanıyordun o geldi aklıma. Bu adam hiç öğrenmemiş ki abini, sen hiç söylememişsin ona Karaca. Sonra bana "Gördün mü onu son zamanlarda?" diye sordu, ben de az kalsın cenazeden bir hafta sonra gördüm diyecektim. Dedi ki "Böyle tek taşlı bir yüzük takıyor muydu boynunda?" Allah belamı versin takıyordun, hatta hiç çıkarmadın ki sen onu boynundan. Bak hâlâ takıyorsun. Gelmeyecekti bu akşam, ben yüzüğü takıyor dedim diye geldi. Ben de anladım aranızda bir şeyler olduğunu. Geleceğini sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim, zaten kapıdan gireli şurada ne kadar oldu ki? Sohbet ediyorduk. Kusura bakma gerçekten...*"

Esved'e sahile inip konuşmayı teklif eden bendim, arabasıyla arkamızdan takip etmişti ve kenara çekmiştik arabaları.

Efes, daha önce hiç görmediğim canavar gibi bir motosikletten inerken tek yapabildiğim yanından geçip gitmek olmuştu çünkü Efes'in motosikletine yükselemeyecek kadar bulanmıştı kafam. Üstelik Kunt da gergindi. Bir şeyler olduğunu anlamıştı ama sormuyordu. Yol boyunca kaçamak bakışlar atıp ruh hâlimi anlamaya çalışmıştı ama ben anlatmadığım sürece anlayabileceği bir şey değildi.

Kapıyı açıp indiğimde benimle birlikte inmiş, ön taraftan dolanıp yanıma gelmişti. Efes köşede, birkaç metre ileriye park etmiş arabasından çıkan Esved'i süzerken Kunt kapattığım kapıya yaslanarak kollarını göğsünde birleştirdiğinde *"Buradayım,"* demişti. *"Sizi izleyeceğim."*

"Esved benim arkadaşım," hatırlatması yapma ihtiyacı hissetmiştim.

"Biliyorum, o kadarını anladım," demişti ama tam dönüp yanına gideceğim sırada bileğimden yakalamıştı beni. Omzumun üzerinden dönüp yüzüne baktığımda, yüzümü tarıyordu sokak lambasının sarı ışığının aydınlattığı altın hareleriyle. *"Dikkat et."*

Başta dikkat edilecek bir şey olmadığını söylemek istemiştim dönüp giderken ama daha sonra sahillerle ilgili anılarım aklıma geldiğinde bundan vazgeçmiştim. Denize atlamadığım mı kalmıştı benzinle sırılsıklam ıslakken yanmamak için, abim sandığım adamın peşinden koşmadığım mı?

Ve işte buradaydık, bu karanlık sahil köşesinde. Arkama baktığımda ileride, cadde tarafında Kunt'un *Audi*'nin kaputuna yaslanmış, kolları göğsünde, Efes'i dinlediğini görebiliyordum; arada bakışları bu tarafa değiyordu ve beni kontrol ediyordu. Bense bir süredir yudum yudum içtiğim kahvemle buz gibi suyu izliyor, birkaç gün önceki anıların tüylerimi diken diken edişinin geçmesini bekliyordum.

"Saçlarını kestirmişsin," dedi Esved, yanımda dikiliyordu ve o da dalgaları izliyordu. Kahve bardağının kapağını çıkarmış, bir yudum almıştı. O kahve sevmezdi, sadece çay içiyor olabilirdi. "Eskiden elletmezdin bile, bir teli koptu diye tüm gün dert ederdin kendine benim saçlarım mı dökülüyor diye.

Şimdi omuzlarında olması... Yanlış anlama, çok yakışmış. Sadece... Değişmişsin."

"Bunu saçlarımı kestirişimden mi anlıyorsun yalnızca?"

"Tavırların aynı ama dışarıdan bakınca... Bir şeyler değişmiş. Altı yılda çok şey değişebilir Karaca, bunda bir sorun yok."

Herkes altı yılda ne kadar çok şeyin değişebileceğini anlatmaya çalışmaya programlıydı sanki. "Bütün bunları boş ver. İçeriden çıkalı ne kadar oluyor?" Sonunda gözlerimi karanlık denizden çekip onun çikolata kahvesi kara gözlerine baktım. "Yeni mi..." Yutkundum. "Yeni mi çıktın yoksa?"

Acı bir tebessüm geçti gözlerinden. "Hayır, çıkalı beş yıl kadar oluyor. Hukuktan mezun oldum, staj yapıyorum adliyede."

"Hukuk mu?" Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Avukat mı oldun?"

Kafasını salladı. "Liseyi açıktan bitirdim, zaten içeridey-ken sürekli ders çalışıyordum. Sen de Cerrahpaşa'daymışsın, tebrik ederim, doktor olacaksın," dedi kafasını sallarken. Ardından durakladı ve derin bir nefes aldı. "Ama Karaca, seni kan tutmaz mı?"

Gülmek istedim, dışarıya verebildiğim tek tepki donuk bakışlardı. "Artık tutmaz Esved..."

Kafasını salladı yeniden. "Şu adam," diye devam etti lafına, başıyla arkayı işaret ettiğinde dönüp bakma ihtiyacı hissetmişti ki arkasını döndü. Kunt aynı pozisyonda Efes'i dinliyordu, ceketini çıkarmış ve lacivert gömleğinin kollarını sıvamıştı. Hissetmiş gibi onca mesafeden başını kaldırıp doğruca Esved'e baktığında, bakışları birbirine kilitlendi. "Boksörmüş, dünya şampiyonu falan... Nişanlın yani... Bulmuşsun."

"Neyi bulmuşum?"

"Aşkı," dedi Esved sonunda Kunt'la arasındaki bakışmayı keserek önüne dönerken. "Verdiğin sözü hatırlıyor musun?"

"Özür dilerim." Gözlerimi kapattım. Böyle hissetmemem gerekiyordu ama böyle hissediyordum. "Her şey için çok özür

dilerim." Kafamı iki yana sallamaya başlamıştım histerikçe. "Hayatın mahvoldu, benim yüzümden..."

"Bu konuyu aştık sanıyordum," dedi Esved karşıma dikilirken. Yakın değildi ama karşı karşıyaydık işte. Gözlerimi açıp başımı kaldırdığımda kirli sakalının ardında yine o çocuktu; yine lisedeki o çocuktu. Doğsa güneş şimdi şu adalar manzarasının ardından, yine onun üzerine vururdu. "Sen bu yüzden mi terk edip gittin mahalleyi? Ziyaretlere gelmedin, arayıp sormadın..."

"Bana yaşa dedin, ben de bir amaç bulmak için gittim. Okulu kazandım, annemi köye yerleştirdim, çalışmaya başladım yarı zamanlı... Senin hayatını yok ettiğimi düşünüyordum ama bana söylediklerinden sonra kendi canım değer buldu Esved. Bulmak zorundaydı."

"Hiç geldin mi?" Gözlerinde saf merak vardı. "Cezaevine, daha sonra, ben çıktıktan sonra?"

"Geldim," dedim başım eğik, kafamı sallarken. "Bölümde ikinci yılımdı, dersler çok zordu ama her şey yolundaydı. Bir yurtta kalıyordum yatacak yerim vardı. Fakülteye gidiyordum ülkedeki en iyi okullardan birindeydim. Yarı zamanlı çalışıp harçlığımı da çıkarıyordum. İstanbul'daki evi de kiraya vermiştik, oradan da para geliyordu. Her şey yolundaydı. Her şey yolunda demek için geldim. Orada değildin, bir şey söylemediler akraban olmadığım için. Başka bir yere nakledildiğini düşündüm ya da beni görmek istemediğini, bilmiyorum..."

"Çıkar çıkmaz mahalleye koştum, evinizde başka birileri yaşıyordu," dedi Esved, bir kez daha dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kapamama sebep olmuştu. "Aradım numaran kullanım dışıydı, tanıdık hiç kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Sonra geçen hafta bir gün gazetede bir haber gördüm, fotoğraf net değildi o değildir dedim. Kayıtlı olmayan bir numaradan sürekli parti mesajları geliyordu birkaç ayda bir, dün akşam tekrar atıldığında adın geçiyordu içinde o zaman fark ettim mesajlar bunca zaman Aybars'tan geliyordu ve aslında o gazete kupüründeki sendin." Seslice derin bir nefes aldığını işittim. "Nişanlısın ama hâlâ takıyorsun yüzüğü

kolyenin zincirine. Bu nasıl iş Karaca? Sen kendi isteğinle evlenmiyor musun bu adamla?"

Bu sorunun bir gün sorulacağını biliyordum ama soranın Esved olacağı aklımın uç köşesinden bile geçmemişti. Yutkundum sertçe, dibi kalmış, soğumuş kahveyi kafama dikip çöp kutusuna attım bardağı. Ardından ellerimi montumun ceplerine soktum. "Sana verdiğim sözü hatırlıyorum Esved ve haklısın bana bugün neden hâlâ taktığımı sormakla... Benim için fedakârlık yapan o kara gözlü çocuk için takıyorum, onun hatırası, senin hatıran," diye mırıldandım burnumu çekerken ağlamıyordum ama soğuktan gözlerim dolmuştu. "Bir daha karşılaşabileceğimizi düşünmemiştim ama şimdi karşılaştık. Karşımdasın. Bu ihtimal için takıyordum. Benim için bir semboldü. Yüzük senin," diye devam ettim boğazıma kadar çektiğim montumun fermuarını indirirken elim kolyenin kıskacına uzandığında kolyeyi çıkarmış, Esved'e uzatıyordum. *Ne yapıyorsun Karaca? Sen âşık değilsin ki Kunt'a. Sen evlenmeyeceksin ki onunla. Anlaşmanız hâlâ geçerli Esved'le! Senin kafan karmakarışık, bildiğin tek şey de bu Karaca. Başka hiçbir şey, ne geçmiş ne gelecek... Belirsiz.* Kunt'a âşık değilim ama Kunt'a şimdiden çok şey borçluyum ve amacımıza ulaştığımızda da sonsuza dek minnet duyacağım. *Yüzük, nişanıma ihanet değil ama planımıza ihanet Aybars Abi. Yürüdüğüm yola ihanet. Sen haklısın.*

"Bu yüzük senin Karaca, ister tak ister at şimdi denizin dibini bulsun ama senin," dedi Esved. "Ben şimdi yarın bir gün âşık olsam sevdiğim kadına bu yüzüğü vermeyeceğim. Bu yüzük sana ait. Sana verdim. Geri alınmaz."

"Ama bu annenin yüzüğü," dedim şaşkınlık içinde ona dönerken. "Bana tek bir şartla vermiştin, geri almak zorundasın."

"Ben sana bu yüzüğü verirken onu parmağına takacağın günün gerçek olacağı inancına tutunuyordum Karaca. Ama şimdi görüyorum da, o günün geleceği yok. Sen başka bir adamın alyansını takıyorsun." Kolyeyi elimden alıp arkama

geçtiğinde zinciri boynuma geçirdi. "İstiyorsan çıkar, istiyorsan tak, istiyorsan... Bilmiyorum Karaca, ne yaparsan yap."

"Esved yapma..." Arkamı dönüp bir adım geri çekildiğimde, yüzünde gördüklerimin yükü omuzlarımda taşıyabileceklerimden çok ağırdı.

"Neyi yapmayayım Karaca?"

Avuçlarımı yüzüme kapattım, gözlerimi kapatmak yetmiyordu sanki, gökyüzünün yükünü omuzlarımda hissediyordum. "Ben böyle olsun istemedim..."

"İstemedin ama böyle oldu, sorun yok, senin bir suçun da yok."

"Ama ben..." *Ama ben ne, Karaca? Ne?* Söyle gitsin. *Nişan sahte de, bilsin. Ne olacak ki? Kunt da Beren'e söylemiş, çok daha fazlasını anlatmış hatta. Abini bile biliyor o kadın. Sen neden Esved'e söyleyemeyesin ki? Esved'in senin için feda ettikleri karşısında, Kunt'un yaptıkları dikilebilir mi?* Değer mi tartıyorsun! *Şimdi susarsan, sonsuza dek susmaya mahkûmsun. Sen Esved'den bile saklıyordun abini, şimdi sakladıkların dağ olur üstüne devrilir.* Beren'le Esved bir mi?

"Ama ben ne, Karaca?" diye sordu Esved, kendi kendime içimden konuşurken bile ne soracağımı, söyleyeceğimi bilen biriydi.

"Kusura bakma, aklım çok karışık bugünlerde," diye mırıldandım. "Seni öyle çat kapı görünce daha da bir karıştım. Yaşadıklarımız atlatılabilir şeyler değildi, zaman lazımdı. Şimdi de zaman lazım."

"Zaman her şeyin ilacıdır," dedi Esved ufak bir tebessümle. Ardından elini uzattı, hafifçe başını eğmişti. "Dost muyuz?"

Altdudağımı dişlerimin arasına yuvarladım eline bakarken, artık gözlerimin soğuktan dolduğunu söyleyemeyecektim. Sağ gözümden akan yaşı koluma silerek elini tuttum ve hafifçe salladım. "Dostuz tabii ki..."

"Şimdi, nişanlın beni bakışlarıyla öldürmeden önce Aybars'ın evine dönsem iyi olur, ona da ayıp oldu çat diye çıktım senin peşinden." Elini karışık saçlarından geçirip yukarı çıkan

patikayı gösterdi. "Şuradan devam etsem bulurum herhalde siteleri..."

"Bulursun, bulursun," dedim kafamı sallarken kıyıdan ayrılmış arabaların olduğu yere doğru yürüyorduk.

"Bir ara belki kahve içeriz?"

"Olur tabii ki, istediğin zaman." Telefonumu uzattım. "Numaranı verirsen..."

"Unuttun demek," diye mırıldandı tuş takımına numarasını girerken. Ardından başını kaldırıp yüzümdeki donmuş ifadeyi gördü. "Şaka yapıyorum tabii ki Karaca, bunca zaman ezberinde olmasını beklemiyordum zaten..." Derin birkaç nefes çektim içime, zehir düşüncelerin nüfuz edişiyle terk edişi aynı ânda olmuştu beni. "Kendini kötü hissetme, hiçbir şey için, hiçbir şey senin suçun değildi ve senin yüzünden olmadı," dedi Esved sanki vicdan azabımı hissedercesine bakarken. Telefonumu cebime koyduktan sonra destek olmak istercesine eliyle omzumu patpatlamıştı hafifçe. "Kendine iyi bak... İyi geceler."

"Esved," dedim o ân, tam o dönüp gidecekken. "Ben dün... Hale ile karşılaştım."

Adımları durdu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes çektiğini fark etmiştim içime, bu isim onu germişti. Yavaşça bana döndüğünde dikkatle dinliyordu.

"Liseden sonra hiç görmemiştim onu... Bir kafede çalışıyordu, rast geldik."

"Diğerleri? Onlarla bir iletişimin oldu mu hiç bunca zaman?"

Kafamı iki yana salladım.

"Hayat işte Karaca, hangi masumun ahını alırsan al... Yaşamaya devam edebiliyorsun, cezası kesilmiyor bazen, yaptıkları yanlarına kalıyor insanların," dedi Esved. "Hale... Bir şey söyledi mi?"

"Hayır, zaten ben kafeden çıktım hemen." Ellerimi ceplerime soktum. "Söylemek istedim, öylesine... Dün Hale'yle, bugün seninle karşılaştık. Belki yarın da Duru çıkar karşıma, belli mi olur? Belki öbür gün de..."

"Bunları düşünme." Esved lafımı kesmişti. "Onları düşünme. Bak, ne güzel toplamışsın hayatını. Okulunda başarılısın, hayatının aşkını bulmuşsun, her şey yolunda. Geçmişe takılıp kalırsan geleceğini mahvedersin. Sen yoluna bak, onlar çukura mı düşmüş bataklığa mı saplanıp kalmışlar... Umurunda olmasın."

"Olmasın," diye tekrar ettim onu. "Sağ ol."

"Her zaman," dedi Esved. "Şimdi gerçekten gidiyorum... Sen de daha fazla durma arabaya geç, çok soğuk dışarısı o mont yetmez sana. İyi geceler."

"İyi geceler," dedim yumuşak bir sesle, bir tebessüm peydah olmuştu yüzümde. Arabalara birkaç metre kala dikildiğimiz yerden ayrılmadım Esved arabasına binene kadar. Park yerinden çıkıp dörtyol ağzından döndü ve bahsettiği yokuşa sürdü, Aybars Abi'nin evine gidiyordu. *Bırakmamıştı hayatı, çalışıp hukuk bölümünü kazanmış ve avukat olmuştu.* İçeride ne kadar kalmıştı?

Başımı çevirdiğimde, Kunt'un buz gibi havada hâlâ gömlekle dikildiğini fark ettim. Efes'in elinde bir karton kahve bardağı vardı ve hararetli bir şekilde bir şeyler anlatıyordu ama Kunt'un dikkati onda değildi, benim üzerimdeydi. Başında dikildikleri sokak lambasının sarı ışığı tam üzerlerine düşüyordu. Üzerimde eskilerden biriyle görüşmenin verdiği uyuşuklukla ağır adımlarımı yanlarına yönelttim, Efes'in dikkati beni fark eder etmez dağılmıştı. "Ooo Karaca, sen hayırdır bu esmerle ya? Dövmeliydi bir de, gördüm hayvan kadar mürekkep kazıtmış ensesine, devamı da vardır onun," dedi Efes, kahvesinin kalanını kafasına dikerken. "Yalnız bu benim dün akşamki teorimi kanıtlar haberin olsun."

"Eski bir dost," dedim kısaca, fazlası da olmamıştı zaten, yalan söylemiyordum. Montumun fermuarının göğsüme kadar açık olduğunu Kunt'un boynumda asılı kalmış altın harelerini yakaladığımda fark ettim. Fermuarı çeneme kadar çekerken gözlerimi kaçırmıştım. "Ee, gitmiyor muyuz?"

"Gidelim abiciğim ya, sabah erkenden kalkacağız zaten benim uykum önemli. Oturduk burada götüm dondu sabah-

tan beri, kahve de buz gibiydi zaten..." Efes söylenerek kaskını takıyordu.

"Hadi lan oradan, uçak öğlen kalkıyor."

"Sen benim gecemin boş olduğunu nereden biliyorsun pardon da?" dedi Efes dalga geçer bir tonla. Ardından motosikletine atladı. "Hadi eyvallah... Sabahlar olmasın..."

Efes fırladığında istemsizce güldüm, arabanın ön koltuğuna geçmek için kapıya uzandığım sırada Kunt da ön taraftan dolanıyordu. Birkaç saniye sonra eve giden yolda ilerliyorduk sahilden. "Kaç gün kalırız Dubai'de belli değil mi?"

"Niye? Daha gitmediğin yerden dönmek için gün mü sayıyorsun?" diye sordu Kunt, bir eli direksiyondayken dirseğini kapıya yaslamış, başparmağını altdudağına sürtüyordu.

"Valiz hazırlamadım daha, ona göre kıyafet koyacaktım..."

"Dubai çok sıcak, haberin olsun. Ona göre hazırlarsın. Ne kadar kalacağımız ise belli değil, ertesi gün de dönebiliriz birkaç gün sonra da."

Bir de bu vardı tabii, Dubai sıcaktı. Kafamı sallayarak önüme döndüm. Yazlık kıyafet getirdiğimi hatırlamıyordum ama Melisa'nın aldıklarının arasında ince parçalar görmüştüm.

"Esved kim oluyor tam olarak?"

Hah. Buyur anlat.

"Eski bir dost olduğunu söylemiştim," diye mırıldandım başımı yaslandığım yerde ona çevirirken.

"Bütün eski dostların sana evlenme teklifi eder mi böyle?"

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ve dudaklarım itiraz etmek için aralandı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Boynunda tek taş yüzük taşıyorsun, soruyorum kimin diye benim diyorsun. Sahilde de çıkarıp vermeye çalıştın, herif de boynuna olduğu gibi geri taktı. Eski sevgilin ya da onun gibi bir şey olduğu besbelli, nasıl eski bir dost diyerek geçiştirebiliyorsun? Ben sana baştan savma cevaplar veriyor muyum?"

"Baştan savma cevaplar vermiyorum, doğruyu söylüyo-

rum," dedim doğrularak sesim yükselmişti. "Esved benim eski sevgilim değil."

"Ama yüzük onun."

"Benim," dedim refleks olarak. Ardından dudaklarımı birbirine bastırarak bunu söylememiş olmayı dilemiştim.

"Ben de aynı şeyi söylüyorum zaten Karaca," dedi Kunt düz bir sesle. "Eğer en başta söyleseydin seni böyle *eski bir dostuna* başkasıyla nişanlı numarası yapmanı gerektirecek bir duruma sokmazdım. Başka bir yol bulur, yine dikkat çekmemeni sağlardım. Hayatımda biri olsa seninle nişanlı numarası yapacağımı düşünüyor musun gerçekten?"

"Ya empati yeteneğin fazla gelişmiş ya da biriyle sahteden nişanlıyken sevdiğin kadına bile numara çekmek zorunda kalmışsın sanırım durumu bu kadar iyi anlayabiliyorsan tek bakışla."

"Bazı şeyler için dönüp de ikinci kez bakmaya gerek yoktur."

Histerik bir gülüş kaçtı ağzımdan, gözlerimi kaçırdım. "Bir anlaşmamız var, benim parmağımda taşıdığım yüzük sana aitken boynuma kolye yaptığımın hesabını verecek değilim."

"Tam olarak parmağında taşıdığın yüzük bana ait olduğu için boynundakinin hesabını vereceksin Karaca," dedi Kunt sert bir sesle. "Ve bunu bana başka kadınların hesabını sorduğun zamanlara sayacaksın çünkü senin taşıdığın yüzüğün ağırlığının aynısı benim de üzerimde." Sağ elini kaldırıp yüzüğünü işaret etti birkaç saniyeliğine. "Şimdi söyle. Esved kim?"

"Eski bir dost diyorum!" İçimde hissettiğim hiddetle kollarımı kaldırmıştım. "Neden inanmıyorsun bana?!"

"Boş versene," diye söylendi bir ân, eve giden sokağa saptığında. Birkaç saniye içerisinde bahçe kapısının önünde durdurmuştu arabayı. Ceketini bile almadan arabadan indiğinde peşinden fırladım.

"Ya neden inanmıyorsun?"

Bir işe yaramamıştı lafım, Kunt bahçe kapısından içeri girerken anahtarı kapıdan çıkan adama atıp gitmişti bile çoktan. Adam arabayı garaja çekmek için yaklaşırken ben bah-

çeye girdim, Kunt kapıya hızlı adımlarla yürürken yanında Polat vardı. Polat saniyeler sonra yanından ayrıldığında Kunt kapıdan içeri girdi, kapıyı açık bırakmıştı. Polat'a ne söylemişti? Neden bu kadar sinirlenmişti? Neden bana inanmıyordu?! *Dengesiz herif.* Ben bu akşam geçmişimi geride bırakabilmiştim, çekip gidebilmiştim onun için ve o bana inanmıyor, öylece gidebiliyordu yanımdan öyle mi?

Bir hışımla eve girip kapıyı çarptıktan sonra odama ilerledim ve kapıyı kapattım, üzerimdekileri çıkartıp eşofmanlarımı giyinirken burnumdan soluyordum. Onunla konuşmayacaktım. Yarın sabah kalkıp ülke değiştirdiğimizde de, bana ihtiyacı olmadığı sürece, planda yerim olmadığı sürece onunla konuşmayacaktım işte. Kirpiklerimdeki rimeli sökercesine temizleyip yüzümü yıkadıktan sonra odaya geri dönmüştüm ki kapıyı kilitlemeden önce anahtarın yokluğunu fark ettim.

Kapıyı açıp çıkarken bir kez olsun düşünmemiştim, döndüğümüzden beri beynime kan gitmiyordu. Odasının kapalı kapısının önünde dikilirken derin birkaç nefes aldım. Ardından kapıyı sertçe birkaç kez tıklattım. Hiçbir ses gelmediğinde öfkelenip içeri dalmıştım. İçerisi karanlıktı ama teras kapısı açıktı ve tül perdeler uçuşuyordu. Üzerimde kısa kollu bir tişört olduğu için üşümüştüm ama umurumda değildi. Kunt'un terasta olduğunu fark eder etmez kapıyı açıp yanına çıktım; üzerinde siyah bir pijama takımının altı vardı yalnızca, sigara içiyordu. Gözlerim anında omzundaki bandajı buldu, değiştirmişti. Ardından bakışlarımı gözlerine çevirdim, içeriye girdiğimi bilmesine rağmen bana bakmıyordu.

"Odamın anahtarı nerede?" Ellerimi belime koydum.

"Kapı kilitlemek yok," dedi Kunt.

"Buna sen karar veremezsin."

"Veririm," dedi yaslandığı yerden doğrulurken, bu sefer gözlerini üzerime çevirmişti. "Eğer karşımdaki mantıklı kararlar veremiyorsa, onun yerine ben veririm o kararı. Deliriyorsun geceleri, perde yırtıp saçlarını yoluyorsun, mum yakıyorsun ki yangın bile çıkartabilirsin, istersen tüm evi yak herkesi yak ama sen kendine zarar veriyorsun Karaca.

Tamam anladım, gurur yapıyorsun benimle uyumak istemiyorsun ama o zaman kapını kilitleme. Sen odaya gelirsen ben kalkar koltuğa yatarım çünkü."

Çok şey söylemek istedim o ân, öyle doluydum ki bana mantmayıp çekip gitmesinden dolayı, dilime gelen kelimeler birer zehirdi ama sesim çıkacak gibi değildi bir türlü. Göğsüm maraton koşmuşum gibi hızla inip kalkarken terastan çıkıp odama yürüdüm. Ardından odanın kapısını kapattığım gibi koltuğa geçip oturdum. Benimle neden böyle konuşuyordu? Evini yaksam sesini çıkarmayacak mıydı? Ben yatağına gelsem kalkıp koltuğa mı yatacaktı sırf ondan rahatsız olduğumu düşündüğü için?

Bütün gece gözlerimi açık tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bir süre koltukta oturup telefonumun şarjını bitirene kadar sosyal medyada gezindim. Ardından telefonumu şarja takıp odadan ufak adımlarla çıktım ve merdivenlerden inip mutfağa geçtim. Koca bir kupa kahve hazırladım kendime, ankastrenin sarı ışığında oturup sakince içtim yudum yudum. Tosbik evin içinde ben nereye gitsem takip ediyordu sanki, halbuki minikleri odamda uyuyordu her zamanki gibi. Saat dörde gelirken gözlerim gidiyordu ama inatçıydım, uyumayacaktım. Eğer uyursam beni tutacak bir şey olmayacaktı, odasına falan gitmek istemiyordum. Gitmeyecektim işte. Onunla uyumak beni rahatsız etmiyordu, sadece aramızdaki ilişkinin daha profesyonel olması taraftarıydım. *Öyle miydi?* Değildi. *Değildi.* Olmama yolunda ilerliyordu... Salona geçip televizyonu açma fikri onu uyandırabileceğinden kış bahçesine geçip şömineyi yakmakla uğraştım bir süre. Ardından kitaplıkta bulduğum kitaplardan birini okumaya çalıştım, şöminenin önüne oturup ateşi izledim... Hiçbir şey uykumu alıp götürmüyordu. Ben neden bu kadar uykucuydum ki?

Esved'in *"Önemli değil, senin suçun değil,"* sözleri dört dönüyordu beynimde; ardından Kunt'un *"Boş versene,"*si... Boynumdaki kolyenin bir ağırlığı yoktu artık ama kardelen işlemeli alyansın vardı. Ve çok ağırdı.

Elimi şömine ateşine uzattığımda ısının verdiği acı, şafak

vakti beni kendime getiren şey olmuştu. Sakinlik bir hâl, durumdu ama bazen etrafın sessiz olsa bile, yalnız olsan bile düşünceler buna izin vermiyordu. Ayaklanıp darbe başlatıyorlardı sanki zihninizde... Külden evin yaşlı kadını, mumdan çıkan yangında yanmamıştı belki ama küvetin suyunda boğulmuştu. Kunt'un annesi alev almıştı belki ama babasının silahından çıkan kurşun onu öldüren şey olmuştu. Ahmet Çevik başımdan aşağı benzin döktüğünde bir çakmak ateşine bakardı yanmam, nitekim saçlarımın sonu da bu olmuştu... Kunt ne hissetmişti? Gerçekten yansam elindeki nişancı tüfeğiyle beni vurabilir miydi? Babası da tam olarak annesine bunu yapmamış mıydı?

Ayşen Abla'nın eve girdiğini duyduğumda o mutfağa geçer geçmez merdivenlerden çıkıp odaya geçtim, kapıyı sessizce kapatışımın ardından valizimi çıkarmış içine eşyalarımı yerleştiriyordum. Duş aldıktan sonra üzerime dizleri yırtık yüksek bel boru paça bir kot pantolon ve askılı siyah crop giyindim, üzerine de beyaz büyük bir gömlek geçirmiştim hırka gibi, kendime sürekli *İstanbul soğuk, Dubai sıcak* diye hatırlatmalarda bulunuyordum.

"Günaydın Karaca, erkencisin," dedi Ayşen Abla, önlüğünü bağlamış mutfakta kahvaltı için döktürüyordu yine. "Eh tabii, ben de başka bir ülkeye gezmeye gidecek olsam uyuyamazdım..." Sanırım poğaça yapıyordu.

Kuruttuğum saçlarımın arasından parmaklarımı geçirdim, sanırım bu boya alışıyordum. "Siz hiç yurtdışına çıkmadınız mı?"

"Nerede be kızım... Ama Ayça'm söz verdi, okuyup adam olacak beni gezdirecek. Dünya turuna çıkacağız kızımla."

Tebessüm ettim. "Poğaça ne'li?"

"Dereotlu peynirli ve patatesli yapıyorum kızım," dedi Ayşen Abla. Ardından omzunun üstünden bir bakış attı. "Sever misin?"

Karaköy. Fırın. Babam. Mutlu aile tablosu. Hiç karısını, çocuklarını terk eden adam başka bir aile kurup mutlu olur muymuş? *Olurmuş Karaca.* Şeytan diyordu ki git Karaköy'e

bul o fırını, gir içeri *"Senin oğlun öldü, oğlun!"* diye bağır yak yık ortalığı. *"Sen burada kızınla fırıncılık oynarken biz eski mahalle köşelerinde komşulardan dayak yiyorduk, elektrikler gittiğinde mum ışığını oyuna çevirmeye çalışıyorduk soğuktan titrerken, sobaya atacak odun bulamıyorduk bazen! Sen burada alnının teriyle evine ekmek götürürken biz üç sokak, iki cadde boyu yürüyorduk bedava kuru ekmek almak için! Nasıl mutlu olabilirsin?! Nasıl?!"*

Zil çaldığında daldığım yerden çektim gözlerimi. Mutfaktaydım hâlâ, Ayşen Abla poğaçaları fırın tepsisine diziyordu. "Ben bakarım," dedim kadının unlu ellerini fark ettiğimde sandalyemden fırlayarak. Kapıda o kadar adam varken evde zilin çalması garip gelmişti ama Beren olabilirdi ya da eve girişinde sorun olmayan başka biri... Kapıyı açtığımda Polat karşımdaydı. Göz göze geldiğimizde bir gözündeki yıllanmış büyük çizikten çektim bakışlarımı, içeri geçmesi için geri çekildim. Hiçbir şey söylemeden merdivenlere yöneliyordu ki "Sana da günaydın Polat," diye mırıldandım kapıyı kapatırken.

Merdivenlerdeki adımları durdu ve bana döndü. Bir boş bakış vardı ki yüzünde hiç silinmiyordu, Polat kesinlikle bir robottu. Başıyla selam verdikten sonra hiçbir şey söylemeden yukarı çıktı. Kunt'la konuşacağını anlamak çok da zor değildi ama daha önce kimsenin üst kata çıktığını görmemiştim Ayşen Abla dışında, hatta kapıdan eve girebilenler de sadece Fevzi ve Polat'tı. Köstebek olayıyla ilgili bir şeyler öğrenmiş olabileceği düşüncesiyle merdivenlerden çıktım hızlı adımlarla ama üst kata ulaştığımda Polat, Kunt'a diyeceğini çoktan demişe benziyordu. "Tamamdır abi," dedi Polat, Kunt'un odasının kapısının önündelerdi. Ardından arkasını döndüğünde göz göze geldik ve geldiği gibi merdivenlerden aşağı yöneldi.

Kunt, kapının önündeydi. Duş almış ve giyinmişti. Üzerinde kollarını katladığı ve üstten iki düğmesini iliklemediği çizgili ince bir gömlek ve koyu mavi bir pantolon vardı. Göz göze geldiğimizde ifadem donuk ve sertti, onunkisi de pek farklı değildi. Hiçbir şey söylemeden odama girip kapıyı

kapattım ama kapı kapandığı gibi sırtımı kapıya yaslamış ve gözlerimi kapatma ihtiyacı hissetmiştim. Kunt'la tartışmak berbat hissettiriyordu. Başka biriyle tartışsam ondan kaçabilir ve görmezden gelebilirdim ama Kunt'a aynı şey işlemiyordu. Birkaç saat sonra aynı ülkeye giden uçakta olacaktık, nasıl işleyebilirdi ki?

Valizimi koridora çıkardım, çantamı da alıp alt kata indim. Kunt etrafta yoktu, Ayşen Abla kahvaltı sofrasını kurmuştu. Tosbik yatağımda uyurken miniklerin sepetini alt kata indirmiştim, sehpanın üzerinde duruyorlardı. Koltuğa oturup dirseklerimi dizlerime, çenemi de avuçlarımın içine yasladım. Bahçe kapısından Efes içeri giriyordu, konuşmasını sonlandırmış telefonunu cebine atıyordu. Üzerinde krem rengi bir pantolon, krem rengi bir kot ceket, siyah bir tişört vardı ve zincir kolye takıyordu. Sehpanın üzerindeki sepeti görünce adımları durdu. ardından gözlerime bakarak temkinlice yanıma yürüdü. "Sepetin içinde patates var değil mi? Ayşen Abla'nın patates sepeti bu."

"Aynen, oturdum patates izliyorum ben de," dedim ters bir tavırla.

"Ayyyy" dedi Efes başını sepetin içine eğerken. Burnunu çekmişti. "Bu zibidiler ne çabuk büyüyorlar ya?"

"Götür şunları demeyecek misin?"

"Aşı olduk herhalde," dedi Efes gururlu bir tavırla. "Artık amca olabilirim." Eliyle kaymamı işaret ettiğinde kenara kaydım, Efes yerime oturmuştu. "Bu ne ya hepsi farklı? Biri siyah, biri beyaz, biri benekli, diğeri sarı? Satalım bak bunları para eder bunlar, kesin ender bir olaydır bu."

Gülerek gözlerimi kaçırdım. "İsim önerin var mı? Efes dışında. Gerçek bir isim önerisi."

"Var. Sırayla söylüyorum, Bunun adı *Karaca,* bu *Bunları,* bu *Evden,* bu da *At.* Karaca Bunları Evden At."

"Bırak," dedim sepeti kendi kucağıma alırken. "Bırak yavrularımı. Ne biçim amcasın sen yazıklar olsun. Aşı da olmuş hâlâ evden atma derdinde..."

"Her ay aşıya mı gideceğim ben ya? Uğraşılır mı bunla

kızım? Bunlar sokak kedisi zaten nankördür. Bunlar bir büyüsünler kaçarlar evden..." Bir ânda dehşetle gözlerini açtı. "*Hiiii*... Bunların hepsi de dişi he. Ya yüklü gelirlerse geri? Allahım sen beni neyle sınıyorsun ya..."

"Dua et o zamana dek bu iş çözülmüş olsun, ben de kedilerimi alır giderim," dedim hiç tereddüt etmeden.

"Ne?" Efes bir ânda surat yapmış, gözleri dolu emojiye dönmüştü. Numara yaptığını biliyordum, tamamen oyunculuktu. "Gider misin gerçekten?"

Temkinle süzdüm ifadesini. "Niye şaşırdın buna bu kadar?"

"Ben de yoluma giderim..." dedi Efes, hafiften melodisi vardı sözlerinin. Başını çevirmiş, gözlerini kapatmıştı. "Ezdirmem kendimi... Ama gezdirmem de gönlümü... Gider acımını çekerim..."

"Ya bir git ya," diye söylendim dalga geçerek, istemsizce gülmüştüm.

Kunt, gizli odanın olduğu koridordan çıkıyordu. Efes onu gördüğü an ayağa kalkıp kollarını açarak ufak konserine devam etti. "Peki nasıl istersen öyle olsun... Tutamam, tutamam, *GİDENİ*..."

"Ne diyorsun oğlum ya?" diye söylendi Kunt, Ayşen Abla arkasından mutfaktan çıkıyordu ve elinde sıcak poğaçaların olduğu iki tabak vardı.

"Belli ki kırmak istemiyorsun kalbimi... Kıyamam, bir de kıyamam... İyi mi?" Efes duygulanmışçasına iki parmağını gözpınarlarına bastırdığında gözlerimi devirerek yanından geçiyordum.

"Poğaçalar da geldi," dedi Ayşen Abla. "Beren kızım da gelecek mi? Ona da servis açayım mı?"

"Poğaça mı? Nerede? Lütfen söyleyin!" Efes girdiği rakılık ruh hâlinden çıkarken Kunt ona ters bir bakış fırlatıp Ayşen Abla'ya dönmüştü.

"O gelmeyecek Ayşen Hanım, havaalanında buluşacağız."

Cehennemin dibinde buluş. O, Beren için o*yundu* dediğinde, Melisa'nın onca lafına rağmen Alara'ya sadece *arkadaşım*

dediğinde ben *yalan söylüyorsun* imasi yapmış mıydım? Tamam, belki yalan söylediğimi ima etmemişti ama fazlası olduğunu açık bir şekilde dile getirmiş ve baştan savma anlatmakla suçlamıştı beni. O bana her şeyi anlatıyor muydu oturup? Halit Tasmas'la olan derdini, annesinin nasıl o hâle düştüğünü anlatıyor muydu? Babası neredeydi anlatıyor muydu? Tüm o silahlı adamlar nereden geliyordu anlatıyor muydu? Ben neden Esved'i *eski bir dost* diye geçiştirmek istediğimde sorun oluyordu?

Saat dördü biraz geçiyordu. Uçağa bindiğimiz ândan sonrasını hatırlamıyordum çünkü inene kadar uyumuştum, geceden gelen uykusuzluğuma teslim olarak... Halbuki uyumak istememiştim çünkü *first class* biletim yanmış gibi hissediyordum. Koltuk rahattı, yatağa dönüştürülebiliyordu ve bunu keşfettiğim an süitte başka bir şeyleri karıştırmaya vakit bulamadan gözlerim kapanmıştı ve açtığımda Efes başımda dikiliyordu. *Dışarısı çok sıcaktı.* Otele gelene kadar arabanın arka koltuğunda açık camdan dışarıyı seyretmiştim, bir kültür karmaşasının içinde yaşadıklarını fark etmem pek de uzun sürmemişti. Fuat Hoca, Kunt ve Efes sürekli bir sohbet içerisindelerdi; Polat ise sessizdi, ön koltukta arabayı sürüyordu. Yanında Beren oturuyordu ve kucağındaki tabletle ilgileniyordu. İçi geniş, büyük bir arabadaydık. Ben en arkada köşede oturuyordum, Efes yanımdaydı. Önümüzde Fuat Hoca ve Kunt vardı. Efes yolculuk boyu oturdukları koltuğun arkasından sarkıp antrenmanlarla alakalı sohbetlerine maydanoz olmuştu.

Otel, sahilin dibindeydi, tahmin ettiğim gibi bulutlara uzanan binalardan biriydi. Beni dehşete düşüren ise her yerden görünen *Burj Khalifa*'ydı. Odalar ayarlanırken geride, kollarımı göğsümde birleştirmiş bekliyordum. Beren yanımda elindeki tabletle uğraşmaya devam ediyordu, Fuat Hoca ise

telefonla konuşuyordu. Otel lobisinin mimarisini dikkatle incelediğim sırada Fuat Hoca telefonunu kapatıp bana döndüğünde gözlerim üzerine çevrildi. Kısa kollu bir gömlek ve pantolon giyiniyordu. Bir haftada on yaş yaşlanmış gibiydi ama yine de yaşına ve bu darmaduman hâline göre yakışıklı bir adamdı. "Nasılsın Karaca? Uçakta da konuşamadık seninle, uyuyordun."

"İyiyim," dedim düz bir sesle. Ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Ünzile Hanım'ın ölümünden sonra oğlunu evlat edinmeye çalıştığını biliyordum yalnızca... Sevdiği kadın gideli ne kadar oluyordu? Böyle bir adama *"Siz nasılsınız?"* diye sorulur muydu?

Kafasını mânidar bir ifadeyle hafifçe salladı. "İyi ol," dedi Fuat Hoca. Beren artık tabletle ilgilenmiyordu ve bizi dinlediği açıktı ama kafasını da kaldırmak istemiyordu. Bir süre sonra iki esmer tenli otel görevlisi adam Beren ve Fuat Hoca'nın valizlerini aldığında aksanlı bir İngilizceyle "Lütfen bizi takip edin," dedi önden gelen. Efes'le Kunt'un yanından gelen başka bir görevli ise benim valizimi almış ve tam tersi yöndeki asansöre yönelmişti.

Bir ânda kendimi uzay mekiğine benzeyen, genişçe bir asansörün içinde Kunt ve Efes'le bulmuştum. Önümüzde valizleri taşıyan iki adam vardı. Asansör çıktıkça çıkıyordu... En sonunda kapılar açıldığında kaçıncı katta olduğumuza bakmadığım için tebrik ediyordum kendimi çünkü en az otuzuncu katta olmalıydık. Biri buradan atlayıp intihar etmek istese daha onuncu kata ulaşamadan kalp krizinden ölürdü zaten.

"Adamın adı Rauf Massouh, kırk iki yaşında, otelin sahibi. Akşam saat sekizde otelin içindeki özel bir restoranda onunla ve genç metresiyle görüşeceksiniz. Kadın hemen çaprazınızdaki odada kalıyor, adı Elise," dedi Efes kısık bir sesle, hemen yanımda yürüyordu. Diğer yanımda ise Kunt vardı. Görevli adam valizleri odalara bırakıp gitmişti ve koridorda yalnızdık. "Massouh arada gelip kadınla bu odada vakit geçiriyor, kadının ağzı sıkı olduğundan birçok konuda ona danıştığına

eminim. Zaten otele hostes olarak girip genel müdürlüğe kadar yükselmiş kadın, odasını da eve çevirmiş. Siz yemekte iş konuşurken bir yolunu bulup kadının odasına dinleme cihazı yerleştirmeye çalışacağız, ne olur ne olmaz."

"Beren, Fuat Hoca ve Polat nereye gitti?" diye sordum bizimle bu kata gelmediklerinin farkındalığıyla.

"Beren'in odası bir alt katta, Massouh'un metresinin odasının altı hemen. Polat'la Fuat Hoca da ne olur ne olmaz diye Beren'in yanındaki odada kalıyorlar. Adam nişanlı olduğunuzu biliyor, bir numara çakmasın diye sizi aynı odaya aldık," dedi Efes önünde durduğumuz kapıyı bir kere tıktıklatarak. Ardından hemen yandaki odaya doğru iki adım geriledi ve dilini damağına şaklatarak konuştu. "Ben de burada olacağım, hemen yan odada."

"Akşam görüşürüz," dedi Kunt yanımdan geçip kartı kapıya okuturken. Valizleri içeri sürüklerken kapıyı açık bırakmıştı. Efes şüpheli bir bakış attı Kunt'un ardından.

"Ne yaptın adama da sabahtan beri keyfi yok?" diye sordu kısık ve alaycı bir sesle öne eğilerek.

"Benim var mı sence Efes?"

Ayağımla kapıyı ittirip içeri geçtim, arkamdan kapı kapanmıştı. Tek keyifsiz Kunt muydu? Efes, Kunt'a da sorsaydı o zaman *"Ne yaptın kıza da sabahtan beri keyfi yok?"* diye. Ama Efes benim arkadaşım değildi, değil mi? Benim arkadaşım yoktu burada.

İçeriyi süzerken ağzım açık kalmıştı, boğazım kuruyunca anlayıp da dudaklarımı birbirine bastırmıştım. Otel odası deyince insanın aklına bir yatak, televizyon, banyo gelirdi... Buraya oda demek hakaretti, burası basbayağı dubleks bir evdi. Tavanı 5 metre vardı sanırım, üst katla birleşikti. Köşede salon kadar büyük bir banyo, jakuzi, duşkabini vardı; merdivenler sarmaldı ve üst katta kimbilir ne vardı çünkü yatak ve mutfak buradaydı. Pencerelere yaklaştığımda bir uçağın içinde yükseliyoruz ve camdan bakıyorum sanmıştım; kıyı boyunca uzanan plaj, sahil şeridi ve mavi deniz gözlerimin önündeydi.

Birkaç saniye sonra Kunt başka bir odadan çıkageldiğinde üzerini değiştirmiş, kolsuz beyaz ince bir tişört, eşofman ve koşu ayakkabıları giymişti. "Nereye?" diye sordum bakışlarımı manzaradan üzerine çevirirken. Adamın sırf kol kasları da başka bir manzaraydı sanki. *Sen ona sinirlisin Karaca, bakma.*

"Koşuya çıkacağım," dedi kablosuz kulaklıklarını takarken. Kolunda bir bant vardı ve telefonunu içine hapsetmişti. "Akşamki yemekten önce kafamı toparlamam lazım."

"Ben de gelebilir miyim?"

O ân otele girdiğimizden beri ilk defa kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Şaşırmış gibiydi. "Nereye? Koşuya mı?"

"Evet, koşuya." *Spor salonundaki üç aydan önce de hatta, yazın çalıştığım mekânlarda içkileri dağıtıp boşları topladığım tepsiler de ağırlıktan sayılırdı bence.* Lisede koşu takımındaydım, hızlı koşuyordum. Bir işe yaramamıştı ama koşmuştum işte. Hem bunu Kunt da söylemişti Kayradağ'dayken; İstanbul'a döndüğümüzde işime yarayacağını. Henüz bir yararını görmesem de Ahmet Çevik'in beni kaçırışından sonra görmek de istemiyordum doğrusu.

"Tamam, olur," dedi Kunt. Onayını duyduğum gibi valizimi banyoya sürükleyerek kapıyı kapattım ve fermuarı sonuna kadar açtım. Otele girdiğimiz ândan beri o kadar gergindim ki! Spor yapmanın iyi geleceğini biliyordum, her zaman iyi gelmişti. Doğum günümde Öktem'in hediye aldığı takımı valize attığım için şanslıydım, şort takımdı ve burada pijama gibi giyebileceğimi düşünmüştüm. Toz pembe olması dışında bir sorun yoktu. Şortu, askılı spor sutyeni ve tişörtü giyindim; spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlayıp saçımı tepemde sıkıca topladıktan sonra hazırdım. Banyodan çıktığımda Kunt manzaraya karşı duruyordu, telefonla konuştuğunu anlamıştım kulaklıklarından. Beni gördüğünde aramayı sonlandırdı.

"Nefessiz kaldım, duralım, sen devam et ben otele dönüyorum demek yok," dedi Kunt kapıya yönelirken.

"Mızıkçılık yapacak birine mi benziyorum gerçekten?" Çünkü acıdan, ağrıdan ölsem de gıkımı çıkarmazdım.

Kapıyı açıp koridora çıktım. Kunt kartı almış, telefonunu koyduğu bandın içine sıkıştırmıştı. "Yarın kas ağrısıyla uyanacaksın," diye mırıldandı birlikte asansöre yürürken. Düğmesine bastığında kapılar açılmıştı, içeri geçtik. "Tabii uyursan."

Kaşlarım çatıldı. Başımı çevirip profiline baktım, asansör kapısındaydı gözleri. "Ne demek istiyorsun?"

"Dün anahtarı vermedim diye uyumadın, uyusan yanıma gelirdin; gelmedin. Başta ihtimal vermedim ama sonra uçakta koltuğa oturduğun gibi daha havalanmadan uykuya daldın, saatlerce kesintisiz uyudun. Kış bahçesinde şöminenin ateşi de sabahleyin yeni sönmüştü. Bu kadar yorgunken inadın niye anlamıyorum. Ne yapayım İstanbul'a dönünce Ayşen Hanım'ı yatılı kalmaya ikna mı edeyim, belki onunla uyursun?" Asansör kapıları birkaç kat aşağıda açıldığında karşımda birden üç esmer, sakallı adam belirmişti. Adamların üçü de asansöre binmeden önce beni rahatsız edici bir şekilde süzmeye başladılar. Kunt kolumdan tutup beni önüne çektiğinde karşı koymadım, arka köşeye yaslanmıştı. Artık adamların arkasındaydık, benim sırtım onlara yüzüm Kunt'a dönüktü. Kapılar kapandı.

Kunt'un sıfır kol ince beyaz tişörtüne bakıyordum çünkü ona yalnızca tişörtünün kumaşına bakabilecek kadar yakındım. Başımı kaldırdığımda sert bakışlarının adamların üzerinde gezindiğini fark ettim. Önüme dönerken odaklanmak için gözlerimi birkaç kez kırpıştırmak zorunda kalmıştım çünkü kokusu düşüncelerimi karmakarışık ediyordu.

"Arkadaki o değil mi?" diye sordu adamlardan biri, farkındalıkla nefesimi tuttum.

"O," dedi bir diğeri.

Yutkundum. Birkaç katın ardından asansör lobide durduğunda kapılar açılmıştı. Adamlar önce asansörden, daha sonra otel kapısından çıktılar. Otelin önü kalabalıktı.

"Kunt," dedim düz bir sesle, adamların arkasından son bir kez bakıp onu sahil şeridine doğru takip ederken. "Adamların ne söylediğini merak etmiyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Arapça konuştular?" dedi sorarcasına.

"Ben Arapça biliyorum." Dudaklarımı ıslattım. "Anneannem Araptı benim, annem de öyle ve çocukken benimle hep Arapça konuşurdu dilini öğreneyim diye." Sahil şeridinde yürüyorduk, güneş arkadan vuruyordu. "Adamlardan biri *'Arkadaki o değil mi?'* diye sordu, diğeri de onayladı. Kim bunlar?"

Birkaç saniye düşünüp "Yatırımcılar," dedi Kunt, ela gözleri etrafta gezinirken. "Bahis oynayanlar. Rauf Massouh'u tanıyan işadamları. Rauf'un bu akşam iş teklif edeceğini ikimiz de biliyoruz, dün gece oynadığım bahis çoktan duyulmuş olmalı..." Kafasını hafifçe eğerek bana baktı. "Arapça bildiğini neden söylemedin?"

"Söylemem gereken bir durum olmadı şimdiye kadar." Omuz silktim. "Ayrıca çok iyi hatırladığım söylenemez, özellikle üniversiteye geçtiğimden beri hiç konuşmadım neredeyse. Konuşmadıkça unutuyorsun bildiğin dili."

"Anladım," dedi Kunt. "Bu iyi oldu. İşimize yarayabilir."

"Çevirmenlik yapacaksam beleşe çalışmam," dedim kaşlarımın altından ona bakarak. Güldü.

"Konuşuruz. Şimdi bu kadar çene yeter, ısınmışsındır herhalde..." Kollarını çekip esnerken köşede durmuştu. Etrafta koşu yapan başka insanlar da vardı. Ufak bir ısınma faslının ardından ortalama bir tempoda koşmaya başladığımızda koşarken yere bakma ihtiyacı hissetmiyor, etrafı ve güneşin batışını seyrediyordum. Sahil şeridi boyunca koştuk, plajdan çıkan insanlar otoparka yürürken yolda durup durup arkamızdan bakıyorlardı. Başta Kunt'un Dubai'de sokakta bile tanınıyor olduğunu düşünmüş, daha sonra buna gerek bile olmadığını çünkü Öktem'in Bostancı sahilde yürürken nasıl gördüğü her yakışıklının ardından baktığını hatırlamıştım. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ben üzerimde yabancı bakışlar hissettiğim an utanır, sanki bir suç işlemiş de utanıyormuş gibi yerin dibine girer ama dışarıya hiçbir şey belli etmezdim; Kunt'un direkt umurunda değildi. Eskiden sahne ışıklarını seven tarafım karanlık kapıların ardına hap-

setmişti kendini, keşke ben de en başından beri umursamaz kartımı oynayabilseydim.

Bir saat sonra otel odasına geri döndüğümüzde iki ayrı banyo olduğunu fark etmiştim. İçerideki odada diğeri kadar büyük olmasa da bir banyo daha vardı. Kısa bir duşun ardından hâlâ banyonun bir köşesinde duran valizi açtığımda ne giymem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Etek ya da elbise giymek istemiyordum ama getirdiğim pantolonların gideceğimiz yere uygun kombinlenemeyeceğini düşünüyordum. Valizin içindeki askıları çıkartıp ceket ve elbiseleri mümkün olabildiğince asmaya çalıştım dolaba, resmen bornozla içeride dolaşarak belamı arıyordum. İçeriden su sesi kesilse dolaba saklanmayı düşünüyordum, hatta bu yüzden kapıları açık bırakmıştım.

Yırtmaçsız ve dekoltesiz bir şey bulmaya çalıştım, en iyi tercih siyah saten elbise ve üzerine siyah uzun kumaş ceketti. Elbisenin sırtı açıktı ama ceketi çıkarmadığım sürece sorun yoktu. Yıllarca giymediğim etekleri, elbiseleri şimdi paşa paşa nasıl da giydiriyordu hayat bana... Yemeği düşünerek valizin içine attığım ve her şeyle uyabilecek topuklu ayakkabıları da kapıp banyoya geri kapandığımda ilk yaptığım saçlarımı kurutmak oldu. Kabarmamaları için bir fırça yardımıyla fön çekmeye çalışmıştım. Makyaj olarak çok az kapatıcı, bronzer, allık, kaş sabitleyici, rimel ve dudak parlatıcısı kullandım. Elbisemi ve üzerine de ceketi giyinip etrafı topladıktan sonra banyodan çıktığımda Kunt köşedeki boy aynasının karşısında beyaz gömleğinin yakalarını düzeltiyordu.

Aynada göz göze geldiğimizde birkaç saniye bakışlarımız kilitlendi, gözlerini kaçıran ben olmuştum. İlerleyip makyaj çantamı kenara bıraktım ve çıkardığım küçük zincirli siyah çantaya telefonumu, oda kartımı ve birkaç küçük şeyi daha ekledim. Kunt saatini takarken dönüp askıdaki siyah ceketini çıkarmış, giyinmiş ve yakalarını ufak bir hareketle düzeltmişti. Parfümünün taze kokusu burnuma ulaştığı an gözlerimi etrafta gezdirdim hızlıca. Çift kişilik yere alçak yatağın sol

komodinin üzerinde kapağı altın renkli, işlemeli, siyah şişeli bir erkek parfümü duruyordu.

"Hazırsan çıkalım," dedi Kunt saate bakarak. Gözlerimi parfüm şişesinin üzerinden çekip onun üzerine çevirdiğimde kafamı salladım. Hemen arkasındaki manzarada şehrin ışıkları görünüyordu, hava kararmıştı. Birlikte odadan çıktığımızda, koşudan geldikten sonra bir litreye yakın su içmiş olmama rağmen boğazım kurumuştu. Gerilince böyle oluyordu ve gerginlik son birkaç gündür ruh hâlimden hiç eksik olmuyordu. Asansöre bindik, bu sefer hiç durmadan zemin kata ulaşmıştık fakat asansör durmadı, eksi birinci kata indi. Kapılar açıldığında şaşkın hissediyordum, sanırım otelleri alışveriş merkezleriyle bir düşünmüş ve otopark olduğunu sanmıştım fakat kapılar açıldığında ve devasa salonu gördüğümde, bir daha Dubai hakkında tahminlerde bulunmamam gerektiğini anlamıştım.

Kunt elini uzattığında, dudaklarımı birbirine bastırarak ona bir bakış attım; o ne yaptığını biliyordu ve benim de bilmem gereken tek şey buydu. Elini tuttum. İçeride boğuk bir kalabalık sesi vardı, bir kubbe gibi yükselen tavan beni şoka uğratmıştı. Camdan kapıların ardında bir sürü kafe, bar, *pub* ve restoran vardı. Kunt'un telefonundan yükselen bir titreşim sesi dikkatimi dağıttığında elini cebine atıp aramayı cevaplayışını izledim.

"Buldun mu?" diye sordu karşı tarafa. "Hayır, henüz geçmedik. Neredesin?" Omzunun üzerinden geriye doğru döndüğünde onunla birlikte ben de dönmüştüm; Efes kadrajdaydı. Üzerinde siyah bir tişört ve ceket-pantolon takımı vardı, resmi giyimi kendi tarzıyla harmanlamıştı. Koşar adımlarla buraya yöneldiğinde çevre asansörlerden inen misafirler dikkatimi dağıttı. Kunt'la ellerimiz ayrıldığında Efes elindeki zarfı Kunt'a uzatmıştı. Kunt zarfı alıp açtı, yutkunarak gözlerimi içinden çıkan düşük çözünürlüklü fotoğraflarda gezdirdim. Burası bir hastane odasına benziyordu ama bir evin odası da olabilirdi, beyaz çarşaflı bir yatakta yaşlı bir adam uzanıyordu.

"Bu fotoğraflar işe yaramaz," dedi Kunt, kafasını olumsuz anlamda iki yana sallarken. "Elimizde sadece belgeler kalıyor."

"Belgeler tek başına işe yarar," dedi Efes. "Bu hasta adamdan bir şey çıkmayacağını söylemiştim."

"Sen yine de Beren'e hazırda beklemesini söyle. Avukatlara ulaştığını biliyorum, işaretimi beklesin."

"Bu adam kim?" Kunt'la Efes'in bakışları bir ânda üzerime çevrildiğinde kubbenin altında dikiliyorduk. Bir ânda göz göze gelip tekrar bakışlarını üzerime çevirdiler. "Ne?" diye sordum gözlerimi kırpıştırarak.

"Bu fotoğraflara baktığında ne görüyorsun?" Kunt zarfı bırakıp fotoğrafları bana uzattığında istemsizce elime aldım. Birkaç fotoğraf karesiydi bunlar ama hepsi de aynı odada, aynı hasta adam aynı pozisyondayken çekilmişti. Bir kamera kaydından ekran fotoğrafı alınmış olması muhtemeldi. "Geçen gece karşılaşacak adamları sana izlettiğimde dış görünüşlerinden yola çıkarak tahminlerde bulunmuştun, hepsi doğruydu. Bir insana, mekâna baktığında sadece bakmıyor, görüyorsun. Peki bu fotoğraflarda ne görüyorsun Karaca?"

İçeriden yanaklarımı ısırdım düşünmek istercesine. "Muhtemelen altmışlarının sonlarında bir adam... Kenardaki tarihlere bakılırsa birkaç ay önceye ait bu fotoğraflar. Hastalığı ne?"

"Sorun da bu, hasta değilmiş, bütün hayatı boyunca kendine dikkat etmiş," dedi Efes. "Sonra yavaş yavaş durumu kötüye gidiyor ve yatağa düştüğü gibi de bir daha kalkamıyor. Kalp hastalığı gelişiyor birkaç gün içinde, fazla şüpheli değil mi?"

"Birkaç gün içinde?" Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Kunt, ters bir iş olduğu belli ama bu fotoğraflardan bir şey çıkmaz..." Dikkatle inceliyordum fakat gözüme çarpan bir şey yoktu. Adamın yatağının yanında geniş bir pencere vardı, arkada çiçek bahçesi görünüyordu. Başındaki masanın üzerinde bir cam vazo, içinde de ölü çiçekler vardı. Fotoğraflar içimi ürpertmişti.

"Abi kız ne yapsın? Tıp okuyunca hasta adamın alnına bakınca derdi mi okunuyor sanki?" diye söylendi Efes, elimden fotoğrafları alırken. Zarfı da almıştı. "Bizim plana göre hareket edelim, bozmayalım."

"Ne planı?"

Kunt'un gözleri sabit bir yere odaklıydı, kaşları çatılmış düşünüyordu yalnızca. "Tamam sen git, Beren'le Polat'a da haber ver," dedi Kunt. Efes başını sallayıp arkasını dönüp gittiğinde ise kolunu belime sarıp beni de yönlendirerek kırmızı halının geçtiği loş aydınlatmalı koridora ilerlemeye başlamıştı.

"Kunt ne planı?"

"Endişelenecek bir şey değil, birazdan anlarsın, şu ân anlatmakla zaman kaybederiz," dedi düz bir sesle. Koridorun başında iki siyahi adam vardı, gözlerini bir kez üzerimize çevirdikten sonra geçmemize izin verdiler; omzumun üzerinden geriye doğru baktığımda yeniden koridor yolunu kapatmışlardı. Koridorun loş aydınlatması yeterli değildi, üstelik fazla sessiz ve ıssızdı.

İleride, sağda çift kanatlı bir kapı olduğunu gördüm biraz ilerleyince; köşede bir adam ellerini önünde birleştirmiş bekliyordu. Adam başını eğerek selam verdikten sonra biz yaklaşırken kapıları açacaktı ki Kunt'un adımları durunca ileriye bir adım atmış ardından geri çekmiştim adımımı ben de. Başımı çevirip baktığımda çatık kaşlarla yerdeki halıyı izliyordu. Aklında ne vardı da Efes geldiğinden beri düşünüyordu?

"Aklında ne var?" diye sordum, birkaç saniye sonra dudaklarını ıslattı. Aydınlatma öyle bir vuruyordu ki dilini hareket ettirdiği an silik gamzeleri belirginleşmiş ve kaybolmuştu. Gözlerini üzerime çevirdi, kararlı bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. "Gel benimle," dedi çift kapıları geçip soldaki tuvalet tabelalarının olduğu bölüme sapmadan hemen önce erkekler tuvaletinin kapısını açtığı gibi kapıyı kapatıp kilitledi. İçeride dört kabin vardı; dördünü de açıp içeride birinin olup olmadığını kontrol ettikten sonra telefonunu çıkartıp lavabonun kenarına koydu. Ekrana baktım, *Beren* yazıyordu yalnızca.

Saniyeler içerisinde Beren aramayı cevapladı. Hoparlördeydi. "Bir sorun mu çıktı? Şu ân yemekte olmanız gerekmiyor mu?..."

"Beren, Efes'ten fotoğrafları aldın mı dijital olarak?"

"Aldım," dedi Beren. "Açıyorum hemen, bir saniye..."

Kunt altın harelerini üzerime çevirdiğinde ne yapmaya çalıştığını merak ediyordum. "Karaca, Öktem'in eve geldiği gün ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu düz bir sesle, çatık kaşlarını gevşetmek mümkün değildi ama kemikli suratına çok yakışıyordu. "Kalp krizi geçirdiği sanılan bir işadamından bahsetmiştin. Kanına potasyum enjekte edildiğinden ölmüştü, kasıtlı işlenmiş bir cinayetti ama ilk otopsi raporunda kalp krizi olarak görünmüştü. Kimse anlamamıştı."

Kafamı salladım.

"Çok benzer bir dosya olarak düşün bunu da, az önce fotoğraflarını gördüğün adam şu ân ölü," diye devam etti. "Ve birkaç gün içinde gelişen kalp hastalığıyla birlikte kalp krizinden ölüyor. Kalbi bir ay öncesine göre o kadar zayıf ki kalp masajı bile geri getiremiyor. Yaşlılığı bir yana, düzenli kontroller yaptıran zengin bir işadamıydı, hiçbir şeyin önceden öngörülememiş olması sence de fazla şüpheli değil mi?"

"Fotoğraflar açık Kunt," dedi Beren telefonun diğer ucundan. "Ne yapıyoruz?"

Kunt'un bakışları telefona çevrildi o ân. "Fotoğraflarda vazoda bir çiçek var, solmuşlar ama dikkat edersen pencereden görünen yeşil alanda daha fazlası var. Ne bitkisi o Beren? Bulabilir misin?"

Dudaklarım aralandı. *Anlamıştım.* "Muhtemelen kalp damar cerrahisinin tedavilerde kullandığı popüler bir bitki," diye devam ettim, bir yandan da elim alnımda dersleri hatırlamaya çalışıyordum. Eczacı değildik ama profesörler çok fazla ek bilgi verirlerdi derslerde, özellikle böyle konular her tıp öğrencisinin ilgisini çekerdi. *Benim ise zehirlere karşı ayrı bir ilgim vardı.* Çiçeği hatırladım.

"Yüksük otu!"

"Yüksük otuymuş."

Beren'le aynı ânda konuşmuştuk. Kunt'un altın hareleriyle kara gözlerim buluşurken Beren arka planda konuşmaya devam ediyordu. "Tıpta oldukça popüler bir bitkiymiş, kalp ilaçlarında kullanılan *digital* maddesi bu bitkiden elde edilirmiş..."

"Aynı zamanda zehirli," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Doktor reçeteli bir şekilde uygun dozajda kullanımı için verirse, ilaç kana karışmışken her gün belli bir dozda verilen zehir kalbi güçsüz düşürür. Böyle bir şey tahlillerde görünmez!"

Kunt'u ilk defa şaşkınlıktan parlayan gözlerle görüyordum. Derin bir nefes alarak bakışlarını telefona çevirdiğinde eline aldı. "Beren, duydun mu?"

"Hallediyorum," dedi Beren. Ardından arama sonlandırıldı.

"Kunt ne oluyor?"

Telefonunu cebine attı. Tek adımda aramızdaki mesafeyi kapatırken lavabo tezgâhına yaslanmak zorunda kalmıştım. Yutkunarak gözlerinin içine baktığımda benim bir fikrim yoktu ama gözlerini yüzümde gezdirirken onun kafasında çok şey dönüyora benziyordu. "Dedin ki Kış Güneşi adamı hasta eder," dedi derin ses tonuyla. "Yalancıdır. Aldatıcıdır. Haklısın. Ama *Kış Güneşi*, Karaca," diye mırıldandı bir eli saçlarımı kulağımın arkasına iterken, neredeyse kulağıma eğilmişti. "Gözün gözü görmediği bir *kar yelinin* ortasına doğan *umut*tur. Yalansa, baharı haber edeceğinden söyler. Aldatıcıysa güç vereceğindendir. Bunu bil."

Parmaklarının kulağımın altından boynuma bir yol izlediğini hissettiğimde nefes almayı unutmuştum. Daha sonra zincire takıldı eli, başını hafifçe geri çektiğinde göz göze geldik. O kolyenin ucunda yüzük vardı. Hafifçe çektiğinde zincirin boynuma baskı yaptığını hissettim. Ardından tamamen bıraktı Kunt zinciri. "Kış Güneşi'sin," diye mırıldandı. "Ama kimin Kış Güneşi'sin sen Karaca?"

Kar Yeli'ne Kış Güneşi olmak.

Gözlerim irademden bağımsız Kunt'un gözlerinden dudaklarına düştüğünde beni öptüğü gece hissettiklerimi hatır-

ladım; sonunda onu ittirebilmiş olsam da o gün bile avuç larımı göğsüne yasladığımda karşı konulması güç bir çekim hissetmiştim. Bu zamanla hissettiğim bir çekim miydi yoksa en başından beri var mıydı? Eylülün son gecesi revirde bir sokak lambasının aydınlattığı yağmurla dövülen kaldırımları izlerken bir ânda odaya Fuat Hoca'yla birlikte daldığında şaşkın, bıçak yarasını dikerken ise gergindim çünkü eldivenin üzerinden bile olsa ellerim sürekli tenine değiyordu ve değdiği yer alev alıyordu. *Kafam karmakarışıktı çünkü kokusu çok yakındı.* Benim zehrim de buydu işte.

Eli avucumun içine kaydığında bir adım geri atana dek gözlerini gözlerimden çekmemişti. Ardından arkasını döndü ve kapıya ilerledik. Kilidi çevirdiğinde peşinden ben de çıkmıştım tuvaletten, elim elindeydi, bir adım arkasından sırtını izliyordum. Çift kapılı salonun önüne geldiğimizde biraz önceki adam saygı ifadesiyle kapıları açtı ve önden girdikten sonra kenara çekildi. Gözlerim etrafta gezinirken gördüklerim boş masalardan ibaretti, yalnızca bir köşe loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve orada da dört kişilik masanın iki sandalyesi doluydu. Kapı arkamızdan kapatılırken masada oturan adam ve yanındaki kadının ayaklandığını gördüm, hemen arkalarında etrafta gördüğüm siyahi korumalardan vardı ve hepsinin ifadesi taştandı.

Adam, Efes'in bahsettiği Rauf Massouh'du. Kadın ise metresi, Elise. Massouh, kirli sakallı, 1.80 boylarında esmer bir adamdı. Üzerinde üstten üç düğmesi açık mavi bir gömlek ve lacivert bir takım elbise vardı. Yanındaki kadın ise esmer güzeliydi, uzun ve dalgalı saçlarında sarı tutamlar vardı. Pek de abartı olmayan ama kesinlikle suratına oturmayan bir makyaj yapmıştı toprak tonlarında ve üzerinde keskin göğüs dekolteli, vücudunu ikinci bir deri gibi saran krem rengi bir elbise vardı dizkapaklarına kadar gelen. Boynundaki gerdanlığın üzerindeki koca taş, beş kilometre öteden fark edilebilecek kadar parlıyordu.

"Kunt Vidar Karyeli," dedi Rauf yüzünde mânidar bir sırıtışla, aksanı vardı ve oturmamız için adamlar tarafından

çekilen sandalyelerin önüne geçtiğimizde elini Kunt'a uzatmıştı masa üzerinden. "Çok değil, birkaç gün önce seninle iş konuşmak için aynı masaya oturacağımı söyleseler taşak mı geçiyorsunuz ulan derdim."

Bu adam çok iyi Türkçe konuşuyordu ama kesinlikle Türk değildi çünkü keskin bir Arap aksanı vardı.

"Vidar yeterli," dedi Kunt, istemsizce dudaklarımı birbirine bastırıp önüme dönmüştüm. Ardından bir farkındalık gözlerime pırıltılar ekti. Kunt, Aybars Abi'nin bir yabancı oluşuna karşın kendini ona Vidar diye tanıtmamıştı. Kahve bardağına bile Vidar yazdıran adam benim abim diye Aybars abiye kendini Kunt olarak tanıtmıştı. *Şimdi bunun sırası mı Karaca? İstasyon değiştir!*

"*Hanımefendi*," dedi Rauf Massouh, gözleri üzerime çevrildiğinde başıyla selam vererek. İngilizce konuşmuştu. "Kız arkadaşım Elise, müstakbel eşim olacak kadın," dedi ardından, metresini tanıtırken. Başımı kaldırdığım gibi kadının Kunt'a olan bakışlarını gördüm, bir elektrik akımının iskeletimi silktiğini hissetmiştim. Kadın cilveli bakışlarının ardında koca bir gülüş yerleştirmişti yüzüne, apaçık öpmesini beklediği elini Kunt'a uzatmıştı. İfadem düşerken Kunt kadının elini sıktı ve birkaç saniye içerisinde geri çekildi. Bu sefer yüzü düşen kadın olmuştu. Kısaca "Karaca," dedim sahte bir tebessümle Elise ve Rauf arasında gözlerimi gezdirirken.

"Açıkçası senin bu taraklarda bezin olduğunu düşünmemiştim Vidar," dedi Rauf, oturmuştu. Herkesle birlikte ben de sandalyeme geçip oturdum, önümde servis açılıydı. Kimse bir şey söylemeden bir garson gelip kırmızı şarap açtığında kadehleri doldurmaya başladı. "Ama bahis oynamak akıllıca bir hamleydi. Herkes o iri kıyım herifin karşısındaki dövmeli pısırığa 500 bin dolar yatıran enayinin kim olduğunu merak etti. Maçın ardından ise bu merak bir arzuya dönüşmüştü çünkü hem en büyük parayı ortaya sen koydun hem de üzerine oynadığın adam kazandı. Böyle küçük bir maçtan beş katı para kaldırdın... Ve adının geçtiği an... Milletin suratını görmeliydin."

Sanki birazdan senin suratın da herkesçe tam görmelik olacak ama... Neyse.

"Basit bir matematik denklemiydi, biraz da şans diyelim," dedi Kunt.

"Sadece sahada değil sanal dünyada da bir cevher olduğunu kanıtlamış oldun, şimdiye dek aramıza katılmamış olman hataydı." Rauf'un tombul serçe parmağında kalın, altın bir yüzük vardı; şarap dolu kadehten bir yudum aldı. "Biliyorsun, çok kârlı işler yapabiliriz. Sektörü baştan inşa edebiliriz seninle, buraya bunun farkında olarak geldiğini tahmin ediyorum. Eminim kapının altından atılacak bir altın zarf bekliyordun ama sen bir altın zarfın ikna edemeyeceği kadar değerlisin, direkt iletişime geçeceğimizi öngörerek bahis oynadığına eminim Karyeli." Hafifçe öne eğildi, yüzünde muzip bir ifade vardı ve gözleri parlıyordu adamın. "Ne dersin? Var mısın bu teklife?"

Şarap kadehi elimdeydi, iki garson ayaklı bir masayla yemekleri servis etmek için geldiklerinde kırmızı şarabı bitirmiştim. Elise denen kadın gözlerini bir saniye olsun Kunt'un üzerinden çekmediği için rahatsızdım doğrusu, bir dirseğini sandalyesinin koluna yaslamış gevşek bir tavırla tutuyordu şarap kadehini ve gözlerinde gördüklerim hiç hoşuma gitmemişti. Boş kadehi masaya koyduğum an önüme üzerine altın parçacıkları serpiştirilmiş tadımlık gibi duran bir tabak yerleştirildi, garson derhal şarabımı yenilemişti.

O sırada Rauf'un, müstakbel eşi olacak kadının Kunt'a nasıl baktığını ve surat ifadesini gördüğünü fark ettim. Garsonlar masayı terk etmeden önce geriye doğru yaslanıp Elise'e doğru eğildi. *"Adama yiyecekmiş gibi bakmayı kes seni orospu, seni becermeyecek."* Su bardağından bir yudum aldım. Ardından Rauf, önüne dönerken Arapça söylenmeye devam etmişti. *"Her ne kadar nişanlısının mini elbisesi bile benimkini şaha kaldırmaya yetiyor olsa da."*

Hiçbir tepki vermedim. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirdi? Kunt'un Arapça bilmiyor oluşundan emindi ama beni hesaba katmamıştı. Elise'in ifadesi anında düşerken önüne

döndü, bakışlarını masanın üzerine çevirdi. Kadını anında suspus etmişti.

"Ne diyorsun Karyeli?" diye sordu Rauf, garsonlar salondan kaybolduğunda. Yutkunarak geriye doğru yaslandım ve bir bacağımı diğerinin üzerine atarak gözlerimi Kunt'un üzerine çevirdim. Yüzünde *sen daha savaş zırhlarını giyinirken ben çoktan kazandım,* tarzı bir ifade vardı ama dışarıdan yalnızca soğuk ve sert görünüyordu.

"Kuralları baştan yazalım, Massouh," dedi Kunt.

"Kurallar bellidir Karyeli, istisna yok."

"Bana bile mi?" dedi Kunt, dalga geçer bir tonlamayla.

"Şampiyon olabilirsin ama kendini fazla büyütme, bu işin başında seni topuklarıyla ezecek adamlar var."

"Ben seni ezsem yeter şimdilik," dedi Kunt. Ardından içeri girdiğimiz çift kanatlı kapılar çarparak açıldı. İfademi düz tutmaya çalışarak başımı çevirdiğimde masaya doğru yürüyen, siyahlar içindeki adam Polat'tan başkası değildi. Rauf'un adamları hareketlendiğinde kaşları çatık bir şekilde olanları izleyen Rauf elini kaldırıp adamlarını durdurdu, çift kanatlı kapının ardında yerde bir adam vardı. Polat muhtemelen koridora girerken orada dikilen iki adamdan da kurtulmak zorunda kalmıştı.

"*Kapatın şu kapıları,*" dedi Rauf Arapça, adamlarına doğru. Adamlar hızla kapılara yürüdüler.

Polat'ın yüzünde her zamanki sert ve duygusuz ifadesi vardı, loş ortamda alnı, kaşı ve gözkapağından geçip elmacık kemiklerine kadar uzanan yara izi onu fazlasıyla tehlikeli bir adam olarak gösteriyordu; zaten aksini söyleyemezdim. Elindeki siyah tableti Kunt'un önüne bıraktığında Kunt'un ceketini çıkardığını fark ettim, bir eli cebindeyken ayağa kalktı ve Polat'a bir bakış attı. Polat geri çekilmişti.

"Mido Hassan, yedi yaşında ünlü Mısırlı işadamı Marcello Massouh tarafından evlat edinilmişsin. Önceki ailen bir pazar yeri işletiyordu ama terör saldırısında tüm aileni kaybettin, zaten o saldırıdan kurtulan tek kişi de sensin. Marcello Massouh, devletle işbirliği içerisinde olduğundan bir simge

olarak seni nüfusuna geçiriyor ve büyütüyor, tek çocuksun çünkü Marcello'nun karısı ona hiçbir zaman çocuk veremedi. Marcello da seni sevdiğinden, tek vârisi olarak yetiştirdi. Rauf Massouh ismini alışının hikâyesi buraya kadar. Üvey annen yaklaşık on sene önce kanserden öldüğünde işe yaramaz bir işletmeciydin, babanın vefatının sana tüm mirası bırakacağını biliyordun. Ama bunu bile bekleyemedin, değil mi? Babanı önce dikkat çekmesin diye hasta ettin, sonra da öldürdün." Kunt tableti eline alıp bir sayfa açtıktan sonra Rauf'un önüne bıraktığında, Rauf oturduğu masada taş kesilmişti. Elise'in Türkçe bildiğinden emin değildim ama bir şeylerin yanlış gittiğini çok net anlamışa benziyordu.

"Ama bir sorun çıkacaktı, baban o kadar zeki bir adamdı ki hasta yatağındayken onu bu hâle getirenin sen olduğunu anladı ve vasiyetini değiştirdi. Miras bağışlanacaktı. Avukatlardan biri ve o dönemki karın değiştirilen vasiyetin şahitlerinden biriydi ve babanın tarafındaydı, seni alaşağı edecekti çünkü sırf baban istedi diye sevmeden evlendiğin ve tekrar tekrar aldattığın kadındı o; ayrıca mirasın bağışlanacağı vakıflardan birinin kurucusuydu. Beş katı maaşla casusçuluk oynaması için satın aldığı hasta bakıcı sana durumu öttüğünde elin ayağına dolandı. Avukatı basit bir araba kazası gibi göstererek tırla ezdin, vasiyeti çaldın; karını da kendi oğlunla tehdit ettin, ilaçlarla delirttin, İsviçre'de bir kliniğe kapattın. Babanın ise ölme vakti gelmişti, değil mi Rauf? İşleri hızlandırdın, konuşmasın diye sürekli uyuttun, sonunda can verdi. Medya önünde sahte gözyaşları döktüğün birkaç günün ardından ise gençliğinden beri batağına düştüğün kumarın kollarındaydın artık, milyar dolarlarla birlikte. Unuttuğun tek bir şey vardı, o da babanın evin çevresine ektirdiği ve her sabah bir demetini başucuna bıraktırdığı yüksük otu."

"Orospu çocuğu! Bütün bunları nereden öğrendin?! *Bahshi rejlee fee teez imak!*" Rauf sağlam bir küfrün ardından kıpkırmızı kesilmişti öfkeden, nefesleri birbirine karışmıştı; sandalyeyi yere devirerek kalktı, bardağı benim üzerimden, tam arkamdaki kolona fırlattığında kafamın üstünden geçer-

ken yarattığı rüzgârı hissetmiş ve refleksle kollarımı başıma sarıp başımı eğmiştim.

Elise'in masadan korkuyla kalktığını hissettim, başka bir ses daha duymuştum; hızla başımı kaldırdığımda Kunt, Rauf'u yakalarından tuttuğu gibi başka bir kolona yaslamıştı ve sırtı betona çarparken cüssesinin sesi gelmişti, acıyla inlerken. "İki dakika adam gibi konuşuyoruz, yasaklılar listesinde başı çeken iki kadına da bulaşıyorsun evveliyatını siktiğim. Hem anneme hakaret hem nişanlıma şiddet. Üç adam bir kafa etmez korumaların ve metresin kırık kemiklerini yerden toplasın istemiyorsan kapa çeneni çünkü ben lafımı bitirmedim!"

Fark etmediğim bir diğer şey ise, Rauf'un üç korumasına karşı duran Polat'tı. Korumaların gözleri Rauf'un üzerinde bir işaretini beklerken Polat önlerinde dikiliyordu, herhangi bir temas yoktu ama ortam fazla gerilmişti.

Rauf ağzı kapalı burnundan solurken birkaç kere gözlerini açıp kapattı, göğsü acıyla inip kalkıyordu ve Kunt'un yüzü dibindeydi. Başını korumalarına doğru çevirip başıyla geri çekilmelerini işaret ettiğinde adamlar lafını ikiletmediler, birkaç adım uzaklaştılar. Kunt, Rauf'un yakalarını bıraktığında adam kırışmış gömleğini de, ceketini de elleriyle silkeledi. Dumura uğradığı belliydi, o kadar öfkeliydi ki suratı patlayacak bir bombaya benziyordu ama elinde hiçbir şey yoktu. Buraya bir anlaşma yapmaya, teklif sunmaya gelmişti ve gafil avlanmıştı.

"Eski karını İsviçre'deki hastaneden çıkarttık, cenazeden sonra kovduğun babanın avukatlarına tüm bu dosyaların delillerle birlikte gönderilmesi ise ağzımdan çıkacak tek bir lafa bakar. Uslu ol, benden haber bekle," dedi Kunt sert bir sesle, sandalyenin üzerine bıraktığı ceketini alıp giyinirken Polat da tableti alıp kolunun altına sıkıştırmıştı. Muhtemelen belgelerin taranmış hâlleri tabletle Rauf'un önüne atılmıştı; yüksük otunu kullanarak babasını hasta edip öldürmüş, karısını delirtip İsviçre'ye bir hastaneye postalamış, vasiyeti yazan avukatın cinayetini ise kaza gibi göstererek dosyanın üzerini kapatmıştı. *Beren bununla uğraşıyor olmalıydı sabahtan beri.*

Dakikalardır süren gerginliğin ardından Kunt'un altın harelerini üzerimde hissettiğim ân kalkacağımızı anladım, sandalyemi geri çekip doğrulduğumda çantamı omzuma takmıştım. Elise korkudan neresinden nefes alıyordu bilmiyordum ama gözleri son birkaç dakikadır fal taşı gibi açıktı ve ayaktaydı, Rauf'un elleri belindeydi ve ne halt yiyeceğini düşünüyor gibiydi.

Kunt, onunla birlikte çıkmam için elini uzattığında elini tutmadan önce keyifli bir ifadeyle Rauf'a döndü, Elise de başını kaldırmış yüzüme bakıyordu. "*Düğün davetiyenizi beklerim, hayırlı olsun şimdiden,*" dedim dudaklarımda mânidar bir tebessümle. Rauf, Arapça bildiğimi anladığı an şokla başka bir küfrü ağzında yuvarlayıp yerdeki sandalyeye bir tekme atarken Elise öyle bir hava çekmişti ki içine, bir değil iki karış açılan ağzını kapamak için iki elini birden yüzüne yaslamak zorunda kalmıştı.

Çift kanatlı kapıları önden giden Polat açtı, koridor bomboştu. Ne yere devirdiği adam ne de koridor girişindekiler ortada yoktu. Yeniden altın işlemeli büyük kubbeli salona çıktığımızda boğuk gürültü dört bir yanımızı sarmıştı. Kunt merakla bana baktı. "Ne dedin de kudurdular öyle?"

"Dillerini bilmediklerini düşündükleri insanların karşısında terbiyesizleşenlere gıcığım," dedim dudaklarımı ıslatarak. "Boş ver... Zaten orada söylediklerinden sonra bir de benim sana lafını çevirme ihtimalimin korkusu yeter o herife."

Kunt keyifli bir ifadeyle önüne döndüğünde, benim gözlerim etraftan bir yerden gelen bir kadın sanatçının sesine takılmıştı. "Abi, gelmiyor musunuz?" diye sordu Polat, asansörün içine geçmişti ama kapı kapanmasın diye elini tutuyordu. Polat'ın sesiyle önüme döndüm, Kunt az önce baktığım yere çevirmişti başını. Benim aksime o, sesin nereden geldiğini fark etmişe benziyordu. "Sen çık," dedi Kunt, Polat'a. Polat o ân kafasını sallayıp geri çekildi, asansör kapıları kapanırken hâlâ elinde olan elim sayesinde beni salona geri sürükleyebilmişti.

"Nereye?" diye sordum yanında yürürken.

"Şişşt," dedi fısıldar bir sesle, içi karanlık, büyük bir restoran-barın kapısı görevli tarafından aralanırken sesi kulağıma yakın bir noktadan gelmişti. Masalar doluydu ve aydınlatma loştu, yalnızca sahneye kırmızı bir ışık vuruyordu. Biraz önce altın kubbeli salondaki boğuk gürültüden zor duyabildiğim kadın sanatçı şimdi hemen önümdeki sahnedeydi, uzun kırmızı elbisesinin içinde gözleri kapalı bir şekilde mikrofona sarılmış şarkısını söylüyordu. Yanında bir bar taburesine oturmuş adam ise gitardaydı. Garsonlar sessizce servis yaparken salonda kimseden çıt çıkmıyordu. Kapılar kapandığı an dışarıdaki boğuk gürültü yok olmuştu.

Kunt'un peşinden masaların aralarından geçtim; sahneye yakın karanlık bir köşede boş, iki kişilik bir masa vardı; koltuklar alçak, geniş ve yumuşak görünüyordu. Sahneye bakan koltuğa geçip oturduğunda sıcaktan ceketimi çıkartıyordum, karşısına geçmeme izin vereceğini sandım. Elimi bıraktı, ceketimin kolu bileğimden geçtiği an açtığı bacaklarının arasından beni kucağına çektiğinde bu sefer benim gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Kolu belime dolandı, bir elim kucağımda kalırken diğeri omzundaydı. Şaşkınlıkla yakın mesafeden yüzüne bakarken gözleri üzerimdeydi, daha sonra çenemden tutup yüzümü sahneye çevirdi. Yeniden nefes alma fonksiyonunu gösterebildiğimde sertçe yutkunmuştum. Oturacak başka bir yer yok muydu? Vardı. Karşısına geçsem dönüp sahneyi izleyebilir miydim? Zor olurdu. O kalksaydı ben buraya otursaydım? Belki o da sahneyi görmek istiyordu. Tek bildiğim, ikimizin de sahneyi görmesi için farklı seçenekler de vardı ama pozisyondan rahatsız değildim...

Baktığımız her yer yanıyordu. (Everywhere we looked was burning.)

Şarkı bitti, herkes sessizdi. Kadın köşedeki bardaktan bir yudum su içtikten sonra sahneye düşen ışığın yoğunluğu değişti ve yeniden mikrofona sarıldı. Simsiyah, gür saçları ensesinde topuz yapılmıştı. Başımı Kunt'un omzuna yasladığımda

belimdeki elini sıkılaştırdı. Çok değil bir on dakika öncesini düşündüm, koskoca otelin sahibini yerin dibine sokmuştu. Fotoğrafa baktığımda yüksük otunun sebep olabilecekleri aklımın ucundan bile geçmemişti çünkü bitkiyi tanıyamamıştım bile ama o, Öktem'le konuşurken bahsettiğim potasyum meselesini hatırlamış ve son ânda olayı çözmüştü. Bugün burada bulunan herkes; Kunt da, Efes de, Polat da, Beren de ve hatta Fuat Hoca da benim yüzümden buradaydı. Kunt, Rauf Massouh'a meydan okuduysa benim içindi. *Sözünü tutuyordu.*

Emel, *Holm* ♪

Yeni başlayan şarkı Arapçaydı. Avucumu Kunt'un ensesine yasladığımda başını hafifçe bana doğru çevirdiğini hissetmiştim ama benim gözlerim sahnedeydi. *"Gözlerimi kapatabilseydim ve rüyalar elimden tutabilseydi, yeni bir gökyüzüne yükselir, uçar, acıyı unuturdum,"* diye fısıldadım, şarkıyı anlamasını istiyordum. *"Hayallerde çekip gidebilseydim acıyı sildiğimiz, aşkın ve unutların yeşerdiği saraylar ve geceler inşa ederdim."* Başımı kaldırdığımda karanlıkta yüzüme bakıyordu, eğer küçük bir kız çocuğu olabilseydim yeniden, karanlıkta bile gözlerinin parladığını söyler *"Sen hangi sihirli diyardan geldin?"* diye sorardım ona kuşkusuz. Periler gerçekti o zamanlar, düşen dişimi yastığımın altına koyduğumda sabahına elli kuruş bırakıyorlardı bana hatta.

Parmaklarım saçlarının arasına karıştığında bir nefes kadar yakındı yüzlerimiz, çok değil biraz uzansam onu öpebilirdim. Çok mu şarap içmiştim? Yaşananlardan dolayı hâlâ adrenalin kol mu geziyordu damarlarımda, hormonlarımla mı oynanmıştı da tuvalet köşesinde kulağıma fısıldadıklarından beri aklımdaydı? Bilmiyordum. *Bilme. Bir kere de bilme, ne olur?* Dudaklarına uzandığımda, son ânda başparmağını dudaklarımın üzerine yasladı ve beni durduran da bu oldu. Ela gözlerine kaldırdım bakışlarımı; parmağını üst dudağıma, dişlerimin arasına ve altdudağıma sürttü sırayla. O değil miy-

di beni öpen, sonra bilmiyorum diyen? Ben de onu öpseydim, bilmiyorum deseydim olmaz mıydı?

"Daha değil," diye fısıldadı, neredeyse burnumun ucu tenine değecekti. "Burada durmam gerekiyor."

Kaşlarım hafifçe çatıldı, biraz geri çekildim. Anlamamıştım. *Yine mi?* Değil! Ama aldığım nefes ciğerlerimde asılı kaldığında vakit çok geçti. "Odaya geri döneceğim," dedim gözlerimi hızla kaçırırken kucağından kalkarak. Ben çantamı alıp masaların arasına yöneldiğimde Kunt şaşkınlıkla ayağa kalkmıştı ama arkamdan bağıramaz, ses çıkaramazdı çünkü sahnedeki sanatçıya hakaretti. Mekânın kapısından çıktığım gibi kapanmakta olan asansörü fark edip aradan içeri geçtim, katı tuşladığımda içeride bir kadınla bir adam ve çocuğu vardı yalnızca. Kapılar kapanırken Kunt'un mekândan elinde ceketimle çıktığını görmüştüm ama hepsi bu kadardı.

Asansördeyken kaçarak ne kadar aptal göründüğümün farkına varmıştım ama reddedilmenin verdiği utanç baskın gelmişti, biliyordum ki o âna geri dönsem yine kalkıp gidecektim. *Salak, nereye gidiyorsun ki? Aynı odada kalıyorsunuz!* Fark etmezdi, ortam değişikliği havayı dağıtacaktı. Kunt peşimden odaya geldiğinde yorulduğumdan ve uyuyacağımdan bahsedebilirdim. *Nerede uyuyacaksın? Sen uyurgezersin!* Bütün oteli ateşe veremezdim ya!

Asansör kapıları katta açıldığında tam karşıdaki asansör iki kat aşağıdan geliyordu ve Kunt olduğuna emindim. Koridora girip çantamdan kartı çıkarttığımda odanın kapısındaki kutucuğa okuttum, kapı elektronik bir sesle açıldığında ben içeri geçerken ışıklandırma otomatik çalışmıştı. Çantamı yatağın üzerine atıp ayağımdaki topukluları çıkardım, bir elim belimde diğeri alnımda manzaraya döndüğümde camın yansımasından ve tekrar eden elektronik sesten kapının açıldığını, Kunt'un içeri girdiğini anlamıştım. Kapıyı kapatırken bile gözleri üzerimdeydi, kendi ceketini de çıkartıp benim ceketimle birlikte koltuğun üzerine attığında aramızda birkaç adım bırakacak şekilde durmuştu. *Hani yalnızca bir karıştı?*

"Esved'i araştırdım, lise son sınıftayken cinayet suçlamasıyla hapis yattığını biliyorum," dedi dudaklarını ıslatırken, şokla ona döndüğümde gözlerimi görmemek için kapatmıştı sanki gözkapaklarını. Yutkunduğunda âdemelmasının çıkıntısı oynamıştı kafasını geriye doğru attığından. Ardından başını kaldırdı ve altın harelerini yüzümde gezdirmeye başladı. "Biliyorum, Karaca."

"Buna hakkın yoktu!" Üzerine yürüdüm, çenemi kaldırmış hiddetle bakıyordum yüzüne. Dün akşam eve girerken Polat'a söylediği bu muydu? Esved hakkında bilgi toplamasını mı istemişti ondan? Sabah ellerimle kapıyı açmıştım ben Polat'a! "İnsanların hayatını didik didik etmeye hakkın yok! Aşağıda vardı ama Esved'in seninle hiçbir ilgisi yok!"

"Seninle vardı."

"Sırf alyansını takıyorum diye hayatımdaki herkesi araştırabileceğini mi sanıyorsun?!"

"Sen anlatmıyorsan evet, sanıyorum Karaca," dedi Kunt sert bir sesle, alaylı bir gülüş geçmişti yüzünden. "Esved Kanık, temyizle dışarı çıktıktan sonra hukuk bitirmiş, ülkenin en pis avukatlarının çalıştığı büroya kayıtlı. Tasmas'ın avukatlarının bürosu! Sence dün gece Aybars'ın partisine gelirken senin de benim de orada olduğumuzu bilmiyor muydu?! Ama senin için sadece eski bir dost öyle mi? Yüzüğünü bir saniye olsun çıkarmıyorsun boynundan, sen çıkarıyorsun o geri takıyor. Bir şey demiyorsun ama sadece dost öyle mi?!"

Göğsüme giren sancıyla nefesimi tuttum. "Ne diyorsun sen? Ne alakası olabilir onun Halit Tasmas'la?"

"Orasını sen söyle Karaca," dedi Kunt, yorgun ama öfkeliydi. "Orasını sen bana söyle."

"Denk gelmiştir," dedim elimi saçlarımdan geçirirken. "Saçmalıyorsun... Üstünden kalkamayacağın laflar ediyorsun!"

"Halit'in tüm pis işlerini örten firmaya çalışıyor benim nişanlımın, çok pardon, *SAHTE* nişanlımın *GERÇEK* eski sevgilisi. Ne hikmetse bunca yıl dışarıdayken de tam bizim fotoğraflarımızın boy boy sosyal medyayı çalkaladığı hafta çıkıyor

karşına ve sen de bunu yiyorsun öyle mi?! Bütün bunlar denk gelmiştir öyle mi Karaca?"

"Ne diyorsun sen?" Göğsüm aldığım sert nefeslerle inip kalkıyordu. "Köstebeklikle mi suçluyorsun onu?!"

"Henüz köstebeklik yapabileceği bir şey görmedi, duymadı ama potansiyeli olduğunu kimse inkâr edemez."

"Esved öyle bir şey yapmaz."

"Altı yıl, Karaca... Önceden ne kadar yakın olursanız olun, altı yılda çok şey değişir."

Çığlık atmak istiyordum. *Çığlık atacaktım.* Herkes bunu söylüyordu. Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdiğimde yanından geçtim, nefes alış verişlerimi düzenlemeye ve doğru düşünmeye çalışıyordum ama *Kunt'un ağzından çıkanları kulakları duyuyor muydu?* Nefes almaya ihtiyacım vardı. Nefes. Nefes. *Nefes...* "Rauf Massouh'u avucunun içine aldığına göre... Artık otelinde farklı odalarda kaldığımızı duysa umurunda olmaz," dedim çantamı alıp kapıya yönelirken.

"Sen kal, ben giderim."

"Her türlü yalnız uyuyamıyorum," dedim kapıyı açmış çıkarken yalınayak olduğumun farkında bile değildim. "Beren'in odasına gideceğim." Kapıyı kapatmadan önce ona baktığımda aklımdan geçen tek şey, *bu gece çok farklı olabilirdi.* Ama o gerçeklerle acıtmayı seçmişti.

4

TREN

Gerçek şu ki bizi kimse büyümeye hazırlamadı; biz de içimizde hep küçük kaldık. Gerçek şu ki büyüklerimiz karşımıza geçip *"Bak burada bir çukur var, önünde hemen, ben düştüm o çukura sen düşme,"* derken düşmeden öğrenemeyeceğimizi bilemediler. Gerçek şu ki büyümek zorundayız çünkü çocuk kalmak için fazla hasar aldık ama biz en çok büyürken yakıp yıktık.

Bir tren istasyonundaymışım gibi ben karın kışın ortasında, hiç gelmeyecek bir seferi beklemişim üzerimde incecik kıyafetlerle, *yeterince seversem mutlu son olur* demişim hiçbir şey bilmeden. Sonra o tren gelmiş, ben binmemişim gibi.

Akşamın karanlık bir saati okula girdiğimizde koridorlarda koşturuşumu hatırlıyorum, sınıfına girdim ve sıranın üzerine oturdum; sen yoktun. Nöbetçiye sınıfımda defterimi unuttuğumu söylemiştim, bu yüzden pencere kenarına bırakılmış kayıp defterlerden birini almak zorundaydım. Tahtaya tebeşirle tuttuğun takımın ismini karaladım, biraz bakındım hep giydiğin gri sweatshirt buralardadır sandım, tozunu yuttum kara tahtanın defalarca hapşurdum geçmedi. Zaten benim geçer sandığım hiçbir şey geçmedi. Üzerine adını karaladığın masanda sana ait tek bir şey yoktu ve kirli bir sınıf sırasına öyle sevgi duyulur muydu? Şimdilerde yalnızca bunun merakı var içimde.

Bir kez âşık oldum ya da âşık olduğumu sandım; bir şey, tek bir şey istedim hayattan ve bedelini ödedim.

Beren'in odasının kapısının önünde, oda numarasının yazılı olduğu altın işlemeye bakıyordum son birkaç dakikadır. Kunt'un, Esved'i bir köstebek olmakla itham eden çirkin sözleri zihnimin dört bir yanında deprem etkisi yaratmış, yerli yerine oturttuğum tüm düşüncelerimi yerinden etmişti. Şimdi yıkık dökük bir harabeydi bildiğim her şey ve bilmediklerim beni hiç olmadığı kadar korkutuyordu. Tek bildiğim, Esved'e güveniyordum çünkü onu tanıyordum ve yerimde o olsaydı, o da bana tereddütsüz güvenirdi.Birkaç saniye sonra kapıya yaklaşan adımlar duydum. Beren üzerinde yavruağzı rengi saten, askılı üst ve şort pijama takımlarıyla kapıyı açtığında kulağına bir telefon dayalıydı ve "Hayır, gelmedi ben kapı tıklatılsa duyardım..." diye mırıldanıyordu ki lafı kesildi, kapı sonuna kadar açıldığında başını kaldırdı ve beni gördü. Gözlerini kırpıştırmıştı birkaç kez ardı ardına. "Tamam, burada. Kapatıyorum. İyi geceler."

"Girebilir miyim?" diye sordum Beren'e, telefondakinin kim olabileceğine dair bir tahminde bulunmak ya da direkt ona sormak istemiyordum. Mümkünse mideme bir şey girsin, biraz da ağrı kesici alayım, hallolacaktı işim. Koltukta uyuyabilirdim. Eminim bilmem kaç bin Euro bayıldıkları bu otel odasının koltuğu bile kendi evimdeki yataktan çok daha rahattı.

"Tabii ki," dedi Beren geri çekilirken sarı saçlarını tepesinde bir atkuyruğu yapmıştı ve makyajsızdı.

Makyajsız yüzü solgun görünüyordu, göz altı halkaları vardı ve dudakları kuruyup parçalanmıştı. "Hasta mısın?"

İçeri geçtiğimde kapıyı kapattı. "Biraz üşütmüşüm, ciddi bir şey yok. Bünyem zayıftır, İstanbul soğuğundan bir ânda sıcağa geçiş yapınca şaştı vücudum herhalde..."

"Geçmiş olsun," diye mırıldandım.

"Sağ ol. İçeri geçsene..."

Elimi saçlarımdan geçirdim derin bir nefes alırken "Rahatsız etmeyeceksem bu gece burada kalabilir miyim?" diye sordum dudaklarımı birbirine bastırarak. "Efes, Rauf Mas-

soun kullanmasın diye bizi aynı odaya almış Kunt'la ama şu an gerçekten onu görmek istemiyorum."

"Tabii ki," dedi Beren telefonunu kenara bırakırken ardından üzerimi süzdü. "Sen geç içeri ben üzerine bir şeyler bulayım."

"Çok teşekkürler," dedim tebessüm etmeye çalışarak. Yukarıdaki odada topuklu ayakkabılarımı çıkardıktan sonra buraya yalınayak gelmiştim ve üzerimde sırtı açık oldukça ince, mini, saten siyah bir elbise vardı. Beren'in odası Kunt'la kaldığımız odaya göre biraz küçüktü ve dubleks değildi ama bir terası vardı; kapıları açıktı ve geniş bahçe salıncağıyla cam masayı görebiliyordum. Dışarıdan boğuk bir gürültü geliyordu çünkü yüksekteydik ve tüm şehrin ışıkları açıktı, bu kadar uzaktan her şey küçük yıldızlar gibi görünüyordu.

"Bu takım sana olur herhalde," dedi Beren, elinde başka bir askılı üst ve şort takımla döndüğünde. Açık renk ya da pembe tonlarında bir şey bekliyordum ama siyahtı. Banyoda üzerimi çıkartıp giyindikten sonra dolaplardan birinde bulduğum makyaj temizleme mendili paketiyle yüzümdeki makyajı çıkardım ve bol su ile yıkadım.

Banyo kapısı, amerikan mutfağın tam karşısındaydı ve Beren dolapları karıştırıyordu. "Ya ben sufle yaptım da," dedi kahve makinesini çalıştırırken. "Fuat Hoca, Efes ve Polat'a da götürecektim, yan odadaydılar en son... Ama kısmet sanaymış. Yer miyiz?"

"Sen de mi üç kişilik yediğimi düşünüyorsun?"

Beren bir ân durdu. "Yani ben o anlamda..."

Gülerek kafamı salladım. "Boş ver beni... Kusura bakma, bir ân ev arkadaşımı hatırladım," dedim derin bir nefes çekerken içime. Çıkardığım elbiseyi ve çantamı kenardaki koltuğa bırakmıştım. "Sufle çok severim, yeriz. Ellerine sağlık."

Kafasını ağır ağır sallayarak önüne döndü Beren, muhtemelen garip biri olduğumu düşünüyordu. "Daha 24 saat olmadan İstanbul'u özlemişsin sanırım."

"İstanbul'u değil de... Genel olarak, çevremi özledim," diye mırıldandım. "Bir haftadır sizinleyim, arkadaşlarımla

pek görüşmeye vaktim olmadı." *Hiç olmadı.* Belki biraz annemi de özlemiştim.

"Kahve? Sade mi?"

"Süt var mı?" Ellerimi arkada birleştirerek mutfağa yürüdüm, bir köşeye yaslandığımda Beren mini buzdolabına eğilmiş bakıyordu. Elbette süt vardı. "Ne sütü istersin? Vegan seçenekler de var, soya, badem, yulaf sütü... Bu ne sütü ya?" *Ve burası Dubai'ydi.* "Hindistan cevizi sütü, soya sütü, pirinç sütü, ay yok artık kaju sütü de varmış!"

"Hindistan cevizi sütü," dedim hastaneye yakın kahveciyi hatırladığımda. Kasiyer tavsiye etmişti, ben de denemek istemiştim ve daha sonraki gidişlerimde de tercihim bu olmuştu.

Beren kafasını sallayıp elindeki kare süt kutusuyla geri döndüğünde espresso makinesinin köşesindeki teli, süt doldurduğu bardağın içine sokmuş çırpıyordu. "Seni anlıyorum, yani çevrenden uzaklaşmak konusunda. Ve yalnız değiliz... Aslında şu ân etrafında olan herkes birilerinden, bir şeylerden uzak kalmak zorunda kaldı; üstelik biz geri dönebilecek kadar şanslı değiliz... Sen umarım kendi dünyana dönebilirsin Karaca. Okula mesela, diplomanı almak senin için önemli olmalı. Tıp kolay kazanılmıyor."

"Yanlış anlama ama sen ne iş yapıyorsun?" diye sordum kendimi tutamayarak. "Bu akşam Kunt'un Rauf'un önüne attığı belgelerde parmağın olduğunu biliyorum. Üstelik Kunt seni aradığında da yüksük otunu araştırıyordun ve daha sonra halledeceğini söyledin. Neyi hallettin mesela?"

"Beni bir sekreter olarak düşünebilirsin, belki biraz daha kişisel bir sekreter," dedi eline bir çift eldiven geçirdikten sonra fırından sufle kaplarını çıkarırken. İki sufle kâsesini ve iki kupa kahveyi tepsiye koyduğunda *beni takip et* dercesine terasa yürümeye başlamıştı.

Terasa çıktığımda havanın biraz estiğini fark etmiştim, bu garipti çünkü Dubai çok sıcak ve nemli bir yerdi ama bu kadar yüksekte de havanın aynı kalmasını bekleyemezdim sanırım. "Bir dakika... Sen Kunt'un menajeri misin yoksa?"

Beren tebessüm etti, tepsiyi ortadaki sehpaya koyduğunda karşımdaki koltuğa oturmuştu. Ben de salıncak koltuğa geçtim. Beklemediğim şey, Beren'in soğuk kahvesinin içine devirdiği tekila şişesiydi. "Bir menajerin halledebileceğinden daha çok iş hallediyorum ama sadece Kunt'a çalışmıyorum. Bazen Baran Bey ve Efes'in işleriyle de ilgileniyorum. Ortalık biraz karışık."

Baran Bey? Kunt'un abisi! "İşleriyle... derken?"

Tatlı kaşığını sufle kâsesinin içine daldırdıktan sonra ağzına aldığında çok lezzetli olduğunu belirtircesine başını geriye doğru atmış ve inlemişti. "Kaç yıldır bağımlısıyım şu zıkkımın, hep de gecenin bir yarısı çekiyor canım! Aldığım kalori sayılmasa utanmadan her gün gömeceğim bir de... Yesene, soğur bak, soğuyunca akmıyor çikolatası böyle," dedi Beren suflemi bir tatlı kaşığıyla beraber önüme bırakırken. Kahve bardağıma uzandım. "İşleriyle derken, şöyle ki," diye devam etti tekila devirdiği kahvesinden bir yudum alırken. "Beni acil durum hattı olarak görebilirsin. Hatta sen direkt öyle gör beni, mesela bu akşam çat kapı gelmen gibi. Çünkü benim işim bu, maaş alıyorum. Genelde sosyal medyaya düşebilecek bir pozu kaldırtmak ya da yalan haberleri sildirmekle yükümlüyüm ama belalı eski sevgilileri de kışkırtmakta üstüme yoktur Efes bilir bunu, halkla ilişkiler diyebiliriz sanırım bana ya... Ya da *Hulk'la ilişkiler* mi demeliyim? Malum herkesin boyu en az 1.90 burada... Neyse ne diyordum? Çok programlı sekreterim. Aynen bu tam oldu."

İstemsizce kıkırdadım. *Hulk'la ilişkiler* konusunda haklıydı, Kunt da Efes de Polat da ve hatta Fuat Hoca da dev gibi adamlardı. Fevzi bile 1.85 vardı ve cüsseliydi. "Dubai'ye sadece biz mi geldik? Kunt, Fevzi'nin de geleceğini söylemişti ama onu görmedim."

"Onlar etraftalar," dedi Beren. "Tetikteler yani, herhangi ters bir duruma karşı."

"Polat burada ama."

"Polat başka, hem onun başka işleri oluyor hep halledilecek," dedi Beren, bacaklarını yan dönüp kendine çekmiş ve

dirseğini koltuğun kenarına yaslamıştı. "Niye yemiyorsun? Beğenmedin mi suflemi?"

Kâseyi elime aldığımda sıcaktı ama avuçlarım çok da yanmıyordu, tatlı kaşığını batırdığımda ortasından akan çikolata iştahımı kabartmıştı. Bir kaşığı dudaklarımın arasına sıkıştırdığımda bütün dertlerim yok olmuş gibi hissetmiştim neredeyse, çikolatadan nefret ediyordum. Kandırıyordu beni. "Neden buraya geldiğimi sormayacak mısın?"

"Aslında merak ediyorum ama seni sıkmak da istemiyorum, aramızdaki negatif enerjinin farkındayım."

"Aramızda negatif bir enerji yok ki... Bunu da nereden çıkardın?"

"Öyle olur ya," dedi kafasını sallayarak. "Kadınlar birlikte oldukları adamlarla ilgisi olan başka kadınlardan haz etmezler."

"Ben Kunt'la birlikte değilim."

"Biliyorum," dedi Beren. "Ama bu bir reflekstir, bahsi geçen adamla birlikte olman gerekmez bile... Sadece öyle hissedersin, bir neden olmasa bile."

"Kunt'la nereden tanışıyorsunuz?"

"Lisedeyken tanışmıştık," dedi sufleden bir kaşık alarak. "Yani ikimiz de ayrı liselerdeydik. Beyoğlu'nda iyi bir mekân vardı. Bilardoda meydan okumuştum ona."

"Kim kazandı?"

"Kunt tabii ki," dedi Beren gülerek. "Adama meydan okunmaya gelmiyor, anında dumur ediyor insanı. Aslında meydan okumaya cesaret edebilme sebebim masada lise arkadaşlarımla oynadığımız doğruluk cesaret oyunuydu. Bizim kızlar başından beri çocuğu kesiyordu, ben de sürekli doğruluk diyordum ve mızıkçılık yaptığımı söylüyorlardı. Cesaret dediğim an beni yanına gönderdiler, ben utangaçtım ama tabii alkolün verdiği bir özgüven vardı..."

Kaşlarım havalandı. "Sonra ne oldu?"

"Yenildim, sonra paşa paşa yerime döndüm. Bir sonraki cesaret deyişimde bu sefer numaramı bir peçeteye yazıp vermemi istediler. Efes de oradaydı. Kalktım yazdım peçeteye

numaramı, masalarına bırakıp doğruca tuvalete kaçtım... Meğerse masalarına bırakmamışım, doğruca viski bardağının içine bırakmışım peçeteyi. Peçete ıslak, numaram sizlere ömür... Bir hafta sonra kuzenimin nişanında anladım, meğerse uzaktan akrabaymışız. Dilberay Anneanne benim büyük halamla kuzenmiş falan... Utançtan yerin dibine geçmiştim. O zamandan beri arkadaşız."

"Dilberay, Kunt'un anneannesinin adı mı?"

Beren kafasını salladı. "Aynen. Efes yıllarca dalga geçti benimle, şimdilerde anca unutuyor aman hatırlatayım deme şuna, ağzına sakız ediyor her şeyi..."

Melisa'nın anlattığına göre Dilberay Anneanne, Alara'dan hoşlanmadığı için Kunt'un Beren'le nişanlanmasını istemişti. Demek ki tanıyordu onu, biliyordu... *Dilberay Anneanne, ne fenaymışsın be.* "Neden nişanı attın?" diye sordum pat diye.

Beren dudaklarını birbirine bastırıp bir süre boş bakışlar attı yüzüme. "Öyle olması gerekiyordu. Dilberay Anneanne'nin durumu kötüyken bir anlaşma yapmıştık, aile arasında gizli bir törenle nişanlanacaktık ama kimse sahte olduğunu bilmeyecekti. Yani en azından Dilberay Anneanne bilmeyecekti ama sonra kadının durumu düzeldi birden, can buldu sanki, ölüm döşeğinden kalktı. Aylarca oyaladık, en son... Kunt'un abinle, Karam'la maça çıktığı gece atmaya cesaret bulabildim. Dilberay Anneanne yine fenalaştı, kalp krizi geçirdi. O günden beri komada. Ziyarete gidiyoruz sürekli ama bir değişiklik yok... Zaten uyansa, nişanı attığımı duyup bir daha geri bayılır sanırım."

"Dilberay Hanım, gelini olmanı istiyordu," dedim düz bir sesle. "Sen neden istemedin? Anladığım kadarıyla Kunt, anneannesini çok seviyor ve sözüne değer veriyor."

"Kunt, anneannesini seviyor, sözüne değer veriyor da Kunt, Beren›e o gözle bakıyor mu? Burada sorulması gereken soru bu sanırım," dedi Beren gözlerini kaçırarak, gözlerini kaçırdığı yer benim kahve bardağımı tuttuğum sağ elimdi. "Her neyse, kriz dönemiydi ve bir şekilde atlattık. Artık önümüzde daha kötü günler var demeden de edemeyeceğim ama 30 Eylül'den sonra hepimizin hayatı altüst oldu."

"Abimle tanışıyor muydun?"

Elime daldığı gözlerini çekerken kahvesinden bir yudum aldı. "Evet ama sadece ayaküstü tanışmıştık. Sonuçta bizim gittiğimiz akademide eğitim gördü, en sağlam adamlardan biriydi. Başka bir şampiyon çıkabilirdi ondan, çıkacaktı da eminim... Federasyon onu sağlam yetiştiriyordu, bu dönem altın kemer kesindi ama 30 Eylül gecesi dengeler değişti. Karam bir ânda yere yığıldı, Kunt kendini suçladı. Çok başka bir ortam vardı o gece arenada... Ne olduğunu kimse anlamadı."

Bilmiyordum, bilmiyordum çünkü lanet olası maç kaydını izlememiştim. İzlememiştim çünkü Kunt'a bir güven sözüm vardı ama nasıl anlardı ki kaydı izlesem? Anlar mıydı gerçekten? Tavrı netti, izlersem bırakırdı her şeyi. *Bu ne ya? Ölürsem bırakır, izlersem bırakır...* "Ben izlemedim maçı."

"Biliyorum," dedi Beren kafasını sallayarak. "Kunt başta ona güvenip güvenemeyeceğini test ediyordu çünkü eğer güvenmezsen, bu düşmanlarıyla ortaklık kurabileceğin anlamına geliyordu. Yanlış anlama ama hiçbirimiz seni tanımıyorduk ve seni tanımıyorken bile senin için çok şey yaptık. Kimin kız kardeşi olduğunun ortaya çıkması mesela; sen şimdi anlamıyorsun ne demek istediğimi ama bu ortalığı fena karıştırırdı Karaca. Karam'ın kız kardeşi Kunt Vidar Karyeli'nin yanında olacak ve Karam'a bunu yapanlar sessiz kalacak öyle mi? O zaman Ahmet Çevik'in seni kaçırıp pazarlamaya çalışmasından daha büyük dertlerimiz olurdu işte."

"Ahmet Çevik iğrenç bir adam," dedim yüzümü buruşturarak. Suflemi bitirmiş, kahvemi yarılamıştım. Biraz estiği için salıncağın kenarındaki kırmızı küçük battaniyeyi omuzlarıma almıştım.

"Elleri alçıda şu ân, uzun bir süre silah tutamayacak şerefsiz," dedi Beren. "Üstelik en değerli eşyalarının olduğu evi yandı. Öfkelidir ama bir bok yapamayacağının da farkındadır şu ân. O adam, annesine takıntılı bir psikopattı, küllerini bir vazoda saklıyordu biliyor musun? Ama kadınlardan nefret etme sebebi de yine annesi, eskortmuş kadın. Kendi annesini kendi öldürdü, sonra da küllerini salonuna koydurdu. Peki

bu dâhiyane fikir kimden çıktı dersin? Başka bir psikopattan, Halit Tasmas'tan tabii ki."

Şüphesiz ki Beren, Kunt'un annesine ne olduğunu biliyordu ama bunu sorabileceğim biri değildi. Kaldı ki sorsam bir cevap alabileceğimi düşünmüyordum. Sonuçta ben bilmiyorsam, bu Kunt anlatmadığı içindi ama o sınırları geçmişti değil mi? Esved'i araştırarak geçmişti. "Halit Tasmas'ın Karyeli ailesiyle bağlantısı ne?"

Beren'in dudaklarına götürdüğü bardak havada asılı kaldığında gözleri bir noktaya odaklandı. Ardından gözlerini kaldırıp yüzüme çıkardı. Kuru dudaklarını ıslatırken elindeki bardağı sakince önündeki masaya bırakmıştı. "Karaca... Ben bunu anlatabilecek biri değilim."

"Ama biliyorsun değil mi? Halit Tasmas'ın, Türk Boks Federasyonu'nun başında olduğunu söylemişti Ünzile Hanım. Ne kadar düşünürsem düşüneyim, Halit Tasmas'ın da abimin öldüğü geceyle ilgisi olması ihtimalini çıkarıp atamıyorum aklımdan çünkü Kunt öylece *tamam hadi abini kimin öldürdüğünü bulalım*cılık oynayacak biri değil. Bu işten bir çıkarı olmalı, biliyorum olduğunu. Kendi de inkâr etmedi zaten. Eğer Halit Tasmas'ın abimin ölümüyle ilgisi varsa bütün taşlar yerine oturur. O zaman Kunt'un bu kadar uğraşıyor olması bir anlam ifade eder çünkü ben kimim ki abime ne olduğunu çözmek istesin? Hadi rakibiydi o gece, adam karşısında öldü, kendi yetiştiği akademidendi diye karıştı bu işe diyelim; kalktı benim kimliğimi gizlemek için nişanlı rolü yapmayı kabul etti. Madem başında Halit Tasmas gibi bir bela var, bu kadar dikkatliyken *pardon ya ben düşünemedim sen benim nişanlım olunca bu herifin köpeklerinin kudurup seni kaçıracağını beni tehdit etmek için* tarzı bir oltaya düşmesi imkânsız. Kalktı kaç gün önce lafın arasında söylediğim potasyumdan bir iki fotoğraf karesindeki çiçeğin zehirli olabileceğini tahmin etti. Kunt zeki biri. Bunu biliyorum. Sadece bazı şeyler uyuşmuyor."

"Marcello Massouh hastalığının aniden nüksettiği dönem

kendi doktorunun ağzından böyle ağır bir kalp hastalığının hiçbir sinyal vermeden bir ânda ortaya çıkamayacağını duyduktan sonra yatakta geçirdiği günlerini ona sadık birkaç çalışanıyla birlikte hastalığının nedenini çözmekle geçirmiş. Adam bir süre sonra o kadar yorgun ve bezgin düşmüş ki konuşacak mecali bile yokmuş, yalnızca gözlerini açıp boş boş bakıyormuş etrafa. Zaten aile doktoru da yurtdışına kaçmış, oğlu Rauf Massouh tehdit etmiş. Yüksük otu ekilmesini istemiş bahçeye Marcello, her sabah da taze bir demetin başucuna bırakılmasını. Rauf bilmiyormuş kullandığı zehrin hammaddesinin yüksük otundan elde edildiğini sanırım, çakmamış olayı. Marcello'nun ölümünden sonra adamın hasta yatağında her gün aynı noktadan çekilen fotoğrafları kahyası avukatlarına götürmüş ama kimse bir şey anlamamış, ta ki bu akşama kadar," dedi Beren gözleri terasın manzarasına dalmışken. "Potasyum zehirlenmesini özelleştirme olarak kabul etsek ve özelden genele gitsek... Yüksük otu çıkarımı gerçekten nokta atışıydı."

Beren bazen Polat gibi konuşuyordu.

"Ama sen olmasan Kunt bu çıkarımı yapamazdı, hakkını yememek lazım, sen de çok zeki bir kızsın Karaca," dedi Beren bir tebessümle. "Zaten zeki oluşun, Kunt'un bu işe kör sağır atlamayacağını bilişinden anlaşılıyor ama ben sana ne annesine olanları anlatabilirim ne de federasyonla ilgili bilgi verebilirim. Şu ân hepimizin bildiği tek bir şey var; çok değerli bir sporcumuzu kaybettik ve bu bir kaza değildi, planlı cinayetti. Karam kariyeri boyunca bu maçlara katıldı ve zengin işadamları üzerinden milyon dolarlar kazandı bahis oynayarak. Bir maşaydı. Öyle bir şey oldu ki antrenörü Hilmi Hoca ve öğrencileri karanlık bir köşeye çekilip susmak zorunda kaldılar, öyle bir şey oldu ki Kunt sessiz kalamaz, öyle bir şey oldu ki organizatörü avucumuzun içine almak için hayat hikâyesini ortaya çıkarıp didik didik ettik ve işte buradayız, Dubai'de. Biz senin tarafındayız. Bilmen gereken tek şey bu."

Öyle bir şey oldu ki... Abim öldü. Öyle bir şey oldu.

"Pekâlâ," diye mırıldandım dudaklarımı ıslatarak. "Bunu kabul edebilirim ve aile geçmişinize saygı duyabilirim."

Beren tebessüm etti. O sırada kapının tıklatıldığını duyduk ve aynı ânda bakışlarımız kapıya kaydı. Beren ayağa kalktığında ben de kim olduğunu görmek için doğrulmuştum. Kapı deliğinden kontrol ettikten sonra kapıyı açtığında Efes, üzerinde bir kot pantolon ve beyaz tişörtle dikiliyordu. Bu adam günde kaç kez kıyafet değiştiriyordu? "Story atmışsın, sufle yapmışsın. Nerede?"

Beren kollarını göğsünde birleştirerek gözlerini devirdi. "*Sana da yaptım gel* dedim mi ben?"

"Bu beni hiç ilgilendirmez, sufle nerede?" Efes izin istemeden içeri daldığında terasa ilişti gözleri. Ardından beni görüp "Aaa Karaca," diye mırıldandı elini ensesine atarak bir Beren'e bir de bana baktı. "Ne yapıyorsunuz siz burada, sahte nişanlılar meclisi mi kurdunuz? Bu ne bakayım..." Beren'in üzerini örttüğü sufle kâselerini bulduğunda, amerikan mutfaktaydı. "Aaa sufle," dedi Efes kaşlarını kaldırmış mutlu bir ifadeyle Beren'e dönerek. Köşeden bir tatlı kaşığı kaptığı gibi sufle kâsesiyle birlikte yanıma yürümeye başlamıştı.

"Yavaş ye öküz müsün?" diye sordum elindekinin tatlı kaşığı değil, çorba kaşığı olduğunu fark ettiğim an.

"Kaşık kadar alıyorum kızım ben ne yapayım tatlı kaşığı kalmamış," dedi Efes, kendini bir ânda yanıma attığı için salıncak sallanmıştı ve elimdeki kahve çıplak bacağıma dökülmüştü biraz. Ona ters bir bakış atarak peçeteye uzandım.

Beren tam kapıyı kapatıyordu ki siyah bir karaltı geçti aralıktan, biri kapanmak üzere olan kapının aralığına ayakkabısını koymuştu. Beren şaşkınlıkla kapıyı açtığında bu sefer karşısında Polat vardı. "Polat gel kardeşim, gel!" diye bağırdı Efes. "Bak burada iki kâse daha sufle var. Yalnız kapıyı kapa kokuyu alan damlamasın!"

"Dubai'de kaç bin Euroluk otel odasındasın, bir telefonla ülkedeki tatlı rezervi odana gelir be şu hareketlere bak," diye söylendi Beren elini kaldırarak yüksek bir sesle. Hemen

yanında Polat'ın olduğunu fark ettiğinde gerildiğini surat ifadesinden anlayabilmiştim.

Polat takım elbise giyiyordu her zamanki gibi. Siyah saçları düzgünce taranmıştı ve bakışları ortada bir sorun olmasa bile sertti. "Beren Hanım, şu içeridekine söyler misiniz gelsin? İşimiz var," dedi Polat.

"Ne işi ya? Mesaim bitti benim kardeşim, hadi yallah," dedi Efes. Mesaisi bitmiş miydi bilmiyordum ama suflesi bitmişti. Kalkıp mutfağa döndüğünde kahve makinesine bir bakış attı. Sanırım kahve yapacaktı.

"Teoride bitmiş olabilir ama pratikte bitmedi abi," dedi Polat.

"Bak ya, bak... Şuna bak, laflarımı da çalıyor," diye homurdandı Efes. Ardından Beren'e döndü. "Kızım senin alkol barın yok mu burada ya?"

"Şurada ya kör," dedi Beren üfleyerek mutfağın yanındaki ayaklı sepeti işaret ederken.

Efes iki şişeyi kucakladığı gibi terasa yürürken Polat'a sırtını dönmüştü. "Polat, ya içeri gir keyfimi bekle ya da dikil kapıda abiciğim. Yorma beni hadi."

"Burası Beren Hanım'ın odası, içeri giremem," dedi Polat, gözlerini Efes'in üzerinden ayırmıyordu. Beren'e ya da bana asla bakmıyordu. Nedense bunun üzerimizdeki askılı üst ve şortlarla olmamızdan kaynaklandığını düşünüyordum...

"Girebilirsin ki," dedi Beren o ân, sesi o kadar masum çıkmıştı ki bir ân tanıyamamıştım. Beren benden yaşça büyük ve kadınsıydı, her ne kadar cıvıl cıvıl biri olsa da bu kadar yumuşak bir ton kullandığını duymamıştım.

"Yok sağ olun."

"Yaban ayısı," diye homurdandı Efes. "Oğlum gir lan. İş falan yok bu gece, bitti işte daha ne?"

"Abi, böcek?" diye sordu Polat.

"O iş bizde değil."

"Kimde abi?"

"Birinde işte lan, ne yapacaksın? Gel oturalım bak mis gibi teras."

Hadi, dercesine baktı Beren içeriyi işaret ederken. Polat sonunda Beren'in yüzüne baktığında kafasını sallayarak küçük adımlarla içeri girmişti. Beren arkasından kapıyı kapattığında içki bardaklarıyla birlikte geldi, sanırım kahveden alkole keskin bir dönüş yapıyorduk.

"Fuat Hoca'yı da çağırsaydık," dedi Beren yerine geçerken. Hemen yanındaki koltuğa da Polat oturmuştu.

"Elli yaşına gelmiş adamla ne muhabbeti yapacaksın Beren? Romatizma ağrılarından hava tahmini yapmakla meşguldür o şimdi," diye mırıldandı Efes, dolaptan birkaç çeşit meyve suyu getirmişti ve anladığım kadarıyla kokteyller hazırlıyordu. "Zaten Fuat Hoca sabaha gidiyor. Mahkemesi var."

"Adamı öyle bir anlatıyor ki duyan da bir ayağı çukurda sanacak, Kunt'un hocası olduğunun farkındasın değil mi? Birlikte şampiyon oldular," dedi Beren ters bir ifadeyle. "Fuat Hoca seni de beni de gömer ayrıca."

"Aman yedik hocanı."

"Çocuğu alabilecek mi?" diye sordum merakla.

"Sanmıyorum," dedi Beren. "Dava yakında kapanır, Tasmas'ın avukatları işin içinde. Çocuk da sosyal hizmetlerin eline kalır çünkü Ünzile Hanım'ın geçmişi belli, akrabası falan da yok... Ümitsiz bir durum."

"Bu kadar realist olma be kızım," dedi Efes.. "Biraz umut bırak insanın içinde." Beren seslice derin bir nefes alarak içkisinden bir yudum aldı, bu sırada Efes; Polat'ın önüne bir bardak itmişti.

"Ben içmem."

"Sen zaten içsen bile içeride hücrelerin alkolle kavga eder amına koyayım, bırak içme alkol israfı olur," diye homurdandı Efes.

"Tasmas'ın avukatları..." Mırıldanarak başımı kaldırdığımda, Polat'ın gözleri ilk defa üzerime çevrilmişti ama şaşırmamalıydım, Kunt'a Esved hakkında bilgi toplayan Polat'tı ne de olsa, değil mi? "Böyle bir cinayet davasını kapayabilirler mi?"

"Yapmadıkları şey değil," dedi Efes sıkıntılı bir nefes vererek. Beren'le göz göze gelmişlerdi. "Pis herifler, Tasmas'ın bütün para akışını onlar sağlıyorlar zaten. Bir kere ellerine düştün mü kurtulamazsın. Sahte deliller üretir, olmadı öleni diriltir, yine de kapatırlar davayı Tasmas'ın ismi geçmeden."

Esved böyle adamların yanında mı çalışıyordu? Limon dilimlerinden birini dudaklarımın arasına alıp geriye doğru yaslandığımda elimde tekila vardı, bardağı küçük olmamasına rağmen kafama diktiğimde Efes yandan bir bakış attı. "Yavaş iç yavaş... Kaçmıyor daha var."

Sol omzumu silktim *bana ne* dercesine.

"Haydaaa," dedi Efes a'ları uzatıp geriye doğru yaslanırken. Kolunu koltuğun arkasına atmıştı. "Neye kızdın sen ya böyle? Öğlen de ters yapmıştın bana şimdi hatırladım bak."

Beren boş bardağımı doldururken Efes'e yan bir bakış attım.

"Dövme fetişini ortaya çıkardım diye mi bu tavırlar?"

"Dövme fetişin mi var?" diye sordu Beren.

"Yok öyle bir şey uydurma," dedim içkimden bir yudum alarak geriye doğru yaslanırken. *Votka bir şey.* "Esved benim dostum ayrıca."

"Dost deme sonra lazım olur bak, hele öylesine hiç deme," dedi Efes alaylı bir tavırla gülerken.

"Dostum dedim!" diye bağırdım bir ânda. Beren de Efes de beklemiyordu ki böyle bir tavır irkildiler, hatta Polat bile kaşlarını çatmıştı. "Pardon," diye düzelttim ardından. "Kimse anlamıyor. Dostum işte."

"Dost dediklerinize dikkat edin," dedi Polat.

"Sen benden daha iyi tanıyorsun herhalde kaç yıllık dostumu." Kendime engel olamamış, engel olmak da istememiştim doğrusu. Alkol şimdiden karışmıştı kanıma ve ben içmeye devam ediyordum.

"Aman ya, ne bu böyle? Gerildi bir anda ortam. Oyun falan oynayalım bari," diye araya girdi Beren doğrularak. "Ne yapalım? Kunt'u da çağıralım mı yukarıda yalnız kaldı."

"İşi var onun gelemez," dedi Efes düz bir sesle. Ardından

alaycı bir gülüş fırlattı. "Doğruluk, cesaret mi oynasak Beren ya? Sen bilirsin bu oyunu... Nasıl oynanıyordu?"

Ne işi vardı Kunt'un?

Beren dilini damağına şaklatarak gözlerini kaçırdı. "Üff bir unutmadın gitti sen de."

"Unutulur mu kızım resmen numara bıraktın ya masaya, bir de bırakabilseydin bari attın adamın viskisinin içine... İnsan bir nereye koyduğuna bakar."

"Niye? Sen arayacak mıydın beni?"

"Belki Kunt arardı ne biliyorsun?"

"Alara varken aramazdı. İkimiz de biliyoruz," dedi Beren histerik bir ifadeyle. Ardından yüzündeki ifade silindi ve gözleri benim üzerime çevrildi. "Yani arasın istediğimden de değil, zaten hatırlamıyorum da! Niye açıyorsun sen şimdi bu konuyu ya?"

"Niye bana öyle bakıyorsun?" diye sordum pat diye Beren'e. "Benim ne ilgim var bu konuyla? Ne ilgim olabilir? Beni ilgilendirmez." *Pat diye sorular sormayı bırak Karaca! Özellikle de Beren'e. Sonra cevapları içine oturuyor.*

"O kadar çok ilgi dedin ki ben bir şüphelenmeye başladım yalnız," dedi Efes. "Niye yalnız bıraktın herifi yukarıda da geldin buraya? Şampanya falan patlatsaydınız, on numara ayar vermişsiniz aşağıda Rauf enayisine. Bir kutlama beklerdim ben. İçgüdüyle tabii. Sen bilmiyorsun ama Kuntus çok içgüdülü bir adamdır."

"İşi var dedin ya, ne kutlaması bekliyordun bu durumda?" Bardak yine bitmişti.

"Ne alaka kızım kutlama yapsanız şimdi işi olmazdı, işi sen olurdun," dedi Efes alaylı bir ifadeyle. "Sen neye kızdın? Ben onu da anlamadım ki ayrıca. Bir hafta diyorum ki ulan ben bu kadınların ciğerini bilirim ciğerini, ertesi hafta bir bok bilmediğim ortaya çıkıyor. Vahiyle mi iniyor sanıyorsunuz trip attığınız olayın bilgisi? Beyin okuma gücüm var gibi mi duruyor? Bilmek zorunda mıyım ben? Ayrıca söyleseniz ölür müsünüz kızım?"

Polat, *benim burada ne işim var?* tarzı bakışlarını masanın dışına çevirdi.

"Bil Efes! Bana ne?! Bir şeyi de bil!" diye bağırdım, kafamın içinde *bilme, bir kere de bilme ne olur?* sorusu yankılanıyordu. *Al bilmedin de ne oldu?* Ardından aklıma gelen şakayla oturduğum yerde büzüştüm. *Efes Pilsen, bir şeyi de bilsen.* Kahkaha attım. Elimdeki içki bardağını kenara bırakırken başımı arkaya atmış kahkaha atıyordum.

"Gitti kafa, gitti yazık," dedi Efes. "Fazla yükleme yaptınız kıza yazık," diye devam etti kafasını iki yana sallarken. O ân doğrulduğumda Efes'le göz göze geldik. Ardından ben yine kahkahalarla gülmeye başladım. Film bende kopmuştu.

"Su falan mı getirsem ya?" diye sordu Beren elleri belinde kalkarken.

"Ben getiririm, siz oturun," dedi Polat, zaten terastan kaçmaya yer arıyor gibiydi.

Birkaç saniye sonra içeriden bir kırılma sesi geldiğinde üçümüzün bakışları da mutfağa dönmüştü. Beren kalkıp "Ben bir bakayım," deyip terası terk etmişti. Artık Efes'le yalnızdık ve kahkahalarım tükenmişti.

"Neye kızdığını biliyorum," dedi Efes o ân, istemsizce bakışlarım üzerine çevrilmişti. "Ama Kunt bunu yapmak zorunda. Hayatına pat diye giren herkesin geçmişini araştırmak zorunda, yoksa niyetini bilemez."

"Esved, Kunt'un hayatına giren biri değil. Bunu yapmak zorunda değildi."

"Her saniyen Kunt'la birlikteyken nasıl bunu söyleyebilirsin? Ayrıca gördüğüm kadarıyla çok güveniyorsun sen Esved'ine, yarın bir gün sahte nişandan tut başka önemsiz gördüğün bir noktaya kadar adama bilgi verirsen ne olacak eğer gerçekten Tasmas'a çalışıyorsa?"

"Esved, Tasmas gibi birine çalışmaz!"

"Esved'in hangi orospu çocuğuna çalıştığı bizim umurumuzda değil Karaca, Kunt hata yapamaz. Onun hayatında gözden kaçırılacak en ufak bir noktaya yer yok. Sen devam et

adamı kışkırtmaya, devam et böyle aynı şekil. Yok saydığın ihtimaller gerçek çıkarsa ne yapacaksın?"

"Paranoyak olmuşsunuz," dedim tok bir sesle. "Esved'in sizin işlerinizle ne gibi bir ilgisi olabilir? Hayatını mahvetti benim yüzümden o!"

"Senin yüzünden?" Efes'in tek kaşı kalkmıştı. "Seninle ne ilgisi var ki Karaca?"

Bir ânda sert yüz ifadem yok oldu, omuzlarım çöktü. *Bilmiyorlardı.* Kunt biliyorum demişti ama sadece Esved'in cinayetle yargılanıp hapse girdiğini biliyordu. Bu kadardı. Zaten nasıl bilebilirdi ki? Bilen kaç kişi vardı ki?

"Esved benim için çok şey yaptı Efes. Şimdi sırf nişanlım için karşıma çıkıp laf taşıyabilecek biri değil."

"Ciğerini bilirim dediğin adamlarda ciğer kalmamış olabilir Karaca, dikkat et," dedi Efes ayağa kalkarken. Polat elinde bir bardak su ve yanında Beren'le teras girişinde belirdiğinde Efes odadan çıkıyordu. Polat bir eliyle ceketinin önünü tutup eğilerek su bardağını önüme bıraktıktan sonra gözlerini kimsenin üzerine değdirmeden "İyi geceler," dedikten sonra Efes'in peşinden ilerledi o ân. İkisi de gittiğinde, çarpan kapı sesi beni irkitmişti.

"Ne oldu bir ânda? Oturuyorduk," dedi Beren şaşkınca.

"İşleri çıktı herhalde," dedim omuz silkerek *bilmiyorum* dercesine. "Sen ne zaman uyuyacaksın?"

"Uyuyabiliriz istersen, zaten saat de geç oldu, yorgunuz..."

Teras masasındakileri toplayıp birlikte bulaşıkları yıkadık. Beren ışıkları kapatıp gece lambasını açık bırakırken yatağın örtüsünü kaldırdığında "Birlikte uyuyabiliriz, koltukta yatmayı düşünmüyorsun herhalde?" diye sordu. Koltuğun üzerindeki çantamı kenara bırakıyor ve yastıkları düzenliyordum.

"Rahatsız olmaz mısın?"

"Bence diğer köşede olduğunu hissetmem bile, malum yatak üç oda bir salon ev gibi."

İstemsizce gülümsedim. "Sağ ol." Diğer köşeye geçmiş, yatağa oturmuştum. Beren de yatağın içine girdiğinde "Gece

lambalarını kapatıyorum," dedi düğmeye uzanarak. "İyi geceler."

"İyi geceler." *Kapatmasan olmaz mı?* demeliydim daha doğrusu ama alkolden kafam bulanıktı ve burası zaten onun odası olduğundan rahatsız olabileceğini düşünerek istememiştim. Kendi köşeme dönerken yastığın altına soktum elimi, derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım.

Gördüğüm rüya, aklımın ne kadar karışık olduğunu ve bir ân önce toparlanmam gerektiğini hatırlatırcasına acımasızdı. Üstelik daha bir altüst etmişti dengemi. Aralıksız uyuyan insanlar, geceleri başlarını yastıklarına koyduktan bir saniye sonra sabahın ilk ışıklarıyla açarlardı gözlerini; bense aynı şeyi deneyimlerken bile gecenin hiç de kısa sürmediğini hissetmiştim. Odadaydım, yine Beren'in odasında; ışıkların hepsi birden kapanıyordu, o kadar karanlıktı ki oda gece bile olsa bu kadar karanlık olamayacağını düşünmüştüm. Bu sefer sokak lambaları değildi kapalı olan, perdelerdi. Perdeleri çekip açmaya çalıştım, kımıldamıyorlardı yerlerinden. Bir sehpa devrildi, bir bardak kırıldı, sesi irkitmişti. Duvarlara tutunarak lambaların düğmelerini aramaya çalıştım, bulamıyordum... Daha sonra uzun bir beden dikildi karşıma, bir süre karanlıkta kim olduğunu anlamaya çalıştım ama nedense başımı kaldırıp yüzüne bakmak aklıma gelmemişti bile. Rüyalarda koku duyulmaz derler, ben duymuştum... Basbayağı duymuştum işte. Bir adım attığımda alnım göğsüne çarparken de rüyanın içinde bile olsa karanlığa çekilirken de.

Gözlerimi açtığımda koca yatağın ortasında yüzüstü yatıyordum ve perdeler kapalıydı. Günışığı aralıklarından sızarken pek de aydınlık olduğunu söyleyemeyeceğim odada birinin ayakta olduğunu hissedip avuçiçlerimin üzerinde doğruldum. Beren uyanmış ve giyinmişti, aynada küpelerini takıyordu. Beni fark ettiği an başını çevirip yatağa baktı, bir ân ne söyleyeceğini bilememiş gibi dudaklarını ıslatıp yutkunmuştu. "Karaca? Günaydın," dedi gülümsemeye çalışarak. "Ben de az önce uyandım, derindi uykun uyandırmak istemedim."

Bu koku nereden geliyordu?

"Günaydın," dedim yataktan kalkarken, bacaklarımda kas ağrısı vardı ve dün koşuya çıktığım için kendime küfretmek üzereydim. "Kahvaltıya mı?"

"Bir işim var ufak, ondan sonra kahvaltıya gideriz istersen burada çok güzel kafeler restoranlar var bildiğim," dedi Beren. İki küpesini de taktıktan sonra omuzlarından dökülen dalgalı saçlarını kontrol edip çantasına uzanmıştı. Üzerinde sarı bir kumaş pantolon ve beyaz, ince bir bluz vardı. Bilekten bağlamalı ince topuklu açık ayakkabılar giyiniyordu.

"Ne işi?"

"Önemli bir şey değil, dün gece Efesler, Rauf'la metresinin kaldığı odaya böcek yerleştirmişlerdi. Bu sabah da Rauf gelmiş, kavga etmişler sanırım. Kaydın çevrilmesi gerekiyor Arapça olduğundan, onu alacağım şimdi Polat'tan."

"Ben de geleceğim," dedim ani bir dürtüyle, banyoya ilerledim hızlı adımlarla. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra banyodan çıktığımda Beren koltuğa oturmuş bekliyordu.

"Üzerine hırka vereyim mi? Üst kata çıkıp üzerini değiştirmek istersen böyle gezinme ortalıkta."

"Olur." Uzun, yeşil bir hırka çıkardığında dolaptan, hızlıca giyinip kuşağını bağladım. Çantamı ve dün gece çıkardığım siyah saten elbiseyi elime aldığımda çıkmak için hazırdım. *Ya da değildim.*

"Sinirden yalınayak gelecek kadar ne dedi bu adam sana ya?" diye söylenerek bir çift terlik verdi Beren, bir yandan da gülüyordu. Ben gülebilecek bir durumda olduğumu söyleyemezdim. Çıkmak için kapıyı açtığında dönüp yatağa son bir bakış attım, ardından etrafa. Her şey dün gece uyuduğumuzdaki gibi düzgündü, rüyam sadece rüyaydı. *Ama yatakta niye onun kokusu var?*

Asansöre binip bir kat yukarı çıktığımızda çantamdan odanın kartını çıkarıyordum ki müsait olmayabileceği ihtimali beni durdurdu. "Ne oldu?" diye sordu Beren. "Kart mı çalışmıyor?"

"Müsait olmayabilir," dedim kartı çantama atarken. Beren kafasını sallamış, sırtını duvara yaslamış, kollarını göğsünde

birleştirmişti. Tam kapıyı tıklatıyordum ki kapı bir ânda açıldığında elim havada asılı kaldı. Kunt'un üzerinde siyah bir pantolon ve kollarını sıyırdığı yakasız beyaz bir gömlek vardı, güneş gözlüğünü çıkartıp yakasına astı. "Karaca?" diye sordu şaşkınlıkla. Ardından havadaki elime baktı. "Kartın nerede?"

Sorusunu görmezden gelerek gözlerimi kaçırdığımda cümlelerimi toparlamaya çalışıyordum çünkü dün geceki rüyadan sonra gerçek hâli ilk defa karşımdaydı. "Elise'in odasını dinlemişsiniz, kayıt Arapçaymış," dedim yutkunarak. "Beren çevirttireceğinizi söyledi, ben de gelmek istiyorum."

Kunt'un gözleri Beren'in üzerine çevrildiğinde Beren dümdüz bir ifadeyle Kunt'a bakıyordu. "Tamam, Polat'ın odasında buluşalım Beren," dedi Kunt. Ardından Beren kafasını sallayarak asansöre giden koridorda kayboldu. Gözleri benim üzerime çevrildiğinde amacımı anlamıştı. Yol verdiğinde yanından geçip odaya girdim, etraf düzenliydi. Komodinin üzerindeki altın şişeli siyah parfüm şişesine gözlerim iliştiğinde yutkunarak bakışlarımı kaçırdım ve dolaba yöneldim. Siyah dizleri yırtık boru paça bir pantolon ve beyaz askılı crop yeterince rahat ve uygundu. Beyaz spor ayakkabılarımı kaptığım sırada Kunt kapıyı kapatmış, yanıma geliyordu.

"Kaydı mı çevirmek istiyorsun?"

"İşe yaramak istiyorum, evet," dedim yanından geçerken. Banyoya girip kapıyı kapattım ve hızlıca elimdekileri giyindim. Çıkardıklarımı Beren'e daha sonra verecektim. Saçlarımı tarayıp kulaklarımın arkasına ittirdikten sonra banyodan çıktığımda Kunt kollarını göğsünde birleştirmiş, kalçasını ortadaki masaya yaslamış dikiliyordu. Bir şey söyleyecek gibi durmuyordu, daha çok beni izliyor ve ruh hâlimi çözmeye çalışıyordu sanırım. Kolay gelsin o zaman ona.

Çıkardıklarımı katlayıp bir köşeye bıraktıktan sonra telefonumu elime alıp kartı cebime sıkıştırdım. Ne yapacaktım? Bugün dönecek değildik bu belliydi, bu gece de mi Beren›le uyuyacaktım? Yalnız uyumak sorundu benim için, Beren yanımda olduğundan hiçbir sorun çıkmamıştı. Belki Beren›e uyurgezerliğim hakkında dürüst olursam... Yok ama yok, baş-

ka bir oda mı kiralasaydım? *Sanki bankadaki tüm birikimimi bu otelin bir odasına yatırmak da istemezsin Karaca?* Belki yarım giderdik, yarına kadar uyanık kalır sonra yine uçakta uyurdum, sonra... *Sonra ne?*

Ben bitmişim.

Başım ağrıyordu, ağrı kesici içmek istiyordum ama daha kahvaltı bile yapmamıştım. Kapıya yöneldiğimde Kunt hiçbir şey söylemeden peşimden geldi. Birlikte koridora çıktığımızda çaprazdaki kapı açılıyordu. Üzerinde sabahlığıyla dışarı çıkan Elise benden önce Kunt'u gördüğünde tebessüm etti, kaşlarım çatılmıştı. Bu kadın niye kapıyı açıp dışarı çıkıyordu ki? Koridordan atıştırmalık arabası geçiyordu da benim mi haberim yoktu? Kunt hiçbir şey söylemeden beni asansöre yönlendirdiğinde omzumun üzerinden dönüp bir kez daha baktım kadına; gözleri bu sefer benim üzerimdeydi ve yüzünde hiç de barışçıl bir ifade yoktu.

Asansör sessizdi, bir kat indiğimizde bildiğim koridora saptık. Kunt, Beren'in odasının yanındaki odada durduğunda kapıyı tıklatmıştı. Kapı saniyeler içerisinde açıldı, Efes üzerinde başka havalı bir takımla bir eli kapı kolunda dikiliyordu. "Günaydın tersinden kalkan sincaplar ailesi," dedi geri çekilerek geçmemiz için yol verirken. "Fındıklar şurada, fıstıklar aynada, mümkünse alev topu fırlatan bakışlarınızı da yalnız kaldığınız zamanlara saklayın çünkü ben kaldıramıyorum artık."

"Giresunluyum diye fındıklar şurada derken beni göstermenin ırkçılığa girmesi lazım," dedi Polat dümdüz bir ifadeyle, bilgisayar başına otururken.

"Fıstıklar şurada derken de beni gösterseydin halledebilirdik," dedi Beren, Polat'ın arkasındaki koltuğun kolçağına yaslanmıştı.

"Üzülmeyin dostlarım," dedi Efes pencereden aşağıdaki dörtyol ağzını gösterirken. Diğer elinde muhtemelen fındık, fıstık gibi çerez vardı ki ağzında katur kutur yiyordu. "...işte kavşak, işte yavşak da diyebilirdim ama Rauf Massouh ortamda yok şu ân neyse ki."

"Sabah sabah ne boş yaptın be," diye söylenerek kapıyı kapattı Kunt. Ardından Polat'a döndü. "Kayıt hazır mı?"

"Abi dediğin gibi sabahki kısmını kestim aldım, Rauf o kısımda geliyor sadece, buyur burada," dedi Polat ikiye katladığı bir zarfı masanın üzerine bırakıp ayağa kalkarken. Üzerinde mavi bir gömlek ve lacivert bir pantolon vardı. Sıcaklamıyor muydu? En azından ceketini çıkarmıştı.

"Ben buldum güvenilir bir çevirmen, kahvaltıdan önce teslim edeceğim," dedi Beren, bir yandan da elindeki tabletle uğraşıyordu yine.

"Gerek yok," dedi Kunt, altın hareleri üzerime çevrildiğinde Polat'ın biraz önce kalktığı koltuğu işaret etmişti. Gözlerimi onunkilerden çekmeden geçip koltuğa oturduğumda Efes'le Beren'in kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Karaca ne yapacak?" diye sordu Efes. Kunt o sırada, Polat'ın ona verdiği katlanmış zarfı açıp içindeki küçük USB'yi çıkarmıştı. Bilgisayarı açıp hızlıca şifresini girdikten sonra USB'yi taktı ve ses dosyasını açtı. Hemen yanımdan bilgisayara uzandığı için kolu neredeyse elmacık kemiklerime değiyordu.

Dosya açıldığında Kunt geri çekildi ama fazla uzaklaşmamış, masaya yaslanmıştı. Beren elindeki tableti bırakmış şaşkınca bana bakarken dirseğimi masaya yaslayıp kaydın başlamasını bekledim. Önce birkaç farklı hışırtı geldi, muhtemelen Elise odanın içinde dolanıyordu. Kapının otomatik bir sesle açıldığını duyduğumda hışırtılar da kesildi. Elise "*Rauf? Senin işin yok muydu?*" diye sordu sakin bir sesle. Bir yandan dinliyor bir yandan da çeviriyordum odadakilere. "*Topla bavulunu siktirip gidiyorsun buradan,*" dedi Rauf. Elise'den bir şaşkınlık nidası döküldü. "*Ne? Ama neden?*"

"*Eski karımın İsviçre'de olduğu bilgisini sızdıranın sen olduğunu öğrenmeyeceğimi mi sandın? Kıskanç kahpe!*" Bir tokat sesi ama tokat yalnızca kadının başını yana savurmamış, muhtemelen yere de düşürmüştü çünkü bir şeylerin düşme sesi gelmişti. "*Senin yüzünden kaç milyon dolar kaybedeceğim ben haberin var mı? Herifle anlaşma yapacaktık! O kadar emindim ki gittim milleti ayağa kaldırdım maç gecesi*

için, kaç milyon dolar bahis oynanacaktı biliyor musun sen? Şimdi hepsi sırtını dönecek bana, düşman kesilecekler! Her şeyi öğrenmiş lan Vidar, her şeyi! Senin yüzünden!"

"Ben sadece ayaküstü sohbette tanımadığım bir adama bahsettim eski karımdan! Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Onun adamıymış lan, onun adamı! Elin herifleriyle fingirdeşmek, orospuluk yapmak yerine uyanık olsaydın şimdi kafeslemiştim adamı, elimdeydi!"

Efes'le göz göze geldiğimizde bir kolunu göğsünde birleştirmiş, diğer eliyle şakağını kaşıyordu hafifçe; o ân Elise'le ayaküstü sohbet eden kişinin kim olduğunu anlamıştım. Bakışlarımı kaçırırken çevirmeye devam ettim.

"Ben orospu değilim! Asıl sen benimle böyle konuşmayı kes!" diye bağırdı Elise, o ân Rauf'un canını yakacak bir şey yaptığını acıyla inlemesinden anladım. *"Bırak saçlarımı!"* dedi Elise. *"Öyle mi?"* diye sordu Rauf. *"Öyle mi? Sen orospu değilsin öyle mi? O zaman gecenin bir yarısı Karyeli senin odana niye geldi he? Niye çıkmadı bir saat? Ne yaptınız içeride he? Zevk aldın mı seni becerirken? Başından beri derdin buydu değil mi? Yemekte verdin mesajı, adam da geldi yanına! Ulan nişanlı adamı bile ayarttın hâlâ ben orospu değilim diyorsun! Kes! Toplayıp eşyalarını siktirip gidiyorsun! Akşama kadar otelden çıkışını yapmazsan seni de eski karımın yanına, İsviçre'deki deli hastanesine kapattırırım!"*

Elise'in reddetmesini bekledim. Bekledim. Bekledim. *Bekledim.* Yine hiç gelmeyecek bir treni bekliyordum, bile bile bekledim.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Elise, Rauf'un bağrışından beri çevirmediğim için herkesin gözünü üzerimde hissediyordum.

"Ulan adamlar benim otelimde, tabii ki hareketlerini izleyecektim!"

Daha sonra sertçe kapanan bir kapı sesi duyuldu, kayıt burada bitmişti. "Ne dedi?" diye sordu Efes. "Niye durdun?"

Ellerim, ayaklarım boşalmıştı çünkü. Bakışlarım titreyen ellerimde, kimse anlamasın diye bacaklarımın arasına soktum

ellerimi. "Küfretti kadına bir sürü, midem bulandı," dedim yutkunmaya çalışarak. "Akşama kadar toparlanıp gideceksin yoksa seni de eski karımın yanına İsviçre'deki deli hastanesine kapattırırım dedi. Hareketlerimizi izliyormuş bir de otel içindeki, tahmin edebileceğiniz gibi." Dudaklarım ıslattım, ateş basmıştı. Boynumdan yükselen bir sıcaklık vardı ve ben yüzümü yıkayıp ferahlamak, kendime gelmek istiyordum.

"Bu kadar mı?" diye sordu Kunt.

Sesini duyduğum an "Bu kadar," dedim. Bilgisayarı kapatıp ayağa kalkarken yerimde duramıyordum. Kapıya yöneldim. "Ben odada bir şey unutmuşum onu alacağım." Kapıyı açtığım gibi kendimi koridora atarken kimse duyduklarımın üzerimde yarattığı etkiyi anlamamıştı. Ben onu öpecektim dün akşam, odada tartıştıktan sonra çıkıp gittiğim an Rauf'un metresinin yanına kadınla yatmaya mı gitmişti? Efes dün akşam sürekli *işi var onun* deyip durmuştu, işi bu muydu?! Asansöre bindiğimde üst kat yerinde zemin katına tuşladım, odaya falan dönemezdim. Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Beren
Sabaha karşı dört suları

Sertçe tıklatılan kapının sesini duyduğumda korkuyla yaslandığım köşeden doğrulup kapıyı yalnızca onun geçebileceği kadar açtım çünkü hemen arkasındaki duvardan tutuna tutuna küçük adımlarla bu tarafa gelen Karaca vardı. "Kusura bakma seni rahatsız ettim bu saatte ama ne yapacağımı bilemedim, çok korktum," dedim titreyen kısık sesimle.

Kunt "Bir kusur yok ortada, tabii ki beni arayacaktın," dedi sert ifadesinin ardında kapıya elini yaslayarak. Ardından bakışları içeri çevrildi. "Nerede?"

"Burada," diye fısıldadım geri çekilirken geçmesi için, Kunt içeri girdiğinde odanın ışıkları açık olduğundan yüzündeki uykusuz ifadeyi de görebilmiştim. Saçları nemliydi ve si-

yah bir eşofmanla alelacele giyilmiş gibi duran bir tişört vardı üzerinde. İçeri girdiğinde sessiz hareketlerle kapıyı kapattı, sert bakışları Karaca'nın üzerindeydi.

Karaca ona verdiğim siyah askılı üst ve şort pijama takımlarının içinde, elleri duvara yaslı, gözleri açık, sanki bir şey arıyormuşçasına duvarlarda geziniyordu. Sanki ışıklar kapalıydı ve içerisi zifiri karanlıktı da o da bir yere takılıp düşmeden ilerlemeye çalışıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Kunt gözlerini onun üzerinden çekmeden fısıldar bir sesle.

"Neden fısıldadığımızı anlamadım," diye mırıldandım elimi saçlarımdan geçirirken. Kuruyan boğazım bana hiç yardımcı olmadığından sürekli yutkunuyordum ve cümleleri toparlamak zordu böyle bir durumda. Kunt'u aradığımda bana sessiz olmamı söylemişti.

"Uyanmaması lazım, kötü olur," dedi Kunt.

"Uyuyor mu?" Şaşkınca, şok bir ifadeyle gözlerimi Karaca'nın üzerine çevirdim. Aklıma gelen tek bir ihtimal vardı ve böyle bir şeyin eşini benzerini görmemiştim daha önce. "Karaca uyurgezer mi?"

Kunt ağır bir ifadeyle kafasını salladı. Bana bakmıyordu bile. "Işıkları kapat," dedi aynı kısık sesle, gözlerini etrafta gezdirirken sonuna kadar açılmış perdeleri ve yerdeki kırık sürahinin cam parçalarını fark etmişti. Yerimde donup kaldığımı anladığı an benim yerime bakınıp sonunda ışıkları kapattı. Oda karanlığa gömüldükten birkaç saniye sonra gözlerim karanlığa alışmıştı, üstelik ayışığı doğrudan camlardan içeri düşüyordu, böylelikle görmek kolaylaşıyordu.

Kunt temkinli adımlar attı Karaca'ya doğru. Bir adım, iki adım, üç adım... Tam karşısına dikildiğinde durmuştu, aralarında belki bir karış anca mesafe vardı. Karaca duvara yaslanmış elleriyle ilerliyordu ki durdu, bir şey onu durdurmuştu. Yutkunarak izledim ellerini duvardan çekişini, sanki artık tutunmasına gerek yoktu. Görebiliyor muydu? Nasıl göremiyordu? Bütün bunları hatırlayacak mıydı sabah? Karaca da Kunt'un önüne dikildiğinde gözleri tam karşıya, göğsüne

bakıyordu; beni korkutan şey suratındaki ifadesizlikti. Bomboştu. Bomboş bakıyordu. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Kendimi bir korku filminde gibi hissediyordum, tek fark birazdan yönetmen *"Kestik!"* diye bağırmayacaktı ve Karaca rolü kesip normale dönmeyecekti.

Karaca'nın alnı Kunt'un göğsüne düştüğünde elimi ağzıma kapattım bir ses çıkarmamak için çünkü ya çığlık atacak ya da şaşkınlık nidası koparacaktım. Karaca'nın gözleri kapandığı an sanki güç bedeninden çekildi ama tam yere yığılacağı sırada Kunt onu yakalamış ve kollarını sırtıyla bacaklarının altından geçirerek kucağına almıştı. Kunt bana döndüğünde yüzündeki savunmasızlığı gördüm. Ne çok şey görmüştüm ben bu gece? Hiçbirini görmemem gerekiyordu muhtemelen ve daha sonra Kunt'tan bunu dinleyeceğime emindim.

"Yukarı mı götüreceksin?" diye sordum kısık sesle.

"Olmaz, uyanınca kızar," dedi Kunt yatağa yönelirken. Dizini yatağa yaslayarak Karaca'nın bilinçsizce kollarında yatan bedenini yatağa bıraktığında, kız anında kollarını da bacaklarını da kendine çekerek küçücük olmuştu yatakta. Kunt yatağa, hemen dibine oturduğunda diğer köşede ayakta, kollarımı göğsümde birleştirmiş dehşet içinde bir suratla dikiliyordum.

"Her gece oluyor mu bu?"

"Bazen."

"Ne zaman bazen?"

"Yalnız uyuyunca," dedi Kunt başını kaldırıp *ne bu sorular* bakışını atarken. Sırtını yatak başlığına dayadığında gözleri, Karaca'nın saçlarının kapattığı yüzüne çevrilmişti ki eliyle yüzündeki saçları çekti.

"Bu geceden haberi olmayacak Karaca'nın, geldiğimden ya da uyurgezerliğinden," dedi ardından. "Perdeleri düzelt, cam kırıklarını da toplarız şimdi. Sabah odadan çıkınca temizlik görevlilerini çağırırsın."

"Ne demek haberi olmayacak? Hatırlamayacak mı kendisi zaten?"

"Hatırlamıyor," dedi Kunt. "Benim yanımda kalmak istemiyor ama yalnız da uyumaması lazım. Öğrenirse sana zarar verebileceğini düşünüp başka bir çözüm yolu bulmaya çalışabilir. Öğrenmesin." Başını kaldırdığında yüzünü gördüm, ayışığı yüzüne vuruyordu. "İstanbul'a dönene kadar seninle kalsın."

"Kunt... Tabii, tamam, tamam yani öğrenmesin ama... Bu ciddi bir sorun gibi durmuyor mu? Ben anlamadım... Bir ses geldi gözlerimi açtım, baktım ayağa kalkmış. Su içmeye kalktığını sandım ama oda ayışığı sayesinde basbayağı aydınlık olduğu hâlde göremediğini fark ettim. Sehpayı devirince su sürahisi devrilip kırıldı. Yardım edeyim dedim, kalktım ama beni duymuyordu bile, perdeleri sökmeye çalıştı, perdeler kapalı değildi ki zaten! Sonra duvarlara tutunup ilerlemeye başladığında şok oldum, gözleri açıktı ama... Ama... Ama Kunt bu nasıl olur?"

"Bilinen işe yarar bir tedavisi yok uyurgezerliğin, bir de bunu ona anlatırsan iyice karmakarışık olur kafası. Zaten karışık," dedi Kunt.

"Ama sen yalnız uyuyunca oluyor dedin. Yalnız uyumadı ki? Ben vardım yanında?"

Bakışlarını kaçırdı Kunt. "Yalnız uyuyunca oluyor işte," diye tekrar etti yeniden sanki söylememiş gibi önceden ama cevap vermemişti ki aslında benim soruma. "Biraz daha kalayım, tekrar kalkmayacağından emin olunca giderim."

"Sen uyanık mıydın?" diye sordum yatağın yanındaki tek kişilik koltuğun kol kısmına yaslanırken. "Bu saatte aradım ama hemen açtın telefonu. Saçların da ıslak, duş almışsın."

"Uyuyamadım, sıcak burası fenalık basıyor adamı," dedi Kunt bakışlarını kaçırırken. Eli hâlâ Karaca'nın düz kesim saçlarının arasındaydı. Aslında sıcak değildi burası, yani sıcaksa pencereyi aralayabilirdi çünkü yüksekte olduğumuzdan esiyordu.

İstemsizce tebessüm ettim başımı eğerken. "Onu seviyorsun." Sözcükler istemsizce dökülmüştü dudaklarımdan. Ka-

famı kaldırdığımda göz göze geldik. "Bir gün ona anlatacak mısın?"

Kunt ilk söylediğimi duymazdan gelerek soruma "Neyi Beren?" diye sordu sert bir sesle. "Anlatılacak bir şey yok. O bir gün hiç gelmeyecek."

"Gelir Kunt," dedim yutkunarak. "Hiç gelmez sandığın her gün, elbet bir gün gelir." Gözlerimi dışarıya, şehrin bu saatte bile hâlâ canlı olan manzarasına çevirdim. "Nişanı neden attığımı biliyorsun."

"Saçma sapan şeyler uyduruyorsun kendince. Kendi kendine iş yapıyorsun."

"Ben gördüğüme inanırım Kunt, inandığım şeyi de yaparım."

"Sen hiçbir şey görmedin Beren."

"Gözler çok şey anlatır," dedim boğazımı temizleyerek. "Ve sen gözlerini onun üzerinden hiç ayırmadın. Başını kaldırıp da sana bakmak istemeyeceği şeyler yapma ona. Çok gururlu biri."

"Biliyorum," dedi Kunt, başını eğip Karaca'nın ayışığının üzerine vurduğu yüzüne çevirmişti gözlerini. Sabahlığımı üzerime geçirip terasın kapılarını açtım ve arkamdan kapattıktan sonra koltuğa attım kendimi, biraz temiz ve serin hava alsam atlatacaktım bu gecenin şokunu üzerimden.

Bir süre sonra içeri geçtiğimde Kunt gitmişti, Karaca'nın üzeri örtülmüştü ve başı yastığın üzerindeyken mışıl mışıl uyuyordu. Sabaha hiçbir şey hatırlamayacaktı.

Ve bence onun sorunu yalnız uyumak falan değildi.

5

GÜNEŞİN GÖZYAŞLARI

Beren demişti ki, *"Ben böyle görünce şak diye anlayayım istiyorum âşık olduğumu, manyak olayım, elektrik çarpmış gibi olsun böyle..."*

Derler ki, anlarsın. *Onu gördüğünde, başına nasıl bir bela aldığını anlarsın.* Nasıl da sızıyordu tatlı his sınırlarından içeri, nasıl zehirliyordu göğüs kafesini, bozuyordu kalp ritmini; nasıl da engel olamıyordun ama? Nasıl teslim oluyordun, dik durmaya çalışıyordun? Kamburun büküyordu belini çünkü yükün ağırdı, dizlerinin üzerine bile çökertebilirdi bu his seni.

İstemiyorum.

"Olur mu hiç öyle şey?" demişti annem ben dizlerinde ağlarken. *"Sen ne yürekler yakacaksın kızım, takılıp kalınır mı elin oğluna? Nasıl da döküyorsun bak yaşlarını boncuk boncuk. Kızarım vallahi Karaca!"*

"Anne bana bunu neden yaptılar?"

Cesur yürek bir kez sevince, kırılırsa; paramparça ettikleri kalbi değil, cesareti oluyordu.

Rauf'u evin bahçesindeki barakaya kapatmalarının üzerinden yaklaşık iki saat geçmişti, üst kattaki odalardan birinin balkonunda üzerimi değiştirmiş oturuyordum. Üzerimde bir kot şort ve siyah, baskılı kısa kollu tişört vardı ki sıcaktan bu hâlde bile patlamak üzereydim. Rauf aşağıda bayıldıktan sonra adamlar onu götürmüşlerdi, Beren beni eve yönlendirmişti ve bahçedeki kalabalık da böylece dağılmıştı. Valizimin eve çıkarıldığını öğrendiğim gibi üzerimdekilerden kurtulmak

için bir odaya geçmiştim. Sıcak suyun altında biraz kalıp giyinmiş ve ıslak saçlarla odanın geniş balkonundaki salıncağa oturmuş gökyüzünü seyrediyordum.

Bazen insanın durması gerekiyordu. Özellikle de aynı hafta kaçırılıp satılmaya ve yakılmaya çalışıldıktan sonra kışın ortasında buz gibi denize atlaması ve üstüne ülke değiştirip kandırılarak tehdit edilmesinden sonra... Bilmediğim bazı şeyler vardı ve eşelersem her şeyin sona ermesinden korkuyordum, eve dönmek ve dört duvar arasında düşüncelerle yalnız kalmak istemiyordum. Yaşadığımız her olay bana güç veriyordu çünkü her gün abime ve gerçeklere daha da yaklaştığımı hissediyordum.

Bir süre sonra sessizlikten sıkıldığımda odadan çıktım ve merdivenlere yöneldim. Aşağıdan tıkırtılar geliyordu. Karanlık koridorda ışığı yanan tek yer mutfaktı, aralık kapıyı hafifçe ittirerek içeri girdiğimde Efes bir soda açmış içiyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum su sürahisine uzanıp raftan bir bardak alırken. Efes gözlerini ayırmadan cep telefonundan bir şeyler okuyordu ve kulağında kablosuz kulaklıklar vardı.

"Gittim kaç sayfa Arapça küfür ezberledim amına koyayım. Ağzını bir açsın o lavuk direkt dalıyorum bundan sonra..."

"Arapça konuşursa direkt dal, boşuna ezberlemene gerek yok, başka bir dilde konuşuyorsa kesin küfrediyordur," dedim, parmak bastığım nokta teorik olarak doğruydu. Tezgâha yaslanmış, yudum yudum içiyordum suyumu. *Soğuk su yok mu ya? Sidik gibi bu...*

"Bunu niye iki saat önce söylemedin?" Efes ellerini beline koydu, kaşlarını çatmıştı ve isyankâr bir ifade vardı yüzünde.

"Nereden bilebilirdim ki?" Buzdolabını açtığımda içinin dolu olduğunu gördüm, buzlukta küp küp buzların olduğu bir çekmece vardı üstelik. Bir küpü alıp bardağımın içine attıktan sonra kapaklarını kapatıp geri çekildim. "Diğerleri nerede?"

"Erhan gitti, İstanbul'a dönecek. Bero uyudu galiba. Polat dışarıda, Kunt da barakada."

"Barakada?" Bardağı kenara bıraktım. "Rauf'la mı?"

Kafasını salladı Efes. "Bir yarım saat oldu herhalde herif kendine geleli. Bahçede amel defteri kapandı gerçi ben yarın sabaha anca açar gözünü diyordum ama açtı pezevenk. Kötüler ölmüyor gerçekten, çok üzgünüm bu konuda. Neyse biz de acıtarak yaşatırız." Göz kırptı.

"Elise nerede?" diye sordum merakla. O kadını bayıldıktan sonra görmemiştim, içeri taşıdıklarını biliyordum sadece.

"O konuyu Erhan halledecek, kadın evine gitti," dedi Efes gözlerini kaçırırken. "Darp raporu al dedik, yok ben eve döneyim diyor. Piç kurusu nasıl korkuttuysa kadını? Neyse, otel dışında da evi varmış."

"Ben barakaya bakacağım bir," dedim yutkunarak kapıya ilerlerken.

"Karaca."

Omzumun üzerinden dönüp Efes'e baktığımda, temkinli gözlerle yüzümü süzüyordu. İşaret parmağını kaldırıp kendi yanağını işaret ettiğinde, "Acıyor mu?" diye sordu.

İstemsizce tebessüm ettim o ân. "Acımıyor, sağ ol." Kafasını salladı başını eğerek, çok tatlı bir hareketti. Yanağımın kızarıklığı sabaha anca geçerdi sanırım, serin suyun altında biraz toparlanmıştı rengi.

Dışarı çıktığımda bahçedeki adamların bakışlarını üzerimde hissettim önce, ardından hepsi işleriyle ilgilenmeye devam ettiler. Barakanın kapısını tıklatarak kapı koluna uzanıp indirdim ve kendime çektim kapıyı; içerisi karanlık değildi ama boştu. Ortada bir sandalye, tavandan sarkan bir lamba ve köşede duvara yaslı bir masa vardı. Rauf elleri ve ayakları bağlı bir hâlde sandalyede oturuyordu, sol gözü tamamen mosmordu. Hayatımda bu kadar mor bir şey görmüş müydüm, şüpheliydim. Burnu da kırılmıştı sanırım. Çenesi de yerinde görünmüyordu. Bu adamı akrabalarının, arkadaşlarının karşısına çıkarsalar tanımazlardı galiba.

Kunt duvar kenarındaki masaya yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmişti. Üzerinde lacivert bir tişört vardı, akşam eksi ikinci kattaki salona giderken giyindiği siyah gömlek değil. Kapıyı açtığım an sert bakışlarını Rauf'un üzerinden bana çevirmiş ama rengini değiştirmemişti. Kaşındaki ufak yara pıhtılaşmıştı, onun dışında görünür bir yarası yoktu.

"Ooo," dedi Rauf yutkunarak. "Sahte nişanlın da gelmiş," diye devam edip Kunt'a bir bakış attı. "Ulan şu kıza dokunduğumuzda bile böyle yüzümüz dağılıyorsa, gerçekten âşık olduğunda falan evlenmek istediğin kıza bulaşana ne yaparsın acaba?"

Rauf'un bilmesine şaşırdığım saniyeler içerisinde beynimle şimşekler çakarken asansöre geri dönmüştüm anılar içinde... Kunt, Rauf'u odaya çekmek için Elise'in verdiğini söylediği sahte belgelerden bahsettikten sonra tartışmıştık ve Rauf elbette bunları da duymuştu. *Ulan şu kıza dokunduğumuzda bile böyle tepki veriyorsan, gerçekten âşık olduğunda evlenmek istediğin kızın saçının telini koparana ne yaparsın acaba?* Rauf'un ağzından çıkan bir cümlenin benim canıma dokunabilmesi inanılmazdı ama dokunmuştu işte. Belki de o çekmecedeki mutlu sevgili pozundan, Melisa'nın anlattıklarından, Kunt'un geçiştirişinden dolayı... Alara'yı.

"Kes sesini," dedi Kunt bıçak gibi bir sesle.

"Ne yapacaksın?" diye sordum bakışlarımı yüzüne kaydırarak.

"İstanbul'a gelecek, bizimle," dedi Kunt, altın hareleri karşısındaki duvara bakıyordu. Benimle konuşmuyor gibiydi. "Şartlarımızı iyice kafasına soktuktan sonra organizatörlüğe devam edecek ama maşamız olacak."

Rauf öksürdü, canının yandığı belliydi ama bu buradaki hiç kimsenin umurunda değildi. "Uslu duracağım," dedi çatallı bir sesle. *"Söz veriyorum."*

"Küfretti," dedim sahte bir şaşkınlıkla elimi kaldırarak.

"Ne?"

Rauf'un yüzü şokla aydınlanırken Kunt sinirlerine hâkim olmaya çalışır bir ifadeyle Rauf'u yakalarından yakaladığında

neredeyse adamı bağlı olduğu sandalyeyle birlikte kaldırıp bir köşeye fırlatacaktı. "Akıllanmadın mı lan sen daha?!"

"Küfretmedim! Söz veriyorum dedim!"

"Yoo, ettin," dedim kollarımı göğsümde birleştirerek.

"Vallah billah etmedim!"

Kunt adamı kaldırdığı gibi sertçe bıraktığında Rauf sandalyeyle birlikte yanlamasına, omzunun üzerine düştü. Dudaklarımın kenarına yerleşmekte ısrarcı tebessümüme engel olarak seslice nefes verdim, Rauf'un acıyla "Lan!" diye bağrışı bende yaprak kımıldatmamıştı. "Etmedim diyorum niye inanmıyorsun itoğlu it!"

Kunt şokla adamı çekip sandalyesini tekrar dik konuma getirdiğinde boğazına yapışmıştı. "Bak hâlâ küfrediyor! Yerin doldurulamaz mı sanıyorsun lan sen kendini?! Çok mu önemlisin amına koyayım?!"

"Sen bu agresif tavırlarla buradan sağ çıkamazsın yalnız," dedim gayet sakin bir ifadeyle, Rauf'a.

"Arkandaki or... Kadın yalan söylüyor!" dedi Rauf, ilk defa haksızlığa uğramışa benziyordu ve bu çaresizlik onu delirtmişti. "Ben küfür falan etmedim diyorum sana! O kadar anlaşma sağladık?! Avucunun içindeyim?! Şimdi niye taşak geçeyim?"

"Kes lan! Kes! Senin lafına mı inanacağım?" Kunt, Rauf'un yakalarını öfkeyle bıraktığında sandalye geriye doğru kaykılırken bu sefer Rauf büyük bir denge çabasıyla düşmekten kurtulabilmişti. Kahkaha atan bakışlarım Rauf'la karşılaştığında yüzümde hiçbir ifade yoktu aslında, içime içime gülüyordum ama Kunt adımlarını barakanın dışına yönlendirdiğinde tamamen değişti duygu durumum.

Peşinden kapıyı açıp çıktığımda ikinci kez çarptı demir kapı. "Kızdın mı?" diye sordum şaşkınca, sesimi duyduğu an bahçenin ortasında durmuştu. "Yani ben..."

"Kızmadım, sen küfretti dediysen etmiştir, sorgulayacak değilim," dedi Kunt omzunun üzerinden baktığında. "Sadece yorgunum. Duş alıp uyuyacağım. Daha fazla çekemem bu iti bu gece."

Ufak oyunumu anlayıp bana kızdığını düşünmüştüm ama oyunu anladığı ya da kızdığı yoktu, sadece yorgundu. Zaten ne kadar yorgunsa odaklanamıyordu bile çünkü yüzüme bakmamıştı akşamdan beri. Kunt eve girip kadrajdan çıktığında ışıkları açık salonun tekli koltuğunda oturdum bir süre, saat gece yarısını geçiyordu. Kimin nerede uyuduğunu bilmiyordum ama duş aldığım, valizimin olduğu odaya girdiğimde içerisi boştu.

Ev çok da büyük değildi ve tahmin ettiğim üzere Beren'le Efes ayrı odalarda uyuyorlardı, Kunt da buralarda bir yerlerde olmalıydı. Her ne kadar yorgun olduğunu söylemiş olsa da konuşmamız gerektiğini biliyordum ve kaşının üstündeki yarayı bahane ederek onunla konuşabileceğimi umuyordum. Bu yüzden alt kata inip mutfağın olduğu koridorda gördüğüm ecza dolabına ilerledim ve ihtiyacım olabilecek birkaç şeyi kollarımın arasına sıkıştırdım.

Birkaç dakika sonra ben merdivenlerden çıkarken biri de banyodan çıkıyordu. Kollarımdakilerle son basamakta kaldığımda kapıyı kapatan Kunt omzunun üzerinden dönüp bana baktı. Saçlarından ve çıplak göğsünden belindeki havluya damlalar akıyordu, elinde de muhtemelen saçlarını kurulamak için kullandığı başka bir havlu vardı. "Konuşmadan için rahat etmeyecek değil mi?" diye sordu kollarımdaki malzemelere bir bakış atarken anlamış olmalıydı.

Kafamı salladım. Efes, mağazada giyindiklerime bakıp "*Yazık adama,*" derken bunu mu kastediyordu? Şimdi bana mı yazıktı? *Yazık bana.*

Aybars Abi burada olsa "*Ay bir de bayıl istersen Karaca,*" derdi. Bazen anlık duyguları dışarı yansıtamayan nevalelerden olmak çok işime yarıyordu ve ben bunun ekmeğini sonsuza dek yiyecektim.

"Tamam," dedi Kunt banyonun karşısındaki, benim kaldığım odanın hemen yanındaki odanın kapısını açarken. "Sen odaya geç, ben giyinip geliyorum."

Kafamı salladım yeniden. Ardından göğsüme bastırdığım malzemeleri düşürmemeye çalışarak odadan içeri girdim ve

kapıyı kapattıktan sonra sırtımı arkasına yasladım. Ben bu kadar mantıksız bir insan değildim. Adam, çoğu kişi ilişkimizin sahte olduğunu bilmiyor diye Rauf'tan aşağıda öyle bir hesap sormuştu ki yanağım için, bir ân kendimi onunla gerçek bir ilişkinin içinde düşünmeye başlamıştım ve bu da karışmış aklımı tek bir şeye yönlendirmişti; bir his, parmak uçlarından saç diplerine kadar hissettiğin, seni mutlu eden bir şey. En absürt anlarda sana en yapılmayacak işleri yaptıran bir şey.

Bir... Şey.

Bir şey oluyor.

Boğazımı temizleyerek içeri geçtiğimde doğruca balkona ilerledim, salıncağın yanında bir koltuk vardı tek kişilik. Kenardaki masanın üzerine malzemeleri bıraktıktan sonra salıncağa oturduğumda bacaklarımı kendime çekip bağdaş kurdum ve geriye doğru yaslandım, her ne kadar buranın dilini bilsem de kendi ülkeme dönmek istiyordum. Tatil için gelmiş olsak kesinlikle tüm bunların keyfini sürerdim ama işler başkaydı ve ben gergindim.

Kapı tıklatıldığında "Gelebilirsin," diye seslendim, Kunt içeri girdi. Üzerinde açık kahverenginde kolsuz bir tişört ve siyah dizlerine kadar gelen bir şort vardı. Koltuğa oturdu, hemen çaprazımdaydı. Yüzünde sabahtan beri hiçbir ifade olmayışı ve bana bakmıyor oluşu beni daha da geriyordu. Yorgun olduğunu anlıyordum. Belki de uyumak istiyordu. Kesinlikle uyumak istiyordu. Söylediğine göre iki gündür uyumamıştı ve bu üçüncü geceydi. Koridorda karşısına çıktığıma pişman olmuştum, odaya geçip beklememi söylediğinde ona uyumasını ve sabah konuşabileceğimizi söylemeliydim.

Şimdi ikimiz de konuşmuyorduk. Ne yapacaktık? İlk kim sessizliği bozacak oyunu mu oynuyorduk?

Yutkunarak derin bir nefes alırken cesaretimi toplayıp salıncaktan indim ve "Kaşının üzerindeki yara kötü görünmüyor, dikişlik değil," dedim, bunu zaten biliyor olmalıydı. Tek kişilik koltukta geriye doğru yaslanmış, bir dirseğini koltuğun kolluğuna yaslamış, beni Izliyordu artık. "Ama kapatalım yine de."

Bir şey söylemedi. *Konuşsana be adam!* Zaten duş aldığı için temizlemeye gerek yoktu, yalnızca bandaj yapıştıracaktım. Bandaj rulosunu kutusundan çıkartıp uygun bir boyutta kestiğimde, bandajı kâğıdından ayırmadan önce ona döndüm; göz göze geldik. Bakışlarımı kaçırarak koltuğun kenarına dizkapağımı yasladım o ân, kâğıdı bandajın yapışkanından ayırdım ve yaraya uzandım. Küçük, beyaz bir bandaj, kaşının hemen üzerindeydi şimdi. Yüzünde hiçbir şeyi değiştirmemişti. Efes bandajların estetik olmadığıyla ilgili yanılıyordu...

Kunt başını geriye doğru yasladığında altın harelerini yüzümde hissettim. "Sor hadi."

"Neyi?"

"Ne varsa kafanda."

Kafamda çok şey vardı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ilk dilime geleni özgür bıraktım. "Yani, planı anlatırken bile aslında planı anlatmıyorsunuz," dedim omuz silkerek, hâlâ koltuğun kenarındaydım. Geri çekilmek yerine yasladığım dizimi altıma alarak oraya oturdum. "Ben neden senin Rauf'a kurduğun tuzağı, plan işlerken kendi kendime çözmek zorundayım?"

"Asansörden çıktıktan sonra dinlendiğimizi sana söyleyecektim ama dikkatim dağıldı," dedi basitçe, yüzünde öyle sade bir ifade vardı ki dürüstlüğünü sorgulayamıyordunuz. En çok, başını arkaya attığında konuşurken ya da yutkunurken o uzun boynunun ortasına konuçlanmış âdemelmasının hareket edişinden nefret ediyordum. "Alışveriş merkezinden geldiğinde Beren anlattı dedin, ben de baştan almadım."

Pekâlâ. Bu doğruydu. Ama Beren her şeyi anlatmamıştı, yalnızca ben öyle sanmıştım. "Beren her şeyi anlatmamıştı. Ayaküstü bir sohbet sırasında akşamın bir plandan ibaret olduğunu söyledi sadece."

"Elise, Rauf'un babasının asıl vasiyetini sakladığını söyledi. Tır kazasının olduğu gün avukatla birlikteymiş, arabanın içinden çıkmış. Neden sakladığına dair bir fikrin var mı?"

Kaşlarım havalandı, yoktu. Kafamı iki yana salladım.

"Tüm kibirli katiller, işledikleri kusursuz cinayetlerin ardında, doğruyu çıkarmak için çırpınan herkesin aklıyla dalga geçmek ve ne kadar zeki olduklarını göstermek için bir ipucu bırakırlar. Bana kalırsa babasının başucuna yüksük otunu koyan da Rauf'tu, tıpkı son vasiyeti saklayan da Rauf olduğu gibi. Elise'den belgeyi istedim, bana otelin eksi üçüncü katındaki ofisinde olduğunu söyledi. Ofise tek başına girebilse bile kasanın şifresini bilmiyordu ama -muş gibi yapmak, her zaman öfkeli bir akılsız için işe yarar bir yöntemdir."

"Yani Elise sabah otelden çıkarken bir adamla sana belgeyi ver*miş gibi* yaptı, kendi de zaten ülkeyi terk ediyordu. Asansörde lafı geçince Rauf şüphelenmedi bile, yaptığına emindi," dedim hayran bir şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırırken.

"O kadar emindi ki kasayı kontrol etmek aklının ucundan bile geçmedi," diye devam etti Kunt lafına. "Aynı saatlerde akşamki maça gideceğimizi onayladı Beren. Yani akşam biz alt kata indiğimizde, sabah belgeyle içeri girdiğim kamera kayıtlarında görünen oda boş olacaktı. Rauf da sazan gibi atladı. Bütün adamları bizim de içinde olduğumuz mekânı korurken odaya gönderdiği adamlarla da birlikte, kendi ofisinin güvenlik çemberi ister istemez zayıflamıştı."

"Efes'le Polat nasıl açtılar peki kasayı?"

"Kapıdan değil de... Bacadan girdiler diyelim," dedi Kunt keyifli bir ifadeyle. "Özel bir lazer silahıyla kasanın bir köşesini kestiler. Bu sırada güvenlik şirketine sinyal gitti ama Rauf bilgi alamadı çünkü maç bitene kadar salonun telefon sinyallerini engelleyen manyetik alanı devre dışı olmayacaktı. Bu bizim de işimize yaramazdı. Elise'in, Rauf'u dinleyip seni kandırması beklemediğimiz bir ters köşeydi ama sonuna kadar anlaşmamızı itiraf etmeyişi yine de bize geceyi kazandıran şey oldu. Rauf öfkeden yanlış kararlar alırken -manyetik alanı devre dışı bırakmak gibi- bizimkilerin içeride dönen tezgâhtan haberi oldu ve kata gelen elektrik gücünü kestiler. Bu sayede herkes kaçabildi. Baskın olacağı haberi herkesi dışarı çıkartabilmek ve o karmaşayı yaratabilmek için söylenmesi gereken bir yalandı."

"Rauf bu sırada öğrenmedi mi güvenlik şirketine gelen sinyalden kasanın açıldığını?"

"Öğrendi ama her şey için çok geçti," dedi Kunt derin bir nefes alarak yorgun gözlerini yüzümde gezdirdi. "Çünkü yalnızca beş dakika sonra it gibi bağlanmış bir hâlde arabanın bagajındaydı."

"Elise'e kanmasaydım ne olacaktı?"

"Elise'in gerçekten ülkeden çıkmış olması gerekiyordu, orada olmamalıydı. Efesler belgeyi aldıktan sonra oteli terk edeceklerdi, biz de seninle maç sonuna doğru tuvaletlerin olduğu koridordaki merdivenlerden çıkacaktık ve bu evde buluşacaktık diğerleriyle de. Manyetik alan maç sonunda devre dışı kaldığında Rauf öğrenirdi yine ama çoktan kafeslemiş olacağımızdan onu, yine geç kalmış olurdu." Koltukta biraz aşağı kaydığında, kolunun çıplak bacağıma değdiğini hissettim. Ayışığı yeterince aydınlatıyordu karanlık balkonu. "Sen?" diye sordu. "Elise'e kandığın için kötü mü hissediyorsun?"

"Hayır," dedim tereddütsüz ama oldukça kısık bir sesle. Ellerim önümdeydi ve parmaklarımla oynuyordum. "Şiddetin tiyatrosu olmaz, ihtimali harekete geçmek için yeterlidir."

Hafifçe tebessüm etti bakışlarını aşağı çevirirken. Elini saçlarından geçirdiğinde şampuan kokusu burnuma kadar gelmişti.

"Yarın dönüyor muyuz?" diye sordum merakla.

"Çok meraklısın dönmeye," dedi, sesindeki nötr ton beni arada bırakan şeydi. "Dönelim mi?"

"Dönelim, yapacak bir işimiz kalmadıysa. Kedilerimi özledim, doğar doğmaz yalnız kaldılar..."

Gülerek başını kaldırdı. "Ayşen Hanım iyi bakıyor onlara, merak etme."

"Konuştun mu?" İşte bu beni şaşırtmıştı. *Neden şaşırıyorsun ki? Adamın evini çekip çeviren kadın yardımcı o. Tabii ki soracak!*

"Konuştum."

"Daha kusuyorlar mıymış?"

Gülerek "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi. "Ama yürümeye başlamışlar."

"Yaa!" Bir ânda ayaklandığımda aslında kime kızgın olduğumu bile bilmiyordum ama kızmıştım işte.

"Ne oldu?"

"Sen de çocuğunun ilk emekleyişini, yürüyüşünü göremesen kızmaz mıydın?" diye sordum ellerim belimde. "Videoya falan alsaymış bari Ayşen Abla! Tüh bak keşke söyleseydim ya..." Elimi birbirine çarptığımda bir *şak* sesi balkonda yankılandı.

Kunt küçük bir kahkaha attı. Elini cebine soktuğunu gördüğümde "Ne yapıyorsun?" diye sordum, cep telefonunu çıkarmıştı. Kilidi açıldığında bir süre ekranda gezinip bana uzattı. "Nasıl yani?" diye sordum ağzım bir karış açık, parlayan gözlerle telefona bakarken. Elime aldığımda, bir yere oturma ihtiyacıyla yine onun oturduğu koltuğun kenarına yerleşmiştim.

Videoyu başlattım, önce kış bahçesinin bir köşesi göründü. Mama ve su kapları vardı yerde. Telefonu tutan kişi bayağı bir sallıyordu. Kadraja süt beyazı minik girdiğinde telefonun kenarı yere yaslanmıştı. "Ah bu minik var ya bu minik, sürekli düşüyor sepetten! Atlamayı bilmiyor Kunt Bey," dedi Ayşen Abla endişeli bir sesle, kahkaha attım. Ayşen Abla kafası yere değecek kadar eğilmişti minik beyaz kediyle aynı ânda kadraja girebilmek için. "Çözdüm ben. En afacanı bu karbeyaz olan. Nerede bir delik var oraya giriyor... Sabah bir geldim, kafasını şöminenin demirlerine sokmuş, kurtaracağım diye canım çıktı! Ambulansı arıyordum vallahi, yüreğim ağzıma geldi! Allahtan şömine yanmıyordu... Ama bir de kafası simsiyah kül olmasın mı? Tuttum elimle, silene kadar vik vik bağırdı haylaz!"

İki dakika otuz iki saniyelik videoyu kahkahalarla izledim. Ayşen Abla dört yavruyu da tek tek anlatmıştı. Karbeyaz olandan sonra simsiyah olana geçmiş, çok ürkek olduğunu söylemişti. Benekli olan annesi Tosbik gibi, paso uyuyordu. Sarı olanın ağzı ise sürekli memedeydi. Ayşen Abla videoyu

"Burada durum böyle Kunt Bey'im, gözünüz arkada kalmasın. Ben her şeyleriyle ilgileniyorum bu yavrucakların," diyerek bitirdiğinde kayıt başa döndü.

Video bittiğinde kahkahalarım da son bulmuştu ve ben durulmuştum birden. Telefonu Kunt'a uzattım, göz göze gelmiştik. "Ee," dedi keyifli ifadesi solarken kaşlarını çatarak. "Ne bu surat şimdi?"

"Hiç, öyle," dedim elimi saçlarımdan geçirerek. Birden daha da uzun oldukları hissiyatıyla elimi saçlarımın içinden geçirmeye çalıştığımda boşlukla karşılaştım; doğru ya, saçlarım kısaydı artık. Önden bir tutamı tutup uçlarına baktığımda Kunt'un bakışlarını da üzerimde hissediyordum.

Uzandı, iki parmağıyla başımı yana ittirdikten sonra saç tutamlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Kızarmış yanağıma bakıyordu. "Bu nasıl oldu?"

"Doğruları duymak ağır geldi diyelim barakadaki pisliğe," diye mırıldandım gözlerimi koltuğun kumaşından çekmeden.

Kunt aldığı nefesi burnundan verirken ben ciğerlerimle oksijen temasının kesildiğini hissediyordum. Ne zamandan beri verdiği tepkilere tepki veriyordum?

"Şeytan diyor ki git o kadına kalkan elini kes."

"Kesemezsin," dedim bakışlarımı yüzüne çevirirken. "O bizim maşamız olacak. Yani, henüz kesemezsin." Altın hareler sonunda gözlerime değmişti. "Hem uslu durmak zorunda artık, hayatını bitirecek belgeler elimizde."

"Sen bunları düşünme bir süre," dedi çatık kaşlarla. Elinde olsa Rauf'u şimdi öldürürmüş gibi konuşuyordu. "İstanbul'a dönünce arkadaşlarınla falan buluş, kedilerinle ilgilen. Ben bir gelişme olursa haber vereceğim."

"Rauf'a abimi sormayacak mısın?"

"Abinin maçlara çıktığı dönem Rauf organizatör değilmiş," dedi seslice nefes vererek. "Yani bir şey bildiğini düşünmüyorum. Zaten nişanın sahte olduğunu biliyorken bir de herifin eline apaçık bütün bunların abinle ilgili olduğu bilgisini veremem, temkinli olmak zorundayız."

"Masada iki Alman kadın vardı hatırlıyorsan, küt saçlı olanla yan yana oturdum Elise'i fark etmeden önce. Karam'ı tanıyıp tanımadığını sorduğumda kimin sorduğunu bilmek istedi. Cevabı soran kişiye göre değişecekti, Karam'ın arkasından konuşanları susturuyorlarmış. Birkaç ay önce bir komployа kurban gittiğini duyduğundan bahsetti, 30 Eylül gecesi oynanan maçı biliyormuş. Abimin sektörde fanatik taraftarları varmış sanırım, ölümü şüphe çekerse seslerini çıkaracak ve etki edecek kadar büyük adamlar. Belki de sektörü yok edebilecek kişiler. Sonra garip bir şey söyledi, en büyük destekçisinin babası olduğunu ama bizim babamız olacak adam Karaköy'de bir fırın işletiyor. Ben de böyle bir şeyin mümkün olmadığını çünkü kimsenin Karam'ın kimliğini bilmediğini söyledim, dolayısıyla babası kim bunu da bilemezlerdi. Belki de o hayalet antrenörden bahsediyordu kadın, bilmiyorum... Manevi baba olabileceğini falan söyledi. Sonra Karam'ın ölümünün senin piyasadaki değerini artıracağını... Bu inkâr edilemez bir gerçekmiş. Senin bu maçlara katılman sektörün elli yılda yakalayamadığı ivmeyi yakalamasını sağlar ve piyasayı canlandırırmış ki bu da en çok, sektörün başındaki adamın işine yarar, değil mi?"

Kunt'un çatık kaşlarının altında binbir okunamaz duyguyu geçirdiği ela gözleri, bir saniye olsun kapanmadan benim yüzümde geziniyordu. "Ne düşünüyorsun bu konu hakkında?"

"Benim aklıma gelen senin de aklına gelmiyor mu?" diye sordum yutkunurken. "Ya biri abimi, senin bu sektöre katılman için öldürdüyse? Rakip olduğunuz maçta zehirlemesi mantıklı olurdu çünkü bir şekilde yük senin üzerine kalırdı ve araştırmaya başlardın. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Ve araştırmak için sektöre girmen gerektiği apaçık ortada. Belki biliyorlardır bile. Her şeyi biliyorlardır, benim kim olduğum hariç... Planladıkları gibi girdin işte sektöre, bak. Zorla da olsa, tamamlamamış olsan da maçı, birkaç saat önce ringde dövüşüyordun. Bir iki saatte 9 milyon bahis oynanan adamın yerine adın yazıldığında, dakikalar içerisinde 42,6 milyon oldu bu miktar.

Yarattığın etkinin farkında mısın? Bu adamların sana ihtiyacı var. Rauf'un bile ne kadar ileri gidebildiğini gördük, tepedeki adamların neler yapabileceğini düşün..."

"Uyusak mı?"

"Ne demek uyusak mı?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Nasıl uyusak mı? Biz mi uyusak?"

Kunt gözkapaklarını ovuştururken sessizce güldü. "Uyuyalım artık. Bir bitmedi bugün..."

"Sen benim söylediklerimi dinlemedin mi?" diye sordum kollarımı göğsümde birleştirerek. Onun oturduğu koltuğun kolçağında oturduğum için ondan yüksekteydim.

"Dinledim," dedi ellerini çekerken başını geri yaslayıp. Gözlerini yüzüme çevirmişti yorgun bir ifadeyle. "Mantıklı bir teori, ihtimal yüzdesi yüksek ama biz zaten bunu yapanı arıyoruz, gerçeğin peşindeyiz. Er ya da geç çıkacak ortaya."

Bakışlarımı kaçırırken seslice nefes vermiştim, haklıydı. Oturduğumuz yerden teori üretmek yalnızca bir şık daha eklerdi asıl soruya; bizim cevabı bulmamız gerekiyordu. Hem bu ihtimali ben düşündüysem, Kunt'un çok önceden aklına gelmiş olmalıydı. Bunu İstanbul'daki evine geldiğim ilk gün, Fuat Hoca ve Efes'le konuşurlarken de duymuştum; olayın tamamen onunla ilgili olma ihtimali vardı.

Bu ihtimal göğsümün ortasındaki yabani otları büyütüyor, besliyordu. Eğer abimi, Kunt Vidar Karyeli ismi için öldürdülerse, sırf ortadan kaldırabildikleri için kaldırdılarsa... Bir ihtimalin açabildiği yara, nasıl iyileşebilirdi bilmiyordum ben.

"Kötüler ölmezmiş, öyle dedi Efes, hani bir laf var ya kötüye bir şey olmaz diye..." diye mırıldandım altdudağımı ısırırken gergince. "Ama iyilerin ölmesi de kalanlara haksızlık değil mi?"

Başımı çevirdiğim an gözlerimiz buluştu. "İyiler ölmez," dedi, ağzından çıkan her söze koşulsuz inanıyor olduğumu o ân fark etmiştim. "Öldürülür. Kalanlar da bu gerçekle yaşamayacaklarını düşündükleri için çıktıkları yolda ellerini kirletirler."

"Sen kirlettin mi?" diye sordum pat diye.

"Ben o yolu, geride kalanların önüne serdim."

Yani evet miydi hayır mıydı? Cevabı evet olsaydı bile, Rauf Massouh'la gördüğüm gibi, *kirlenme* anlamının sözlük anlamını yitirdiğini düşünürdüm yine de. Kimsesiz kaldığında onu evlat edinip büyüten adamı zehirleyerek öldüren, mirasını tek başına üzerine alan, karısını İsviçre'de bir deli hastanesine kapatan, müstakbel eşini döven ve tehdit eden, ağzından küfrün eksik olmadığı aşağılık bir adam ölümü hak etmiyor muydu? Kimbilir kimlerin hayatını mahvetmişti şimdiye dek... Abimin ölümünden sonra, ölüm fikri o kadar da korkunç gelmiyordu artık. Sanırım bunu o yatta çeneme silahın namlusunu dayadığımda ispatlamıştım.

Kunt, abime giden yolu benim önüme sermişti. Belki de bundan bahsediyordu. Yardım ediyordu. Ve ben bu yolda onu yargılayacak kişi değildim, onunla birlikte yargılanacak kişiydim.

"Haklısın, bugün fazla uzun sürdü," dedim koltuğun kolçağından kalkarken. "İyi geceler sana... Ben biraz hamakta sallanacağım. Sonra uyurum."

"Uyursun?" Kunt'un kaşları havalandı. "Bak bundan pek de emin değilim işte."

"Uyurum," dedim kollarımı göğsümde birleştirmiş, karşısında dikiliyordum. "Beren'in yanına giderim." *Gitmem. Kızı rahatsız mı edeceğim bir de gece gece? Uyumam, olur biter... Dönersek yarın uçakta uyurum. Tertemiz iş olur.* Şimdilik.

"Karaca," dedi Kunt gözlerini kapatarak derin bir nefes alırken ardından gözkapakları aralandı ve yüzüme baktı. "Dün gece kalktın."

"Ne?" Çenem düşmek üzereydi.

"Kalkmışsın, perdeleri kapatmaya çalışmışsın, çekiştirmişsin falan... Beren korkmuş, beni aradı." Alnını ovuşturdu. "Dün gece belli değildi Dubai'de ne kadar kalacağımız, endişelenme istedim o yüzden Beren'i de sana söylememesi için tembihledim ama madem yarın dönüyoruz... Söylüyorum, bil diye."

"Sen ne yaptın?" Dudaklarım aralık, kaşlarım çatıktı. *Demek o yüzden kokun yataktaydı.*

"Sen bayılınca..." dedi gözlerini kaçırarak. "Yatağa taşıdım. Bu kadar."

Bir elimi belime koyarak diğeriyle yüzümü ovuştururken utanç boynumdan yukarı tırmanıyordu yine, kulaklarım ısınmıştı. "Ben gerçekten... Bilmiyorum neden. Neden oluyor yine? Anlamıyorum..."

"Ben biliyorum galiba," dediğinde elimi yüzümden çektim ve gözlerimi gözlerine kilitledim. "Küçükken de kalkıp abinin yanına gidermişsin ya, anlatmıştın," dedi gözlerini kaçırarak. Gözlerini kaçırmasından nefret ediyordum. "Bana da benim sana abini hatırlattığımı söylemiştin. Göle düştüğün gece karanlık korkun tetiklendi, zaten o geceden sonra da yalnız uyuyamaz oldun."

Kulağımın altındaki bandajın üzerinde hissettiğim sızı gerçek değildi ama yutkunma ihtiyacı yaratıyordu. "İstanbul'a döner dönmez nöroloji bölümünden randevu alacağım. Bilinen kesin bir tedavisi yok ama yine de buna bir son vermek zorundayım," dedim saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken. "Bunca işin arasında seni rahatsız ediyorum. Yanlış anlayabilirsin ki çok haklısın yanlış anlamakta. Zaten..." ... *seni öpmeye de çalıştım ben.* "Ama endişelenme, ben kendi başımın çaresine bakarım. Kesinlikle halledeceğim..."

Lafımı "Beni rahatsız etmiyorsun," diye kestiğinde yorgun gözlerini yüzümde gezdiriyordu. Gözlerimi kırpıştırarak suratına baktığımda yalnızca uykusunun olduğunu ve çok konuşarak başını ağrıttığımı anlamıştım. "Seninle uyumak... Kokulu yastıkla uyumak gibi."

Kokulu yastık kısmına gülmek istesem de *beni rahatsız etmiyorsun* cümlesinde takılı kaldım. "Ben öylece... Uyuyamam seninle."

"Öyle mi?" Bir ânda ayağa kalktığında dibime girmek için bir adım atmasına bile gerek yoktu çünkü zaten ben önünde dikiliyordum. "Benimle uyuyamazsın ama beni öpebilirsin öyle mi?"

"Kusura bakma ama o hatayı ilk yapan sensin," dedim çenemi kaldırarak yüzüne bakarken.

Meydan okuyan gözlerim onunkilerdeyken, onun bakışları benim dudaklarıma kaymıştı o ân. Bir ân gözlerini kaçırarak dudaklarını ıslatıp yeniden gözlerime baktı. "Lisanslı boksör olduğum için ellerim silah sayılıyor, damarıma basılsa da bir hata yapmamak için çabalıyorum," dedi iki parmağı arasına çenemi aldığında. Şimdi bir nefes kadar yakındı bana. Yaklaştı. Yaklaştı. *Yaklaştı...* Gözkapaklarımın ne zaman kapandığını anlayamadım ama altdudağım onunkilerin esiri altına girdiğinde ağzımın, kaçırdığım son nefesle aralandığını biliyordum. Uzun sürmedi ama işkencesi yavaştı, günlerin ardından beni yine öpüyordu. Bana engel olalı çok olmamıştı ama şimdi kendisi yapıyordu. İşin karanlık tarafı da şuydu ki vaktim olsa, ben onu engelleyemezdim.

"Ama bu bir hata değil," diye devam etti ayrılan dudaklarımızın ardından kesik de olsa nefes alabildiğimde. Gözkapaklarım aralanmıştı ama yüzü karşımda değildi, bir elini boynuma yaslamış kulağımın altındaki bandajı başparmağıyla okşarken dudakları kulağıma yakındı. "Ve gerçekten sevgilim olsaydın," dedi parmakları boynumda kayarken, tişörtümün içinde kalmış kolyenin zincirini çekip tişörtün önüne bıraktığında ucundaki yüzük de birlikte gelmişti. "Ne sorduğumda bu yüzük benim diyebilirdin, ne de boynunda taşıyabilirdin. Çünkü bu demir parçası, gönül bağından başka bir anlam taşıyor olamaz. Aynı ânda iki yüzük takıyor olabilirsin," dedi diğer eli sağ elimdeki alyansı çevirirken. "Ama bir sınavda bile aynı soru için iki farklı şıkkı işaretleyemezsin." Bir elini boynumdan, diğerini de alyansımın üzerinden çektiğinde boş hissetmiştim; yeniden karşıma konumlandırdı yüzünü, göz gözeydik. "Yani benimle öylece uyuyacaksan, boş ver uyuma... İyi geceler Karaca."

Kunt yanımdan geçip balkondan çıkarken tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp yutkunabilmek oldu.

Bütün gece dönüp durdum odada, balkonda oturdum, salıncakta sallandım... Zaman zaman uykuya dalar gibi olsam da derin değildi, zaten yalnızca birkaç saat sonra gün aymıştı. Yüzümü birkaç kere soğuk suyla yıkamıştım, kızarıklık tamamen gitmişti artık ama uyumadığım için gözlerim şişti. Saat dokuz gibi aalt kata indiğimde tanımadığım, orta yaşlı bir kadın bahçedeki masayı hazırlıyordu ve Beren de yanında telefonla konuşuyordu. "Günaydın," dedim kısık sesimle.

"Ben sana sonra döneceğim," dedi Beren keyifli bir sesle telefonu kapatırken otuz iki diş sırıtıyordu. "Karaca! Günaydın."

"Güzel bir şey oldu galiba," dedim bir tebessüm dudaklarıma sarılırken. Onun enerjisi bana da geçmeye başlamıştı ve bu ihtiyacım olan bir şeydi çünkü bütün gece kendime eziyet etmiştim.

"Oldu oldu!" dedi parmak uçlarında zıplarken. "Diberay Anneanne'den iyi haber aldık! Uyanmış!"

Bu çok iyi bir haberdi. Üst üste gelen kötü günlerin ardından aylardır komada olan bir kadının uyanması bugünü daha şimdiden kurtarmıştı. Kahvaltıda biletlerin alındığıyla ilgili konuştu Beren, Kunt ben inmeden önce uyanmış olmalıydı ki anneannesinin uyandığından haberi vardı. Sessiz geçen bir kahvaltı faslının ardından valizler arabalara taşındığında havaalanı yolunu tuttuk. Rauf'un sabah erkenden barakadan çıkarıldığını ve daha sonra İstanbul'a gitmek üzere birkaç adamla bırakıldığını arabada geçen kısa bir sohbetin ardından öğrenmiştim.

Uçakta koltuğuma oturduğumda sanki bu anı bekliyormuşçasına uyumuştum. Sonunda döndüğümüz için iyi hissediyordum ama dün geceden sonra ne kadar iyi hissedebilirdim, işte bu biraz tartışmalı bir konuydu. Üstelik sabahtan beri konuşmamıştık bile, sadece Dilberay Hanım'ın konusu geçmişti. Sanırım herkes yorgundu.

Saatler sonra pilot, inişe geçtiğimiz duyurusunu yaparken uyandığımda önümde küçük karton bir bardakta kahve vardı. Doğrulup etrafa baktığımda Kunt'un kapüşonlusunun

altına geçirdiği beyzbol şapkası ve gözlüğüyle Beren'in yanında oturduğunu gördüm. Benim yanımda Efes vardı ve telefonunu yan çevirmiş, bir oyun oynuyordu. Kahveye uzanıp bir yudum aldığımda hâlâ sıcak olduğunu fark ettim, hostes önümdeki masayı kapamamı rica etmişti. Kahvenin sade değil de sütlü olmasına içimden sevinirken devasa havaalanı pistine inişimizi izledim camdan.

Dakikalar sonra havaalanı çıkış kapısına ilerlerken Beren'in elinde tablet ve kolunda kabanı vardı. Benim beynim, sabaha karşı iflas ettiği için İstanbul'un ne kadar soğuk olduğunu unutup Dubai'nin havasına göre giyinmiştim; üzerimde dizleri yırtık boru paça bir kot ve ince bir tişört vardı. "Eyvah," dedi Beren bıkkın bir ifadeyle başını kaldırırken, koridorda durmuştuk. "Muhabirler duymuş, kapıya doluşmuşlar," diye devam etti seslice nefes vererek.

"Hadi be! Nereden duymuşlar ki?" diye sordu Efes.

Ben yalnızca kollarımı göğsümde birleştirmiş, zemini izliyordum ama kulağım onlardaydı. Zaten Kunt'un güneş gözlüklerinden hiçbir şey görünmüyordu. Havaalanı içinde bile niye gözlük takıyordu ki? Şapkası ve kafasına geçirdiği kapüşonu sayesinde tanınmıyordu. *Tanımaz mıydın gerçekten Karaca?* Yani tanırdım herhalde... Ben tanırdım ama etraftakilerin tanımasını güç kılıyordu.

"Bu fotoğraflar ne zaman çekildi?" diye sordu Beren şaşkınlıkla tabletini bize çevirirken. Sonunda başımı kaldırdığımda herkesle birlikte ekrana baktım. Bir değil, birden fazla çekilmiş fotoğraf karesi vardı ekranda ve hepsi profesyonel kamerayla çekildiğinden kabak gibi ortadaydık. Sahilde elma şekeri yerken Kunt geldiğinde, arkamızda olduğunu söylediği paparazzinin yakaladığı anlardı.

Kunt'a baktım ama o nereye bakıyordu bilmiyordum. "Dün sabah," dedi Kunt. "Çıkalım mı artık? Sıktı burası."

"Ha, haberin vardı yani?" diye sordu Beren. "Ee, söyleseydin bugün çıkmadan önce kaldırtırdık. Kimbilir ne saçmaladılar yine... Neyse yolda okurum, olmadı ajansla iletişime geçeriz..."

Efes telefonunu çıkartıp bir numarayı ararken öne geçtiğinde Beren de koşar adımlarla ona yetişti, Kunt'la arkada kalan ben olmuştum. Bakışlarımı yeniden yere çevirerek kollarımı göğsümde birleştirmiş *yorgunum* ifademle yürümeye devam ettim. Birkaç saniye sonra omuzlarıma bir ceket bırakıldığında, tanıdık koku da ciğerlerimi istila etmişti. Adımlarım durdu, ama kapıya yaklaştığımızdan dışarıdaki kalabalık coşmuştu ve havaalanı güvenliği bile harekete geçmişti.

Başımı kaldırdığımda Kunt'un bir iki adım ileride olduğunu gördüm ama durduğumu fark ettiğinde dönüp yanıma geldi ve karşıma geçti. Bu sefer güneş gözlüğünü de çıkarmıştı, sonunda altın harelerini görebildiğimde ise siyah bir film çekildi gözlerimin önüne. Güneş gözlüğünü de bana takmıştı. Çıkartıp yüzüne baktım çatık kaşlarla. "Ne yapıyorsun ya?"

"Flaşlar gözünü alır," dedi elimden alıp yeniden takarken. Ardından elimi tuttu ve çıkışa yönlendirdi. "Gel, şu kapıdakileri bir atlatalım da..."

Bir fotoğraf karesi için birbirlerinin üzerine çıkmaya çalıştıklarını düşünmüştüm insanların. Beren önümüzden geçerken havaalanının güvenliğiyle birlikte Efes ve Polat da uzatılan mikrofonlara engel olmaya çalışıyordu siyah minibüse giden yolda. Kunt elimi bırakmıştı ama kolunu omzuma dolamış ve beni kendine çekmişti, eğer bunu yapmasa yolun ortasında durup şok geçirirdim muhtemelen.

"Kunt Vidar Bey, nisandaki maç için Roman Vladimir'in çoktan ülkede olduğunu biliyoruz. Bu konu hakkındaki düşünceleriniz nelerdir efendim? Rakibinizle herhangi bir temasa geçtiniz mi?"

"Efendim 9 Nisan'daki büyük maç için ne söyleyebilirsiniz?"

"Evlilik düşünüyor musunuz efendim?"

"Zıkkımın kökü ya, bir rahat verin be," diye söylendi Efes siyah minibüsün arkasına binerken, en son binen o olmuştu. Polat şoförün yanına, öne geçmişti. Siyah minibüs havaalanını terk ederken gözlüğü çıkartıp Kunt'a uzattım, alıp kapüşonlusunun kenarına astı. Ardından beyzbol şapkasını

çıkartıp kapüşonlusunu indirdikten sonra eliyle saçlarını karıştırdı. Ceketi vermeyi düşünmüyordum çünkü üşüyordum, hatta çıkarmak yerine kollarımı içine geçirdim ve geriye doğru yaslandım.

Beren "İyi bari, kötü bir şey dememişler," diye mırıldandı gülerek kucağındaki tablette haberin tamamını okumayı bitirdikten sonra. Ardından tableti bana uzattı. Neden gülmüştü? "Bakmak ister misin?"

Tableti alırken istemsizce gözlerim Kunt'a çevrilmişti. Geriye doğru yaslanmış, başını geriye doğru atmış, gözlerini dinlendiriyordu.

Haberin başında dört fotoğraflık bir kolaj vardı; birinde ben ağlıyordum, en azından öyle görünüyordum çünkü güneşe baktığım için gözlerim yaşarmıştı yani gerçekten ağlamıyordum; diğerinde elma şekeri yiyordum, diğerinde Kunt geliyordu ve önüme geçiyordu ki yine açı kurbanı olduğumuzdan pozisyon hiç de masum değildi, dördüncü fotoğrafta da Kunt beni omzuna atıp sahilden çıkıyordu ve ben aslında öfkeli ve bağırıyor olsam da kahkaha atıyormuş gibi çıkmıştım.

Haberin yazarı elbette asıl olanları bilmediğinden fotoğraflara şöyle bir kılıf uydurmuştu: *Ben üzgünmüşüm, kaldığımız otelin karşısındaki sahilde ağlıyormuşum, sonra Kunt gelip gönlümü almış.* Omzuna atıp otele götürdüğü kısım da zaten mutlu son olarak yazılmıştı. Aslında da... Böyle olmuştu, değil mi? Ben evimi özlediğimi söylediğim an otele dönmeyi teklif etmiş ve beni kucaklamıştı, aklımı dağıtmıştı. Tıpkı asansörde gerildiğinde benim onun aklını dağıtmam gibi.

Beren'i evine bıraktık, Efes de inmişti. Siyah minibüs eve ulaştığında valizler içeri taşındı, herkes üzerini değiştirdikten sonra hastanede buluşmak üzere sözleşmişti ama benim bu plandaki yerim neresiydi bilmiyordum çünkü ortada Beren ve Kunt nişanlıyken komaya giren ve aylar sonra uyanan, anlatılana göre hiç de pamuk gibi olmayan bir anneanne vardı.

Eve girdiğim an mutfaktan çıkan Ayşen Abla'yla karşılaştım, içerden nefis kokular geliyordu yine. Kısaca sarıldıktan sonra ayrıldığımızda Kunt odasına çıkmıştı bile. Minik adım-

larla merdivenlerden çıktıktan sonra üzerimdeki ceketi çıkardım ve kapısını tıklatarak içeri girdim. "Ceketini getirdim, sağ ol."

"Şuraya bir yere bırakabilirsin," dedi tekli koltuğun ve bir sehpanın olduğu köşeyi işaret ederken. Ne zaman üzerini değiştirmişti bilmiyordum ama eşofmanlardan kurtulmuştu. Boğazlı siyah bir kazağın altına siyah pantolon giyinmişti, askıdaki uzun kabanını üzerine geçirirken "Hastaneye mi?" diye sordum.

"Sen gelmiyor musun?" Yakalarını düzeltirken hafif çatılmış kaşlarının yüzümde gezindiğini fark ettim. Kaşının kenarındaki bandaj yerli yerinde duruyordu.

"Ben... Ben de mi geleyim?" Yutkundum. "Yani... Kadının yüreğine inmesin sonra..."

"Gel," dedi Kunt. "İçeri girmesen de gel. Sonra kalkınca bugün gelmediğini duyarsa burnundan getirir."

"Korktum şimdi, geleyim o zaman. Üzerimi değiştireceğim beş dakika bekle," diye mırıldandım odadan çıkarken. Bir yandan da gergince yüzük parmağımdaki alyansı çeviriyordum. Yüzük takıp *"Biz nişanlıyız,"* demek kolaydı insanlara ama iş akrabalara geldiğinde bu işin ne boyutlara ulaşabileceği konusunda bir fikrim yoktu.

Çam yeşili boğazlı kazağımı, bacaklarımı saran yüksek bel siyah pantolonumu ve uzun siyah kabanımı giyindim. Kedicikler üst katta değildi, muhtemelen kış bahçesindeydiler ama şimdi onları görürsem ayrılamayacağımı biliyordum ve Kunt'u bekletmek istemiyordum. Telefonumu cebime atıp evden uzun askılı çantamla birlikte çıktığımda garajdan çıkarılan araba yine *Audi R8*'di. Kunt telefonuna kaşları çatık, sert bir ifadeyle bakarken önünde Polat konuşuyordu ama dikkati onda değil telefonundaydı. Sonunda Polat yanından ayrıldığında arabaya yaklaşmıştım. "Neye bakıyorsun?" diye sordum ama ben gelince telefonunu kapatıp cebine atmıştı.

"Şu haberi okuyordum," dedi geçiştirir bir tavırla. "Hazırsan gidelim."

Hastaneye giden yolda trafik vardı. Saat dört civarıydı. "Ben odaya girmeyeyim," dedim sonunda sessizliğe dayanamayarak. Gerçi benim kafamın içi hiç de sessiz değildi, kendimi kaynanasıyla tanışacak gelin gibi hissediyordum çünkü. "Geleyim ama odaya girmeyeyim. Zaten kadın da bayılır. Efes dedi ki Dilberay Anneanne Beren'i görür ayılır, Karaca'yı görür yine bayılır. Ben girmeyeyim."

"Bir sakin ol," dedi Kunt alayla dudakları kıvrılırken. Bir ânda elini bacağımın üzerinde hissettiğimde şaşkınlıkla eline baktım. "Bacağını titretiyorsun sabahtan beri."

Elini geri çektiğinde bile benim gözlerim birkaç saniye önce avucunun sıcaklığını bıraktığı bacağımdaydı. "Ne diyeceksin anneannene? Beren'le kadına oynadığınız oyun bir yana, ha bu benim parmağımdaki alyans bir yana!" Parmağımı kaldırmış yüzüğü işaret ediyordum bir yandan da.

"Beren'le sen istediğin için evleniyordum, âşık oldum nişanı attım derim," dedi başparmağını altdudağına sürterken. Bakışlarını camdan dışarı doğru çevirmiş akıp giden yolu izliyordu. Ardından bana baktı ve yüzümdeki dehşet ifadesini gördü. "Şaka yapıyorum."

Sessizce önüme döndüm. O bugün her ne söylerse söylesin, ben nasıl olsa içeri girmeyecektim. Telefonumun kilidini açıp WhatsApp mesajlarımı kontrol ettim. Öktem; Aybars Abi ve Esved buluşmuştu. Bana önce Dubai'de çekilen fotoğrafların haberinin linkini atmış, buluştukları kafenin adresini vermiş, döndüğümü bildiğini söylemişti. Büyük bir gazetede çalıştığından elbette biliyordu, yaklaşık bir buçuk saat önce havaalanının önünde çıkan karmaşa internete düşmüş olmalıydı.

Kunt, deniz kenarındaki hastanenin otoparkına arabayı park ettiğinde birlikte indik. Nereye gittiğini biliyorcasına danışmayı geçtiğinde asansöre yönelecek gibi oldu ve ardından "Zaten iki üst kat," dedi merdivenlere doğru yolunu değiştirirken. Sorgulamadan yanında çıktım basamakları. Uzun bir koridoru aştıktan sonra hastanenin diğer tarafına geçmiştik ve koca bir camın olduğu koridorun önünde birkaç kişi bekliyordu. Beren, Efes ve Melisa'yı hemen tanıdım ama yanla-

rındaki küt siyah saçlı kızı ve arkası dönük, Kunt kadar uzun, mavi takım elbiseli kumral adamı tanımıyordum.

"Karaca!" diye seslendi Melisa sevinçle koridorun diğer ucundan üzerime koşar adımlarla gelirken. Ben yarı yolda durduğumda Kunt ilerlemeye devam etmişti. Melisa'nın kolları beni sımsıkı sararken "Selam," dedim bir tebessümle.

"Kızım nerelerdeydin sen ya? Ooo tabii Dubai'ler falan gezip tozmuşsunuzdur, bayağı aklına gelmemişimdir," dedi Melisa geri çekilirken koluma girerek.

"Rahat bırak kızı sıkboğaz etme," dedi Efes, Melisa'yı kolundan tuttuğu gibi kolunun altına çekerek.

"Abi bırak ya, ben Dubai masalları dinlemek istiyorum! Gerçi asıl masalı dönüp dönüp okuduğum şu mis gibi haber anlatıyor ama neyse..." Melisa'nın ters bakışları Kunt'a döndü o ân. "Kimbilir ne yaptın da ağlattın kızı, sonra geldin gönlünü aldın..."

"Çocuktan al haberi," diye homurdandı Efes, Melisa'nın saçlarını eliyle dağıtırken. "Kızım bir sussana!"

Siyah küt saçlı kız gözlerini kırpıştırarak Efes'i izliyordu, Melisa'nın arkadaşı olabileceğini düşünmüştüm o ân. İleride arkası dönük telefon konuşması yapan uzun boylu, takım elbiseli adam yanımıza yürümeye başladığında "Durum ne?" diye sordu Kunt.

Beren "Yaklaşık iki saat önce normal odaya almışlar," dedi yan taraftaki odayı işaret ederek. "Şu ân girebiliriz, uyanık sanırım. Az önce doktor çıktı. Ben çok gerildiğimden içeri girmedik, seni bekledik."

"Merhaba," dedi uzun boylu adam, bakışlarımı Beren'den çektiğimde adama çevirmiştim ve doğrudan bana bakıyor, hatta elini uzatıyordu. Ortam bir ânda sessizleşti. "Ali Baran ben, Kunt'un abisiyim."

Ali Baran Karyeli. Zaten anlamamak mümkün değildi. Hemen yanımdaki Kunt'a baktım, yüzünde hiçbir ifade yoktu ve abisinin bana uzatılan eline bakıyordu. Ali Baran'ın parmağında yüzük olan sol elini tutup hafifçe salladım. *Evli.* "Merhaba, Karaca ben."

"Biliyorum, tanıştığıma memnun oldum," dedi telefonunu

ceketinin cebine koyarken. Sakalı vardı ve tıpkı Kunt gibi ela gözlüydü ama onun gözleri daha koyu bir kahve tonuydu, yine de kemik yüzlerinden ve bakışlarının sertliğinden kardeş oldukları belli oluyordu. "Sonunda tanışabildik demeliydim aslında, malum, kardeşimiz nişanlanıyor, kimse haber vermiyor."

"Beren siz içeri geçin, biz geliyoruz," dedi Kunt o ân. Ortamın gerildiğini hissetmiştim. Ali Baran, arkada dönen hiçbir şey hakkında bilgi sahibi değildi ve olmayacaktı ki Kunt şimdiye dek abisine haber vermemişti. Ayşen Abla mutfaktayken Kunt'un abisinden bahsettiğinde anlamıştım aralarının soğuk olduğunu. İkisinin ayrı evlere çıkarak asıl aile evinden ayrıldıklarından bahsetmişti çünkü.

İlerideki kapı aralandığında Efes, Beren, Melisa ve küt siyah saçlı kız içeri geçti. Kapı aralığından sevinçli sesleri sızmıştı ama kapı kapandığında koridor ölüm sessizliğiydi.

"Hayrola?" diye sordu Kunt kollarını göğsünde birleştirerek, başını hafifçe geriye doğru atmıştı abisine bakarken. "Kadının kalp krizi geçirdiği gece toplantını iptal edip *Seattle*'dan bir uçağa binemedin, aylarca eşinle bilmem kaçıncı balayına çıkarken burayı ziyaret edecek vakit ayıramadın ajandanda ki kadının yaşayıp yaşamayacağı bile belli değildi o zaman, durumu kritikti... Şimdi uyanır uyanmaz damlıyorsun?"

Benim sanki burada olmamam gerekiyor. Öktem'in adresini attığı kafeye gitmeliydim belki de.

"Anneannem*iz*," diye düzeltti Ali Baran, telefonu çalıyordu ama ekrana kısa bir bakış attıktan sonra kapatmıştı. "Şirketin çok zorlu dönemlerden geçtiğini biliyorsun Kunt. Kaldı ki anneannem yoğun bakımda yatıyordu sadece, gözlerini açabiliyor bile değildi. Gelmem neyi değiştirecekti? Her hafta doktoruyla konuştum, gelişmelerden haberdar oldum, açtı gözünü, atladım geldim bak."

Kunt'un kaçırdığı gözlerinden alaylı bir gülüş geçti. "Boş versene," dedi umursamaz bir tavırla. Bu lafı bir kez daha duymuştum ve o zaman da bana yöneltilmişti. Ali Baran'ın telefonu yeniden çalmaya başladığında "Aç, aç," dedi Kunt dudaklarını ıslatarak seslice nefes verirken.

"Önemli," dedi Ali Baran, sert bakışlarını kardeşinin yüzünde gezdiriyordu.

"Tamam, aç. Bir şey demedim. Konuş hadi," dedi Kunt başıyla koridorun sonunu işaret ederek. Biz geldiğimizde de Ali Baran o köşede telefonla konuşuyordu.

"Kusura bakma," dedi Ali Baran bana bakarak kesik bir tebessümle. ardından telefonu İngilizce cevaplayarak koridorun sonuna yürümeye başladı.

"Sen de içeri geç istersen." Kunt'a döndüm, başımla odayı işaret etmiştim. "Öktem mesaj attı şimdi, Aybars Abi ve Esved'le buluşmuşlar bir kafede. Ben de onların yanına gideceğim."

"Gideceksin?" Kaşlarını kaldırarak sordu. "Bekle, Polat alsın seni buradan." Telefonunu çıkardı.

"Saçmalama," dedim elimi elinin üzerine koyarak telefonunu indirirken. "Arkadaşlarımın yanına gidiyorum, taksiye binerim bir şey olmaz. Zaten kafe buraya yakın. Dönüşte de Öktem bırakır."

Telefonunu cebine bırakırken bakışları yüzümde gezindi, seslice nefes verdiğinde başını hafifçe yana eğmişti. "Ehliyetin var değil mi?"

"Var. Neden?"

"Bana kafenin adresini atıyorsun, bir saate geliyorum," dedi arabanın anahtarlarını kaldırıp avucuma bırakırken. "Dikkatli sür."

Ben fal taşı gibi açılmış gözlerimle yutkunarak yüzüne bakarken gülerek odanın kapısına ilerlediğinde, kapıyı açıp içeri girmeden önce bir kez daha bakmıştı. Dalga geçiyordu değil mi? Az önce bana aşağıdaki servetin anahtarını mı vermişti? Ben en son ne zaman araba kullanmıştım? Bir köşesini sürtsem ya da bir yere çarpsam mesela, hangi organımı satmam gerekirdi...

Yüzümü sıvazlayarak merdivenlerden indim ve otoparka yürüdüm geldiğimiz yoldan. Arabaya defalarca kez binmiş olsam da yabancı hissediyordum çünkü daha önce sürmemiştim, sadece yan koltukta seyahat etmiştim... Bana arabasını emanet etmesine inanamamakla beraber, bunu güvenliğim için

yaptığının pek tabii farkındaydım da. Bu yüzden otoparktan çıkmadan önce istediği gibi ona kafenin adresini mesaj attım.

Caddede biraz trafik vardı ama uygun bir park yeri bulduğum için sevinmiştim. Kafe çok da kalabalık değildi, aradığım üçlü arka bahçede oturuyordu. Aybars Abi'yle Esved tanışıyordu ama Öktem Esved'i tanımıyordu, o yüzden bu üçlü nasıl aynı masaya oturmuştu merak ediyordum doğrusu.

"Ooo, kız nerelerdeydin," diyerek keyifle ayaklandı Aybars Abi beni gördüğü gibi, sigarasını küllüğe bırakmıştı. Sandalyesini itip kollarını etrafıma sardı. "Kaçtın gittin geçen gün öyle, küstün sandım, yedim bitirdim kendimi..."

"Niye küseyim yahu?" dedim yorgun bir tebessümle geri çekilirken. Ardından bakışlarım masadaki diğer iki kişiyle buluştu. Aybars Abi turuncu bir eşofman takımı giyinmişti ve Esved'le Öktem yanında iki kara parça olarak karşılıklı oturmuşlardı.

"Ruh emiciler," diye homurdanarak yerine oturdu Aybars Abi, üçümüz de koyu renkler giyinmiştik.

"Selam... İkinize de." Öktem'in yanındaki sandalyeyi çekip Aybars Abi'nin karşısına oturdum. Otururken Esved'le göz göze geldiğimde, çikolata kahvesi gözlerinin yüzümden boynuma kaydığını hissetmiştim.

"Öktem'le konuşuyorduk, tesadüf o ya Esved de caddeden geçiyordu, aha yanımızdan," dedi Aybars Abi, caddeyi göstererek. Oturdukları masa caddenin köşesindeydi. "Biz de senden konuşuyorduk. Haberleri gördük." Telefonunu salladı muzipçe gülerek. "Niye ağladın kız? Kim ağlattı seni?"

Seslice nefes vererek geriye doğru yaslandım. "Gözüme güneş girince yaş geldi."

"Hadi hadi yeme bizi," dedi Aybars Abi. "Bak bakayım sen şu gözümün içine? Yirmi altı yıllık birikimim var benim, yer miyim bu numaraları? Manşetlere kadar çıkmışsınız kızım! Millet arkadaşlarının durumlarını *Instagram* hikâyelerinden paylaşımlarından takip eder, biz kupür kupür gazete haberi kovalıyoruz vallahi..."

"Gözleri hassas onun," diye araya girince Esved, bir ânda

üçümüzün de dikkati ona çevrilmişti. "Güneşe bakınca sulamıyor."

Hareketlerim donduğunda gözlerimin de gözlerinde asılı kaldığının farkında değildim. Böyle bir detayı nasıl hatırlıyordu? Öktem dudaklarını birbirine bastırarak kaşlarını kaldırdı o ân, bu bakışın anlamını biliyordum. Bu bakış *vay vay vay Karaca hanım, konuşacağız* demek anlamına geliyordu. O sırada garson geldiğinde herkesin önünde içecek ve atıştıracak bir şeyler olduğunu fark etmiştim, ben de kahve ve limonlu *cheesecake* sipariş ettim.

"Aman canım," dedi Aybars Abi geçiştirerek. "Ben yalan mı söyledi dedim... *Spill the tea* dedim... Dökül dedim, anlat dedim..."

Ellerimi masanın üzerinde birleştirdiğimde Esved'in gözleri sağ elimdeki alyansa kaymıştı. "Ufak bir geziydi, zaten iki güne döndük."

"Ne güzel ya, çat İstanbul çat Dubai," dedi Öktem seslice nefes vererek. O sırada garson kahvemi ve tatlımı getirmişti. "Valla benim de kaçasım geliyor dersten, işten ama boğazıma kadar cinayet haberine batmışım... Baş editör gün yüzü göstermiyor."

"Deme," dedi Aybars Abi yüzünü buruşturup sigarasından bir nefes çekerken. "Var mı ilginç haberler?"

"Ne ilginci Aybars Abiciğim ya, içim karardı içim. Aile içi şiddeti geç, adamın biri lise çağındaki kızı kendini assın diye halat alıp gözünün önüne koymuş. Kız da babasının beylik tabancasıyla kafasına sıkmış. Suçlu? Suçlu yok. Bu nasıl iş anasını satayım ya? Nasıl yeterince ilginç mi?" diye sordu Öktem. "İntihar değil cinayet bu! Bak bu kız intihar etmedi. Bu kızı babası intihara mecbur bıraktı, tetiği çeken aslında babasının kafasındaki sesiydi. Bu kızın adaletini kim sağlayacak şimdi? Biz bir haber yazarız, iki üç tag açılır Twitter'da ama birkaç aya unutulur her şey. Bak gencecik kız yok şimdi, ne oldu ne değişti? Hiçbir şey. Kimbilir kaç genç var aynı durumda olan, sesi duyulmayan... Adaletini siktiğimin dünyası."

"Öf be kızım, o nasıl iş öyle..." dedi Aybars Abi içi çekilirken. Benim de ağzımdaki kekin tadı kaçmıştı, geriye doğru

yaslanarak yüzümü sıvazladım. "Sen avukatsın, sen söyle," dedi ardından Esved'e dönerek. "Böyle davalarda süreç nasıl işliyor?"

"Savcı suçlamada bulunmadığı sürece bir şey olmuyor," dedi Esved, kahvesinden bir yudum alırken. O da zift gibi içiyordu. Üzerinde bisiklet yaka kahverengi bir kazak ve koyu kahve bir kaban vardı. "Bahsettiğin olayı duymuştum ama bu tarz olaylarda elle tutulur bir kanıt olmadığı sürece kimse ilgilenmiyor maalesef. Hele de intiharsa. Genelde *'Kendi mi sıkmış? Kendi sıkmış. Suçlu yok o zaman,'* gözüyle bakıyorlar."

"Sizin büroya çok cinayet davası geliyordur ama değil mi?" diye sordum kahve dolu kupamı avuçlarımın arasına alırken. "Hangi bürodasın sen?"

"Akyol," dedi Esved geriye doğru yaslanırken. "Şişli'de." *Pek de ak bir yol değil sanki o yol...* Demek Tasmas'ın avukatlarının olduğu büro orasıydı. "Bizim avukatların daha çok kişisel müşterileri var ilgilendikleri, zaten adamların sürekli işleri çıktığından ajandayı dolduruyorlar, o yüzden dışarıdan nadiren dava alıyoruz."

Bak Karaca, resmen itiraf ediyor işte! Ama bu, asıl dönen işi bildiği ve üstelik bir de yardım ettiği anlamına gelmezdi ki. Esved'in saklayacak bir şeyi yoktu, tereddütsüz, art niyet aramadan cevap veriyordu sorularıma... Halbuki ben hiç de iyi bir niyetle sormuyordum.

"Demek avukatsın," dedi Öktem. "Karaca'yla nereden tanışıyorsunuz? Hiç bahsetmemişti. Büyüksün ondan."

"Aynı lisede okuduk," dedi Esved, bakışlarını Öktem'in üzerinden bana çevirdiğinde bakışlarımız bir kez daha buluşmuştu. *Aynı lisede okuduk,* lafının altına kimbilir neler sığmıştı, sığabilmişti.

"Hıı," dedi Öktem kafasını sallayarak. Ardından bana döndü. "Ay ben sana şey diyecektim... Alevhan. Çocuğun mesajlarına bir geri mi dönsen? Evi bastı manyak!"

"Alevhan kim?" Soran Esved'di, kaşlarını çatmıştı.

"Ay şu hoş çocuk," dedi Aybars Abi el çırparak.

"Fakülteden arkadaşım," diye cevapladım Esved'i kısaca. Ardından Öktem'e döndüm. "Ben bir ara konuşacağım onunla."

"Niye bir derdiniz mi var?" diye sordu Esved, yanlış anlamış olmalıydı.

"Yok, Alevhan yakın arkadaşım... Ektim kaç haftadır çocuğu, haber de vermedim hiçbir şeyden. Haklı o da, kızmıştır."

"Senin şu kendin dışında herkesi haklı çıkarma huyun..." Esved gözlerini devirerek geriye doğru yaslandığında sesinde alay vardı ama dalga geçmek maksatlı söylemediğini biliyordum.

"Ne haklı çıkarması ya? Ne biçim ithamlar bunlar? İftira!" dedim başımı tehditkâr bir şekilde eğerek ama gülen gözlerle bakıyordum.

"Ay tamam durun be," dedi Aybars Abi limonlu *cheesecake*imden bir lokma ağzına atarken. Aslında bir lokma atmadığını, kekin yarısını yediğini yeni fark ediyordum. "Alevhan da ayı mı ev basıyor gelsin bir basayım ben asıl ona! Kızım siz aynı evde kalmıyor musunuz hem?"

"Yok," dedi Öktem garsondan bir çay daha isterken eliyle. Sigara yakmıştı. "Karaca taşındı, sattı beni. Sevgilisiyle yaşıyor bir süredir." Gözleriyle elimi işaret etti. "Nişanlısıyla, pardon."

Sağ elimi, sol elimin içine kaydırdım. Alyansıma gözünü değdirmeyen kalmamıştı bugün herhalde. Öktem bütün bunların bir oyun olduğunu biliyordu, Aybars Abi yalnızca şüphesini dile getirmişti, Esved ise hiçbir şey bilmiyordu. Esved'den daha habersiz olan kişi ise Alevhan'dı. İyi ki hayatımda daha fazla arkadaşım yoktu çünkü sayıları dördü geçince benim başım ağrımaya başlıyordu.

"Evleniyorsun yani, bayağı bayağı evleniyorsun," deli Esved inanamıyormuşçasına başını sallarken. Bir elini masanın üzerine yaslamış parmaklarını ritimle masaya vuruyordu.

"Daha çok gençsin kuzu, bence bir iki yıl bekleyin. Ne bileyim fakülteni bitir bir önce," dedi Aybars Abi. *Kuzu.*

"Bırak Aybars Abi ya evlensin, zaten ne kadar meraklıysa tek taş taşıyor boynunda. Ya bir insan duş alırken bile çıkarmaz mı kolyeyi?"

Öktem'in şaka maksatlı söylemleri beni oturduğum sandalyeye gömdüğünde Esved'le Aybars Abi'nin de kaskatı kesildiklerini hissetmiştim. Çattığım kaşlarım masaya dikilirken Aybars Abi içine çektiği sigara dumanıyla öksürmeye başlamış, Esved ise keskin bakışlarını gözlerime çevirmişti. Başımı kaldırsam biliyordum ki göz göze gelecektik.

"Ne oldu?" diye sordu Öktem bana doğru eğilip fısıldayarak. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Her ne kadar o ân Öktem'e anlık sinirlensem de biliyordum ki suçlu bendim, bu yüzden öfkem anlamsızdı. *Sonra anlatırım* anlamı taşıyan bir bakış atıp önüme döndüm. Öktem tuvalete gitmek için masadan kalktığında, Esved'in de masanın üzerindeki telefonu titreşmeye başlamıştı. "Bürodan arıyorlar, müsaadenizle," dedikten sonra kalktı ve masadan uzaklaştı.

"Karaca," dediğinde Aybars Abi o ân, ne söyleyeceğini anlamıştım. "Sen şu kazağının boğazını bir çeksene bakayım..."

"Neye bakacaksın Aybars Abi?" diye sordum kollarımı göğsümde birleştirerek geriye doğru yaslandığımda. "Sana ne oluyor?"

"Kızım başlatma şimdi sana ne oluyor falan! Ne olursa olsun sen bana emanetsin," dedi masaya eğilerek. "Nişanlandın, sevgilin var eyvallah da, bu oğlanın verdiği yüzüğü niye takıyorsun sen? Bu kadar da milletin gözünün önünde bir de! Tek taş yahu tek taş!" Onaylamaz bir ifadeyle bakıyordu. "Gözünün içi parladı adamın ben geçen sefer takıyor dediğimde! Ulan saymadım kaç kere yanımda baktı boynuna sanki kumaşın altını görebilirmiş gibi!"

"Düşündüğün gibi bir şey değil," dedim kaşlarımı çatarak. "Yanlış anlıyorsun."

"Ben istediğim kadar yanlış anlayayım, istediğin kadar anlatma, kapalı kutusun biliyoruz ama sevgilin? O yanlış anlarsa ne olacak?"

"O zaman anlatırım!" dedim kısık ama her kelimenin üzerinde durduğum bir tonla.

"Ne olursa olsun," dedi Aybars Abi. "Sen Esved'e âşıktın lisede. Şimdi ol ya da olma, sizin bir geçmişiniz var. Kunt'un

eski sevgilisi çıksa, ona evlenme teklifi etmiş olsa Kunt geçmişte, kadın da yüzüğü zincire takıp boynuna assa ve hâlâ taşıyor olsa sen nasıl hissederdin?"

O kadar ağır ama derin nefesler alıyordum ki göğüs kafesim çökmüştü sanki. "Ne alaka ya?!"

"Alaka malaka, aynı şey mi aynı şey," dedi ekşi bir suratla. "Saçma sapan iş yapma Karaca!"

"Aybars Abi ya!"

"Sus kız!" dedi çirkinleşerek, agresif bir tavırla. "Haksızsın, haksız! Sus otur!"

Cık'layarak geriye doğru yaslandığımda kollarımı göğsümde birleştirmiş, gözlerimi kaçırmıştım ve sabırla derin bir nefes almıştım. Bazen hiçbir şey anlatmadığım insanlar böyle karşıma dikilip benden hesap sorduğunda öfkeleniyordum ama eninde sonunda yatışıyordum çünkü nihayetinde onlar bir şey bilmiyorlardı. *Ama kastettikleri şey doğru.* Doğruydu. Esved bana bu yüzüğü verirken tam da anlamını kastetmişti. Kunt da haklıydı. Herkes haklıydı. Ben zaten haklı olmaktan da yorulmuştum, biraz da başkaları haklı olsundu. Ben kafamdaki fırtına dindiğinde yolumu bulurdum. *Pusulam, annem.*

Ama annem uzakta.

Hangi yol eve gidiyor?

Öktem lavabodan geldiğine elinde telefonu vardı ve ters bakışlar atıyordu etrafa. "Üff," dedi sandalyesine geçip otururken. "Bana iş çıktı. Kalkıyorum beş dakikaya, ofise gitmem lazım."

"Bu ne ya? Sana da nefes aldırmıyorlar be kızım," diye söylendi Aybars Abi soğumuş kahvesini içerken. "Ben olsam şimdiye on kere Istifa etmiştim. Beni şu ân bu masadan kaldırıp iş yaptırmaları için saat başı en az üç basamaklı dolar veya euro cinsinden ücret ödemeleri lazım."

"Eminim sana ödüyorlardır abi," dedi Öktem. "Ama benim şu ân alabileceğim en iyi ödül, şirkete kalıcı olarak alınıp sözleşme imzalamam olur. Zaten o yüzden şimdi her şeye atlamam gerekiyor ki zamanı geldiğinde stajyerlere iş yıkabileyim."

"Ohoo, bir nesil akıllanmazsınız."

Öktem beş dakika sonra söylediği gibi kalkıp gittiğinde Aybars Abi geçmiş zamanlı anıları sermişti masaya. Küçükken kanalizasyon kapaklarının ardında balıklarımı arayıp bir kere de aşağı düşüp kafamı yarışımdan, sahilden suya atlayıp kafamda koca bir yosun parçasıyla çığlık çığlığa ağlayışıma kadar kahkahalarla anlatıyordu. "Bir akşam bir kadın dayandı kapıya, pat pat pat nasıl vuruyor ama kapı kırılacak. Bir açtık kapıyı, kadının elinde yamuk yumuk kesilmiş bir örgü saç, kızı arkada ağlıyor Rapunzel gibi. Dedi ki *'Oooy ooooy Nilüfer Hanım! Sizin kız bizimkinin saçlarını kesmiş derste! Kim verecek bunun hesabını? Nasıl iştir bu?'* diye. Sen git sırf..."

Aybars Abi bir ânda lafını kestiğinde Esved de ben de Aybars Abi'ye bakıyorduk. "Ne oldu?" diye sordu Esved gülerek. "Niye durdun?"

"Sen git sırf, benden hoşlanıyor diye kızın saçını kes, öyle kıskanıyordu beni yani," dedi Aybars Abi ama biraz önce asılan suratına yerleştirdiği gülüşün sahteliği inkâr edilemezdi.

"Ben hatırlamıyorum bunları," dedim omuz silkerek. Hatırlamıyordum da pek. "Ama öyle gıcık bir kız oturuyordu önümde sanki az çok bir şeyler anımsıyorum..." Ama biliyordum ki ben Aybars Abi'yi kıskanmış olamazdım, *abimi* kıskanmış olabilirdim. O dönem abimin bana kızdığını ve ters davrandığını hatırlıyordum mesela. Muhtemelen sevdiği kızın saçını kesmiştim kıskanıp o da bana öfkelenmişti. Aybars Abi, Esved'in bir abim olduğunu bilmediğini biliyordu. O yüzden kendini durdurmuştu.

"Ben bir lavaboya gideyim, oturduğum yerden galon galon kahve içtim sabahtan beri," dedi Aybars Abi yüzünü sıvazlayarak kalkarken. Esved ondaki değişikliği fark etmişti ama dile getirecek gibi değildi.

Elimin altındaki telefon titreşmeye başladığında yaslandığım yerden telefonuma uzandım, o sırada kazağım ve kabanımın kolu bileğimden sıyrıldı. Esved'i çikolata kahvesi gözleri anında bileğimdeki kızarıklığa sabitlenirken içime salınan korkudan telefonun çaldığını unutmuştum bile. Masanın üze-

rinden ani bir hareketle kolumu tuttuğunda, sandalyesini ittirerek kalktı ve çatık kaşlarıyla yanıma oturdu. "Karaca, bu ne? Nasıl oldu bu?"

Dün gece Rauf'un bileklerimi bağladığı plastik kesmişti bileklerimi ve ben yanağımdaki kızarıklığa o kadar odaklanmıştım ki bileklerimin acısını unutmuştum. Gece boyunca karanlıkta olduğumdan ne kendim ne de başka biri fark etmişti, ondan sonra da hep uzun kollu giyinmiştim zaten. "Ufak bir kaza oldu, önemli değil," dedim kolumu çekerken. Bana dönerek yanımdaki sandalyeye oturduğu için ben de ona dönme ihtiyacı hissettim. "Krem alacağım zaten eczaneden, birazdan kalkınca." Kazağımla kabanımın kolunu çektim, neyse ki diğer bileğimi de görmemişti ama o ân hissetmiş gibi ellerimi kavradığında diğer bileğimi de sıyırdı ve aynı kızarıklığı gördü.

"Hangi kaza bileklerinin altlı üstlü böyle kesilmesine sebep olmuş olabilir? Çocuk mu kandırıyorsun sen? Basbayağı bağlanmışsın!" Bileklerimi ellerinden çektim ama kendime öfkelendiğimden kaşlarımı çatmıştım, nasıl bu kadar aptal olabilirdim? "Dubai'de mi oldu bu? Kim yaptı? Yoksa?..."

"Saçmalama istersen," dedim sonunda araya girerek. "Kaza dedim Esved, niye irdeliyorsun illaki? Önemli bir şey değil."

"Bu peki?" Kendi boynuna, kulağının altına dokunduğunda benim boynumdaki ten rengi bandajı gördüğünü fark etmiştim. "Buraya ne oldu Karaca?"

"Esved." Gözlerimi kapatırken yutkundum.

"Ne?" Sinirlenmeye başladığını hissediyordum.

"Ne Esved, ne?"

Hafifçe öne eğildi ama kısık sesli konuşurken bile sesindeki öfke tonunu gizleyemiyordu. "Bak, bu nişan olayıyla ilgili komple her şey yanlış tamam mı? Aptal mı sanıyorsun sen beni? Yüzüne bakıp o herife âşık olmadığını anlamayacak mıyım ben? Arkadaşınla tanıştım, Öktem'le, konuştuk da. 30 Eylül'de tanıştığın bir adamla dört ayda evlenmeye karar verecek kadar ne oldu Karaca? Bu bileklerin, bu boynundaki bandaj ne? Niye?" Bir ihtimal gelmişti aklına, hafifçe geri

çekilerek kaşlarını kaldırmasının başka bir sebebi olamazdı. "Yoksa başına bir iş mi geldi senin? Okulunu da dondurmuşsun."

"Endişelenmeni anlıyorum ama bildiğin üzere biz altı yıldır görüşmüyoruz Esved," dedim soğuk bir sesle. "Altı yılda bir insan değişebilir. Hem de çok. İlla başıma bir şey gelmiş olması gerekmiyor ayrıca evlenmek için."

"O zaman bileklerinle boynunu açıkla."

Burnumdan soludum önüme dönerken. Eğer Esved'e gerçeklerle karıştırdığım bir bahane vermezsem bu konuyu deşecek gibi hissediyordum. Telefonum yeniden çalmaya başladığında bu sefer birkaç mesaj da gelmişti, arayan Kunt'tu ve kafenin hemen önünde olduğunu yazmıştı. Aramayı reddedip "Ufak bir kaza geçirdim," dedim Esved'e dönerek ayağa kalkarken. Benimle birlikte ayaklanmıştı. Masaya biraz para bıraktım. "Saldırıya uğradım, evet ama şu ân iyiyim, başıma bir şey gelmedi. Tamam mı? Yeter mi bu kadar?"

"Yetmez," dedi sert bir sesle. "Kim yaptı bunu? Kasıtlı mıydı yoksa tesadüf mü?"

"Eşkâllerini de vereyim istersen Esved, işi gücü bırak saldırganları yakalamakla ilgilen."

"Bana uyar."

"Bak," dedim derin bir nefes alırken. "Benim arkamı kollamak zorunda değilsin. Ben eski Karaca değilim, bunu kendin de günler önce sahilde söylemiştin. O yüzden lütfen ben gelip açıkça senden yardım istemediğim sürece bir ânda böyle hayatıma dalmaya çalışma. Bilmediğin şeyler var."

"Anlat o zaman Karaca," dedi sanki çok basit bir şeymiş gibi. "Anlat da bilelim."

"Ben de onu söylemeye çalışıyorum zaten, anlatmak istemiyorum. Bilmene gerek yok. Şimdi izin verirsen çıkmam gerekiyor."

Yanından geçeceğim sırada arkamda sesini duyduğumda attığım iki adımdan sonra topuklarım yere mıhlandı. "Doğru, sen sana değer veren insanlardan sakladıklarını kendine hak görürsün. O zaman da böyle demiştin değil mi? *'Anlatmak istemiyorum.'* Altı yıldır görüşmediğimizi ve değiştiğini söylü-

yorsun ama hâlâ aynısın Karaca. Ve sen de biliyorsun ki sırf bu saklama huyun yüzünden, çocukluğundan beri tanıdığın Aybars Abi'n ya da arkadaşın Öktem'den bugün bile daha iyi tanıyorum seni."

"Beni tanıman benim için bir şey ifade etmiyor," dedim dönerek Esved'le yüzleşirken. "Ama ben *sorun yok, önemli değil, bilmene gerek yok* dediğimde sözüme güvenmen çok şey ifade ederdi Esved, inan bana. İhtiyacım olan da bu." Bir adım geri giderken Aybars Abi hâlâ görünürde yoktu. "Aybars Abi'ye söylersin kalktığımı. İyi akşamlar size."

Kafeden çıktığımda geniş kaldırımın kenarına park ettiğim *Audi*'ye yaslanmış, elleri cebinde bekliyordu Kunt. Altın hareleri yüzümde geziniyordu. Cebimden arabanın anahtarlarını çıkarıp ona uzattım karşısında durduğumda. "Ben böyle arada sürsem mi ya?"

"Bilmem, sürsen mi?" Anahtarları alırken sessizce güldü. "Hadi geç, eve dönmeden önce bir yere uğrayacağız."

"Nereye?"

"Ufak bir iş."

"Senin işlerin ne zaman ufak oldu ki?" dedim derin bir nefes alırken. Kunt ön koltuğun kapısını açtığında içeri geçtim. Yerleşip kapıyı kapattıktan sonra emniyet kemerine uzandığımda kafenin kapısında dikilen kahverengi kabanlı adamı fark etmiştim. Esved elleri paltosunun cebinde, kafenin önündeki merdivenlerde doğrudan arabanın içine bakıyordu. Net görebildiğini düşünmüyordum çünkü siyah film vardı camda ama yine de gölgelerimizin hareketini görebiliyor olmalıydı. Peşimden mi gelmişti?

Birkaç saniye sonra neden hâlâ hareket etmediğimizi anlamak için başımı yana çevirdiğimde Kunt'un soluksuz bir ifadeyle, sanki arabanın içinden Esved onu fark edebilirmiş gibi gözlerini onunkilere diktiğini gördüm. "Gitmiyor muyuz?" diye sordum sorup sormamak arasında kaldığım bir sürenin ardından. Kunt gözlerini bana değdirmeden önüne dönmüş ve caddede akan trafiğe girmişti.

"İstersen uyu, bir iki saate anca varırız," dedi uyku getirecek, ağır bir piyano müziği başladığında. Koltukta biraz

kayarak yanağımı yasladım. Ardından gözlerim sanki onun lafını bekliyormuş gibi kapandı.

Ben aptal değildim. *Ben aptal değilim. "Ben aptal değilim!"* diye bağırmıştım günlerden birinde, parkın ortasında abim karşıma dikilmişken. Akşamın geç bir saatiydi ve buz gibi salıncakta sallanıyordum. *"Kandırıyorsun sen beni! Başka işlerle uğraşıyorsun, ne olduğunu söylemiyorsun! Eve geç geliyorsun, sabahın köründe okul saatinden önce çıkıyorsun! Nereye gidiyorsun abi? Nereye? Neşen nerede senin? Neden abim gibi değilsin artık? Ben aptal değilim! Yanlış bir şeyler var, hissediyorum! Sadece göremiyorum, bilmiyorum!"*

"Abiler küçük kız kardeşlerini korurlar, bunca zaman ben de buna çabalamaktan başka bir şey yapmadım. Bunu bil yeter! Niye sürekli surat astığım için azar işitiyorum senden?! Benim de problemlerim olamaz mı?!"

"Ben artık küçük bir kız çocuğu değilim! Ortaokul sondayım! Artık bir şeyleri anlayabilecek yaştayım!"

Alaylı bir gülüş geçmişti suratından. *"Hah... Büyümüşmüş... Daha dün altını bezliyordu annem, nereye büyüdün?! Dilin zaten uzundu biraz da boyun uzadı diye büyümüş mü oluyorsun?"*

"Annemi üzüyorsun!" diye bağırmıştım ona, öfkeden gözyaşlarım gözlerime hücum etmişti. *"Beni de üzüyorsun! Abi olmaya mı çabaladın bunca zaman?! Çünkü en kötüsüydün abi, en kötüsü oldun!"*

Nasıl en kötüsü olabilirdi ki? Olmamıştı. Sırf keyfi yok, agresif davranıyor, çabuk öfkeleniyor diye en kötü abi mi oluyordu? Hayır... Benim daha yeni girdiğim ergenliğin sonlarındaydı o, tıpkı benim gibi kapalı bir kutuydu. Fuat Hoca da abim hakkında böyle söylemişti... *"Abin sırları olan gizemli bir adamdı, hiç kimse bilmesini istemediği hiçbir şeyi öğrenmedi."* Abim hep öyleydi. Sorduğunuz sorunun cevabını vermez, üstüne ne sorduğunuzu da unuttururdu size. Lafı ağzınıza tıkar, üste çıkardı. Hazırcevap huyumuz benziyordu. Her şeyimiz benziyordu. Sözlerimiz de, gözlerimiz de keskin-

di ama sözlerle anlatamayacaklarımızı, gözlerimize de değdirmezdik.

Ben aptal değildim. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum, hissedebiliyordum ama her şey o kadar doğruydu ki bir yandan da, çıldırmamı engelleyen de bu yegâne eşitlikti.

"Karaca," diye fısıldadı biri, sesi yakındaydı. "Geldik."

Gözlerimi açtım. Koltukta yan dönmüş, bacaklarımı kendime çekmiş, başımı koltuğa yaslamış ve ellerimi karnımda birleştirmiştim. Kunt oturduğu koltukta bana doğru dönmüş, yüzüme eğilmişti. Esneyerek doğrulduğumda etraf karanlıktı ama arabanın farları hemen önümdeki eski köy evini aydınlatıyordu. Tanıdık ahşap ev soluklarımı hızlandırdığında birbirine dolanan ellerimle emniyet kemerini çözdüm ve kapıyı açtığım gibi kendimi dışarı attım. Botlarım yumuşak toprağı ezerken ileriye doğru birkaç adım gitmiş, bahçenin önünde durmuştum.

Boğazım düğümlendi, dudaklarım aralandı ama ciğerlerime çekebileceğim oksijen yok gibiydi. Dolan gözlerimden yaşlar boşalırken ellerimle sildim yanaklarımı ve arkamı döndüm. Kunt arabanın yanan farlarının önünde, elleri siyah kabanının cebinde dikiliyor, beni izliyordu.

"Sen burayı nereden biliyorsun?" diye sordum titreyen bir sesle, gözyaşlarım durmuyordu.

"Adresi Öktem'den aldım, ilaçları buraya gönderiyormuşsun. Tahmin etmek zor olmadı."

"Sen..." Şoktaydım. Hemen arkamda, annem vardı. Hemen arkamdaki ahşap evin içinde annem vardı. *Benim pusulam her zaman annemi gösterirdi ve Kunt beni anneme getirmişti.* Çiseleyen yağmurda çamur olmuş toprağı umursamadan koşarak boynuna atladım.

6

BOZUK PUSULA

Bazı insanların ağzından bazı kelimeleri yeniden duyabilmek için birçok şeyden vazgeçmeye hazırsınızdır ama bu size sunulan bir seçenek değildir, bu yüzden siz de o seçeneği yaratmaya çalışırsınız.

Büyürken annem her anımda yanımdaydı. Hiç gitmemiş bir insanın varlığının önemini, gidene kadar fark etmezsiniz. Hayatınızdaki yeri sabittir, gözünüzü onunla açmışsınızdır dünyaya; onunla kapayacağınızı sanırsınız... Annem hem anne hem baba olmaya çalışmıştı bana çocukluğum boyunca. Zorunda değilken sabahın altısında bizden önce ayaklanır ve kahvaltı hazırlardı.

Gecenin üçünde ancak yatağa girebildiğini, sırf beslenme çantamı yenisiyle değiştirmek istediğim için kendi işine ek köşedeki lokantada bulaşıkları yıkayıp masalara baktığını fark edebilseydim mesela, bilseydim ellerinin nasır bağladığını, çatladığını, çatlaklarından kan sızdığını... Bu yüzden aslında her saçımı örüşünde canının acıdığını. Ellerinin bu yüzden hep krem koktuğunu. Bilseydim...

Bir şeyleri değiştirebileceğini düşünüyor insan, geçmişe gidebilse. Ama *Interstellar* filminde değiliz, zaman yalnızca ilerlemeyi biliyor... Ve biz geçmişten yalnızca ders çıkarmış olabiliriz.

Çiseleyen yağmur üzerimize yağmaya başladığında toprak yolda oluşmuş küçük su birikintilerine çarpan damlalar sessizliğin içine tok bir ses bırakıyordu. Boynuna atladığım

an beni tutmak için kolunu belime sardığını hissetmiş, çok geçmeden de minnet ve heyecanın ortasını yararak beni ele geçiren *ne yapıyorum ben?* adlı utanç hissine kapılıvermiştim.

Bir ânda geri çekildiğimde yutkunarak düz bir ifadeyle yüzüne baktım. "Yani, teşekkür ederim," dedim doğru düzgün nefes almaya çalışırken ama dudaklarım birbirine yapışmışken yalnızca burnumdan çektiğim oksijen işime yaramıyordu. Ellerimi yüzüme yasladığımda bir ân her yer karanlığa gömüldü. Ardından derin bir nefes aldım ve ellerimi indirdim. "Teşekkür ederim..."

"Evet, onu söylemiştin," dedi Kunt gözlerini kısıp dudaklarını ıslatarak başını aşağı yukarı sallarken. "Kapıyı çalmayacak mısın?"

Bakışlarım bir ânlığına ahşap evin kapısına çevrildi. Hemen yanımızda, evin önünde ufak bir bostan vardı ve yeşillik ekiliydi. Arka bahçede daha büyüğü vardı ve oraya da fasulye ekiliyordu yaza doğru. Köşedeki kapalı çardağa ve bostanın önüne bakan terasa kaydı gözlerim; salonun ışıkları açıktı, çok da büyük olmayan bağ evinin sobası yanıyordu ki bacadan duman çıkıyordu. Annem içerideydi.

Önüme döndüğümde omuzlarım çökmüştü, yağmur çiselemeyi bırakıp yağmaya başladığından kabanımın kapüşonunu başıma geçirdim ve "Gel," dedim Kunt'a, başımla evin kapısını işaret ederken. Arabanın kapılarını ve farlarını uzaktan tek bir tuşla kapattığında benimle bahçe yoluna girmişti. "Oyunculuğun iyi midir?" diye sordum bir ân dönüp ona bir bakış atarken. Hafifçe kaşlarını çatmış olsa da durumu analiz ediyordu. "Gerçi, kime soruyorum..." Adam ikidir sahte nişan yapıyordu kendine ve hiçbir şey bilmeyen herkes, abisi dahil, yiyordu bu numarayı.

"Sen bana laf mı çarptın şimdi?" diye sordu kapının önünde durduğumuzda, başını bana çevirmiş ve hafifçe eğmişti. Kapıyı tıklatırken "Şişşt," dedim işaret parmağımı dudaklarıma bastırıp gözlerimi belertirken. Annem duymazsa diye bir kere de zile basmıştım.

Arkamızda gök yarılırcasına gürülderken "Bahanemiz de

hazır," diye mırıldandım kısık bir sesle. Kunt ne demek istediğimi anlamadığını belirten gözlerle ifademi süzüyordu ama birazdan anlayacaktı. Annemin hastalığını biliyordu, tek yapması gereken izlemek ve boşlukları doldurmaktı.

İçeriden üç kere kilitlenmiş iki demir kilit açılırken çıkan mekanik sesi yeniden duyduğum için garip bir his sarmıştı içimi. Abim öldükten sonra buraya hiç gelmemiştim ve bu inanılmaz bir yük bindirmişti omuzlarıma. Belki de bir kez olsun yalnız başıma gelsem ve anneme anlamayacağı hâlde her şeyi anlatsam, ağlasam dizlerinde, deli olduğumu düşünse ama saçlarımı okşasa... Artık kısa olan saçlarımı. Ne yapardı? Eli gider miydi örmeye? Akşamına hatırlar gibi olur, sabahına unutur muydu yine?

Her ne kadar kilitler açılmış olsa da üstte zincir takılıydı bu yüzden çok dar bir açıyla aralanmıştı kapı. Annem yüzünde o temkinli ifadesiyle kocaman kahverengi gözlerini üzerimize çevirdiğinde önce Kunt'u, daha sonra beni baştan aşağı süzdü ve "Buyurun?" diye sordu o hasret kaldığım, çatallı sesiyle. Bakışlarındaki yabancılık artık canımı yakmıyordu. "Kime bakmıştınız?"

Bir ân altdudağımı ısırdım, daha sonra yanaklarımı; ağzımdaki tat ekşiydi, bu da demek oluyordu ki gözyaşlarım içime akıyordu yine. Koca bir gülüş yerleştirdim suratıma, sıcak ve samimi durmasına özen gösterdiğim bir gülüş... Bunu aynada yüzlerce kez çalışmıştım ve tek sebebi annemdi. Yabancılarla karşılaştığında giyindiği o sert kalkanının ötesine ulaşabilmek içindi çünkü o kalkan yeniden beni dışarı atana kadar çok vaktim yoktu biliyordum. "Merhaba, kusura bakmayın, gece gece rahatsız ediyoruz... Gideceğimiz yere kısa yol olduğundan köyünüzden geçiyorduk ama benzinimizin bittiğini fark etmemişiz, acaba fırtına dinene kadar çardağınızda bekleyebilir miyiz? Daha sonra bir on kilometre gerideki benzinciden ihtiyacımızı gidereceğiz... Yalnızca fırtına dinene kadar." Çardağın ortasında ateş yakmak için taştan bir köşe vardı, teklifim makul ve kabul edilebilirdi ama biliyordum ki annem asla bu soğukta ve yağmurda kimseyi dışarıda bırakmazdı.

Kunt'un yanımda oyunculuğumu ağzı açık izlediğini biliyordum, her ne kadar ağzı açık kalmasa da bu kendini tuttuğundandı; bunu da biliyordum. Mesela şey diye de düşünüyordu muhtemelen, *"Bu kız annesine bu kadar iyi oynuyorsa bize ne oynamıştır daha?"* diye. Olabilirdi. Yapmış olabilirdim, hatırlamıyordum.

Oyunculuğumla ilgili bilinmesi gereken tek bir şey vardı, o da istediğimden değil öyle olması gerektiğini düşündüğümden oynardım ben. Duygusal, hassas ve bazen saf bir insan olabiliyordum ama asla insanların zaaflarımdan yararlanmasına izin veremezdim, tüm çabam bunaydı.

Annem kapıyı suratımıza kapattı.

Ardından indirilen zincirin sesini duyduk ve kapı bu sefer tamamen açıldı. "Olur mu öyle? İçeri geçin lütfen," dedi annem bir adım geri çekilirken. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki sanki yolda kalan oydu ve bizden yardım istiyordu. "Çay yapmıştım ben de. Kek de var. Misafirim olun bu akşamlık, çardak soğuktur şimdi. Hem yağmur da hızlanıyor. Islanıverirsiniz vallahi iki dakikada. Çarpar sizi ocak yağmuru, hasta olursunuz. Geçin geçin siz içeri..."

"Rahatsızlık vermeyelim," dedim sahte bir tebessümle, gerçeğini yüzüme yerleştirebilmeyi çok isterdim anneme bakarken.

"Yok annem yok, geçin siz," dedi annem. *Annem* lafı diline yapışıktı eskiden beri; ne zaman kullansa bu zamanlarda başka bir yarayı deşiyordu yüreğimdeki... Kunt'un bakışlarını yüzümde hissettim, tepkimi izliyordu. Karanlığa bulanmış ela gözlerine çevirdiğimde gözlerimi, başımla içeriyi işaret ettim. Yeşil ışık yanmıştı, artık içeri girebilirdik. *Evime*... Her gelişimde, başka bir hikâyeyle, başka bir yabancı olarak girdiğim evime.

"Bak şurada çıkarın botlarınızı, ben size terlik kapıverem."

"Teşekkür ederiz," dedi Kunt, ben önden geçerken destek olmak istercesine sırtıma elini yaslayarak. İçeri geçtik, halıya çıkmadan önce köşede eğilip botlarımızı çıkardığımızda an-

nem kapıyı kapatırken "Estağfurullah," dedi sıcak bir sesle. Ardından dolaptan iki çift terlik çıkardı ve önümüze bıraktı.

"Yalnız mı yaşıyorsunuz?" diye sordum Tanrı misafiri olarak girdiği evde bir yabancının soracağı gibi. Kunt'la göz göze geldiğimizde, ne yaptığımı çoktan çözdüğünü biliyordum.

"Yok kızım, benim oğlanla babası erzak alışverişine gittiydi dönmediler daha. Feni feni dönüyordum ben de ama fırtınadandır diye su serpiyorum içime, iyilerdir inşallah. Yollar tehlikeli," dedi annem kolsuz hırkasının iki yanını birleştirip kollarını göğsünde örerken. "Mahsur kalmışlardır merkezde. Benim de gözüm yolda onları bekliyordum pencere kenarında. Sizin arabayı da gördüm aslında. Dedim Allah Allah, stop etti herhalde."

Kafamı aşağı yukarı salladım anlar bir ifadeyle, koridorda salona yürürken dönüp baktığımda Kunt'un ela gözleri sarı ışıklı lambanın altında belirginleşmişti, bir kez daha göz göze geldik. Ona telepatiyle *"Annem unutmalarının yanında, yer yer böyle hikâyeler uydurabiliyor ve gerçek olduğunu sanıyor ama sonra uydurduklarını da unutuyor,"* demeye çalışıyordum ama elbette öyle bir yeteneğim yoktu ve Kunt bu kısmı kendi başına çözmeliydi.

Salona girerken kulağıma eğildiğinde "Feni feni dönmek ne demek?" diye sordu kısık bir sesle.

"Endişelenmiş yani," diye mırıldandım başımı hafifçe ona çevirirken. Ardından salona döndüm; içerisi oldukça sıcak renklerle ve sade döşenmişti. Burayı ben döşemiştim... Annemin en sevdiği renk kahverengiydi, ben de koltuklardan halıya kadar hep kahve tonlarını seçmiştim. Kahverengi ve koyu yeşil ona baba evini hatırlatıyordu ve bu yüzden iyi hissettiriyordu, bunu biliyordum. Kendi köyü buraya biraz uzaktı ama burası tek başına yaşamak için daha güvenliydi. Üstelik etraftaki diğer köy evlerinde tanıdık komşular yaşıyordu, annemin hâlinden haberdar bazen yemek getiriyor ve bir bahaneyle içeri girip yardım ediyorlardı.

"Ben hemen geliyorum." Annemin salondan çıktığını, kahverengi koltuklardan bakışlarımı çekebildiğimde fark et-

tim. Geniş sehpanın üzerinde ince belli bir çay bardağı ve bir tabakta yarısı yenilmiş sade kek vardı.

"Keki yakmamış," diye mırıldandım kabanımı çıkarıp koltuğun kenarına bırakırken. Bakışlarım Kunt'a çevrildi. "Ya ben yakardım ya da o, yine benim yüzümden yakardı. Kek hep yanardı ama. Bir kere de az pişirmiştik, içi çiğ kalmıştı... Keklerle sorunlarım var."

Kunt'un yüzünden hafif bir tebessüm geçti. "En son ne zaman geldin buraya?" Kabanını çıkartıp benim gibi kenara bıraktığında geniş koltukta yanıma oturdu, altın hareleri etrafta geziniyor ve salonu süzüyordu.

"Eylül'ün başıydı," dedim. Doğum günümdü diyemedim. "İlaçlarını getirmiştim."

Kunt dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildiğinde, önümüzdeki alçak masanın üzerindeki siyah kumlu kum saati dikkatini çekmişe benziyordu. Eline alıp inceledikten sonra ters çevirdiğinde, üst bölmede birikmiş kumlar aşağı akmaya başladı. "Bu ilaçlar... Ne ilaçları?"

"Antidepresan, ağrı kesici, tansiyonu da var annemin... Onun için de bir ilaç kullanıyor. Hepsi reçeteli." Gözüm kapıdaydı, mutfaktan tıkırtılar geliyordu.

"Kayradağ'da yanında bir ilaç vardı, şu ağrı kesici, reçeteliydi. Ağır bir ilaç. Onu neden alıyor annen?" diye sordu Kunt, kum saatini masaya geri bırakıp geriye doğru yaslanırken. Yüzünü bana çevirdiğinde altın harelerinden geçen merakı görebiliyordum. Bu sorunun cevabının bir yerlere bağlanacağını biliyor olmalıydı. Cevabın ne olduğundan çok, benim nasıl bir cevap vereceğim önemliydi sanki onun için.

"Annem birkaç ay önce bir kaza geçirdi," dedim yutkunurken. "Şiddetli ağrıları olabiliyor bazı geceleri, ameliyattan kalma." Bir ayağımı altıma alıp ona doğru dönerek kolumu koltuğun sırtına, avucumu da şakağıma yasladım. "Omur kayması denilen bir rahatsızlığı vardı, daha sonra ameliyat oldu ve platin takıldı ama kazadan sonra işler biraz karıştı. Ortopedi ve travmatolojiyi ilgilendiren bir rahatsızlığı gelişi-

yor bugünlerde, şimdilik kontrol altında ama ileride durumu kötüleşirse yine ameliyat olması gerekecek."

"Beklettim birazcık," dedi o sırada içeri giren annem, ikimizin de dikkati anında kapıya çevrilmişti. Annem elinde geniş, gümüş bir tepsi taşıyordu ve üzerinde iki ince belli çay bardağı, şekerlik ve kek dilimleri vardı. "İsimlerinizi söylemediniz bu arada çocuklar, ben Nilüfer, tanıştığıma memnun oldum." Tepsiyl alçak masaya bırakırken eğildiği sırada yüzünü buruşturdu. Kunt'la aynı ânda kalkacak olduk ama annem tepsiyi bıraktıktan sonra belini tutarak doğrulurken sıcak bir tebessümle elini kaldırmış ve bize engel olmuştu. "Zahmet etmeyin, fıtık işte..."

"Çok ciddi bir şey değildir inşallah?" diye sordum endişeli bir ifadeyle, ciddi bir şey olduğunu biliyordum.

"Değil kızım, değil... Zamanın gelmez sanıyorsun ama yaşlanıyor insan işte, bir sürü hap yuvalıyorum ağzımdan içeri sabahları." Masanın kenarından geçip çaprazımıza oturduğunda, kendimizi ona tanıtmadığımızı fark etmiştim.

"Ayşegül ben," dedim o ân aklıma gelen ilk isimle ve Kunt'a döndüm. "Ve bu da..." *Ne yapıyorsun?* diye soruyordu gözleri, neden kendi ismimi söylemediğimi merak ediyordu. "Kunt," diye tamamladı benim yarıda bıraktığım cümlemi, çatık kaşları gevşemiş ve başını kaldırmıştı.

"Ayşegül'le... Kunt," diye tekrar etti annem bizi başını sallayıp çayından bir yudum alırken. "Hangi ana koymuş sana bu ismi?" diye sordu, bakışları Kunt'taydı. "Ağır, sağlam, sert demek... Pek ayrıksa. Bizim orada da böyle laf vardır."

"Ayrıksa, herkesten ya da alışılagelmişten farklı demek," diye bir bilgi geçtim araya.

"Senin kız bilir bizim ağzı," dedi annem keyifle gülerken. *Ben aslında, senin kız'ım anne.*

Çayımdan bir yudum aldım. "Bilirim," dedim durgun bir ifadeyle. "Annemin memleket Mudurnu..."

"Sormadan hissetmiştim," dedi annem. "Biz memleketlimizi tanırız. Sen kimin kızısın bakayım? Belki tanırım, genç yaşta ayrıldım memleketimden ama memleketlim hep aklımda..."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne diyeceğimi bilemeyerek bir aralıyor ağzımı, bir kapatıyordum. En sonunda "Akrabalarımı çok tanımam aslında, çok karışık bizim aile," dedim çarpıntım başladığında. "Hem siz, Kunt'a bir şey sormuştunuz... Konu dağıldı."

"Kayradağlı bizim anne tarafı," dedi Kunt o sırada araya girerek, annemin dikkati ona çevrildiğinde ben bakışlarımı eğmiş titrediğini gizlemeye çalıştığım ellerimle çayıma uzanmıştım. "Bizim oralarda çok bilmiş, akıllı çocuklara denir *'kunt akıllı'* diye. Ben doğduğumda babam *'Bu çocuk kunt olacak'* demiş. Sağlam, dayanıklı. Böylece ismimi koymuşlar."

Merakla başımı Kunt'a çevirdiğimde çarpıntım geçmiş ve ellerimin titremesi yatışmıştı. Daha önce isminin bir hikâyesi olduğunu düşünmediğimden, her ne kadar hiç duymadığım bir isim olsa da ona bir şey sormamıştım çünkü ailesinin karışık olduğunu sezmiş ve konunun anne babasına uzanabileceğini tahmin etmiştim. Öyle olmuştu da. Burada, anne ve babasından, sohbet arasında bahsetmesi onun için kolay değildi belki de ama havadan sudan bahseder gibi rahattı ve beni şaşırtıyordu.

"Seni sağlam, dayanıklı olmak zorunda bırakmışlar yani," dedi annem gülen gözlerle, Kunt'un sözü bittiğinde. "Öyle de olmuşsun gerçi maşallah, boy var pos var... Ne iş yapıyorsun bakayım sen?"

Hadi salla. Bir şey salla. Aslında olmak istediğin mesleği salla... Kunt, Kuleli'den mezun olduktan sonra askerlik eğitimini bırakmıştı bir nedenden. Ama asker olmak istemişti.

"Söyleyemem," dedi Kunt o ân, anneme. "Gizli." *Adam dövüyor anne.* Boksör olduğunu da söyleyebilirdi mesela. İstemsizce kıkırdadım. Bir ân Kunt'un boksör değil de, MİT ajanı falan olduğunu düşünmüştüm. O da böyle bir şeyi ima etmişti ki gizli olduğunu söylüyordu, belki de olmak istediği buydu.

"Kız senin nişanlın ne der?" Annem ağzı bir karış açık, gözlerini belerterek bana döndü. "Neci bu oğlan?" diye devam etti, ardından "Nişanlısınız değil mi?" diye sordu. Kara

bakışları çayından, önce benim daha sonra da Kunt'un ellerine çevrildiğinde sağ-sol el detayını bilmesine şaşkındım. "Yüzükleriniz sağ elinizde."

Kunt'a çevirdim o ân başımı, bir kolunu koltuğun sırtına yaslamış çayından bir yudum alırken *anlat kadına hadi* tarzı bir bakış fırlatıyordu. "Deyin bakalım, gecenin bu saati nereye gidiyordunuz köyümün yolundan?"

Sana geliyorduk anne. Bak, geldik de, demek istiyordum ama annemin krizlerini bir lafım, bir hareketim tetikleyecek diye çok korktuğumdan bakışlarıma bile hâkim olmak zorunda kalıyordum. "Annemi ziyarete gidiyorduk," dedim bakışlarım ellerimde, yutkunarak. "Köyü uzak değil buraya. Dediğim gibi, burası kestirme yol..."

"Aferin, kadir kıymet biliyorsun, ziyaretine geliyorsun nişanlını da koluna takıp... Benim bir kız var... İstanbul'a gitti okumaya. Büyükşehir... Ama kaç yıl oldu bir arayıp sorduğu yok!" Çayından bir yudum aldıktan sonra damağını şaklatmış, bardağı eteğinin üzerinde elleriyle sarmalamıştı. "Ama yoğunmuş dersleri. Öyle diyorlar. Tıp zor tabii okuması. Sen ne okuyorsun kızım? Yaşın kaçtı senin?"

Bir nefes çektim ki içime, ciğerlerime yangındı. Oksijen içeride tıkılıp kaldı, dışarı veremedim. Bu sefer kurduğu oyun çok acımasızdı. Bir oğlu ve kocası vardı öyle mi? Bir de şehre tıp okumaya giden bir kızı... Bu sefer, hiç bir araya gelmemiş ve gelemeyecek o aile tablosunu kurmuştu kafasında.

kunt koltuğun sırtına yasladığı kolunu uzatıp elini omzuma yasladığında hafifçe sıktı, bir süredir donup kaldığımın farkındaydım ve âna çekilmek için dürtülmeye ihtiyacım vardı sanki. "Tıp zor derler, evet," dedim kafamı sallayarak. Uzanıp ince belli çay bardağını tuttum ve bir yudum aldım. "Konservatuvar öğrencisiyim ben. Müzik okuyorum. Yirmi bir yaşındayım."

"Aaa, ne güzel! Benim kız da çalar..."

"Ne çalar?"

"Gitar çalar..." Annemin gözleri masaya, ardından halıya düştü o ân. Belki de onu fazla zorluyordum. "Piyano çalar...

Aslında benziyorsunuz. Onun da sol gözünün altında ben var. Onun da saçları kızıl kahve. Ama senin saçların kısa, benim kız makas sokmaz saçlarına. Gözü gibi de bakar."

Bir şimşek, saniyelik bir şekilde tüm salonu aydınlattı o ân. Ardından gelen bir tık sesiyle tüm salonun ışığı gittiğinde elimdeki çayı elimi yakmadan, dökmeden ve bardağı düşürmeden zorlukla masanın üzerine geri bırakabilmiştim. "Elektrikler gitti," dedi Kunt, hemen yanımda doğrularak oturmuştu. "Şarteller mi attı?"

"Şarteller buradan da atmış olabilir, dağın başındaki elektrik şebekesinden de," dedi annem. Gözlerim karanlığa alıştığında onu görebiliyordum biraz da olsa. Ayağa kalktı ve etrafa baktı. "Ben gidip bir bakayım şu şartellere... Belki buradandır."

"Siz bana gösterin, ben bakarım." Kunt elindeki bardağı bırakıp ayağa kalktığında istemsizce ben de ayaklanmıştım.

"Peki o hâlde, takip et beni oğlum," dedi annem ve elindeki bardağı sehpanın üzerine bıraktıktan sonra salondan dışarı yöneldi.

Kunt o ân bana dönmüş, yüzüme bakıyordu. Karanlıkta görmeye çalıştığı muhtemelen ifademdi çünkü karanlıktan korktuğumu biliyordu. "Ben mum yakayım, burada birkaç tane olacaktı çekmecede," diye fısıldadım arka taraftaki vitrini işaret ederken. Kunt sessizce kafasını salladığında ben bir yere çarpmadan telefonumun ışığını açıp vitrine yürüdüm, o ise annemin arkasından koridora çıkmıştı.

Önce çekmecelerden birine istiflediğim mumlardan üç tanesini alıp üç altlıkla birlikte koltuklara geri döndüm. Ardından annemin bizi yabancı olarak gördüğünü hatırlayarak tıpış tıpış aldıklarımı yerine bıraktım ve sanki bilmiyormuş gibi mum var mı diye sormak için koridora çıktım. Şartel kutusu dışarıdaydı, annemle Kunt dışarı çıkmıştı. Dış kapı aralıktı. İçeri sızan soğukla içim titrerken kazağımın kollarını parmakuçlarıma kadar çektim. Aralık kapıya yaklaştığımda dışarıdan sesler duymaya başlamıştım. Adımlarım istemsizce durdu.

"Ben buraya iskemleyle anca yetişirim," dedi annem keyifle gülerken. "Analar ne evlatlar doğuruyor diyeceğim amma, benim oğlumun da senden aşağı kalır yanı yok Kunt oğlum. Aslan gibidir benimki de! Babasıyla geliverselerdi şimdi, görürdünüz..."

Anne, senin oğlunun Kunt'tan aşağı kalır yanı yok değil... Senin oğlun... *Yok*...

Altdudağımı dişlerimin arasında kıstırdığımda sırtımı duvara yaslamış, başımı geriye doğru atmıştım ve buradan gitmek istiyordum artık. Önceden ilaç teslimi için doktor kılığında geldiğimde annem aileden bahsetmezdi hiç, sohbet etsek bile en fazla yemek tariflerinden, havadan sudan bahsederdi işte... Şimdi nereden çıkmıştı bu baba-oğul muhabbeti? Nasıl kurmuştu bunu kafasında? Ne olursa olsun, ertesi sabah kalktığında bunların hiçbirini hatırlamayacaktı. Başka bir hikâye uyduracak, odasında asılı yapışkanlı not kâğıtlarından birkaç bilgi edinecek, yarını da öyle tamamlayacaktı...

Yağmur düştüğü yeri dövüyordu, arada gök gürlüyor ve bir rüzgâr ağaç dallarını sökercesine sallıyordu. "Belki başka zaman yine yolumuz düşer buraya Nilüfer Hanım," dedi Kunt. "Ayşegül... Annesini ziyaret etmek istediğinde, size de uğrarız."

Annemin sevinçli nidası yankılandı. "Olur valla! Tanışıverirsiniz... Benim oğlanın çevresi geniştir, herkesle de hemen kaynaşıverir... Bakarsın dost olursunuz!" Annem ve karşılaştığı herkesi birbiriyle tanıştırmaya çalışma huyu... "Ananlar babanlar da İstanbul'da mı senin oğlum? Taa Mudurnu'ya mı geldiniz kız istemeye?"

Bir sessizlik oldu. Tabii böyle sesli bir fırtınanın ortasında, nasıl barınabilirse sessizlik... Kunt saniyeler sonra "Annem sizlere ömür," dediğinde, annem bunu ertesi sabah hatırlamayacak olsa da gerçeği söylemişti ve bu içimde bir yerleri sızlatmıştı. "Babam... Ankara'da yaşıyor. Ailem İstanbul'da değil aslına bakarsanız, herkes bir yerlere dağılmış..."

Babası Ankara'da, ikiz kardeşleri İspanya'da, abisi *Seattle*'da... Kunt'un ailesi gerçekten de yanında değildi. "*Seni*

sağlam, dayanıklı olmak zorunda bırakmışlar," sözü çınladı kulaklarımda, çok değil yalnızca beş dakika önce annem söylemişti bunu ona.

"Olsun oğlum," dedi annem, arkada şartel kutusunun kapatılış sesi gelmişti ama ışıklar yanmamıştı içeride. "Senin nişanlın var, sen de kendi aileni kuracaksın. Bardağa dolu tarafından bak... Hangi kasırga savurduysa aileni hep başka yerlere, sana kendi aileni bir arada tutmayı öğretmiştir. Allah yere sağlam bastığın adımını titretiyorsa, daha sağlam basabileceğini bildiğindendir."

Öyle midir anne? Omuzlarım çöktüğünde bir ağırlık bindirilmişti omuzlarıma sanki. Kunt aile kurmuyordu, onun derdi başkaydı... *Bizim derdimiz.* Bizim derdimiz başkaydı... O yüzden bu sözler, onu teselli edemezdi.

"Teşekkür ederim," dedi Kunt. "Umarım öyledir." Sesi herhangi bir duygu tınısı taşımadığından, nasıl hissettiği hakkında bir fikrim yoktu. "Buradaki şarteller atmış evet ama sanırım asıl yukarıdan atmış, o yüzden elektrik gelmedi."

"Öyle olmuş herhal... Gel biz de içeri geçelim, karanlıkta kızı yalnız bıraktık."

İkisinin de bu tarafa yöneldiğini anladığım an sessiz adımlarla salona girdim ve koltuğa ilerledim, perdeyi hafifçe kenara çekiştirdiğimde bunca zamandır bahçeye yağan yağmuru izliyormuş gibi davranıyordum. Salondan içeri girdiklerinde kollarımı göğsümde birleştirip onlara döndüm. "İşe yaramadı herhalde," dedim düz bir sesle. "Mumunuz var mı? Mum yakabiliriz. Çevreden de ışık gelmediği için içerisi gerçekten çok karanlık."

"Korkar mısın kızım karanlıktan?" diye sordu annem, yüzündeki hafif tebessümü görür gibi olmuştum o vitrine yürürken. Çekmeceleri açıp mum aramaya başladı. Sonunda mum istiflediğim çekmeceyi açtığında, içinden birkaç tanesini çıkarıp masanın üzerine koydu ve mum altlıklarını da çekmeceden aldı.

"Korkmam."

Kunt'un bana kaşlarını çatıp gözlerini kısarak *hadi ora-*

dan bakışı attığını biliyordum. Az önce kalktığımız koltuğun önünde buluşmuştuk. "Zaten hatırlamayacak, istediğimi söyleyebilirim," diye fısıldadım omuz silkerek.

"Benim kız bir korkar..." dedi annem, elindekilerle geri dönmüştü. "Perdelerini kapatamaz akşamları, öyle korkar. Başucunda bir lamba vardır böyle... Pili bitene kadar yanar o lamba geceleri. Sonra sabahına yenisini takmak zorunda kalırız. Abisi aldıydı. Nerede ki o lamba şimdi acaba..."

Bazı şeyleri doğru hatırlıyordu annem ama bir kez olsun benim yüzümü hatırlamamıştı. Ya da ismimi. Abimin aldığı o eski lambanın hatırası bile zihninde yer edinebilmişti de kızı için yer yok muydu?

"Çakmağınız var mı?" diye sordu annem, mumları altlıklarının üzerine koyarak alçak masaya bıraktığında. Kunt kabanına uzanmıştı hemen. Kardelen çiçeği işlemeli *Zippo*'sunu çıkartıp koltuğa oturduktan sonra mumlara uzandı ve teker teker dördünü de yaktı. Mumlar farklı boyutlarda, silindir şeklinde, kalınlardı ve gayet iyi aydınlatıyorlardı salonu.

"Bu fırtına geçecek gibi durmuyor," dedi annem sıyırdığım perdeden bahçeyi ve yolu süzerken. Kollarını göğsünde birleştirmişti üşümüşçesine. Bize döndüğünde, ikimiz de başımızı kaldırmış ona bakıyor ve ne söyleyeceğini bekliyorduk.

"Benim oğlanla herif gelmez sabaha kadar, belki orada bir yerde yatmışlardır... Ben size iki yastık iki yorgan veriverem, şu iki koltuğa kıvrılıverin olur mu? Şafak sökerken çıkarsınız yola, benzininizi de alırsınız... Böyle kötü havada gönlüm el vermiyor sizi salmaya dışarı. Ee, uykum da geldi benim..."

"Biz kalkalım," dedim saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp ayaklanırken. "Size de rahatsızlık verdik. Arabanın içinde de uyuyabiliriz."

"Kız benzininiz yokmuş ya, soğuk olur klimayı da açamazsınız şimdi. Olmaz vallahi, izin vermiyorum." Annem önündeki tepsiyi alıp da ayaklandığında salonun çıkışına yöneldi. "Bekleyiverin getiriyorum hemen ben yastıklarla yorganları..."

Annem salondan çıkıp karanlığın içinde kaybolduğunda, Kunt koltukta rahat bir pozisyonda geriye doğru yaslanmış bana bakıyordu. "Neden kalmak istemiyorsun?"

"Çünkü sabah kalktığında salonunda iki yabancı görecek ve sinir krizi geçirecek," dedim omzumun üzerinden ona dönüp eğilerek kısık bir sesle. "Bütün bunların hiçbirini hatırlamayacak."

"Hemen unutuyor mu?" Kunt'un sesinde şaşkınlık tınısı vardı, hafifçe kaşları da çatılmıştı ve ela gözlerindeki altın hareler mum ışığında ayrı bir parlıyordu. O ân, kirpiklerinin arasındaki o iki altın madenine, burnuna, elmacık kemiklerine, kalın dudaklarına indi bakışlarım istemsizce. Herhangi bir konunun ortasında nasıl durup da onu süzebiliyordum? Aklımı dağıtmak için böyle bir güce mi sahipti?

"Unutuyor," dedim sönmüş sesimle, önüme dönerken.

Elinin koluma dolandığını hissettim o ân; beni koltuğa çektiğinde hemen yanına, dibine düşmüştüm. Kolunu koltuğun arkasına uzattı ve kulağıma doğru eğildi. "Kalalım, sabah annen uyanmadan gitmiş oluruz. Böylelikle sorun olmaz. Hem hava gerçekten kötü, şoförlük becerilerime güvenmediğimi söylemiyorum ama böyle bir havada seninle uzun yolculuğa çıkma riskini almak istemiyorum. Ne olur ne olmaz." Hafifçe ona döndüğümde, sağ elindeki yüzüğün metalinde takılı kaldı gözlerim. Ardından kokusunu duydum. "Sorun olur mu senin için burada kalmak?"

Kafamı iki yana salladım sessizce, "Asıl senin için sorun olur mu? Benim sormam lazım bu soruyu," dedim mırıldanırken. Biraz daha ona döndüğümde başımı kaldırabilmiş ve yüzüne bakabilmiştim. "Problem yok," dedi düz bir sesle. Dip dibe oturduğumuzdan yüzlerimiz arasında da fazla mesafe yoktu, altın harelerinde sanki bir tutulma yaşanıyordu böyle ışığa yan döndüğünde.

Bir kurt uluma sesi, fırtınanın sesine karıştığında istemsizce aklıma Karayel'i düşürdü. "Seninki olmasın bu?" dedim şüpheci bir tebessümle.

Kunt gülerek başını eğdi. "Karayel evin önünde uyuyordur

şu an. Fırtınanın geleceğini tahmin edip kendini güvenli bir çatının altına sokuyor."

"Arkadaş gibi değil mi?" diye sordum meraklı bir tavırla. "Ben mesela, Tosbik'le tanışalı daha ne kadar oldu ama onu da, yavrularını da onlardan uzakta olduğum her an düşünüyor ve özlüyorum. Sense haftalar, aylarca ziyarete gitmiyorsun Kayradağ'daki dağ evini... Özlemiyor musun Karayel'i?"

Kunt'un bakışlarına bir gölge düştü, gözlerini mum ışığına çevirmişti ve profilini gözlerimin ziyafetine sermişti. "Karayel'i özlemek... Evi özlemek gibi. Ev hissini. Sen mesela, evi özledim dediğinde burayı, anneni kastetmiştin. Ben seni evine getirdim ama sen dönmek istiyorsun çünkü aslında sana hissettirdikleriyle başa çıkamıyorsun. Ben de memleketimin, Karayel'in, o dağın bana hissettirdikleriyle başa çıkamıyorum. Bana annemi hatırlatıyor çünkü. Karayel'i özlemek... Annemi özlemek gibi Karaca. Ve ben annemi özleyemem."

Belki de hissettikleri konusunda ilk defa bu kadar şeffaftı. Yutkunarak, sözlerini süzgeçten geçirdim ve işlemeye çalıştım zihnimde... Ardından, başımı omzuna yaslayasım geldi ve bu hisle başa çıkamadım. Koltukta biraz kaydığımda bacaklarımı kendime çekip kollarımı etrafına sarmış ve başımı göğsüne yaslamıştım. "Anneni özleyebilirsin. Bir adamın, annesini özlemesi kadar doğal ve gerçek bir şey olamaz. Bunu zayıflık olarak gördüğünden mi böyle düşünüyorsun?"

Başımı yasladığım ilk an göğüs kaslarının sertleştiğini hissetmiştim, muhtemelen bu hareketimi beklemiyordu ama bu anı takip eden birkaç saniyenin sonunda gevşediğinde başını eğip bana baktığını hissettim bu yüzden çenemi kaldırıp yüzüne baktım. "Zayıflık değil," dedi önüne dönerken. Çenesiyle bakıştığım an başımı göğsüne geri indirdim. "Özlersem hata yaparım. İşe duygular karıştığında objektif olamazsın, mantıklı davranamazsın. Hatalar yaparsın. Hatalara yer yok benim hayatımda."

"Evet, bunu söylemiştin, sen hata yapmazsın," dedim cesur bir tavırla. "Dubai'de o evin balkonundayken... Hata değil dedin ama sonra gittin. Sonra... Yüzüme bile bakmadın

tüm sabah. Uyudun mu sen? Çünkü ben uyumadım. Uyur kalırım sonra kalkar yanına gelirim diye uyuyamadım."

"Biliyorum, sen gelmiyorsun. Bilinçaltın sana bunu yaptırıyor."

"Hayır," dedim başımı göğsünden kaldırıp yüzüne bakarken, altın harelerini gözlerime çevirmişti. "Yanına gelirsem ayık kafayla gelmek isterim. Bilinçli yapmadığım şeylerin sorumluluğunu alamam."

"Bilinçli yapmadığın şeylerin sorumluluğunu alamazsın," diye sorarcasına tekrar etti beni Kunt, kaşları havalanmıştı ve yüzünde alaylı bir ifade vardı. "Peki Karaca, bundan sonra bilinçli yapıp yapmadığını kontrol etmek için üç kere soracağım."

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. Nasıl biri sanıyordu beni? Bacaklarımı indirerek ellerimi kucağıma koydum ve çatık kaşlarımla yüzüne kaldırdım bakışlarımı. "Ne yaptım da sorumluluk almadım pardon da sana böyle düşündürecek?"

"Tam da sormanı istediğim soruyu sordun," dedi bakışlarını kaçırarak seslice nefes verirken. Ardından dudaklarını ıslatıp yutkundu. Profilinden âdemelmasına kayan gözlerim, başını bana çevirip gözlerimin içine bakarak yüzüme yaklaştığı sırada donmuştu. "Birinin göğsüne başını yasladığında, bunun bir bedeli olur. Birinin varlığına başka bir yerde delirmeden yalnız başına uyuyamayacak kadar ihtiyaç duyarsan, bunun bir bedeli olur. Birinin yanında öyle gülersen..." Bir saniyeliğine gözlerini kapatmış, sanki bir anıyı anımsamış ve ardından yeniden aralamıştı. Tam burunlarımız çarpışacakken durduğunda nefesimi tuttum. "Birine bu kadar yaklaştığında, bunun bir bedeli olur. Birine *bu kadar* yaklaştığında ise..." Gözleri aşağı kaydığında neredeyse gözkapaklarım kapanacak kadar ağırlaşmıştı, başını hafifçe eğerek dudaklarını dudaklarıma hizaladı ama hiçbir şey yapmadı. Yalnızca birkaç santimetre aralık bırakmıştı. Sıcak nefesini dudaklarımın üzerinde hissediyordum ve bu çarpıntımı tetikliyordu.

"A-BO!"

Annemin sesiyle salonda yankı bulan şok nidası ikimizi

de aniden geri çektiğinde ne yapacağımı bilemeyerek utançla ayağa kalktım. Hangisi daha utanç vericiydi? Az önce dibime girmiş adamın o yakınlığının bile yetmediğini düşünecek hâlde olmam mı yoksa annem olduğunu bilmeyen annemin beni bir adamla salonunun ortasında böyle bir pozisyonda yakalamış olması mı?

Annem, elindeki yastık ve yorganları yere düşürürken bir eliyle yüzünü kapatmış ve bize tamamen arkasını dönmüştü. "Görmedim," dedi diğer elini arkaya, bize doğru uzatarak olumsuz anlamda sallarken. "Vallahi de billahi de görmedim!"

"*Gözüme toz kaçmıştı, üflüyordu,*" desem inanır mıydı?

Annemin düşürdüğü yorgan ve yastıkları için eğilmesini istemediğimden yanına koşturup yerdekileri alırken "Size de zahmet verdik," dedim sesimdeki utancı bastırmaya çalışarak. Annem bir kez daha önemli olmadığını söylemiş, Kunt yanıma gelip elimdekileri aldığında bakışlarını ondan kaçırmış, iyi geceler dileyerek salonun kapısını kapatmış ve çıkmıştı.

Yüzüne bakıyor, gül kokulu annemi görüyordum ama onun için her gördüğünde yeniden tanışacağı bir yabancıdan farklı değildim. Bugün Ayşegül'düm, bir önceki sefer Eda, bir öncekinde Merve... Fark etmiyordu onun için. Her seferinde yeni bir hikâye yazıyordum ve o buna koşulsuz inanıyordu.

Sevdiğiniz insanları pençesine alan hastalıklar daha bir acımasız oluyordu. Kanınıza dokunan ise, bir raddeden sonra gerçeklerin canınızı eskisi kadar acıtmıyor oluşuydu.

Birbirlerine çapraz iki koltuğun üzerine çarşafları serdim, yastıkları bıraktım ve yorganları da. Ardından mum ışığının önüne, kendi yatacağım koltuğun ucuna oturdum ve dirseklerimi dizlerime yaslayarak öne eğildim. Annem etraftakileri toplarken kek tabağını almayı unutmuştu. Yanaklarımı avuçlarımın içine alarak sade olduğunu düşündüm ama bir yandan da tatmaktan korktuğum keke bakmaya başladım.

"Yesene," dedi Kunt, koltukta geriye doğru yaslanmış oturuyordu son beş dakikadır. "Niye öyle bakıyorsun?"

"Tadına bakıp neli olduğunu söyler misin bana?" diye sor-

dum ona, gözlerimi kek diliminin üzerinden çekmemiştim. Bir ânda duraklamış ve kaşlarını çatarak kek tabağına bakmıştı. "Ayşen Abla demişti ki sporcu adam, yedikleri farklı ama bir parça kekten zarar gelmez. Yoksa sen de şekere bir çeşit virüsmüş gibi bakanlardan mısın?"

Kunt öne eğilirken bir tebessüm aydınlattı gamzelerini. "Çok gerginsin," dedi kek tabağının kenarındaki çatalı alıp dilime batırırken. "Annenin gözünün içine bakarak mükemmel bir oyunculuk sergileyebiliyorsun ama o gittiği an tüm gücün çekiliyor. Bunu yapma." Bir parça aldı ağzına ve çiğnedi. Gözlerimi yüzüne çevirmiş, ifadesini ve vereceği cevabı nefesimi tutmuş bir hâlde bekliyordum. Keki çiğnerken yüzündeki ifade solmuş, donuklaşmıştı. Yuttuktan sonra birkaç saniye boyunca boş bakışlarla masayı izleyip "Limonlu," dedi.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak önüme döndüm, alaycı ama hâlime ağlanacak bir gülüş geçti yüzümden. "Annem tarçınlı cevizli kek yapar. Başka kek sevmez. Öyleydi yani. Ben tuttururdum limonlu yapalım diye. Her şey limonlu olsun istiyordum. Bazen ocakta pişen yemeklerin içine limon dilimleyip koyuyordum hatta gizlice. Zeytinyağlı her yemekte güzel oluyor ama çoğu zaman akşam yemeğini mahvetmişimdir abim ve annem için." Koltukla alçak masanın arasına oturduğumda dirseğimi masaya yaslamış, çenemi avucumun içine yerleştirmiştim ve önümdeki mumu izliyordum. "Garip... Çünkü annem bir dediğimi iki etmez, şartları olurdu mesela ama yine de yapardı istediğimi. Bir kez olsun limonlu kek yaptığını görmedim. Bütün tepsiyi yiyemeyeceğimi bildiğinden, keki ziyan etmek istemediğinden, hep üçümüzün de yediği tarçınlı cevizli tarifi yapardı. Şimdi bu bağ evinde yalnız yaşıyor ve limonlu kek yapmış."

"Bilinçaltı gizemli bir yer," dedi Kunt derin bir nefes alırken gözleri yüzümde geziniyordu. "Seni hatırlıyor ama abin ve babanla bir aile olduğunuzu düşünüyor. Tıp okuduğunu ve İstanbul'da olduğunu biliyor ama yüzünü gördüğünde hiçbir şey dank etmiyor. Merak ettiğim, ismini neden söylemediğin?"

Bakışlarımı kaldırdım ve mum ışığında parıldayan altın harelerine diktim. Fazla çıkarcı bir insan değildim ama bütün bu anlattıklarım karşılığında o da bana kendini açacak mıydı merak ediyordum çünkü ben kimseyle bu kadar ileri gitmemiştim. Öktem bile herkesten daha çok bir şeyler biliyorken aslında pek bir şey bilmiyordu ve bildikleri de anlık anlattığım şeylerdi ardını arkasını düşünmeden... Ama Kunt'a her şeyi bilinçli bir şekilde ötüyordum. Bu beni korkutuyordu.

"Buraya ne zaman annemin ilaçlarını teslim edip onu kontrol etmeye gelsem kendimi her seferinde farklı biri olarak tanıttım. Ayşe oldum, Oya oldum, Elif oldum... Eczacı olduğum yalanını atıyor, ilaçlarını teslim ediyordum. Hiçbirinde bana kendinden bahsetmedi. Eşim ve oğlum var, kızım İstanbul'da tıp okuyor demedi. Sohbetler döndü evet ama aklı karışıktı ve bir ân koltuk döşemesinden bahsederken diğer ân sobanın üzerinde ısıttığı çorbadan bahsediyordu, buna hastalığı sebep oluyor. Dikkat dağınıklığı var. Bugün ilk defa, kendini bir yalana inandırdığını gördüm. Babamı hiçbir zaman unutamadığını ve onu hâlâ çok sevdiğini biliyordum, keza abimin gidişini de... Ama bugün başka bir yanından kalkmıştı. Bugün her şey yolundaymış gibi anlattı. O mutlu aile tablosu... Her zaman görmek istediği. Yalnızca deliler mutludur sözüne ithaf gibiydi bugün, benim annem delirmiş mi Kunt?"

Kunt'un ifadesi sertleşti, diğer elimi kaldırmış mumun ucundaki aleve yaklaştırıyordum ve o da bunu izliyordu. "Mutlu olmak için delirmek gerekiyorsa belki de içinde bir parça olsun delilik taşıyan her insan için umut vardır." Dudaklarını ıslatırken ifadesi, benim elimi mum alevinden çekmemle gevşemişti. "Bir yalana inandırılsan ama sonu mutlu son olacak olsa, uyansan son belirsiz... Uyandırılmak ister miydin?"

"Benim annem hastalığı tarafından bir yalana inandırıldı ve o iyileşmediği sürece mutlu son olacağını düşünmüyorum. Her zaman böyle bir güne uyanmıyor. Bazen hiç konuşmuyor ve sinir krizleri geçiriyor." Ona baktım, anında gözleri benimkilerle buluşmuştu. "Biliyor musun? Sabahlarının kolay

geçmesi için yapışkanlı not kâğıtları astım odasına. Ona kim olduğunu hatırlatmak için... Hatırlamıyor ama her sabah yeniden öğreniyor. İsmini, yaşını... Bu kadar. Merkezde anlaştığım bir market var, düzenli erzak getiriyor. Mutfakta da en sevdiği yemeklerin ve tatlıların tarifleri var, hepsini teker teker ben yazdım..." Titrek bir nefes çekerken içime, bakışlarımı kaçırmıştım.

"Karaca?" diye sordu Kunt yumuşak bir sesle.

"Limonlu kekin tarifi yok Kunt. Yapışkanlı not kâğıtlarında da, tarif defterinde de limonlu kek tarifi yok. Orada yazılı olmayan bir şeyi yapmıyor, bilmiyor çünkü hatırlamıyor. Ben biliyorum bunu. Bana yabancı gözlerle bakmasını, yüzüme bakıp beni anlatmasını, öldüğünü bilmediği abimden hiç tanışmadığım babamla merkeze gitmiş de dönecekmiş gibi bahsetmesini, hepsini... Hepsini kaldırabilirim ama bunu kaldıramam. Çünkü bu bir umut parçası. Ve ben artık umut edemeyecek kadar çok çaldım doktor kapılarını."

Ela gözlerindeki ışıltı titrer gibi olduğunda ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama omuzlarımın çöküşünden içimde bir şeylerin kırıldığını hissedebiliyordum. Kunt'un yüzü çok güzeldi ve ne zaman baksam endişe duygusunu bir daha hiç tatmayacakmış gibi zihnimin arka köşelerine iteliyordum, bu güven miydi?

"Çocukken yapmasını çok istediğim o kek şimdi önümde ama ben yemeye korkuyorum, zehir olduğuna şüphem yok tadının," dedim kurumuş dudaklarımı ıslatırken başımı eğerek. "Her insanın zehri farklıdır. Seninki ne?" Çenemi kaldırıp yüzüne baktığımda, artık konuyu dağıtmak istiyordum. "Sana o kadar şey anlattım, annemle tanıştırdım, zehrimi tattın. Ben de seni dinlemek istiyorum. Bana bir şeyler anlatamaz mısın?"

Kunt'un dirsekleri dizlerine yaslıydı, ellerini birleştirdiğinde önüne döndü ve dudaklarını ıslattı. Bir saniyeliğine dudaklarına kayan bakışlarım, bir saniye sonra profilinden görebildiğim kirpiklerine çıkmıştı. "Abim yurtdışı eğitimi için evden tamamen gittiğinde ben henüz beş yaşındaydım," dedi düz bir

sesle. "Babamın... Kendine has yetiştirme yöntemleri vardı çocuklarını. Daha doğrusu beni. Çünkü ikizler, ben babamın gözetimi altına girdikten birkaç sene sonra doğdular, abim ise yurtdışına gitmişti ve yıllar boyu temelli geri dönmeyecekti. *Babam...*" Gözlerini sımsıkı kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra yeniden açtı. "Baba deyip durduğuma bakma, ben o adama sesli bir şekilde baba diye hitap etmeyi yedi yaşında bıraktım. Kötü bir baba olduğundan değil, beni böyle yetiştirdiğinden. Böyle öğretildiğinden. Yaptığı doğru muydu, sanmıyorum. Mutlu bir çocukluk geçirmedim. Hiç çocuk oldum mu, onu da bilmiyorum."

"Annen peki?" diye sordum çatık kaşlarla. "Annen bir şey demiyor muydu bu duruma?"

"Annem büyük bir üniversitede akademisyendi, fizikle uğraşıyordu ve işleri yoğundu. Arta kalan zamanlarda müzikle ilgileniyordu. İlgisiz bir anne değildi ama bir şeylerin sınırı aştığını belli bir zaman geçene kadar fark etmedi. Küçük bir çocuk olmama rağmen babam beni kendi yöntemleriyle yetiştiriyor ve birçok şeyi yasaklıyordu. Yasaklılar listesi çok uzundu." Elini saçlarından geçirdi ve kirpiklerinin arasındaki altın harelerini üzerime çevirdi, ben direkt gözlerine bakıyordum ama o bakışlarını yüzümde gezdiriyordu. "Yalnızca pazar günleri arkadaşlarımla oyun oynamama izin veriyordu ve süre çok kısıtlıydı. Yeterince yemediğimi, sağlıklı şeyler tüketmediğimi düşündüğünden baskı yapıyordu; benim yaşımdayken abimin boyunu ölçtüğünde ondan 10 cm kısaymışım mesela, kaç kere bir bir hastalığım var mı diye test yaptırdığını hatırlamıyorum bile."

Şimdi abisinden uzundu, hastanede karşı karşıya geldiklerinde aralarındaki birkaç santimetrelik farkı görebilmiştim. Bağdaş kurarak sırtımı koltuğun arkasına yasladım, hâlâ koltukla alçak masa arasında yerde oturuyordum. "Ne zaman durdu?" Cevabını tahmin edebildiğin bir soruyu sormaktan daha acımasız bir şey varsa, o da cevabının insanın kalbinin etrafına zehirli sarmaşıklar saracağını bildiğin bir soruyu sormaktı.

"Annemin gidişinden sonra hafifledi," dedi, *ölümünden sonra* diyemedi. "Bir süre sonra tamamen durdu. Ben evden gittiğimde." Gözleri masanın üzerindeki kek tabağına değdi. "Senin zehrin ne diye sormuştun ya hani? Ben hiç annemin elinden böyle şeyler yemedim. Ama az önce yemiş gibi oldum. Annemin elinden olmasa da, bir annenin elinden."

Bacaklarımı kendime çekip kollarımı dizlerimin üzerinden birbirine yasladığımda üşüdüğümü hissettim. Aslında kalkıp ona sarılmak istiyordum, hatta çok iyi biliyordum ki onunla uyumak da istiyordum ama şimdilik yapabildiğim tek şey orada, öylece, bir kutu gibi oturmaktı. "Dilberay Anneanne ya da Lalifer Hanım, teyzen, hiç mutfağa girmedi mi bunca zaman? Lalifer Hanım mesela, gözleme ve çay evi var Kayradağ yolunun başında. Efes'le Melisa'nın ailesinin yeri. Orada hiç gözleme yemedin mi?"

"Bizim ailenin kadınları pek mutfak işleriyle ilgilenmez, özellikle de anneannemden bahsediyorsak. Bunun için yardımcıları var," dedi Kunt kaşlarını kaldırarak alaycı bir gülüşle. Ardından ifadesi silindi. "Teyzem ise... Tamamen farklı bir olay. Annemden sonra fazla içine kapandı, aileden uzak durdu hep. Belki biraz delirdi de, bilmiyorum... Ama mutlu bir delilik olmadığı kesin. Onda biraz Kayradağ deliliği var. Dağdaki Emin Dede'yle tanıştığında fark etmişsindir biraz var kanlarında."

"Yani hiç gözleme de yemedin..." Kafamı salladım hafifçe, yutkunurken. "Biliyor musun, dağdaki eve gelirken Lalifer Hanım gözleme paketlemişti bana, kurt saldırısına uğramasaydım getirecektim ve belki de yiyecektin."

Kunt'un ağzı aralanırken kaşları şaşkınca havalandı ve isyan edercesine sordu. "Yani yalnızca valizini değil, bir de gözlemeleri de mi kaptırdın?"

Hafifçe güldüm. "Öyle. Yazık oldu. Ben de yememiştim." Gözlerine baktığımda hâlâ az önce anlattıklarının durgunluğunu yaşıyor olduğunu gördüm, bu durum göğüs kafesime zehirli sarmaşık tohumları ekiyordu ve çok geçmeden sarmaşıkların boğazıma uzanıp soluk borumu tıkayacağını biliyordum.

Kunt, dört kardeşten biriydi ama yolları evden uzağa düşmüş üç kardeşinden en şanssız olanıydı çünkü anlattığı kadarıyla otoriter ve sert bir figür olan babası tarafından, tamamen onun kurallarına göre yetiştirilmişti. Annesi uzun süre neler döndüğüne tam vâkıf olamamış ve belki de tam onu babasının elinden kurtaracağı sırada da korkunç bir şekilde can vermişti. Kunt'un umudu annesiydi, zehri; alevler ve babasının silahından çıkıp annesine saplanan bir kurşundu.

"*Baba tarafından gülmemiş yüzümüz,*" demişti bir keresinde, kış bahçesindeyken. Her ne kadar babasının şu ân nerede, ne yapıyor olduğunu sormak istesem de fazlasıyla yorgundum ve belki de şimdilik daha ileri gitmesem iyi olurdu.

Ayağa kalkıp iki mumu da elime alarak balkon kapısını açtım ve mumları söndürüp dışarıya bıraktıktan sonra kapıyı kapatıp içeri geri döndüm. Etraf tamamen kararmıştı. Dışarıdaki fırtına bir ân saçlarımı ıslatmıştı ve deli gibi rüzgâr esiyordu, birkaç saniyelik ufak bir zaman diliminde bile deli gibi üşümüştüm.

Mumları söndürüp aydınlığı boğmamın bir sebebi vardı ve ben bu sebebin önünde diz çökmüştüm bu akşam. "Artık uyuyoruz herhalde," dedi Kunt oturduğu yerden uzanıp başını yastığa yaslarken. Ellerini başının altında birleştirmişti ve hiç de gözüne uyku girebilecekmiş gibi durmayan bakışlarını tavana çevirmişti.

"Yanına yatabilir miyim?" diye sordum pat diye, şaşkınlıkla çattı kaşlarını ve ayakta olduğumdan gözlerini rahatça yüzüme çevirdi. "Seni abime benzettiğimden değil ya da öylece ya da başka bir şey... Ama üç kere sorma tamam mı? Kafam yerinde."

"Gel."

Belki de hiç tereddütsüz kabul etmişti teklifimi. "*Seninle uyumak kokulu yastıkla uyumak gibi,*" demişti bana Dubai'de o balkondayken, rahatsız olmadığını söylemişti ve ben bu sözünden cesaret almıştım. Belki de Kunt Vidar Karyeli, kokulu yastıklardan hoşlanıyordu.

Koltukta tamamen köşeye çekildiğinde, koltuğun kenarına

oturup arkamı kontrol ederek başımı yastığa yasladım ya da yasladığımı sandım çünkü kolunu, tam başımı yastığa koyacağım esnada uzatmıştı ve böylece kolunun üzerine yatmıştım. "Çek istersen kolunu, uyuşur bak," dedim daha az yer kaplamak için yan dönerken ama o lafımı anlamak istediği gibi anladı ve kolunu kaldırırken uyguladığı güç sayesinde başım omzuyla göğsü arasında bir yere yaslandı.

Kaşlarımı çatarak başımı hafifçe kaldırmış ve ona bir bakış atmıştım ama yüzünü gördüğüm an şok olduğum bir manzara karşıladı beni; gözlerini çoktan kapatmıştı. Bu kadar kısa sürede uyumuş olamazdı ama uyku moduna geçmişti bile. "Seninle uyumak, kokulu yastıkla uyumak gibi," dedim yorganı üzerimize çekerken. Kokusuyla mest olmuştum.

"O benim lafım," diye mırıldandı kısık, uykulu bir sesle.

"Başını yastığa koyduğun gibi uyur musun hep?"

"Üç gündür uyuyamadım doğru dürüst."

"Bensiz uyuyamadın değil mi?" diye sordum alaylı bir sesle kıs kıs gülerken şaka yapıyordum.

"Hı-hı."

Verdiği onay cevabı her ne kadar uykuyla bilinç arası olsa da bedenimin kaskatı kesilmesine sebep olmuştu çünkü üç gündür ayrı yattığımızı biliyordum ve benim de kaçak uçak uykularım ya da Beren'e yaşattığım dehşet dolu dakikalar dışında doğru düzgün uyuyabildiğim söylenemezdi. Ve o bunu kabul mu ediyordu? "Ne söylersem evet diyeceksin değil mi?" diye sordum.

"Hı-hı."

"Arabanı bir tur versene."

"Hı-hı..."

"Şaka yaptım, vermene gerek yok. Ben zaten arabalarla pek ilgilenmiyorum, motosiklet seviyorum. Bir motosikletim vardı ama yurttan ayrılınca Öktem'le eve çıkarken sattım. Yeniden almak için eski evden gelen kiradan ve çalıştığım kafede kazandıklarımdan kenara biriktiriyordum. Aslında Efes'e sormam lazım çünkü geçen sefer sahilde onun altındaki bebeği gördüm. Belki o bir tur verir."

Koltukta biraz aşağı kaydığında başını kafamın üzerinde, nefesini saçlarımın arasında hissettim. Hareketiyle birlikte yan duran bedenim onun üzerine devrilmişti biraz ve dudaklarımı birbirine bastırıp nefesimi tutmama sebep olmuştu bu. "Verir," dedi Kunt aynı uykulu sesle. "Vermezse çalarız."

Yeniden nefes almaya başladığımda rahatlamıştım ve sessizce gülüyordum. Ardından nerede olduğumuzu, tüm akşamı, itiraf ettiklerimi ve anlattıklarını hatırladığımda ifadem yüzümden silindi. "Baban kötü biri değil, öyle dedin... O zaman senin için en iyisi olduğunu düşünerek senden çocukluğunu çalmış, bu hırsızlık sayılmaz ama acımasızlık sayılır." Altdudağımı ağzıma yuvarladım. "Çoğu ebeveyn çocuklarından bir şeyler çalarak büyütmüş onları. Bazısı hayallerini, bazısı mutlu olma şanslarını, mutluluklarını, özgürlüklerini... Annem bana hem anne hem baba oldu. Bir şey de çalmadı, her kararımda yanımda oldu. Babam terk edip gitmeseydi nasıl olurdu bunu düşünüyorum bazen, abimin mektubunda anlattığı o Karaköy fırınındaki ailesini ve kurduğu huzuru düşünüyorum..."

"Uyu artık," dedi Kunt fısıldar bir sesle, dudaklarının hareketini saçlarımın arasında hissetmiştim ve uyku iyice ele geçirmişti onu. Benim çenem neden bu kadar açılmıştı peki?

"Düşünmeyeyim mi?"

"Ailesini terk edip gitmiş bir adamı daha fazla düşünme. Uyuyamadığından ya da heyecandan çenen açıldı, konuşuyorsun. Böyle bir adam o güzel kafanın içinde olmayı, seni uyutmayan düşüncelerden biri olmayı hak etmiyor... O yüzden uyu artık."

Kafam güzel mi gerçekten?

"Ama insanın kafası nasıl güzel olur ki? Şeklini mi beğendin?"

Kunt birden kafasını kaldırıp küçük bir kahkaha attığında ona bakmış ama gözlerinin kapalı olduğunu fark etmiştim. Başını tekrar yastığa yasladığında, boştaki eliyle yüzünü ovaladı. Kapalı dudaklarında engel olamadığı bir sırıtış var-

dı. "Tamam tamam uyuyorum," dedim gözlerimi kapatarak. Bekledim. Bekledim. Bekledim. "Peki son bir şey daha..."

"Söyle," diye kesti lafımı, zaten bunu bekliyordu.

Dudaklarımı ıslattım, birbirine bastırdım, sertçe yutkundum ve gözlerimi karanlıkta gezdirdim birkaç saniye. "Mumları anneme sormadan çıkarmamam gerektiğini fark ettiğimde, siz dışarıda elektrik kutusuna bakarken kapının önündeydim ve konuşmalarınızı duydum..." *Belki de hemen susup uyumalısın Karaca.* "Bir gün aile kurmayı düşündün mü?" Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, bu sefer gözleri açıktı ve bana kaşlarını kaldırmış bakıyordu. Sorumun ne anlama çekilebileceğini fark ettiğim an boynumdan kulaklarıma yükselen sıcaklıkla baş etmeye çalışarak hızlıca "Yani o anlamda değil... Benimle değil... Onu kastetmedim! Genel olarak söyledim. Sordum yani."

Kunt'un ifadesi gevşedi, rahatlamış gibi değildi yalnızca açıklamamdan sonra bir cevap düşündüğündendi. "Hayatım bir *dönme dolap* gibi," dediğinde kolları arasında buz kestim, bunu fark etti ama değişen duygu durumum için yüzümü incelerken lafını kesmedi. "Ne zaman yukarıdayım ne zaman inmem gerekiyor... Belli değil. Aile kurmak benim için yalnızca bir hayal olur."

"Ben susadım," dedim apar topar koltuktan kalkarken. Titreyen ellerimle koltuktan destek alıp doğrulurken iyi ki karanlıktaydık. "Su içip geleceğim. Sen de ister misin?"

"Hayır."

Yanından geçeceğim sırada bileğimden yakaladığında dönüp omzumun üzerinden baktım ona. Dirseği üzerinde doğrulmuş bana bakıyordu. Karanlıkta bile bu kadar iyi görebiliyor muydu? "Sen iyi misin?"

"İyiyim, susadım," dedim kapıya yönelirken. Titreyen ellerle kapıyı açıp kendimi koridora attığımda ağzımdan derin derin nefesler almaya başlamıştım. *Dönme dolap.* Gömüp ardında bırakmaya çalıştığın geçmişinin bırak kapıyı çalmasını, kapıya tekme yumruk girişip menteşelerinden sökerek kendini hayatının orta yerine bırakması acımasızlıktı.

Dolaptan çıkardığım su bardağı elimden kayıp tezgâha düşeceği sırada yakaladım, bardak kırılmamıştı ama yine de kenarını çarpmıştım. "Siktir," diye fısıldadım karanlığın içinde, boştaki elimle buz gibi tezgâha dokundum ve birkaç saniye derin nefesler alarak çarpıntımın geçmesini bekledim.

Aralık mutfak kapısı açıldığında karanlıktaki bedenin elinde bir mum altlığı vardı ve mumun ucu yanıyordu. Annem beyaz, uzun geceliği içinde uyumaktan şişmiş gözlerini kısarak etrafa baktığında elimdeki bardak havada asılı kaldı, dudaklarım aralıktı ve nefesimi tutmuştum bu sefer. Ne diyecekti? Kim olduğumu soracaktı. Uyuduğuna göre kafası yine gitmiş olmalıydı.

Ama annem tuttuğu nefesini beni gördüğü an gevşeyerek verdiğinde "Kızım, Karaca'm," dedi. Kafasını hafifçe yana yatırmıştı ve yüzünde mânidar bir tebessüm taşıyordu. "Gece gece kahve mi yapıyorsun yine? Bu saatte test mi çözülür ama bir tanem? Bırak, sabah olunca açık zihinle devam edersin. Zaten sınavına ne kadar kaldı şurada? Artık kendini bu kadar sıkma. Eminim ben senin tıp fakültesini kazanacağına. Hocaların okulun en iyisi olduğunu söylüyorlar. Üniversiteler seni almayacak da kimi alacaklar?"

Çarpıntım geçmedi, daha da kötüleşti. Elimi kalbimin üzerine götürüp ağrısını dindirecekmişçesine kör bir inançla sıkmak, parçalamak istiyordum orayı ama ayak uydurmazsam annemin sinir krizi geçirebileceğini hesaba katmalı ve kendime hâkim olmalıydım. Ağlamamak için altdudağımı sertçe ısırırken annemin elindeki mumun ışığının koridora kadar ulaştığını ve karanlık koridorda Kunt'un dikildiğini fark ettim. Bardağı çarpma sesimi duyduktan sonra bakmak için kalkmış olmalıydı.

Üniversite sınavına hazırlanırken günlerce uyumaz, burnumdan kan gelene kadar test çözerdim. Evden yalnızca yeni test kitabı almak ve fotokopi çektirmek için çıktığım berbat bir dönemdi ve kafeine o dönem bağımlı hâle gelmiştim. Kupalarca içiyordum, geceleri uykum geldiğinde uyumak yerine kahve yapıyordum. Bir süre sonra kafein beni uyanık tutmak

için vetmemeye başlamıştı çünkü bünyem alışmıştı ama kahveden başka bir çözümüm yoktu. Kâbuslarıma sarılarak uyuyamıyordum, öyleyse hiç uyumamalıydım; ders çalışmalı ve kendimi bu çukurdan çıkarmalıydım. Ben yeni bir hayatı hak ediyordum. Ben yeniden başlamayı, yeniden doğmayı hak ediyordum.

Annem böyle gecelerde mutfaktan gelen tıkırtıya uyanır ve kahve hazırladığım için beni azarlar, yatağıma gönderirdi. Ben de fişli lambamın ışığında yatağımın üzerinde test çözmeye devam ederdim. Annem şu ân, o gecelerden birindeydi.

"Kahve hazırlamıyordum aslında," dedim elimdeki bardağı kaldırarak. O kadar çok yutkunmuştum ki şimdi de kusmak istiyordum ama midem boştu. "Su içecektim. Gerçekten uyuyacağım."

"Ben bilmez miyim senin huyunu? Şimdi bırakıp gideceksin ama yatağının üstünde test çözmeye devam edeceksin. Silgi tozlarının arasında uyuyorsun kızım. Git bir banyo yap, rahatla. Şu sabahlara kadar oturmalarını da düzelt artık, bir uyku düzenin olsun. Böyle giderse sınavın ortasında baygınlık geçireceksin," dedi annem mumu kenara bırakarak. Ardından buzdolabını açtı. "Nerede bakayım, ben sana zencefilli limonlu bir içecek hazırlamıştım... Gecenin bir yarısı bir şey içeceksen illaki bari onu iç. Kafein çok zararlı kızım. Geçen gün bizim komşular konuşurken duydum. Bir tane çocuk varmış, hiç yerinden kalkmadan çok kahve tüketmiş. Sonra ne olmuş biliyor musun? Gencecik yaşında kalp krizinden... Allah korusun." Kulak memesini çekip tahtaya vurdu. "Nerede ki bu içecek? Buzdolabına koyduğuma eminim..."

"Ben içtim onu," dedim ellerimi saklamaya çalışarak. Dolapta zencefilli limonlu içeceğinden yoktu çünkü o içeceği yıllar önce yapıyordu ama kendi kafasının içinde, zaten geçmişteydi. "İçtim biraz önce, boşuna arama."

"Hepsini mi?" diye sordu annem kocaman açtığı gözleriyle, şaşkın bir ifadeyle bana bakarken. "Tövbe tövbe! Bir tanem hepsi içilir mi onun? Gece gece tansiyonun bir fırlarsa görürsün! Ah Karaca, ah!"

"Yok gayet iyiyim, bak..." Ellerimi açarak etrafımda bir tur döndüm. "Turp gibiyim. Gideyim de uyuyayım."

"Kız o zehri içip de uyunur mu? Koca bir sürahi! Gözlere bak, fıldır fıldır dönüyor. Ay Karaca vallahi kızım sen niye böylesin ya?" Ellerini beline koydu ve seslice nefes vererek endişeli gözlerle baktı bana annem. "Bana çekseydin! Gidip de o eşek sıpası abine çekmeseydin..." Sonlara doğru kaşları çatılmış, bakışları üzerimden yere düşmüştü ve bir eliyle alnını ovalıyordu. Kafası karışmaya başlıyordu. "Ee, o ne dedi?" diye sordu başını kaldırıp bana baktığında. Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Kim ne dedi?"

"Şu kara çocuk, ne dedi?" Yüzünde kızgın bir ifade vardı, yargılayıcı anne modundaydı. Kimbilir hangi anıya gitmişti de bu soruyu soruyordu bana. Esved'den bahsediyordu, en azından bunu anlayabilmiştim ama.

"Ee, ben..." Ağır ağır aldığım nefeslerim artık göğsümü acıtmaya başlamıştı. "Ne anlattığımı unuttum."

"Ee, kızım anlatıyordun ya, itiraf etmişsin işte çocuğa. Mektup yazmışsın. O ne dedi okuyunca? Seni sevsin ya da sevmesin, yiğidin harcı; böyle hassas konulardaki tavrıyla belli olur. Zaten senin şu kız arkadaşlarına da sinir oluyorum, ilk günden tutmamıştı gözlerim onları. Konuşma bir daha onlarla Karaca! Çok ciddiyim bak. O kızlardan sadece zarar gelir," dedi annem burnundan solurken. Sözlerinin tanıdıklığıyla ben de geçmişteki o anıya çekilmiştim sanki. Hatırlıyordum. Esved'e mektup yazıp her şeyi anlattığım günün akşamındaydı annem, ben dizlerine yatıp bacaklarımı kendime çekmiştim ve annem de saçlarımın arasında gezdiriyordu parmaklarını. Boncuk boncuk gözyaşları akıtmıştım o gün ama görmemişti.

"Anne çok uykum var," dedim esneyerek. Bu yalan değildi ama tek dileğim bir ân onca uyumaya gitmesiydi çünkü beni öyle bir dağıtmıştı ki belki de kafamı yeniden toparlamam için bütün gece ayakta kalmam gerekiyordu. "Yarın baştan tertemiz kafayla anlatayım olur mu?"

"Ama unutturma bak kızım, ben bu aralar balık hafızalıyım biliyorsun. Kızımın canını yakan o zibidiyi bilmem lazım! Bakarsın mezuniyet töreninde sahneye çıktığında menemenlik aldığım şu domateslerden fırlatırım kafasına, lise onun için de unutamayacağı bir tecrübe olarak kalır o zaman."

İstemsizce kıkırdadım, kıkırdarken gözlerim kısıldığından gözlerimden birer damla yaş dökülmüştü yanaklarıma ama hızlıca başımı çevirip ellerimle sildim ve burnumu çektim. "Ben yatıyorum o zaman, sen de oyalanma yat," dedi annem etrafa ve mutfak saatine bakıp gecenin bir yarısı olduğunu yeniden fark ettiğinde. Mumu almadı, kapıya döndü. Ardından tekrar omzunun üzerinden bana baktı. "Sen niye kalktın gecenin bir vakti? Acıktın mı yoksa? Dolapta barbunya var, yoğurdu da yeni mayaladım bak çok güzel tuttu tam sevdiğin gibi."

"Bakarım ben şimdi," dedim kafamı sallarken. "Hadi sen git yat."

"Tamam tamam, yatıyorum," dedi annem gülerek. Son bir kez daha baktı bana. "Sen niye öyle üzgünsün bakayım? Gel bir sarılalım."

Anne yapma n'olur. Yapma bunu bana. Aralık dudaklarımdan içeri çektiğim oksijen bir bıçak gibi boğazımı kestiğinde aslında ciğerlerime hiç ulaşamadı. Keskin bilenmiş o bıçak, göğüs kafesimde bir yerleri deşmişti ki canım böyle acıyordu. Annem yanıma gelip kollarını kaldırarak bana uzandığında, benden birkaç santimetre kısa olduğu için eğilmek zorunda kaldım. Nefesimi tuttum, çok çabaladım kokusunu almamak için ama yapamadım. Sonunda kollarımı sımsıkı sırtına doladığımda başımı ördüğü saçlarının arasına gömdüm. *Anne kokusu.*

Annemin kokusu, geride bırakmak istediğim her şeyin mührüydü. O mühür, bu gece kırılmıştı. Artık geçmiş ve gelecek birbirine karışacaktı, tıpkı annemin kafasında olduğu gibi.

"Hadi Allah rahatlık versin," dedi annem sonunda geri çekildiğinde ama bu sefer de mum ışığının aydınlattığı yüzümde

bir şeyler fark etmişti. "Karaca," dedi kaşlarını çatarak. "Sen ne zaman saçlarını kestin?"

"Aslında benziyorsunuz. Onun da sol gözünün altında ben var. Onun da saçları kızıl kahve. Ama senin saçların kısa, benim kız makas sokmaz saçlarına. Gözü gibi de bakar."

"Anne," dedim kemirdiğim dudaklarımın arasından bir inlemeyle, gözyaşlarım artık durmuyordu ve kirpiklerim ardı ardına ıslanıyordu. Göğsüme bıraktığı acı artık hiç geçmeyecek gibiydi. *Anne, yaktılar.* Anne yaktılar. *Ben kesmedim. Yemin ederim ben kesmek istemedim. Ben senin kızınım. Ben gözüm gibi bakarım saçlarıma. Benim anne. Bendim.*

Annemin kaşları yine çatıldı, bakışları donuklaşmış ve yere çevrilmişti. Etrafı süzdü ama beni görmedi, bir hayalet gibi karşısında dikiliyordum. Sonunda hiçbir şey söylemeden mutfağı terk etti, birkaç saniye sonra odasının kapısını kapatmıştı. Muhtemelen yine kafası karışmıştı ve nerede olduğunu bile algılayamamıştı, beni görmemişti, doğruca yatağa gitmişti.

Ellerimi yüzüme kapatıp sarsılarak sessizce ağlamaya başladığımda kimsesiz hissediyordum. Bütün anılarım kimsesiz kalmıştı. Çocukluğum kimsesiz kalmıştı. Abimin mezar taşı kimsesiz kalmıştı. Domino taşları gibi devrilmiştik; abim annemi, annem beni, ben... Ben birini devirebilecek gücü hissetmiyordum kendimde, muhtemelen yattığım yerden de kalkamazdım.

Ellerimi indirdiğimde karşımda bir beden dikiliyordu, pencere kenarından sızan rüzgâr; tezgâhın üzerindeki mumun alevini titretip durduğundan duvara yansıyan gölgelerimiz dans ediyordu. Camları döven yağmur sesi mutfaktaki tek sesti.

Kunt'un güzel yüzüne yansıyan mum ışığı bütün hatlarına kontrast katmıştı, böylelikle ifadesiz bakan suratı sert duruyordu. Karşısında hüngür hüngür ağladığım için utanmıyordum ama yine de garip hissediyordum. Her şeyi duymuştu. Bütün gece gözlerinin önünde çabalamıştım ben. Kazanmamın imkânsız olduğu bir savaşın orta meydanındaydım, tükettiğim ruhumdu ve ayaklarımda zincirlerle koşmaya çalı-

şıyordum özgürlüğe. Benim pusulam annemdi ama bir yön göstermiyordu çünkü pusula bozuktu. Benim özgürlüğüm lanetliydi çünkü her ne kadar gerçek hayatta kendimi özgür kılabilsem de, kafamın içinde anılarıma tutsaktım. Bugün bile kolay bir avdım.

Geçmişi atlatamazdınız, geçmişten yalnızca ders çıkarabilirdiniz ama o çıkarılan ders bazen hiçbir boka yaramazdı.

Mutfakta yere oturdum; pencerenin altındaki köşeye. Sırtımı buz gibi duvara yaslayıp bacaklarımı kendime çektim ve dirseklerimi dizlerime yasladım, avuçlarımı gözkapaklarıma bastırmış hâlâ akmaya devam eden yaşları durdurmaya çalışıyordum. Kunt'un yanıma oturduğunu hissettim, aynı benim gibi sırtını geriye doğru yasladı. Dönüp ona baktığımda, başını da duvara yaslamış, tavanı seyrediyordu.

"Ne var bu tavanda çok merak ediyorum, sürekli izliyorsun," dedim burnumu çekerek. "Bomboş tavan işte. Hiçbir şey yok."

"Ne var bu kitaplarda merak ediyorum, sürekli okuyorlar," dedi aynı ses tonuyla. "Dümdüz harfler var işte. Hiçbir görsel yok."

"Aynı şey mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Bir kitabı okurken zihninde ne saraylar, ne imparatorluklar kurup yıkıyorsun... Bedava film izliyorsun saatlerce, bazen günlerce süren."

"Bakmasını bilene, tavanlar çok şey anlatır." Başını sakin bir hareketle bana çevirdiğinde başı hâlâ arkaya yaslıydı. Gözlerim kirpiklerine, elmacık kemiklerine, dudaklarına, ardından yutkunduğu için oynayan âdemelmasına değdi. Sadece onu izlemek bile beni sakinleştiriyordu.

Aynı onun gibi başımı geriye doğru yaslayarak tavana baktım. Mum ışığı yüzünden ağaç dallarının fırtınada savrulan gölgeleri duvarlardan taşıp tavana değiyordu. "Eskiden geceleri tavana baktığımda gördüklerim yüzünden uyuyamazdım. O gölgeleri hep zihnimde canavarlara çevirip geceleri kendime zehir ederdim. Belki yatağımın ya da dolabımın içinde doğaüstü korkunç bir varlık olduğunu düşünmedim hiç ama

tavandaki ve duvardaki gölgeler beni hep korkuturdu. Güneşlik perdeleri çekersem gölgelerin odama ulaşamayacağını fark ettikten sonra perdeleri sımsıkı çekmeye başladım ben de. Böylelikle zifiri karanlıkla tanıştım. Gözün alışsa bile bir şey görmüyorsun o zaman."

"Belki de bu yüzden gece olsa bile kalkıp perdeleri açıyor, hatta sökmeye çalışıyorsun. Güneşlik ya da normal perde olmaları umurunda bile olmuyor," dedi Kunt, bir noktaya bastığından dikkatim ona çevrilmişti. "Bak, bir gizem daha çözüldü."

"Bir gizem daha mı? Daha önce hangisini çözmüştük?" Gözlerim şüpheyle kısılmıştı çünkü hatırlamaya çalışıyordum.

"Neden uyumak için benim yanıma geldiğini," dedi dudaklarını ıslatarak gözlerimin içine bakarken. "Aslında bu kendi kendime vardığım bir sonuç. Yanımda güvende hissediyorsun ama bence bunun kokuyla da alakası var. Başka türlü neden Dubai'de oteldeyken parfümümü sıkıp apar topar odadan kaçasın ki?"

Gözlerim fal taşı gibi açılırken "Sen onu fark etmiş miydin?" diye sordum şaşkınlıkla. Elbette fark ederdi. Duştan çıkıp parfümünden tamamen arınmıştı ve banyodan çıktığı an koku suratına çarpmıştı. "Şişesini beğendim," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Gözlerimi kırpıştırdım birkaç kez. "Aynen. Şişesi çok güzel. Altın işlemeli falan. Bitince bana versene?"

Dudaklarını birbirine bastırarak sessizce gülerken birkaç saniyeliğine gözleri de kapanmıştı. Ardından altın hareler yeniden gözlerime değdi. "Yani bir şeyleri itiraf etmek, kabullenmek ne kadar zor olabilir senin için? Özellikle de birkaç yıl önceki Karaca'nın birine aşk mektubu yazdığını hesaba katarsak."

"Aşk mektubu değildi!" dedim sırf ona ters düşmek için. Bana *ciddi misin* dercesine baktığında "Tamam öyle bir mektuptu ama daha çok yanlış anlaşılmaları düzeltmek, temize çıkmak içindi," dedim boğazımı temizleyerek. "Bak, lisede

gerçekten ağır şeyler yaşadım ve hepsini geride bırakmak istiyorum. Konuşmak istediğim bir konu değil. Lütfen deşme."

"Değer verdiğim insanlar için bir tehlike arz etmediği sürece seninle ilgili hiçbir şeyi deşmem Karaca, bunu sana o otel odasında da söyledim. Esved'i araştırdım çünkü şüpheli buldum, keza şüphelerimde haklı olduğumu da gördüm. Tasmas'ın hukuk bürosunda çalışıyor. Üstelik hapishane geçmişiyle ilgili de şüpheli noktalar var," dedi Kunt ciddi bir sesle. O gün Esved'i araştırdığını söylediğinde başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü çünkü benimle ilgisini de öğrendiğini düşünmüştüm.

"Mesela?" diye sordum ona hak vermeye çalışırken. Esved'in asla öyle insanlarla çalışmayacağını biliyordum ama bir yandan da Tasmas'ın bürosunda çalışıyorsa, Tasmas'ın bürosunda çalışıyordu ve bu gerçek bükülebilecek gibi değildi. Tek bildiğim, o büroda neler döndüğü hakkında bir fikri yoktu çünkü olsaydı bir saniye daha kalmayacak bir adamdı.

"Mesela, ağır bir suçtan hapis yatmasına rağmen hukuk okuyup avukat olabilmesi. Bazı istisnai durumlar dışında bu imkânsız bir şey. Hüküm giymiş suçlular avukat, savcı, hâkim olamaz," dedi Kunt düz bir sesle. "Bir geçmişiniz olduğu için ona güvenmeni anlıyorum ama ihtimalleri de hesaba katman lazım. Biliyorum bana hâlâ kızgınsın bu konuda ama çevremdekilerin amaçlarına kör kalmaktansa senin bana kızgın olmanı tercih ederim çünkü başına bir daha bir şey gelirse bununla nasıl başa çıkarım bilmiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak yutkundum, konu o kadar dağılmıştı ki artık ağlamıyordum. Beni sakinleştirmişti ve çarpıntım geçmişti artık. Öte yandan, tartıştığımız konu benim için hassas bir konuydu ve onun sözleri de en az konu kadar göğsüme işliyordu. Bacaklarımı devirip omzumu duvara yasladım bu sefer, ona doğru dönmüştüm.

"Bir gün gelecek," dedi gözlerimi tekrar yakaladığında. "Şimdi deşmemi istemediğin ne varsa bana sen anlatacaksın. Bir yüzükten, yalancı bir sıfattan fazlası olacağım senin için. Biliyorum bunu ama sen de şunu bil; o zaman böyle mutfak

köşelerinde kimsesiz hissettiğin için ağlayamayacaksın. Ağlayabilirsin ama yalnız başına ağlayamazsın. Ben şimdi buradayım," dedi elini uzatıp şakağıma dokunarak. Bir saniye olsun gözlerimi gözlerinden çekemiyordum. "Buranın içini gördüm, kavga kıyamet. Sen burada; kimsesiz olduğunu, yalnız olduğunu düşünüyorsun. Değilsin. Beni buraya aldığında," diye devam etti elini kazağımın üzerinden sol göğsüme yasladığında. "Sana bunu kanıtlayacağım."

Parmakuçlarımdan, saç diplerime kadar hissettiğim elektrik akımı "*Sen zaten oradasın,*" deme isteğimi körüklüyordu ama birbirine bastırdığım dudaklarımın arasından çıkmadı sözcükler. Bunun yerine doğruldum ve ellerimle yeniden ıslanan gözlerimi sildikten sonra elimi kazağımdan içeri soktum ve boynumdaki kolyeyi açığa çıkardım. Kunt'un gözlerimden, yeşil kazağımın üzerinde sallanan yüzüğe çevrilen bakışları anında sertleşmişti.

"Bunu merak ediyorsun değil mi?" diye sordum burnumu çekerek. Yüzüğü zincirden çıkarmadan elime almış ve bir saniyeliğine bakmıştım. Ardından zinciri toptan çıkardım ve avucuma aldım kolyeyi. "Cezaevine Esved'i ziyarete gittiğimde üniversite sınavından çıkmıştım. Annemin bahsettiği mektubu ben Esved'e yazmıştım. Yolunu o dönem hapishaneye düşüren olayda benim de parmağım vardı. Bu yüzden suçluluk hissini üzerimden hiç atamadım."

Kunt hiçbir şey söylemedi, yalnızca anlayışlı gözlerle beni dinliyordu. Bakışlarındaki sertlik yok olmuştu. "Lisedeyken duygularıma hiç karşılık vermedi. Hatta en yakın arkadaşımla çıktı. Arkadaş grubum bana sırtını döndü, yapayalnız kaldım. Kimsenin umurunda değildim. Birtakım olaylar oldu, sonunda tüm okulun karşısında Esved'le ben kalmıştık. Arkadaş olduk, dost olduk. O dönemi birlikte atlattık. Cezaevine onu ziyarete gittiğimde hüngür hüngür ağlıyordum çünkü onun yeri orası değildi. Evet, o adam öldü ve onu Esved öldürdü ama bunu hak etmediğini söyleyemezdi kimse. Esved'in elinden çıkan bir kazaydı üstelik, bunu bilinçli yapmamıştı ama karşı taraf zengin ve güçlü olduğu için hüküm giydi. Tüm

yanlışların karşısında, doğru olanı yaptığı için liseden mezun bile olamadan demir parmaklıklar ardına hapsedildi."

Zinciri çıkarıp kenara bıraktım ve yüzüğe baktım avucumdaki. "Kendimi öldürmeyi düşünüyordum. O zamana dek tek amacım üniversite sınavını kazanmaktı ve sınava girdikten sonra artık bir amacım kalmamış gibiydi. Belki sonuçlar açıklanana ve tercih yapana kadar bu düşünceyi kafamdan atabilsem... Her şey yoluna girebilirdi. Bilmiyorum. Esved bana bu yüzüğü verdi ve gitmemi söyledi. Dedi ki... *'Git. Git o mahalleden. Yeni bir hayata başla. Oku, güçlü ol. Bu yüzüğü de al.'* Yüzük annesinindi ve bunu biliyordum. Böyle bir muhabbet vardı o dönem okulda, sevgililerine yüzük hediye ediyordu erkekler. *'Eğer yıllar sonra tekrar karşılaşırsak ve bu yüzüğü hâlâ takıyor olursan biri yok demektir hayatında. O zaman yeni hayatlarımıza birlikte devam ederiz.'"*

Kelimelerin içlerinde barındırdığı güç, bir nükleer silah etkisi yaratabiliyordu insanın zihninde. Bombalar patlıyor, yürüdüğünüz yollar ve kurduğunuz parklar havaya uçuyordu; eviniz havaya uçuyordu, yok oluyordu ama sizin yüzünüzde mimik oynamıyordu. Kelimeler böylesine güçlüyken eylemlerin insan zihninde yarattığı etkiyi düşünebiliyor muydunuz?

Ve bir kelime de, tanımı da silinebilirdi sözlüğünüzden. Yeniden yazılabilirdi hatta ama bir olay yaşanmıştı ve bunu geri almanız ya da anlamını değiştirmeniz, yok saymanız, görmezden gelmeniz mümkün değildi. Bazı katiller hiç hüküm giymezdi ama hem sözleri hem de eylemleriyle çok cinayet işlerlerdi.

Ve Esved, bir katili öldürmüştü.

"Ve sen, yüzüğü hâlâ takıyorsun," dedi Kunt düz bir sesle.

Başımı kaldırıp ona baktığımda göz göze geldik. "Yoo," dedim avucumu göz hizasına kaldırarak. "Avucumda duruyor. Takmıyorum ki. Bak." Bacaklarımı kendime çekerek bir kolumu etrafına doladığımda yüzüğü zincirin yanına bıraktım ve çenemi kaldırıp gülümseyerek Kunt'un yüzüne baktım.

Ben ifadesini göremeden kolunu belime sardığında, bir ânda göğsüne çekildim. Dik oturduğu için gövdesi fazlasıyla

uzundu ve ben başımı yasladığımda yalnızca göğsüne geliyordum. Sanki burada uyuyacakmış gibi diğer kolunu da belime sardığında nefes almak bir ihtiyaç değildi sanki çünkü bu fonksiyonu tamamen kaybetmişe benziyordum. Birkaç saniye sonra bilgiler yeniden beynime indirildi ve ciğerlerimi oksijenle doldurdum.

Bir elini saçlarımdan geçirip daha sonra kafamın üzerine ufak bir öpücük bıraktığında gözlerim otomatikman kapanmıştı. Kollarımı beline doladım ben de aynı onun gibi, kendime çektiğim bacaklarım onun bacaklarının üzerine devrilmişti.

"Gerçekten üç gün uyuyamadın mı?" diye sordum, hâlâ konuşmak ve bir şeyler sormak için enerjimin kalmış olması inanılmazdı ama benim kafam en çok geceleri çalışırdı. "Neden uyuyamadın?"

"Kokun," dedi uykulu bir sesle, saçlarımın arasında nefes alıyordu. "Gitmiyor."

Kalp atışlarını dinlerken daha fazla gözlerimi açık tutamadım.

7

JOKER KARTI

Kimse bütün büyümez, hayat herkesi parçalar.

Sonsuz bir kaos içinde yaşamaya programlanmış gibiyiz. Güvendiğimiz insan sırtımızdan bıçakladığında, sevdiğimiz gibi sevilmediğimizi fark ettiğimizde, gurur yapıp bir adım atmak yerine geri çekildiğimizde, incinmekten korktuğumuz için kalkanlarımızı kaldırdığımız hâlimizle dışarıdan soğuk nevale olarak göründüğümüzde ve daha beter incitildiğimizde, korkularımız isteklerimizin önüne dikildiğinde yalnız kaldığımızda, inat edip bir şeyleri zor yola soktuğumuzda ve yolun asfaltı yalanlarımızla kaynamaya başladığında; *yaşamak, yaşıyor olmak* yalnız başına yeterli, biz birileri tarafından incinen ve birilerini inciteniz.

Misal bir kurşun yedik, canımıza denk geldi. Yaraya giren bıçak, kurşunu çıkarmak mı istiyor yoksa yarayı deşmek mi?

Birini kalbine kabul etmek zor, yarana kabul etmek risktir.

O sabah gözlerimi üç kez açtım. Birincisinde bir telefon çalıyordu, başımı yasladığım sıcak yastık ve üzerimdeki yorgan çekildi. Saniyeler sonra boş boş tavana bakmaya başladığımda ve arka planda Kunt'un kısık sesini duyduğumda telefonu çalanın o olduğunu, yanımdan kalktığını ve aslında başımı yasladığım yastığın onun göğsü; yorganın da kolları olduğunu henüz fark edebilmiştim. En son hatırladığım, mutfakta yerde oturuyor oluşumuzdu ve ben yine ona yaslanıp kalp atışlarını sayarken uykuya dalmıştım. Daha sonra beni kucaklayıp salona geri getirmiş olmalıydı.

İstanbul'a dönmemiz gerektiğini söylemesine gerek bile yoktu. Direkt kalkıp kabanımı giyinmiş ve çantamı almıştım. Annemin dün gece getirdiği yorgan ve yastıkları ise içerideki boş odaya bırakmıştım. Burada olduğumuza dair izler böylece silinmişti ama bizim bir şeyi silmemize pek de gerek var mıydı bilmiyordum çünkü annemin hastalığı bu işi gayet iyi yapıyordu.

Gözlerimi ikinci açışımda İstanbul'daki evin bahçesindeydik ve araba durmuştu. Kunt duş alıp çıkması gerektiğinden bahsetmişti. Sabah Fuat Hoca'yla konuştuğunu anladığımdan spor akademisiyle ilgili olduğunu düşünmüş ve bir şey sormamıştım. Zaten odama girdiğim an yatağa devrilip uykuma kaldığım yerden devam edecek kadar yorgun ve hâlsiz hissediyordum.

Üçüncü kez gözlerimi açığımda duvardaki saat öğlen dördü gösteriyordu ve hava güneşliydi. Banyoya geçip uzun bir duş aldıktan sonra üzerime siyah, yüksek bel bir pantolon ve yumuşacık turuncu bir kazak geçirip minikleri aramaya koyuldum.

Üç kere bölünen uykum dışında bir de gereğinden uzun uyuduğum için üzerimde öyle bir hantallık vardı ki sanki omzumda yüz kiloluk bir yükle yürüyormuş gibi hissediyordum. Tabii bunun bir sebebi de dün gece annemin buldozerle üzerimden geçmiş oluşu olabilirdi. Fark ettiğim bir diğer şey de şuydu ki insan yalnız olmayınca karşılaştığı durumlarla daha iyi başa çıkabiliyordu.

Salonun kapalı teras kapısının önünde, bir köşeye mama ve su kapları konulmuştu ve kediler devrilmiş yatıyorlardı. Adımlarım şokla durdu. Beni şaşırtan minikler değildi, beni şaşırtan ayaklarının üzerinde yere çökmüş onları seven ve severken kendinden geçen Öktem'di.

"Öktem?" Kaşlarım havalandı. Kesinlikle onu beklemiyordum. Bana geleceğini söylemiş miydi? Hayır. Adresi biliyordu.

"Uyuyan güzelimiz de uyanmış," dedi Öktem bebek sesiyle bir o yana, bir bu yana yuvarlanan minikleri bıraktığında

ayaklanarak. "Kızım bunlar ne?" diye sordu kedilerimi gösterirken. "İnsan bir söyler! Kapıda yatarım diye söylemedin değil mi? Bir fotoğrafçık atsaydın bari insafsız! Öfke küpü geldim minnoş oldum gideceğim şimdi ya... Sinir, stres kalmadı. Sen bunlar yüzünden mi pamuk gibisin hep?"

Gülerek yanına adımladım ve "Akıl mı kaldı?" diye sordum kısaca ona sarılırken. "Bahçede geziniyordu anneleri, içeri aldık. Birkaç gün sonra doğurdu." Gözlerim saçlarına değdi o ân, rengini değiştirmiş ve kısalttırmıştı. "Saçların güzel olmuş."

"Teşekkür ediyorum canım, biliyorum çok güzel olduğunu. Bir de akmasa hemen, güzel olacak gerçekten... Kızıl lanet bir renk ama ben büyüsüne kapıldım..." Öktem sırıtarak bir eliyle küt kesim kızıl saçlarından elini geçirdiğinde, henüz yeni boyadığı için üzerinde olan boya kokusu sarmaladı ciğerlerimi. Ev hep böyle kokardı çünkü Öktem sürekli saçlarını boyardı. "Senin saç asıl bayağı yakışmış, hep diyordum bu boy keselim diye ama elletmiyordun. Hazır kesmişken şöyle aralarına renk mi attırsan? Bak bu sıralar kulak üstü tutamları renkli boyamak moda!"

"Saçıma boya değdirmem, kestirmiş olsam da bu konuda tavrım net," dedim omuz silkerek. "Gel oturalım, ayakta kaldık."

"Sen bayağı sahiplenmişsin yalnız evi." O peşimden gelirken dönüp omzumun üzerinden bir bakış attığımda, salonu süzüyordu. "Tek başına yaşıyor bu adam bu evde, neden sırf salonu 3+1 ev kadar peki bunu bana söyler misin?"

"Söyleyeyim," dedim koltuğa oturup geri yaslanırken. "İnsan çok parası olunca nereye harcayacağını şaşırıyor."

"Doğru. Gerçi ben, 3 bin euroluk toka alıp story atan Şeyma Subaşı'nın haberini daha dün yazmış insanım, şu sorduğum soruya bak." Seslice nefes verirken kafasını olumsuz anlamda salladı Öktem. Üzerinde dizleri yırtık bol bir kot, beyaz baskılı kısa kollu bir tişört ve onun da içinde kırmızı-siyah çizgili uzun kollu bir tişört vardı. Boynuna ise yine

bulduğu kolyeyi geçirmişti. Yüzünde sıcak tonlarda porselen makyaj vardı.

"Ne zaman geldin? Uyuyordum ben," dedim nemli saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken. "Gerçi sen bunu biliyordun sonunda uyandın dediğine göre, Ayşen Abla mı söyledi?"

Öktem kafasını salladı. "Geçen sefer geldiğimde adını söylediğim için kapıyı açtılar ama kapının önünden de milim kımıldatmadılar. Evin çevresindeki mafya kılıklı adamlardan bahsediyorum bu arada. Tamam anladık ünlü bir boksörsün de, çevreye bu kadar adam dikmek ne yani? Düşmanın mı var? İki tane kapıya koy yeter o zaman. Hayır bir de boksör adam yani, duyulsa itibarı sarsılır bence." Güldü. "Neyse ne diyordum? Hah, geçen sefer almadılar. Bu sefer emir almışlar belli ki kapıyı açtılar direkt, bir şey de demediler. Bende evin ziline bastım. Saçları örülü orta yaşlı yardımcı içeri buyur etti. Uyuduğunu söyledi. Ben hinlik yapıp aradım seni uyan diye çünkü üst kata çıkmak istemedim ama duymadın galiba."

"Telefonum sessizdeydi," deyip salona yaklaşan adımlara çevrildi dikkatim. Öktem de girişe dönmüştü. Ayşen Abla mutfaktan çıkıp yanımıza geldiğinde "Uyanmışsın Karaca kızım, misafirin geldi," dedi sıcak bir tebessümle Öktem'e dönerken. "Ne içersiniz? Ne ikram edeyim size? Atıştırmalık bir şeyler de hazırlayabilirim hemen. Sıcak yemek de var."

"Ben bir orta şekerli Türk kahvesi alırım, teşekkürler," dedi Öktem. Ardından Ayşen Abla'nın bakışları bana döndü. "Aynısından," dedim yumuşak bir sesle. "Tamamdır," diyerek mutfağa döndü.

"Alevhan'la konuştun mu?" Öktem'in sesi, Ayşen Abla'nın ayrılışının ardından salonu esir alan sessizliği böldüğünde bakışlarım onun yüzünde geziniyordu. Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Bak Alevhan'ı tanıyorum, daha fazla kıllanırsa kalkar gelir ki geldi de zaten bizim eve, söylemiştim sana bunu dün. Muhtemelen şu ân dersler bastırdığı için yeterince vakit ayıramıyor ama yakında tatile girecekler."

"Alevhan'a ne söyleyebileceğimi bilmiyorum," dedim eli-

mi saçlarımdan geçirirken. "Kunt'la iki hafta önce hastaneye gittiğimizde, Alevhan onu tanıdı. Gazete kupürlerinden, haberlerden falan. Tehlikeli biri olduğunu söyleyip durdu. Ben de yeni tanıştığımızdan falan bahsettim. Yeni tanıştığımızı söylemeseydim onu inandırmak kesinlikle daha kolay olurdu ama o ân nasıl bir plan izleyeceğimizi bilmiyordum."

"Aybars Abi inandıysa Alevhan inanmak zorunda abi ya," dedi Öktem.

Histerik bir gülüş yükseldi dudaklarımdan, aslında kendi hâlime ağlıyordum. "Aybars Abi'nin inandığını mı düşünüyorsun? O sadece bana güvendiğinden karışmıyor. Bir de... Kunt'u beğendi galiba, bilmiyorum." Gözlerimi belerip etrafta gezdirirken derin bir nefes çekmiştim seslice içime.

"Alevhan da sana güvenir ama susmaz," dedi Öktem. "Huyunu biliyorsun. Kendi içi rahat edene kadar sorgular. Sizin amacınız daha önemli bir arkadaşını ikna etmekten tabii ama daha sonra ayağınıza bağ olursa sıkıntı çıkarabilir."

Biliyorum, dercesine kafamı salladım. "Bugün bir bitsin de... Olmadı yarın hastaneye uğrar çıkışta konuşurum onunla."

"Unutma ama," dedi Öktem. "Bu arada," diye ekledi ardından, gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Şu Esved... Ne ayak?"

Aklında birden belirip bin doğuran soru işaretlerinin kancasının, zihnini boydan boya yarması. Kafamın içinde olanı tanımlamam gerekseydi bu kelimeleri kullanırdım. Ben böyle doğmamıştım, bana böyle olmak *öğretilmişti.* O zamandan beri de kime ne kadar anlatmam gerektiğini ölçüp dururdum sorularla karşılaştığımda. İşler ters giderse, en az hasarı alabilmek için.

Kafamın içinde bir tartı vardı; her düşüncenin ise bir ağırlığı.

"Lisedeyken yakın arkadaşımdı," dedim boğazımı temizleyerek. "Geçen gün Aybars Abi'nin ev partisinde karşılaştık, yıllar sonra."

"Bayağı yakındınız herhalde, güneşe bakınca gözlerinin dolduğunu bilmeler falan... Bir de ben şu boynundaki zincire

taktığın yüzükten bahsedince herkes bir gerildi, onu da hissetmedim sanma," dedi Öktem, başını kaldırıp boynuma baktı. "Kazağın altında kaldığından ben mi göremiyorum yoksa artık takmıyor musun?"

"Yüzüğü bana eskiden Esved vermişti, takmak alışkanlık olmuştu. Şimdi yanlış anlar diye çıkardım," dedim boğazımı temizleyerek. Bence gayet güzel özet geçmiştim.

"Niye yanlış anlasın ki?" diye sordu Öktem, mânidar bir sesle. "Neden yanlış anlasın yani? Ayrıca kim yanlış anlasın Kunt mu Esved mi?" Kaşları havalandı, yüzünde alaylı bir sırıtış vardı. "Yoksa bir şeyler mi var aranızda? Gerçekten?" Kollarını göğsünde birleştirirken, dudaklarını birbirine bastırarak gülümsüyordu. "Dubai fotoğraflarını gördüğümde dibim düştü bu arada. Magazin kovalayan yapmacık çiftler planlı çektirmiş gibi ama ne siz yapmacıksınız ne de planlıydı! Yıkıldı internet. Sen bir *Instagram* hesabı açsan tak diye yüz bin takipçi gelir ilk günden. Bak ne diyeceğim, aç hesabı ajanslardan biriyle bağlayalım seni, millete link ver kaydırsınlar. Çok pis paralar dönüyor bak Karaca! Kullan adamın popülaritesini, sen onun nişanlısısın."

"Tam benim yapacağım iş," diye homurdandım kafamı iki yana sallayarak gülerken. "Ben hava almak için otelden dışarı çıkmıştım. Gözüm doldu güneşten, sonra paparazziyi gördük... Planlı mı yaptı bilmiyorum ama ben de şok geçirdim beni dürülmüş halı gibi omzuna attığında." Ayşen Abla'nın elinde bir tepsiyle mutfaktan çıktığını gördüğümde sesimin tonunu düşürdüm. "Ayrıca sahte ya da değil, nişanlıyım ben farkındaysan." Ardından geriye doğru yaslandım ve sustum. Ayşen Abla salona girmişti.

"Farkındayım, farkındayım," dedi Öktem bana bakmadan ama aynı ifade yüzünde sürdüğü hükümdarlığına devam ediyordu. Öktem eğleniyordu bu durumla.

"Afiyet olsun," dedi Ayşen Abla ve kahveleri bıraktıktan sonra bir ihtiyacımız olursa seslenebileceğimizi ekledikten sonra gitti.

Öktem kahvesinden bir yudum aldığında dilinin yandığına

emindim. "Gelelim sebeb-i ziyaretimize..." Küçük kâselerdeki çikolatalardan bir kareyi ağzına attıktan sonra gözlerini üzerime çevirdi. Koltuğun kenarına bıraktığı montunu çekip çantasını kucağına aldığında fermuarını açmış, içinden siyah tabletini çıkarmış ve bir sayfa açtıktan sonra bana uzatmıştı. Ne beklemem gerektiğini bilmediğimden tableti elinden alırken yüzünü süzdüm, Öktem'in suratında artık mimik oynamıyordu.

Öktem bir klasör açmıştı ve klasörde, bir maçtan çekilmiş profesyonel fotoğraflar vardı. "Bu dosyayı, yeni bir haber için kaynak ararken gazetenin şifreli özel klasörlerinden birinde buldum. Abinin, yaz aylarında izleyici olarak katıldığı bir boks maçından fotoğraflar," dedi Öktem. "Muhtemelen oradaki serbest muhabirlerden biri, abinin ünlü olduğunu fark edip fotoğraflarını çekti ve gazete de satın aldı. Kullandıklarını düşünmüyorum, arattığımda hiçbir yerde görmedim bunları. Dikkatli bakarsan fotoğraflardan birinde abinle büyük bir işadamının sohbet ettiğini göreceksin *VIP* köşesinde." Başımdan aşağı kaynar sular döküldüğünü hissediyordum çünkü abimle, *VIP* köşesinde sohbet eden adam Ahmet Çevik'ten başkası değildi.

"Rengin soldu bir ân, ne oldu? Adamı tanıyor musun?" diye sordu Öktem. *Adamı tanımak mı?* Şeytan görsün yüzünü. *Ruh hastası pislik.*

"Kötü bir adamın yanında çalışan kötü bir adam," dedim, basitçe özetlemiştim. Öteki türlü Öktem'e onu nereden tanıdığımı anlatmak zorunda kalırdım ve bunu istemiyordum çünkü o yirmi bir saati anlatsam bile değişen bir şey olmayacaktı, yalnızca ben hatırlamış olacaktım. "Abimin bu adamla ne işi olur? El sıkışmışlar!" Fotoğrafları hızlı hızlı geçiyordum ama açı o kadar tersti ki muhabir sanki bir kapı aralığından çekmişti fotoğrafları. On iki fotoğraftan yalnızca üçünde Ahmet Çevik ve abimin yüzü belli oluyordu. Ne yani? Bulgaristan'a beraber maç izlemeye mi gitmişlerdi?

Halit Tasmas, federasyonun başındaydı. Abim onu tanıyor muydu?

"Bu fotoğrafları kendime mail atabilir miyim?" diye sordum Öktem'e.

"Olur," dedi kısaca kafasını sallayarak. "İşinize yararsa bana haber ver de belki gaza gelir bir iki şifreli klasör daha kırabilirim. Benim bile burnuma çok kötü kokular gelmeye başladı Karaca. Bir istediğin olursa bana isim vermen yeterli, anasından en son ne zaman süt emdiğinden tut kaç yaşında sünnet edildiklerine kadar topunun hayatını dökerim önüne."

"Yapabilir misin gerçekten?" Klasörü kendime mail attıktan sonra tableti ona uzattım, alıp çantasına attı. "Başın belaya girmesin? Kadroya da alınmadın henüz işin garanti değil, stajın yanmasın Öktem?"

"Sikerim stajını ya, benim onlara ihtiyacım yok ortalamam 3.80 ulan! Onların bana ihtiyacı var. Deve yüküyle iş yıkıp zırnık koklatmıyorlar. Sıkıysa atsınlar, bulabilecekler miymiş benim kadar temiz çalışanını." Öktem böyle rahat bir moda girdiğinde genelde karşındakinden önce kendini rahatlatmaya çalışıyor olurdu. "Ayrıca baş editörün gözbebeğiyim, bence benim sözleşme hazır da stajımı uzatabildiği kadar uzatmak istiyor ki tam gün maaş almayayım. Neyse ki yakında mezun oluyorum."

"Çok teşekkür ederim, bu fotoğrafları bana getirmek senin için ne kadar zordu biliyorum inan. Şifre falan kırmışsın." Minnettar bir şekilde bakıyordum ona.

"Valla beni teselli etmek istiyorsan, arkadaki yumaklardan birini versen fena olmaz," dedi Öktem. "Biliyorum daha yeni doğmuşlar ama bir iki haftaya alabilirim bence. Evde de yalnız kaldım zaten. Arkadaş olurduk."

"Biliyor musun henüz isim bile koymadım hiçbirine," dedim kahvemden bir yudum alırken. Her ne kadar sohbete devam etsem de aslında şu ân kalkıp Kunt'u bulmak ve fotoğrafları göstermek istiyordum. "Sütten kesilsinler... Alırsın o zaman birini. Belki ikisini. Yalnız kalmasın, ikisini al..."

Öktem çığlık atacakmışçasına ağzını bir karış açtığında "Zaten benim ev, senin ev biliyorsun," dedi avuçlarını birbirine çarparak. "Ay süper oldu bu ya! Bir değil, iki yumak!

Hemen isim seçelim," diye devam etti. "Sarı olanla benekliye göz koydum. Siyahla beyazı almak isterdim ama koyu fenerliyim ben biliyorsun, ters bize bu renkler..." Güldü.

Ama zaman benim için durmuştu. Gülüyor, cevap veriyor, kahvemi içiyordum ama aklen o ânda değildim. Öktem yarım saat daha oturdu. Ardından miniklerle biraz oynayıp kalktı. Onu yolcu ettikten sonra yukarı çıkıp telefonumu almış, ardından salonun köşesinde birbirlerinin üstüne atlayan yavruların yanına bağdaş kurarak oturmuş Kunt'u arıyordum. Açmıyordu. Antrenmanda falan olabilir miydi?

O sırada birikmiş mesaj bildirimlerimi fark ettim, bir elim sırtüstü yatmış miniklere oyuncak olmuşken diğer elimle ekranda kaydırıyordum.

Efes Sungur, "ANANEM AĞZIMIZA SIÇCAK" isimli grubu oluşturdu.

Efes Sungur; Melisa Sungur, Kuntadam, Beren Sarıtuna ve seni gruba ekledi.

Efes Sungur: *ANANEM AĞZIMIZA SIÇCAK*

Melisa Sungur, +5..... kişisini ekledi.

Efes Sungur: *Melisa? Yanlış gruba aldın herhalde kızı?*

Melisa Sungur: *Ayyyy abi pardon ya*

Melisa Sungur: *Bizim not grubuna alacaktım yanlış oldu burası*

Melisa Sungur: *Senacığım pardon*

+5.....: *Zevkle*

Efes Sungur: *Kızım çıkarsana kızı kalmasın burada*

Melisa Sungur: *Abi sen kurdun grubu sen at ben atamıyorum*

Efes Sungur: *Lan ben herkesi yönetici yaptım şimdi hiçbirimiz değiliz*

Melisa Sungur: *Ee, kim yönetici o zaman?*

+5.....: *Ben*

Efes Sungur: *Kardeşim salar mısın grubumu*

+5.....: *Kar mı deş...*

Melisa Sungur: *Grubu kapayalım yenisini açarız*

Melisa Sungur: *Senacığım kusura bakma yeniden*

+5.....: *Ne kusuru... Allah özene bözene yaratmış...*

Beren Sarıtuna: *:D*

Melisa Sungur: *Allah*

Melisa Sungur: *Kız düştü*

Efes Sungur: *Nere düştü?*

Beren Sarıtuna: *Düştü düştü*

+5.....: *Düştüm*

Melisa Sungur: *Düşmüş*

Beren Sarıtuna: *Düşürdün kızı*

Efes Sungur: *LAN NE DİYOSUNUZ AMK TÜRKÇE KONUŞUN ARAPÇA KÜFÜR EZBERLEMEKTEN OLAN ÜÇ BEŞ DİL BİLGİM DE GİTTİ KİNAYE MECAZ ANLAM FALAN YOK BUNLARIN BİLGİSİ BENDE*

+5.....: 22, Boğa burcu, 1.72 boy, 50 kilo. Ayrıca Türkçe öğretmen adayıyım hiç gerek yok böyle şeylere istediğin dil bilgisi olsun canım benim

Efes Sungur: *Ne?*

+5.....: Senin burcun ne?

Efes Sungur: *Ne yapacaksın burcumu?*

+5.....: Uyumumuza bakacağım kocacığım. Burç haritanı çıkarmadan olmaz.

Efes Sungur gruptan ayrıldı.

+5....., Efes Sungur'u gruba ekledi.

+5.....: Lütfen ben varım diye rahatsız olup gruptan çıkma, ben çıkarım.

Efes Sungur: *Şükür. Ee, hadi.*

Efes Sungur: *Çıkacak mısın?*

+5.....: Neden çıkayım?

Efes Sungur: *Çıkarım dedin*

+5.....: Çıkarım

Efes Sungur: *Tamam o zaman*

+5.....: *Tamam o zaman yarın saat sekizde gel beni evden al adresim...*

Efes Sungur gruptan ayrıldı.

Ekrana bakarken istemsizce kahkaha attım. Melisa, Efes'in açtığı gruba yanlışlıkla okul arkadaşını almıştı da okul arkadaşı abisine mi yürümüştü? Efsane bir olaydı. Ama benim derdim başkaydı. Derdim ise telefonunu açmıyordu...

Efes Sungur, "LAN" isimli grubu oluşturdu.

Efes Sungur; Melisa Sungur, Kuntadam, Beren Sarıtuna ve sizi gruba ekledi.

Beren Sarıtuna: *Efes'in her şeye ayrı grup açmasından sıkılanlar el kaldırsın*

Efes Sungur: *Sen sus çürük yumurta*

Efes Sungur: *Korktum lan kızdan*

Efes Sungur: *Evlenme teklifi aldım galiba az önce*

Efes Sungur: *Son kadın bükücüyüm itirazı olan var mı yok bence de öyleyim evet*

Melisa Sungur: *Abi ya Sena çok heyecanlandı benim sınıftan yakın arkadaşım bir kere çıksanız mı finaller de yaklaşıyor hem not verirdi*

Efes Sungur: *Ben jigolo muyum*

Melisa Sungur: *Bir kere ya*

Beren Sarıtuna: *Efes abisi bir kere ya*

Efes Sungur: *Ben orospu muyum*

Melisa Sungur: Abi motorla kırmızı ışıkta durduğunda yan arabadaki kızlar cam açtığı an telefon numaranı katlayıp içeri atıyorsun da benim dünyalar güzeli sınıf arkadaşımı bir yemeğe çıkaramıyor musun?

Beren Sarıtuna: *^Ben orospu muyum mesajına cevap olarak^ Evet*

Efes Sungur: *Yazıklar olsun ne orospuluğumu gördün*

Beren Sarıtuna: *Sayayım; zaten birlikte olduğun sevgiline ileride çıkacağım benüz tanışmadığım sevgilinle yapacağım fantezilerden SENLE YAPMADIK ONLA YAPARIZ diye bahsetmek, bilardo salonuna düzenli üyelikle %10 tasarruf edip her ay başka bir kızı getirip her seferinde de BURASI ÇOK ÖZEL BİR YER BENİM İÇİN İLK SENİ GETİRDİM demek, her ayrıldığım kıza çiçek göndermemi BENİM GÖNDERMEMİ BENİM YAZDIĞIM NOTLA istemek ve başın sıkışınca BENİM fotoğrafımı gösterip delidir sevgilimdir kaç bence DİYE OTEL ODALARINDAN TEK GECELİK İLİŞKİLERİNİ KOVDURMAK ve*

Efes Sungur: *Ben orospuymuşum*

Melisa Sungur: *ABİ EVLENMENE GEREK YOK NOLUR BİR KERE ÇIKSAN BU KIZIN ORTALAMASI 3.90 YA ÇOK İHTİYACIM VAR NOTLARINA NOLUR YA*

Efes Sungur: *Kes*

Efes Sungur: *Kahvaltı masalarında dedikodu peşinde koşacağına derslerine girseydin*

Melisa Sungur: *Yazıklar olsun*

Melisa Sungur: *Ben hukukçu Tuğçe'nin numarasını sana almak için yanlışlıkla Suç Hukuku sınavına bile girmiştim.*

Efes Sungur: *Ne boka yaradı*

Efes Sungur: *Kızım nefes almaya vakti yok her hafta erteliyor hâlâ buluşmayı*

Efes Sungur: *Bundan sonra tıp ve hukuk fakültelerinden kız kesmicem onlar zaten dersleriyle ilişki içerisindeler üçüncü olmaya gerek yok*

Efes Sungur: *Yazık yazık Miss World olacak kızları çatır çutur yiyor bu sistem*

Efes Sungur: *Karaca iyi ki bırakmış tıp'ı*

Beren Sarıtuna: *Karaca fakülteyi bırakmadı ki bu sene dondurdu sadece*

Efes Sungur: *Miss World'e katılmak için harika bir zaman*

Melisa Sungur: *Abi ağlıyorum*

Efes Sungur: *Ağla hadsiz*

Melisa Sungur: *Annem geliyormuş İstanbul'a anneannem için, ona dicem ki abimi meme ucunu deldirdi.*

Efes Sungur: *Lan*

Melisa Sungur: *Dicem ki götünde Şebnem yazıyo.*

Efes Sungur: *LAN*

Beren Sarıtuna: *Ben bunu bilmek zorunda mıydım?*

Melisa Sungur: *Dicem ki gözlemelerinde glüten var diye yemiyo sokak köpeklerine veriyo.*

Efes Sungur: *Kardeşim bak biricik kız kardeşim benim ölmek istiyorsan direkt söyle hiç lafı dolandırma*

Melisa Sungur: *Ölü biri beni öldüremez sevgili biricik abiciğim :D*

Beren Sarıtuna: *Bir insan neden götüne Şebnem yazdırır*

Melisa Sungur: *:DDDDDDDDDDD*

Efes Sungur: *Allah kahretsin elimde hiçbir koz yok*

Beren Sarıtuna: *Sena'yla düğünün var yani*

Beren Sarıtuna: *Kocacığısı olacaksın yani*

Melisa Sungur: *Kime (Şebnem'e) niyet kime (Sena'ya) kısmet*

Efes Sungur: *Resmen satın alındım*

Melisa Sungur: *Herkesin bir fiyatı vardır ;)*

Zil çaldığında hızlıca telefonu bırakıp ayağa kalktım. Kunt'un geldiğini düşündüğüm için bir ânda koridora fırlamıştım ama Ayşen Abla kapıyı açtığında kapıda Beren dikiliyordu. Üzerinde beyaz kaşe bir kaban, bebek mavisi kumaş pantolon ve beyaz bir kazak vardı. Bilgisayar çantası taşıyordu. "Hoş geldin Beren kızım," dedi Ayşen Abla, Beren'in kabanını alırken. "Hoş buldum Ayşen Ablacığım," diye cevapladı onu Beren. Ardından salonun girişinde beni gördü ve hızlı adımlarla yanıma yürüdü. "Karaca, nasılsın?"

"İyiyim, sen nasılsın?" Ona tebessüm ettim. Beren'le, Dubai'den döndüğümüzden beri görüşmemiştik. En son hastanede görmüştüm onu, Dilberay Anneanne'nin yanındaydı. Kunt'un abisi Ali Baran Bey de oradaydı.

"Efes'in açtığı mesaj grubunu gördün mü?" diye sordu Beren salona geçerken. Çantasını koltuğa bırakıp salonun bir köşesindeki kitaplığa yürüdüğünde kilitli dolaplardan birinin şifresini girip açtı ve biraz bakınıp saniyeler içinde aradığı dosyayı buldu. "Ufak bir şeye bakmaya gelmiştim ben bu arada ama vaktin varsa bir kahve içebiliriz." Dosyayı masanın üzerine açtı, telefonuyla bir sayfanın fotoğrafını çektikten sonra da yerine koydu ve kapağı kapattı. Otomatik sesle dolap yeniden kilitlenmişti. "Dilberay Anneanne'ye nişan durumunu söyleyemedik kadının yüreğine iner diye, daha yeni komadan uyanmıştı. Bugün tutturmuş evime gideceğim iyiyim ben diye, evine aldırdılar kadını yanında hasta bakıcı hemşireyle. Şaka gibi bir gündü. Hastaneyi birbirine kattı kadın ama istediğini aldı. Dilberay Anneanne böyle biri."

"Beni istemez diye mi?" Koltukların önünde ayakta dikiliyordum ve ister istemez çekingen bir tavırla ellerimi arkada birleştirmiş, parmaklarımla oynuyordum.

Beren, sorduğum soruyla birlikte başını kaldırıp güldü ve yanıma yürüdü, ellerini kollarıma koymuştu sevecen bir tavırla okşamıştı. "Sen hayatımda tanıdığım en zeki kızsın, güzelsin, akıllısın; Dilberay Anneanne biraz zor biri evet ama başında huysuzluk yapsa da sana alışacağından ve seveceğinden şüphem yok."

"Ama..." Derin bir nefes aldım. "Bu iş bittiğinde, yüzükler çıktığında ne olacak?"

Beren'in yüzündeki ifade düştü, yutkundu. Belki de bunu söylememi beklemiyordu. "Realist birisin, rasyonelsin de. Mantıkçısın. Bu huyunu muhtemelen yaşadıklarından öğrendin ama Karaca, her işin sonunu böyle en başında düşünmemelisin. Ne demişler? Hayat, biz plan yaparken başımıza gelenlerdir."

Bir telefon melodisi salonu esiri altına aldığında Beren eliyle bir dakika işareti yaparak yanımdan geçti ve koltuğun üzerindeki çantasından telefonunu çıkardı. Ekrana baktığında bir ânda durmuştu ve yüzündeki ifade donup kalmıştı. Boştaki elinin avucunu pantolonunun üzerine silerek seslice nefes

verdi ve aramayı reddettikten sonra telefonu, ekranı kumaşa denk gelecek şekilde koltuğa attı.

Doğrulurken telefon yeniden çalmaya başladığında bu sefer telefonu toptan kapatmıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum ister istemez.

"Önemli bir şey değil," dedi bakışlarını kaçırırken ama ses tonundan bir sorun olduğu açık ve net bir şekilde anlaşılıyordu. "Bir adam takıldı peşime, benimle bir akşam yemeği yemek için her türlü yolu deniyor. Bugün ofise bir gittim, kapı açılmadı odanın içindeki çiçek demetlerinden. Düşünebiliyor musun? Manyak herif!"

"Pek hoşlanmıyorsun sanırım bu durumdan," diye mırıldandım ellerimi göğsümde birleştirip kollarıma sararken. "Ona istemediğini söyledin değil mi?"

"Tabii ki söyledim, milyon kere ama devam ediyor bu tarz hareketlerine. Gerçekten çok sıkıldım artık." Kollarını göğsünde birleştirdi. "Her neyse. Öyle, boş biri işte. Umarım bir ân önce *hayır*dan anlar da peşimi bırakır yoksa polisi arayacağım."

"Polat'a söylesene," dedim pat diye.

Beren birden çarpılmış gibi kafasını kaldırdı. "Ne? Ne alaka? Polat niye ki? Neden ki?"

"Yani, şimdi evden çıkmak istesem mesela peşime takılan Polat olur. Bir işim düşse kapıdakilere kimse bakmaz Polat gelir. Bu *hayır*dan anlamaz adam her kimse, Polat'ı bir kez görse senden vazgeçer bence. Ölüm yiyen gibi bir adam sonuçta Polat. Belki konuşursan sevgili numarası falan bile yapabilirsiniz bir kereliğine, sırf o adam yesin de seni rahat bıraksın diye. Böyle şeyler hep filmlerde kitaplarda olur ama genelde işe yarar."

"Kim kimle sahte ilişki içerisine girerse genelde gerçek oluyor o."

"Kunt'la sende bir şey olmadı."

"Evet ama o farklı bir olay..." Beren durdu. Seslice nefes verirken omuzları çökmüştü. "Yani ben tabii ki demiyorum ki Polat'la ben..."

Küçük bir kahkaha attım. "Bana açıklama yapmana gerek yok..." Ama ben çoktan bir şeyler sezmiştim. Ne zaman Polat'tan bahsetse ya da Polat etrafta olsa, bir şekilde Beren'in ya eli ayağına dolanıyordu ya da cümleleri birbirine. "Efes'e de söyleyebilirsin aslında."

"Karşılıksız yardım etmez o, hatta üstüne adamla beni baş göz eder. Evde kaldığımı falan düşünüyor." Göz devirdi Beren, sonunda geçip koltuğa oturmuştu.

Cebimden telefonumu çıkarıp Öktem'in tabletinden kendime attığım fotoğrafları indirdim ve Beren'e uzattım telefonu. Beren bir bana, bir telefonuma baktıktan sonra telefonu eline aldığında ben de yanına oturmuştum. "Bunlar ne?"

"Öktem, ev arkadaşım, büyük bir gazetede staj yapıyor. Bu fotoğrafları gizli bir klasörde bulmuş. Birkaç ay önce Bulgaristan'da yapılan bir boks maçında, abim ve Ahmet Çevik *VIP* bölümünde konuşup el sıkışırken görüntülenmiş. Gazete fotoğrafları satın almış ama hiçbir zaman yayımlamamış." Çarpıntım başlamıştı. "Abim, o alçak herifi nereden tanıyor olabilir Beren? O maçta birlikte ne yapıyorlardı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Beren soğukkanlılıkla fotoğrafları incelerken. Dosyayı olduğu gibi kendi mail adresine yollamıştı. "Bunu araştıracağım. Eğer abin Ahmet Çevik'i tanıyorsa, Halit Tasmas'la da doğrudan ilgisi var demektir. Halit, federasyonun başında olduğu için Karam'la tanışıyor olmaları olağan ama Ahmet Çevik işin içine girdiyse bok kokusu beş kilometre öteden fark edilir oluyor. Kunt'a bahsettin mi bu fotoğraflardan?"

"Onu arıyordum ama açmıyor, sanırım müsait değil," diye mırıldandım. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Fuat Hoca, velayet davasını kaybettiği için öfkeliydi. Sabah onunla buluştuklarını biliyorum, sanırım sonra antrenmana gittiler. Öğlenden beri görmedim onu," dedi Beren telefonumu bana uzatırken. "Anneannesinin yanındadır. Abisi de yurtdışından geldiği için Kunt biraz diken üstünde."

"Neden?"

"Abisini pek sevmez," dedi Beren. "Ali Baran Karyeli,

Kunt'a benzemiyor. Tam bir işadamı. Onun için her şey kâr zarar hesabından ibaret. Kunt onun, anneannesinin hisseleri için *Seattle*'dan döndüğünü düşünüyor. Muhtemelen Dilberay Anneanne'ye bir sözleşme imzalatmak istiyor Ali Baran Bey. Henüz lafını açmadı ama eğer böyle bir şey yaparsa haberim olur. Dilberay Anneanne'nin şirket danışmanlığını ben yapıyorum."

"Sen ne okudun?" diye sordum, aslında bir tahminim vardı. "Hukuk okudum Harvard'da," dedi Beren pat diye, kaşlarım istemsizce havalandı. Hukuk okuduğunu tahmin etmiştim fakat Harvard... Gerçekten büyük başarıydı oraya girebilmek. "Hayran bakışlarınız gururumu okşadı Karaca Hanım, teşekkür ediyorum."

Telefonum o ân elimde titreşmeye başlamıştı ve ekranda Efes'in ismi yazıyordu. Beren'le aynı ânda ekrana kaşlarımızı çatarak baktık, ikinci çalışında cevapladım. "Efendim Efes?"

"*Beren yanına gelmiş galiba, evdesiniz. Korumalardan öğrendim. Telefonu niye kapalı onun? Söyle açsın, acil.*"

"Emredersin paşam," dedim alaycı bir tavırla.

"*Yani söyler misin,*" diye düzeltti Efes lafını. "*Ya bugün niye herkes bana çatıyor amına koyayım ya vallahi kum torbasına döndüm hem de patlak kum torbası! Can veriyorum, can! Kan kaybediyorum... Ya da kum... Kum kaybediyorum anasını satayım.*"

"Kim sana çattı ki daha başka?"

"*Ev sahibim!*" diye bağırdı Efes, telefonun diğer ucundan. "*Köpeğini gezdiren menopoza girmiş yeşil neon taytlı kadın, kırmızı ışıkta hâlâ geçmeye çalışan sinsi bunak taksici, mavi saçlı Starbucks kasiyeri -ama o kızın kupon yatmış galiba ona hak veriyorum biraz- beni notlarını çarpmak için sınıf arkadaşına yamayan sevgili kız kardeşim, abisine çuf çuf tren gibi burnundan kulağından dumanlar çıkaran Kuntus Vidarus, Beren'in elinde yüzük göremeyince kalktığı yere geri bayılıp ayılınca da benim yakama yapışan anneannem... ULAN BEREN TELEFONUNU AÇ, TELEFONUNU!*"

Sona doğru telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda

kalmıştım. Beren başından beri her şeyi duyduğu için çoktan kalkıp telefonunu eline almıştı bile. "Ne bağırıyorsun be?" diye söylendim telefonu kapamadan önce. "Açıyor şimdi."

"*Heh, iyi,*" dedi Efes. "*Görüşürük Karacageyik.*"

"Görüşürüz Efes Pilsen," dedim bir yandan da Karacageyik lakabını sorgularken. Bir şey demesine izin vermeden telefonu kapattığımda istemsizce gülmüştüm.

"Efes Pilsen mi?" diye sordu Beren kahkaha atarak. Telefonunu açtığı an ekranına bir çağrı düşmüştü ki çalmaya başlamıştı aynı melodi yeniden. "Hay senin..." Küfretmek yerine dişlerini sıktı Beren. "Engelliyorum numaranı, puşt! Yeter ya!"

"Beklediğin hata."

"Bu engellediğim beşinci numarası," dedi Beren kendini yanıma atarken. Efes her ne gönderdiyse mail kutusunda geziniyordu Beren, az önce fotoğrafını çektiğini dosya sayfasını taratıp Efes'e gönderdi.

"Nereden bulmuş bu adam seni?" Saplantılı hareketler söz konusu olduğunda aşırı geriliyordum ve Beren'i tamamen anlıyordum.

"Bir reklam ajansı yüzünden, toplantı falan vardı... Görmüş, beğenmiş, almış numaramı, elde edene kadar bokunu çıkaranlardan. Özellikle sürekli gönderdiği hediyelere servetini döktüğü hesaba katılırsa. Hepsini geri yolluyorum, geri dönüyor ama umurumda değil. İstediği kadar yollasın, pes eden ben olmayacağım." Sonunda telefonunu geri attığında, epey yorulmuşa benziyordu bugün. Başını geriye doğru yaslayıp boş boş tavana baktı.

Bakmasını bilene tavanlar çok şey anlatır. Kunt'un sözleri zihnimde çarpık kentleşirken, ellerimi karnımın üzerinde birleştirerek başımı geriye doğru yasladım ve tavana baktım. Onun için tavan muhtemelen, sade bir tiyatro sahnesiydi ve zihnini ancak tavana açabiliyordu. Düşünmek istediği zaman geriye doğru yaslanıp kafasını geriye doğru verip yukarı bakması hoşuma gidiyordu.

"Hiç âşık oldun mu?" diye sordum Beren'e.

Beren başını kaldırdı ve bana baktı ama ben gözlerimi tavandan çekmemiştim. Hareket etmediğimi ve etmeyeceğimi fark ettiğinde yeniden aynı pozisyonu aldı. "Hayır," dedi yutkunurken. "Ama sırılsıklam âşık olmuş birini tanıyorum."

"Hiç sordun mu ona, âşık olmak nasıl bir şeymiş?"

"Sordum," dedi. "Akıl işi değilmiş."

"*Akıl işi değilmiş*," diye tekrar ettim onu. "Biliyor musun benim abim de âşık olmuş. Bana bir mektup bırakmış, *Şeker Portakalı* kitabının içine. En sevdiği kitap. Mektubu o gün okudum, bir daha okuyamadım. Sırma saçlı birine kaptırmış gönlünü, kirpiklerinin arasından bakıyormuş dünyaya. Hatırlıyorum küçükken de hoşlandığı kızlar olurdu dönem dönem, hepsiyle de kavga ederdim ben. Birinin saçını bile kesmişim sınıfta, annesi kapımıza dayanmıştı falan... Hatırlamıyorum pek, çok küçüktüm. Ama abimin kızdığını hatırlıyorum bana."

"Gideceğini biliyormuş gibi sana mektup bırakmış," dedi Beren.

Kafamı salladım. Bunu zaten biliyordum.

"Bu işin sonunun nereye varacağını düşünüyorsun Karaca?"

"Mantık çerçevesinden bakarsak abim ölüme yürümüş ama bu bir intihar değil cinayetti o zaman ve ben bu işte parmağı olanların hak ettiğini bulduğunu görene dek durmaya niyetli değilim," dedim düz bir sesle, ardından güldüm. "Mantık çerçevesini sökersek abim yaşıyor, hatta geçen gün sahilde koşuya çıkmıştı ve ben onu fark edince ne olur ne olmaz diye hazırladığı dublörüyle yer değiştirdi."

Beren gözlerini belerterek başını tekrar kaldırırken "Vaov," dedi, ardından güldü. "Felsefede her şey mümkündür, filozoflar çıldırmış gibi her anlayışla çıkar halkın karşısına. Sen de onlar gibisin. İmkânsız diye bir şey yok senin için, saçma da olsa mümkün olmadığını bilsen de her ihtimal aklının bir köşesinde."

"Çocuk kaldım," diye mırıldandım derin bir nefes verirken. "Çocuk kaldım ben, sorun bu. Karanlıktan korkuyo-

rum, görsem tavandaki gölgelerden de korkarım biliyorum. Bazen hâlâ kanalizasyon kapaklarından aşağı bakıyorum, bir umut... Balıklarım oradadır diye. Abim onlar ölünce gömmeme izin vermedi, tuvalete atıp sifonu çekti. Çocuk kaldım ben bu yüzden. Büyüyemedim. Büyümek için, annemin iyileşip beni büyütmesi lazım, bir de abimin dönmesi. İkisi de imkânsız. Benim isteklerim o kadar imkânsız ki Beren, umutsuzluğa kapılmamak için, ben çocuk kalmak zorunda kaldım."

Beren yutkundu. Başımı kaldırmamıştım ama bana baktığını biliyordum. Beren'in annemin hastalığını bilmiyor oluşu imkânsızdı, bana kalırsa mektubu da biliyordu. Beren bütün ince işleri halleden o zeki kadındı, benimle tanışmadan önce bir gazete kupüründen beni tanıdığını söylemişti mesela spor akademisinin girişinde ama gördüğüm bunca şeyden sonra adım gibi emindim ki aslında arka planda kaç kez sağlık ocağına gidip hangi ilaçları kullandığıma kadar araştırmıştı.

"Ben evlatlığım," dedi Beren o ân, pat diye. Verdiği bu bilgiyle bozguna uğrayarak başımı kaldırdığımda, gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyordum. Bu sefer o başını geriye doğru atmış tavanı izliyordu ve biliyordum ki bakarken anlatmaya devam edecekti, tıpkı benim yaptığım gibi. "Annemle babamın çocuğu olmuyormuş. Yetimhaneye gidip sarışın bir bebeği evlat edinmişler. Bizim aile Rizeli, kökten. Dedelerim reddetmiş bu durumu, piç demişler bana. Anne babamla yıllarca görüşmemişler. Hatırlıyorum, bayramlarda el öpmeye götürürlerdi beni. Annem bir süslerdi, babam kucaklardı... Heyecanla, zıplayarak, hiçbir şey bilmeden, çocuk hevesiyle giderdim kapılarına..." Gözünden yaşlar akıyordu şakağına doğru, oradan da saç diplerine. "Kapıyı çalardım, Rize,'deki o büyük evin kapısını. Beni içeri almazlardı. Kapıyı açmazlardı. Babannem, anneannem... Ağlarlardı hep kapının ardında. Dedelerim bana kapıyı açmazlardı. *'Evde yoklarmış bir tanem, sonra yine geliriz,'* derdi annem ama sonra yine açmazlardı kapıyı. O kapılar bana hiç açılmadı Karaca, bu yaşımda hâlâ kapalı."

Altdudağımı ağzıma yuvarlayıp ısırdım, istemsizce gözpı-

narlarım dolmuştu. Sırf üvey diye küçücük bir kız çocuğu sevilmez miydi? Nasıl açmamışlardı kapıyı? "Hatırlıyorum ben, Efes'le Melisa el ele tutuşup girerlerdi o kapıdan. Biz ilçede başka akrabaları ziyaret ederken ben taş duvarın arasından izlerdim. Koca koca arabalar tozu dumana katıp gelirdi, o dönem kim olduklarını bilmediğim o iki kardeşi kapıda karşılardı dedelerim. Efes'i biri, Melisa'yı biri alırdı kucağına. Öperlerdi. Harçlık verirlerdi. Bana ıssız bıraktıkları o bahçede o akşam ne sofralar kurulurdu ne şenlikler dönerdi... Sonra ben annemi ve babamı da kaybettim."

Gözkapaklarımı sıkıca kapattım. Sevdiğim insanların acı dolu anılarıyla öyle bir bağ kuruyordum ki kendimi içeride onlar kadar parçalıyordum. "Başın sağ olsun," dedim dudaklarımı birbirine bastırırken.

"Sağ ol," dedi Beren doğrulup gözlerini silerken elinin tersiyle. "Şimdi kimsem yok. Yıllar sonra bir bilardo salonunda karşılaştım işte Efes'le Kunt'la... Sonra Melisa'yla tanıştım. Derken Dilberay Anneanne sahip çıktı bana... Kızdı dedelerime, çok kızdı. Ben gitmedim ama onların yanına daha. Gitmem de."

"Hâlâ mı aynı tavırları?"

"Yok," dedi Beren başını sallarken. "Yani ben bilmiyorum ama benim bana yıllarca açılmayan o kapıyı çalmaya gücüm yok daha."

"Senin gücün var, sen çok güçlüsün." Gözlerimiz buluştuğunda, hemencecik kanlanan dolu dolu gözlerinden boncuk yaşlar dökülüyordu. "İnan çok güçlüsün Beren. Sana sırtını dönmüş ailen. Anne babanı kaybetmişsin... Ama şu ân olduğun kadına bak. Güçlü, zeki, akıllı, ne istediğini bilen... Ayakların yere sağlam basıyor bir kere senin. Seni istemeyen kimseye senin zaten ihtiyacın yok."

Titrek bir tebessüm sardı dudaklarını, çenesinde biriken yaşları siliyordu bir yandan da. "Teşekkür ederim, bu sıralar bunu duymaya ihtiyacım vardı." Burnunu çekti. "Sen de güçlüsün Karaca. Bunu sana borç bildiğim için anlattım çünkü ben senin hakkında çok şey biliyorum ve sen bunu zaten

tahmin etmişsindir. Onca işi hallederken seni araştırdığımı yani... Annen ve abinle yaşadığınız mahalledeki o soğuk evi biliyorum, annenin sizin için durmaksızın çalıştığı işleri... Lisede mahallenden uzak bir yeri tercih etmişsin, zaten sonra abin evden ayrılmış. Esved'i biliyorum, Esved Kanık. Liseden arkadaşın. Cinayet suçlamasıyla hapse atılmış, dosyasını inceledim. Karşı taraf gücünü, parasını konuşturmuş yine... Tıp kazandığını biliyorum çok çalışarak. Annenin hastalandığını, kaza geçirdiğini, nerede yaşadığını... Okula giderken kaldığın yurdu, daha sonra arkadaşınla geçtiğin evi... Bütün bunları biliyorum ve utanıyorum çünkü ben yapmaya gücü olduğu için bir şeyi yapan o insanlardanım. Seninle spor akademisinin kapısında karşılaştığımızda da biliyordum tüm bunları."

Boğazını temizleyip gözlerini gözlerime çevirdi. Hiç olmadığı kadar dürüsttü. "Bende şöyle bir fonksiyon yok: *'Aaa merhaba tanışalım... Ben Beren, ya siz? Nasılsınız, nerede okuyorsunuz, nerede çalışıyorsunuz'* vs... Benim ömrüm insanları dosyalamakla geçti. Karam, abin; her ne kadar kendini soyağacından sildirirken çok temiz bir iş çıkarsa ve kendi kimliğini gizlese de senin onun kız kardeşin olduğunu öğrendiğim an daha seninle çalışacağımızı bilmiyorken dosyaladım ben seni. İnsanlar benim gözümde dosyalardan ibaret... Birine merhaba desem, dosyasını çıkarırım ya da çıkarmışımdır bile..."

"Kunt," diyebildim sadece, istikrarsız bakışlarım parkelerin üzerinde gezinirken aralık dudaklarımdan büyük nefesler alıyordum. "Dosyamı o da okudu mu?"

"Hayır," dedi Beren. "O seni tanımak istedi. Senin anlattığın kadarıyla."

"Ama Esved'i araştırmış."

"Benden araştırmamı istedi, bir sakatlık görürsem haberdar etmemi. Esved Kanık, hapishaneden temyizle çıkıyor mucizevi bir şekilde. Ardından özel bir üniversitede hukuk bölümünü kazanıyor. Sorunsuz bir şekilde ödenen harçlarının ardından mezun olduğu gibi de tek yaptıkları iş Halit Tasmas ve yancılarına çalışmak olan avukatlarla dolu Akyol Hukuk

Bürosu'na kabul ediliyor stajyer olarak. Esved'i şüpheli yapan şey bunca yıl sonra tam da Kunt'la ilgi alakanın olduğu dönemde karşına çıkması ve Akyol Hukuk Bürosu'nda çalışıyor olması. Objektif yorumlamak zorundayız bunları, Esved bizim liseden arkadaşımız değil kaldı ki öyle olsaydı bile aradan yıllar geçmiş ve..."

"Altı yıl insanı değiştirir," diye tamamladım sözünü, kafasını salladı. Bunu söyleyeceğini biliyordum çünkü sanki ezberlemiş gibi herkes bunu söylüyordu. "Anlıyorum ben..." Dudaklarımdan güçlükle çıkan iki kelimenin ardından yutkunarak başımı kaldırdım ve Beren'e baktım. "Anlıyorum seni. Sizi. Kunt'u anlıyorum. Hayatı çok karışık. Kafası çok karışık. Çok fazla yükü var. Her şeye yetişmeye çalışıyor."

Beren'in kaşları çatık, gözleri dolu doluydu ve dudaklarını birbirine bastırıyordu. Bana, gözleriyle bir şeyler anlatmak ister gibi baktı ama ne yazık ki düşünce okuyamıyordum.

"Sen çok anlayışlı ve iyi bir insansın," dedi Beren ayağa kalkarken. "Umarım tüm iyilikler seni bulur ve mutlu olursun. Umarım çocuk kalmaz büyürsün ama isteklerin de gerçekleşir Karaca."

"Nereye? Gidiyor musun?" diye sordum peşinden ayaklanırken. Beren salonun dışına yönelmişti.

"Lavaboya gidip geleceğim, iyice sulu gözlü oldum. Bir soğuk su çarpayım da kendime geleyim." Ona kafamı sallayıp gidişini izledim. Koridorda dönüp banyodan içeri girdiğinde kapının kapanma sesi gür bir şekilde evde yankılanmıştı.

Galiba anlıyordum. Artık anlıyordum onları. *Anlamak zorundaydım.* Bana yardım ediyorlardı. İsteseler çok kolay saf dışı olurdum ama hepsi benim yanımdaydı. Kunt'un Esved'i, o hainmiş gibi araştırması kanıma dokunmuş olsa da bu yapması gereken bir şeydi, bunu yapmak zorundaydı. O gece o otel odasında canımı sıkan şey aslında benim hakkımda, anlatmak istemediğim şeyleri öğrenmiş olabileceğiydi ama bu imkânsızdı. Hiçbir şeyin kaydı tutulmamıştı. Beren'in de dediği gibi, karşı tarafın gücünün karşısında ezilmiştik. Esved

hayatını yola sokmuştu ve ben ona minnettardım, gururluydum da.

Beren banyodan döndüğünde gerçekten de yüzüne soğuk su çarpmıştı ki göz kalemi birazcık akmıştı. "Karaca," dedi uzanıp çantasını alırken. "Bu akşam benimle dışarı çıkmak ister misin? Kız kıza takılırız."

"Olur mu ki?" diye sordum.

"Olur olur," dedi Beren. "Ben akşam gelir alırım seni. Bildiğim çok iyi, düzgün insanların takıldığı bir kulüp var. Yemekleri de içecekleri de şahane. Ne zaman kafa dağıtmak istesem oraya giderim. Manzarası da güzel, hiç iç boğan bir yer değil."

"Tamam o zaman," dedim, anlaşmıştık. Beren'in dürüstlüğü bana iyi gelmiş ve kafamdaki kördüğümlerden birini çözmüştü. Beni yoran bilinmezlikti ve Beren, ben ona bir adım attığım sürece bana iki katıyla geri dönebilecek iyi bir kadındı. Son zamanlarda ihtiyacım olan da tam olarak buydu.

Telefonumu elime alıp Kunt'un mesaj sekmesine girdim ve "*Neredesin?*" yazıp gönderdim. Aramalarım boşa çalıp duruyordu ve tekrar arayıp da aynı boşlukta saniyelerimi bir umut açmasını beklerken geçirmek istemiyordum. Birkaç dakika sonra ben mutfakta yalnız başıma yiyecek bir şeyler hazırlamışken telefonum titredi. Ayşen Abla az önce çıkmıştı ve ben akşam için hazırladığı yemeklerden bir tabağa doldurmuş, ortadaki tezgâhta yiyordum.

Kuntadam: *Yakınlardayım, geliyorum.*

Karaca: *Peki bundan önce neredeydin?*

Kuntadam: *Söylersem ondan önce nerede olduğumu da soracak mısın?*

Karaca: *Bundan önce ve ondan da önce neredeydin?*

Kuntadam: *Anneannemin yanından geliyorum.*

Karaca: *Anneannenle tanışacak mıyım?*

Kuntadam: *Anneannemle tanışacaksan benimle evlenmek zorundasın yoksa ikinci kez nişanlandığım için evlatlıktan reddedileceğim.*

Karaca: *O niyeymiş?*

Kuntadam: *Bizim aileye yabancı biri müstakbel gelin ya da damat olarak tanıştırılırsa bunun geri dönüşü yoktur.*

Karaca: *Başkaları da var mı?*

Kuntadam: *Ailede? Baba tarafı Almanya'da yaşıyor, anne tarafından ise anneannem ve teyzem var yalnızca. Yakın olarak.*

Karaca: *Sen Alman mısın? Baba tarafından? O yüzden mi şakır şakır Almanca konuşuyordun Dubai'deki otelde?*

Kuntadam: *Evet. Ama babam da Türk.*

Karaca: *Her gün yeni bir bilgi.*

Kuntadam: *Bir mi? Her gün için yalnız bir yeni bilgi mi? Seni kısıtladığımı hatırlamıyorum. İstediğin her şeyi sorabilirsin.*

Karaca: *Hiç âşık oldun mu?*

Kuntadam: *Hayır.*

Kuntadam: *Ama olmuş birini tanıyorum.*

Karaca: *Sordun mu ona nasıl bir şeymiş?*

Kuntadam: *Sordum. Akıl işi değilmiş.*

Karaca: *Beren de böyle söyledi. Galiba aynı kişiye sormuşsunuz. Sence nasıl bir şey olurdu? İnsan nasıl anlar ki âşık olduğunu?*

Kuntadam: *Bence insan yaşarken anlamaz, gittiğinde anlar.*

Karaca: *Ama o zaman çok geç olmaz mı?*

Kuntadam: *Olur.*

Karaca: *Geç olur.*

Kuntadam: *Geç olur ve aşk olur.*

Biraz bekledim. Telefonum elimdeydi, çatalımı kavrayıp somon balığından biraz ağzıma attığımda ankastre ışığında, sessizce yiyordum yemeğimi. Neden Beren'e de Kunt'a da aynı soruyu sormuştum bilmiyordum ama tatmin olduğum bir cevap bulana kadar sormaya devam edecektim insanlara.

Kuntadam: *Neden bunu soruyorsun? Sen âşık olmadın mı zaten lisede?*

Karaca: *Bence o aşk değildi. Ben liseye geçerken abim yüzünden kendimi o kadar kasmıştım ki ama bir yandan abimi istiyordum yanımda... Ben de gözüme ilk gördüğüm kara kaşlı oğlanı kestirdim. Ben uzun bir zaman boyunca Esved'le tanışmadım, tek kelime konuşmadık. Gözüme hoş gelen bedene hayallerimi giydirdim gibi bir şey oldu. Tanışsam büyüsü bozulacaktı, zaten öyle bir şeydi ki tanışmak istemiyordum da. Hatta çıkmak da. Arkadaş olabilirdik belki. Zaten sonradan yollarımız kesişti, arkadaş olduk da. Sence bu aşk mıydı?*

Kuntadam: *Değil.*

Karaca: *Nereden biliyorsun peki?*

Kuntadam: *Âşık olduğunda beğendiğin bedene hayallerini giydirmezsin, hayallerin o bedene ve o bedenin içindeki ruha göre şekillenir.*

Karaca: *Bunu nereden biliyorsun?*

Kuntadam: *Böyle düşünüyorum.*

Karaca: *Ama bilemezsin o zaman. Sen âşık olmamışsın ki.*

Kuntadam: *Ne bu? Tez konusu mu böyle herkese soruyorsun?*

Karaca: *Tez mi konusu? Aslında olabilir ama kendime teslim etmem gereken bir tez olur o zaman bu. Abimi anlamak istiyorum. Belki o zaman sırma saçlı kızı bulabilirim.*

Kuntadam: *O kızı bulunca ne yapacaksın?*

Karaca: *Sarılacağım. Belki abimi hissederim. Zaman ve mekânı aşabilen tek şey sevgidir.*

Kuntadam: *Interstellar.*

Gülümsedim. En sevdiğim filmi biliyordu.

Yalnızca birkaç saniye sonra bir anahtar sesi geldiğinde çoktan tabağımı bitirmiştim. Kalkıp bulaştırdıklarımı bulaşık makinesine yerleştirdim, çıkan tabak çatal sesiyle Kunt merdivenlerden çıkmak yerine mutfağa yönelmişti. Üzerinde siyah bir eşofman takımı vardı, başındaki kapüşonunu indirdiğinde şampuan kokusu etrafa yayıldı. Ben de duştan çıktıktan sonra

süt köpüğü sürerdim hep, acaba o yüzden mi benim kokulu yastık olduğumu düşünüyordu?

"Ben yemeğimi yedim," dedim ellerimi arkamda birleştirip tezgâha yaslanırken. "Beren'le kız kıza dışarı çıkacağız."

"Biliyorum, aradı," dedi Kunt. Ardından gözlerini kısarak yüzümü süzdü. "Yeni kalktın değil mi? Eminim yediğin de günün ilk ve son öğünüdür. Çok dengesiz besleniyorsun."

Bütün bunları yüzümden mi okuyordu yoksa bu evde ne döndüğünü en ince ayrıntısına kadar ona söyleyen sağlam bir istihbaratçısı mı vardı? Bu kişi yalnızca Ayşen Abla olabilirdi. Tıpkı miniklere olduğu gibi Kunt'u arayıp *"Bu kız hiç yemiyor Kunt Bey,"* mi diyordu acaba? *Yok yok, demiyordur. Sen iyice paranoyak oldun.* Kunt beni tanıyordu, sebebi buydu. Tanımadığı yerlerde de tahminde bulunuyordu ve genelde tutuyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?" Tabii ki sorabilirdim. Bunu zaten dakikalar önce söylemişti, her zaman dile getirdiği gibi. Bu yüzden cevap vermesini beklemeden devam ettim. "Biz şu ân ne yapıyoruz tam olarak? Yani nasıl gidiyor işleyiş? Rauf Massouh mesela, İstanbul'a getirdin adamı ama abimin çıktığı maçların organizatörü o değilmiş. O zaman o organizatörü bulmamız gerekmez mi? Hatta şeyi de hesaba katmalıyız, o adam neden işi bırakmış da Rauf başa geçmiş? Ne zaman bırakmış, tarihler tutuyor mu..."

Ben konuşurken Kunt elindeki spor çantasını kenara bırakmış, mutfağın içine yürümüştü. Tam karşımda durup arkadaki dolabın kapağını açtığında bir ân öyle yakınıma geldi ki ne diyeceğimi unuttum. Yalnızca bir su bardağı almıştı. O geri çekilirken başımı kaldırıp gözlerine baktım, bir ân göz göze geldik ama dönüp masaya yürüdü ve sürahiyi alıp bardağa su doldurdu. "Evet?" diye sordu bir yudum almadan önce. "Devam etmeyecek misin?"

Yutkundum. "Bu kadar. En son tarihler tutuyor mu diye sordum. Bence ne demek istediğimi anladın." *Aynen. Ben de anladım. Anlamamış da olabilirim ama kafam karışık zaten anlasam ne fark eder?* Ama yine de köşedeki açık raflardan

da su bardağı alabilirdi ki. Bu neydi şimdi? Günlük *Kuntadam kokusu hatırlatma alarmcığı* mıydı? *Knock knock, Karaca, siz dün gece birlikte uyudunuz.* Evet onu biliyorum ama düşünsem utanacağım için düşünmüyorum. İnsan duygusal olarak zayıf olduğu anlarda, sonradan aklına geldiğinde "*Bu nasıl oldu ya?*" ya da "*Ben bunu nasıl yaptım ya?*" diyebileceği şeyler yapabiliyordu. Ben her ne kadar bazen sözleri, bazen hareketleriyle cesur bir kız olmaya çalışsam da bu yalnızca olmaya çalıştığım kişiydi. Ve olmaya çalıştığım kişi silikleşiyordu kafamda çünkü başka şeyler oluyordu içeride. *Bir şey oluyor.* Dediğim gibi.

Sen adamın gözü önünde hayatında biri olmadığını bas bas bağıran yüzüğü kolyenin zincirinden çıkar, bak takmıyorum artık de. Sonra da "bir şey oluyor." Ne oluyor acaba ki sıfır duygusal zekâ Karacası?

"Rauf'un İstanbul'a gelmesinin sebebi onu sorgulayacak olmamız, sisteme vâkıf olmalıyız. Alabileceğimizi aldıktan sonra ona karşı kullanabileceğimiz kozlarımızın hayatında sebep olabileceği yıkımı iyice anlamalı ki bir daha Dubai'de maç gecesinde yaptığı salaklığın onda birine cüret edemesin. Rauf bir maşa, bu kadar. Bir önceki organizatörü ise araştırıyoruz, onu bulmaya yaklaştık. Bu tarz insanlar gizli çalışır olabildiğince, Rauf'un bu kadar ortada olması kendi salaklığıydı." Kunt su içtiği bardağı yaslandığı tezgâha bıraktığında bakışlarım bardağı takip etti. Bir süre bardağa baktım, daha sonra gözlerimi kırpıştırarak kendime gelebildim. Ben neden sürekli onun beni öptüğü ya da bir nefes kadar yakın olduğu anları düşünüyordum? Beynim iyice bozulmuş ve yozlaşmıştı. Bu iş, akıl işi olmayacak bir yere gidiyordu.

"Sana göstermem gereken bir şey var, Öktem bulmuş..."

"Beren yolladı," dedi Kunt kafasını sallayarak, kollarını göğsünde birleştirdi ve dudaklarını ıslattı. Şimdi ankastre ışığının altında dudakları parlıyordu. "Ahmet Çevik'le Karam'ın tanışıyor olmasının tek bir mantıklı sebebi olabilir o da Halit Tasmas bağlantısı."

"Beren'e söylediğim her şeyi sana da söylemiş oluyorum

değil mi?" diye sordum gözlerimi kısarak ona bakarken ama sorarken bile cevabını biliyordum.

"Ağzından birine karşı çıkan her şeyi bana da söyleyebilecek olsan iyi olurdu."

Kaşlarım çatıldı. Cümleyi beyin süzgecimden geçirip moleküllerine ayırmaya çalışırken birbirini nakavt eden sözlük anlamları arasında ilgi kurmaya çalışıyordum. "Nasıl yani?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak alayla. Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Birine bas bas bağırsam *'Senden nefret ediyorum! Rezil bir insansın!'* diye, sana da mı söylemeliyim?"

"Hayır, öyle değil," dedi çarpık bir gülüşle. "Bak düzenli beslenmezsen böyle kaybedersin analiz yeteneğini." Yüzünde alaylı bir ifade vardı. "Birine ondan nefret ettiğini, rezil bir insan olduğunu söylediğini bana söylemenden bahsediyorum. İkisi arasında fark var."

"Kim kime ne dedi? Nasıl dedi? Neden dedi? Bunları istiyorsun yani. Sen bayağı dedikoducuymuşsun be," dedim küçük bir kahkaha atarken. "Basbayağı dedikoducuymuşsun hem de! Milleti kandırıyorsun yok Efes şöyle Melisa böyle, bunlar aynı rahimden çıktılar zaten diye..."

"Öyle değil," dedi Kunt sakin bir tavırla, bana doğru yürürken. Başını geriye doğru atmış, dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemiş ve yutkunmuştu. Kollarını çözdükten sonra ellerini arkamdaki tezgâha yasladı ve hafifçe üzerime eğildi, çok yakın değildi ama yakındı ve göz teması kurmuştuk. "Ben senin konuşmandan bahsediyorum. Dikkat dağınıklığın var, bir şey anlatmaya başlayınca başında, ortasında ve sonunda konu aynı kalmıyor. Dün fark ettim bunu. Çenen açılınca yapıyorsun istemsizce. Kafanın içinde ne varsa kusuyorsun bir nevi."

"Kusmamı mı istiyorsun?" diye sordum çatık kaşlarla. "O her zaman yapabildiğim bir şey değil. Bayağı... Şey hissetmem lazım... Rahat..." Gözlerimi kaçırıp etrafta gezdirdim, resmen konuşma yeteneğim benden alınmıştı ve bunu düzensiz beslenmeme bağlamak üzereydim onun gibi. "Ortam olması lazım."

Kafasını hafifçe yana eğerek gözlerini kıstı, dudaklarında silik bir tebessüm vardı. "Ortam dediğin yer, benim kollarımın arası mı?"

Ama imdat ya.

Yutkundum. Birkaç saniye boyunca bomboş gözlerle altın harelerini izleyip kurumuş dudaklarımı ıslattım. Bir saniye, yalnızca bir saniye gözleri dudaklarıma kaydı ama hemen ardından yeniden gözlerime doğru kaldırdı bakışlarını. "Uyku hâli."

"Uykuya da orada dalabildiğine göre," dedi kendince bir sonuca vararak. Nasıl aynı ânda hem o güzel suratının ortasına bir tane yumruk indirmek hem de... Yine temasa gireceğim başka şeyler yapmak istiyor olabilirdim?

"Sence abimin Halit Tasmas'la ilgisi ne?" diye sordum, konuyu değiştirdiğimin ve aramızdaki elektriği dağıttığımın farkındaydım. Kunt ellerini çekerek önümde dikildi bu sefer. "Bu sorunun cevabını biliyorsun değil mi? Zaten bu yüzden bu işin içindesin." Suratında mimik oynamıyordu, ruhsuz bir asker gibiydi. "Bir şey söylemeyecek misin? Hani istediğimi sorabilirdim?"

"Halit, Türk Boks Federasyonu Başkanı. Abin Karam da orada değerli bir boksördü. Halit Tasmas'ın, abini tanıması kadar normal bir şey olamaz. Herkes, insanların görünürde yaptığı işlerin ve sergilediği tutarlı tavrın arkasında sakladığı şeytanlığı göremez. Nasıl lisede tanıştığın Esved için onunla altı yıl görüşmediğin hâlde ortaya atılan bir ihanet teorisinin düşüncesine bile bu kadar deliriyorsan, *'O yapmaz'* diyorsan; abin için çok daha büyük bir güven taşımalısın içinde."

"Bir ân bile abimin kötü yola saptığını düşünmedim. O manyak herifle geçmişte bir boks maçı izlemiş olsa bile. Belki zorunda kaldı. Konuşmak zorunda kaldı. O maça Ahmet Çevik'le katılmak zorunda kaldı. Bir şeyler vardı. Bir şeyler olmuş işte, belli."

"Güzel," dedi Kunt dudaklarını ıslatarak. "Aklında ufacık bir şüphe varsa bile kalmasın diye söyledim abin hakkında." Beni bilinmezliğin koynuna bırakıyordu. Onun için nasıl bir

yerde olmam gerekiyordu bana her şeyi açıkça anlatabilmesi için? Bana güvenmiyordu. Belki de konu buydu. Yoksa neden anlatmasındı ki değil mi? Tabii bir de işin aile tarafı vardı. Ucu ailesine değiyordu ve beni de benim de içinde olduğum bu meseleyi de ailesine değdirmek istemiyordu.

Uzun siyah bir kazak, siyah bir tayt ve dizlerime kadar gelen süet düz taban çizmeler giymiştim. Ne tarz bir yere gideceğimizi ve bu soğuk havada ne giyebileceğimi düşünürken, hazırlanırken harcadığım vaktin iki katını harcamıştım ve bu beni oldukça germişti. Dışarı çıkmanın düşüncesi, dışarı çıkmaktan daha çok gerebiliyordu insanı.

Mutfaktaki ufak sohbetimizin ardından Kunt odasına çıkıp üzerini değiştirmişti, daha sonra hazırlanmakla uğraşırken onu evde bulamamıştım ve böylece aşağıdaki gizli küçük odada olduğunu fark etmiştim ama yalnızca evden çıkmadan önce bir mesaj atmıştım ona *"Çıkıyorum ben,"* diye, *"İyi eğlenceler. Dikkat et,"* yazmıştı.

Beren'le yalnız olacağımızı sanıyordum ama bir şekilde Melisa da kendini geceye dahil ettirmişti ki Beren onu ve arkadaşını yoldan almıştı. Yalnızca beş dakika sonra arabayı park etmiş, mekândan içeri girmiş ve barın hemen yanındaki güzel bir masaya tekila ve atıştırmalık söylemiştik.

"Sena çok güzel kokteyl yapar, barın arkasına geçmemize izin olsaydı keşke. Bizim Beşiktaş'ta gittiğimiz mekânlarda barmenler yardımcı oluyor bazen," dedi Melisa, kollarını masaya yaslamış atıştırmalıklardan atmıştı ağzına. Beren'in üzerinde çok güzel krem rengi bir elbise vardı ve saçlarını arkadan alçak, küçük bir topuz yapmıştı.

"Sena mı?" diye sordu Beren, şaşkınlıkla aralanan gözlerini benim karşımda oturan Melisa'nın küt saçlı arkadaşına çevirdi. "Hangi Sena? O Sena mı?" Aslında ben de şaşırmıştım ama önüme gelen kokteylin limonuyla oynarken bir şey söylemek istememiştim. "Mesaj grubundaki?"

Melisa, "Beren Ablacım," diyerek gözlerini belertti bir âsn. Beren'in bir şey çaktırmasını istemiyordu. Arkadaşına bir akşamlık da olsa arkadaşını ayarlamıştı sonuçta.

"Kusura bakmayın, arabada tanışamadık telefonla konuşuyordunuz," dedi Sena masanın üzerinden elini uzatarak. Yüzünde bir tebessüm vardı ama samimi olup olmadığını anlayamamıştım. "Sena ben, Melisa'nın fakülteden arkadaşıyım. İkimiz de son sınıfız."

"Memnun oldum," dedi Beren hâlâ şaşkın şaşkın bakarken elini sıkarak. Ardından kendine geldi ve tebessüm etti. "Beren ben. Melisa'nın uzaktan akrabasıyım."

Melisa ve Efes'in baba tarafının Rizeli olduğunu biliyordum, dolayısıyla Beren'le onları akraba yapan baba tarafındaki dedeleriydi. Beren, Efes ve Melisa'nın hala veya amcasının kızı olmalıydı. Bu durumda *uzaktan akraba* demesinin sebebi, evlat edinildiğinden beri ailesi tarafından dışlanmış ve dışlanıyor olmasından başka bir şey olamazdı. Bu yüzden yıllar öncesine kadar birbirlerinden haberleri yoktu. İstemsizce omuzlarım çöktü, Beren bunları hak etmemişti. O da bir anne babanın evladıydı. Öz ya da üvey olması bir şeyi değiştirmemeliydi.

"Siz?" diye sordu Sena, hafif eğilmişti ve muhtemelen elini birkaç saniyedir bana uzatmış bekliyordu ama dalgınlığım ileri bir boyuta ulaştığından fark edememiştim. Yüzüme hafif bir tebessüm yerleştirmeye çalışarak elini sıktım ve "Karaca," dedim kısaca. "Memnun oldum."

"Ben de." Sena'nın aurası kesinlikle farklıydı. Biraz daha sohbet etsek anında ısınacak ve fıldır fıldır dönen gözlerinin ardında ne düşündüğünü dökecek bir havası vardı.

"Yavaş ol be kızım, öh be," dedi Melisa araya girerek. Beren'e söylüyordu bunu çünkü Beren içeri girdiğimizden beri kendini sarhoş etmek istiyormuşçasına içiyordu. "Anlaşıldı tuvalet köşelerinde kusmuğunu temizlerken toplayacağız seni bugün. Daha şimdiden dönüşte araba sürme hakkını kaybettin."

"Oturup boş boş etrafa bakmaya gelmedim ben," dedi

Beren tekilayı boğazından aşağı yollarken. Ardından bardağı masaya çarptı. Kendindeydi ama böyle devam ederse bir on dakika sonra olmayacaktı. "Onu evde de yapabilirdim. Kafamı dağıtmaya geldim."

Yüksek bar sandalyelerinde karşılıklı oturuyorduk ve önümüzde de yüksek bir masa vardı. Mekânın içinde caz müzik çalıyordu ve sesi kısıktı, etraftaki insanlar oldukça düzgün giyimliydi. "Beğendin mi burayı?" diye sordu Beren, etrafı incelediğimi fark ettiğinde. "Sık sık gelirim."

"Yaz aylarında barmaidlik yapmıştım bir iki mekânda. İlk çalıştığım yerde mesaim akşam sekizden gece ikiye kadardı ama bazen sabaha kadar sürüyordu," dedim önüme dönerek içkimden bir yudum alırken. Bilerek hafif bir şey söylemiştim. "Daha sonradan çalıştığım yerler hep böyle düzgün ve elit olsa da gece kulübü, bar club deyince aklıma hep o ilk çalıştığım leş yuvası geliyor. İçki, ter kokusu; tuvaletlerde sevişen çiftler falan... Patron kızıyordu, tek içkiyle tüm geceyi içeride geçirmeye çalışanları para harcamaya teşvik etmemizi istiyordu falan." Madem Beren kafa dağıtmak için çıkmak istemişti, sohbetin açılışını ben yapacaktım öyleyse.

"Vaay, Karaca, bilmiyordum," dedi Melisa kafasını yana eğip bir gülüş atarken. "Bizim geyik ne ortamlardaymış be!"

"Geyik ne ya?" diye söylendim seslice nefes vererek sırtımı hafifçe geriye doğru verirken. "Efes de Karacageyik dedi bugün telefonda. Abi kardeş ayrı dil mi kullanıyorsunuz?"

Sena, Efes'in isminin geçmesiyle başını kaldırıp dikkatini üzerime çevirdiğinde birden beni o kadar dikkatli süzmeye başladı ki ister istemez rahatsız oldum. "Der o, mal," dedi Melisa. "Geçen gün iddiaya tutuştuk. Ben dedim ki karaca bir ceylandır. O da geyik dedi. Sonra baktık geyikmiş gerçekten ama ben hâlâ ceylan olduğu konusunda ısrarcıyım. İkisi de minnoş mu minnoş hayvanlar, koca boynuzlu geyiklerle ne alakası var karacaların Allah aşkına ya!"

Küçük bir kahkaha attım. "Doğru," dedim gülerken. "Karaca bir geyiktir. Karaca geyiği diye ismi var zaten. Ceylan başka bir hayvan türü, geyik değil."

"Aman bee!" Melisa cık'layarak elini havaya savurduğunda gülüyordu ama ters bir ifade de vardı suratında. "Kaybettim iddiayı gittim paşa paşa *Gucci* ceket aldım adama ya. Banka hesabımda kiramı ödeyecek bir kuruş param yok bir kuruş! Abi, abi değil soyguncu!"

"Vazgeç şununla iddiaya girmeye, adamı soyup soğana çeviriyor," diye homurdandı Beren içkisinden bir yudum alırken. Atıştırmalıklardan da ağzına atıyordu arada.

"Bir tane daha iddiaya girdik," dedi Melisa ellerini masanın üzerinde birleştirdikten sonra bana bir bakış atarak. "Bunu kesin ben kazanacağım. O zaman şimdiye kadar benden çarptıklarının hepsinin acısını çıkaracağım. Görürsünüz."

"Siz nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu o ân Sena, araya girerek. Gözleri benimle Melisa arasında mekik dokuyordu. "Okuldan falan mı? Ya da uzaktan akraba, yine?"

"Yok," dedi Melisa kaşlarını kaldırarak. "Karaca Cerrahpaşa'da tıp okuyor, aynı okulda değiliz. Olsak görürdün zaten. Biz bir otobüste tanışmıştık." Bana göz kırptı o ân gülümseyerek. "O benim valizimi taşımama yardım etmişti, ben de gideceği yere ulaşmasına. Hava fenaydı. Bolu'da kar kıyamet gibi, bir başka yağıyor tabii."

Sena'nın istediği cevap başkaydı ama Melisa bunu ona vermiyordu çünkü anlamamıştı. Vazgeçmeye niyeti olmayan Sena o ân "Abini anlatsana," dedi kollarını masanın üzerinde birleştirerek. "Ne yapıyor? Nerede çalışıyor? İşi ne gücü ne? Kız arkadaşı var mı? Ya da aklında biri var mı? Yaşı kaçtı? Doğum tarihini tam olarak söyleyebilir misin? Mümkünse saatini ve dakikasını da."

"Çüş," dedi Beren başını eğip kıs kıs gülerken. "Efesalak, geçmiş olsun şimdiden..."

"Efesalak mı?" Dirseklerim masaya yaslıyken iki elimi de ağzıma kapatıp kıkırdadım. Demek Beren de Efes'in ismiyle eğleniyordu.

"Canım benim sen WhatsApp profil fotoğrafından görüp de mi âşık oldun adama?" diye sordu Melisa bacak bacak üstüne atarak yanında oturan Sena'ya dönerken. "Bak kızım

açık konuşayım seni çok seviyorum çünkü ama benim abim seni üzer Sena."

Sena'nın bakışları o ân Beren'in şakasına kıs kıs gülen bana çevrildiğinde bir ân ifadem yüzümde dondu. Ardından dışarıdan nasıl görünebileceğimi düşünerek anında toparladım kendimi. "Bütün erkekler üzer canım, bütün mesele üzülmeye değer birini bulmakta," dedi Sena gözlerini yeniden Melisa'ya çevirdiğinde. "Ayrıca WhatsApp profil fotoğrafını görüp de vurulmadık herhalde. Dün ben de hastaneye geldim hatırlıyorsan, anneanneni ziyarete gidecektin seni ben bıraktım. Sessizce kenardan izledim sizi, ailevi bir mesele vardı belliydi."

"Ay Sena vallahi üzer benim abim seni!" dedi Melisa omuzları çökerken. "Bak bir akşamlık yemek ayarladım size, o akşamın keyfini çıkar ama çok da bir şey bekleme benim öküzden."

"Sen orasını bana bırak." Sena içkisinden büyük bir yudum almış, bacak bacak üstüne atmış, topuklu beyaz bot giydiği ayağını sallıyordu. "Ee, anlatmayacak mısın?"

Melisa boğazını temizleyip bir yudum aldı bardağından. Beren ilgisiz gözlerle bir atıştırmalıklardan dolduruyordu ağzına, bir de içkisini içiyordu. Garson yaklaştığında hepimizin içkilerini yenilemesini istedi. O sırada Melisa anlatmaya başlamıştı. "Efesciğim, abiciğim yirmi altı yaşında, bilgisayar mühendisliği mezunu ama aynı zamanda sporla da ilgili. Söylemiştim sana, gerçi dün hastanede de görmüşsündür, teyzemin oğlu abim Kunt'la TBF'de çalışıyor. İnanılmaz çapkın, inanılmaz çıkar insanı, inanılmaz öküz, inanılmaz hıyar, inanılmaz düşüncesiz, inanılmaz..."

"İnanılmaz'ları geçelim," dedi Sena gülerek. Ardından dirseğini masaya yasladı ve elini çenesine koydu. "Ben çok kötüyüm Melisa. Çok kötü oldum yani adamı görünce. Oyuncakçıda *Barbie* görüp annesinin alması için zırlayan çocuk gibiyim, ay çok fenayım ya! Ne yapsam düşürürüm bu adamı?"

"Tövbeler olsun bir gram yardım etmem daha," dedi Melisa. "Iyy iğrenç. Sen resmen abimden hoşlanıyorsun. Kusa-

çağım şimdi." Melisa kafasını çevirip gözlerini devirirken iki parmağını ağzına sokup dilini dışarı çıkardı. "Vazgeç bu yoldan manyak olursun bak."

"Hayatında biri yok değil mi ama?" diye ısrar etti Sena, bunun cevabını kesin olarak almak istiyordu. Bakışları bana döndüğünde içkimi yudumluyordum ki kaşlarım havalandı, istemsizce sağ elimi kaldırdım ve yüzük parmağımdaki alyansı işaret ettim. Sena'nın gözleri kocaman açılırken birden özür diler bir ifade oturmuştu yüzüne. Sorun değildi. Ben olsam ben de yanlış anlayabilirdim.

"Yok yok, nereden olsun? Adam stabil değil ki. Bağlanma sorunu var. Yemin ediyorum bir şamana falan gidip bağlama büyüsü yaptırsan şansın daha yüksek," dedi Melisa gayet ciddi bir ifadeyle.

O sırada Beren'in telefonu çalmaya başladı. Uzanıp sandalyesinin arkasına astığı çantasından telefonunu çıkardığında ekranda kayıtlı olmayan bir numara vardı. Aramayı "Efendim?" diye cevapladığında Melisa'yla Sena aralarında konuşmaya devam ediyordu ama benim dikkatim tamamen Beren'deydi. "Yine mi sen..." Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kapattı ve iki parmağını gözpınarlarına bastırdı. Sinirlendiği belli oluyordu, alkol yardımcı oluyordu buna. "Bak, son kez söylüyorum. *İstemiyorum*, tamam mı? *Hayır*. HAYIR. Tamam mı? Yeter!" Telefonu kapatıp masanın üzerine attığında atıştırmalık kaplarından biri fırlayıp yere döküldü, kap kırılmıştı. Melisa ve Sena yerlerinde sıçrarken ben sakin gözlerle Beren'i izlemiştim.

"Kusura bakmayın," dedi Beren bize, birkaç saniye sonra bir garson elinde süpürge ve faraş takımıyla yerdeki döküntüyü toplamaya gelmişti. "Siz de kusura bakmayın lütfen, kâsenin ücretini de hesaba eklerseniz ödeyeceğim."

"Kırdın lan telefonu, kırıldı bak," dedi Melisa masanın ucunda sallanan Beren'in telefonunu eline aldığında. Telefonun kırıldığı yoktu, sadece ekrandaki koruma camı çatlamıştı. Telefon bu sefer Melisa'nın elinde çalmaya başladığında

Beren her ne kadar "Kapat şu telefonu," diye söylense de Melisa yüzünde şeytani bir gülümsemeyle aramayı cevapladı.

"Alo? Merhaba. Evet ben Melisa. Kim miyim? Kız arkadaşımı arayıp rahatsız ediyorsunuz sürekli beyefendi, asıl siz kimsiniz? Hangi sıfatla gecenin bir yarısı işimizi bölüyorsunuz? Saat yediden sonra mesaisi bitiyor Beren'in! İş saatleri dışında özel hayata saygınız olsun biraz! İyi akşamlar!" Melisa'nın öfkeli sevgili taklidi son bulurken arama sonlandığı an suratına tatlı bir gülümseme yerleştirdi ve sakince telefonu Beren'e uzattı. "Al bakalım kuzen."

"İyi numara," dedi Sena göz kırparak.

Beren şok olmuştu. "Adama inme indi kesin."

"Beter olsun," diye söylendim bardağımın kenarındaki misket limonu dilimini dişlerimin arasına yerleştirip ısırırken. "Daha aramaz herhalde."

"Sapığın mı var?" diye sordu Sena. "Böylelerini vazgeçirmek için kapı gibi bir adam bulup sevgili taklidi yapacaksın aslında. Onların ataerkil kafalarında bu 'sahipli' demek her ne kadar hoş bir terim olmasa da ama işe yarıyor. Vazgeçmek zorunda kalıyorlar sonunda."

"Ben neden bir adam hayır lafından anlamıyorsa illaki sevgilim var demek zorundayım? Hayır hayır demek işte, neden anlamıyorlar ya? Egolarına mı yediremiyorlar? Benim hayır demem için illaki sevgilim mi olması lazım, istemiyor olmak tatmin etmiyor mu onları? Allah bilir o hastalıklı kafalarında naz yaptığımızı da düşünüyorlardır," diye homurdandı Beren. Garson yerdekileri toplayıp gitmiş ve kısa sürede yenisini getirmişti.

"Birinden çok hoşlanmış olabilirsin, hayır cevabını aldıktan sonra karşı tarafı rahatsız etmeyecek şekilde şansını deneyebilirsin de ne bileyim arkadaş olmayı denersin belki ama fazlası çok yanlış. Hastalıklı," dedi Melisa.

Sena ister istemez gözlerini kaçırdı. "Benim hakkımda da böyle mi düşünüyorsun? Sonuçta ben bir kadınım ve abini rahatsız ettim bildiğin."

"Abim kadınları sever, özellikle de senin gibi güzel olanları," dedi Melisa. "Ama şimdiye dek kimseyi ciddi ciddi sevmedi. Bu farklı bir konu Sena, ben onun kardeşi senin de arkadaşın olarak söylüyorum ki sen onu rahatsız etmezsin."

"Sağ ol, içim rahatladı. Bir ân aşırı empati yaptım herhalde," dedi Sena rahat bir nefes verirken.

"Kurtuldun ha?" Tek kaşımı kaldırarak Beren'i omzundan dürttüm omzumla. Bardağımı kaldırıp ona uzattım. Beren asık suratını düzeltip gülümseyerek "Galiba," dedi ve bardağını bardağıma vurdu, ardından içtik.

Melisa ve Sena, ikinci bardaklarından sonra kafaları iyice iyiyken kahkahalarla okuldaki anılarını anlatmaya başladığında Beren her ne kadar onlara katılıyorsa olsa da hâlâ dalgındı. Bana anlattıklarıyla hatırlamış olduğu anıların üzerinden geçmek yaraya tuz basmak gibiydi. Peşindeki sapığı susturmak bile onun moralini yerine getiremediyse zaten başından beri derdi bu değildi demek ki.

Masanın üzerinde titreşen telefonumun kilidini açtığımda, mesaj bildirimleri vardı.

Efes Sungur, "MELİSA NEREDE?" isimli grubu oluşturdu.

Efes Sungur; Kuntadam, Polat, Beren Sarıtuna ve sizi ekledi.

Kuntadam: *Sikerim senin WhatsApp'ını yeter grup açma*

Efes Sungur: *Açcam*

Efes Sungur: *Melisa nerede? Bakmıyor telefonuna.*

Polat: *Abi Beren Hanım'la birlikteler Ortaköy'de bir pubda. Karaca Hanım da orada.*

Beren Sarıtuna: *Kocacığısı n'aber*

Beren Sarıtuna: *Bil bakalım dördüncümüz kim :)*

Şaşkınlıkla yana döndüğümde, Melisa ve Sena hararetli bir dedikodunun içindeydiler ve Beren telefona bakıyordu. Bana döndüğünde göz göze geldik, işaret parmağını kaldırıp dudaklarına yasladı ve güldü.

Efes Sungur: *Yemin ediyorum kendimi Çin'deki alışveriş merkezlerinde kanlı canlı satılan sevgililer gibi hissediyorum.*

Beren Sarıtuna: *Niye öyle söylüyorsun geri zekâlı? Kız çok güzel. Sen git elin Dubai'sinde lobide gördüğün her kadına yavşa, Karaca'ya burada akraban var mı diye sor, dil engeli yüzünden kaçırdığın Arap kadınlarının rövanşını iste, sonra da üzerine atlamak isteyen mis gibi kıza yüz buruştur.*

Efes Sungur: *Ben bana yürüyen kıza yürümem. Önce benim ona yürümem lazım sonra onun belirsiz davranması lazım sonra itme çekme bir öyle bir böyle derken benim delirip kapısına dayanmam lazım sonra kapıyı açtığı gibi...*

Efes Sungur: *Devamı hayal gücünüze kalmış :)*

Kuntadam: *Bu ne çeşit bir fantezi lan?*

Polat gruptan ayrıldı.

Efes Sungur: *Bu düldül niye gitti şimdi*

Beren Sarıtuna: *Senin seviyesizliğine dayanamadı adam.*

Efes Sungur, Polat'ı gruba ekledi.

Efes Sungur: *Oğlum niye çıkıyorsun lan gruptan?*

Polat: *Abi fantezi falan bizi bozar.*

Polat: *Siz konuşun ben çıkayım.*

Polat gruptan Ayrıldı.

Efes Sungur, Polat'ı gruba ekledi.

Efes Sungur: *Sen çıkamazsın, ben seni atarım. Bay bay Polat.*

Polat: *Görüşürüz abi.*

Efes Sungur, Polat'ı gruptan çıkardı.

Kuntadam: *Boş işler başkanı.*

Beren Sarıtuna: *Boş işler başkanı.*

Efes Sungur, Kuntadam'ı gruptan çıkardı.
Efes Sungur, Beren Sarıtuna'yı gruptan çıkardı.

Efes Sungur: *Karacageyikim oradasın biliyorum sabahtan beri mesajları okuyorsun*
Efes Sungur: *İnsafsız kadın sen de beni koru bari biraz bunlar birlik oluyo hep üzerime üzerime geliyolar*
Efes Sungur: *NOLUR YA*
Karaca: *Bakarız.*
Efes Sungur: *Bak mı arız...*
Karaca: *Tamam tamam*
Efes Sungur: *Hehehehehhehe*
Efes Sungur: *Hadi güveniyorum sanaaaa*
Karaca: *Hı hı*

Efes Sungur, Kuntadam'ı gruba ekledi.
Efes Sungur, Beren Sarıtuna'yı gruba ekledi.

Kuntadam: *Boş işler bölge müdürlüğüne terfi ettin az önce*
Beren Sarıtuna: *Dünya başkanlığına adaylığını koymadan bırak bence Efes*
Efes Sungur: *Karaca bir şey demeyecek misin?*
Kuntadam: *Ne desin?*
Karaca: *Ne diyeyim?*
Efes Sungur: *Yazıklar olsun sırtımdan vuruldum*
Efes Sungur: *En beklemediğim yerden yedim darbeyi*
Efes Sungur: *ALLAHIM DÜNYAYI YOK ET.*

"Yuh ama ya dışarı çıktık o kadar siz telefonlara gömülmüşsünüz," diye söylenen Melisa'ya, Beren'le aynı ânda başlarımızı telefonlarımızdan kaldırıp bir bakış attık. "Hadi Karaca, Kunt Abiciğimle konuşuyor olsun, özlüyor olsun. Sen peki Beren Ablacığım? Bu saatte maillerini kontrol edecek değilsin, ekrana bakarken sırıtıyorsun, biri mi var yoksa?"

"Öküz abine yazıyordum canım," dedi Beren. "Seni merak etmiş. Adama haber vermedin mi çıkarken?"

Çıkladı Melisa ters bir ifadeyle. "Gelmişim yirmi iki yaşıma hâlâ telefonlarına cevap vermeyince ortalığı ayağa kaldırıyor ya. Grup açtı değil mi? İkiniz de ona bakıyordunuz?"

Beren'le aynı anda birbirimize dönüp bakıştığımızda, ikinci bardağımı bitirdiğimi ve lavaboya gitmem gerektiğini fark etmiştim. "Ben lavaboya gidip geliyorum," dedim masadan çantamla birlikte kaçarken. İstemsizce gülümsemiştim. Uzun zamandır ilk defa her şeyden sıyrılmış, arkadaşlarımla dışarı eğlenmeye çıkmış gibi hissediyordum ve kafam boşalmıştı. Başkalarıyla konuşmak ve onları dinlemek, kafanızın içinde beyninizi kemiren o parazitlerin acısını bastırabiliyordu.

Tuvalette benden başka yalnızca bir kadın vardı. Lavaboya eğilmiş ellerimi yıkarken o kadın da çıkıp gitmişti. Birkaç saniye sonra köşedeki kâğıt havlu makinesinden iki parça koparmış ellerimi kurularken kapı açıldığında içeri giren bedenin bir kadına değil de bir adama ait oluşu ayaklarımın taş kesilmesine sebep oldu. Omurgam dikleşti, sırtımdaki kemikler etime batıyordu sanki. Aynadan izlediğim kapıya yüzümü döndüğüm an, içeri girdikten sonra kapıyı tutan adamın peşinden başka bir adamın girdiğini gördüm; ardından kapı kapandı.

Tanıdık bir sima vardı önümde. Uzun boylu, kara saçlı, kara gözlü, siyah bir pantolon ve ceketin içine üstten iki düğmesi açık mavi bir gömlek giymişti. Gözlerim direkt omzuna çevrildi, çok değil bir hafta önce vurulmuş olduğu yere. Onun yarasını ben temizlemiş, kurşunu ben çıkarmış, yarayı ben dağlamıştım.

Sergen.

"Kusura bakma böyle kadınlar tuvaletinde rahatsız ediyorum ama arkadaşlarınla geldiğinden beri yalnız kalmanı bekliyordum," dedi elleri cebinde, nötr bir ifadeyle gözlerimin içine bakarken. Benim ise çarpıntım çoktan başlamıştı ama dışarıdan çatık kaşlarımı kalkan giydiğimden hiçbir şey belli olmuyordu. Sergen yanındaki adama dışarı çıkmasını işaret ettiğinde adam ikiletmeden dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Beynim direkt olarak durumu analiz etmeye başlamıştı. Bi-

rincisi, Sergen'le Ahmet Çevik'in beni kaçırdığı dağdaki evinde tanışmıştım. O yakınlarda vurulmuştu ve Ahmet Çevik de yardımcı olabileceğini söyleyip beni öne atmış olmalıydı çünkü kim olduğumu ve okuduğum bölümü biliyordu. Sergen'in bana karşı kötü bir tavrı ya da lafı olmamıştı, hatta Ahmet Çevik alyansımı çaldığında Sergen bana vermesi konusunda diretmişti ama Sergen'in Ahmet Çevik'le olan doğrudan ilgisi onu gözümde sorgusuz sualsiz kötü bir adam yapıyordu.

Elim direkt olarak çantamın içindeki telefonuma gitti ama göz temasını kesmedim. Sergen bakışlarını çantamın içindeki eline indirdiğinde gözlerinden geçen alaylı gülüşü gördüm. Ardından hafifçe alnını kaşıdı ve "Burada mağdur olan benim," dedi tok bir sesle. "Ve sen telefonunu çıkarıp yardım mı isteyeceksin? Bir adamın hayatındaki tek değerli şeyi çalan bir hırsıza göre fazla acımasız değil misin?"

Kaşlarım çatıldı. Neden bahsediyordu? *Zippo*. Ben onun gümüş *Zippo*'sunu ceplemiştim. "Neden bahsediyorsun?" diye sordum yine de, açık olması için.

"*Zippo*'mu çaldın," dedi düz bir sesle. "Baygındım ama senin aldığını biliyorum. Daha sonra sana ulaşmak için Ahmet Çevik'i aradığımda bana çalıştığın yeri söylemedi. Daha sonra seni araştırdım," diye devam etti, tuvalette ufak adımlarla yürümeye başlamıştı ve ben gözlerimi üzerinden ayırmıyordum, her an tetikteydim. "Meğerse eskort değilmişsin. İşe bak ki o gece kaçırılmışsın hatta. Aklında bulunsun, birçok kötü işe bulaşabilirim ama kadınlar ve onlara sergilenen tavır kırmızı çizgimdir. Eğer o gece orada zorla bulunduğunu bilseydim kolumu kaybetmek pahasına orada kalmana izin vermezdim."

Kaşlarım çatıldı. Bu adam neyden bahsediyordu? Ona o kadar güvenmiyordum ki o gece bir şekilde Ahmet Çevik'e ya da etraftaki adamlarına belli etmeden Sergen'e kaçırıldığımı söyleyebilseydim ve yardım isteseydim daha kötü bir durumun içine düşeceğimi düşünüyordum.

"Sana zarar vermeyeceğim. Sadece parmağındaki için değil," dedi sağ elini kaldırıp yüzük parmağını işaret ederken

diğer elinin işaret parmağıyla. Sanki nişanlı olduğumu değil, yüzüğün üzerindeki sembolü ve taşıdığı anlamı kastediyordu. "Senin bir suçun yok. *Zippo*'nun benim için değerini bilemezdin. Muhtemelen o ân, daha sonra kendini savunurken kullanabileceğin bir silahı ceplemek istiyordun yukarı odaya geri kapatılmadan önce."

Pekâlâ. "*Zippo*'n bende değil," dedim boğazımı temizleyerek, sert bir sesle. "Yani yanımda değil. Evde."

"Biliyorum, zaten yanında taşıdığını düşünmemiştim," dedi Sergen kafasını sallarken. Nedense bir ânda beni duvara itip kafamı fayansa çakacağını hissediyordum çünkü öyle bir havası vardı. Sakin bir psikopata benziyordu. Herkes psikopata benziyordu. Sanki Kayradağ'a gittiğim o günden sonra dünyanın farklı bir yönünü keşfetmiştim ve burası zifiri karanlıktı. "Senden *Zippo*'mu bana getirmeni istiyorum. Fakat eminim ki şu ân burada anlaşıp şu kapıdan çıksak bile bu durumdan Kunt'a bahsedeceksin."

Kunt dedi. Vidar demedi. Kunt'u tanıyor oluşu bir yana ki bu olağandı ama Vidar demeyişi tüylerimi ayağa kaldırmıştı.

"Ve ben biliyorum ki her ne kadar burada senden nazikçe rica etmiş olsam da, yalnızca benden çaldığın eşyayı geri istiyor olsam da, onun canını sıkmış olacağım. Bunu istemiyorum. O yüzden seninle bir anlaşma yapalım." Adımları durdu, bana döndü. "*Zippo*'dan kimsenin haberi olmasın, bu durumdan da kimseye bahsetme. Benden aldığını bana geri ver. Konu burada kapansın."

"Ben ondan bir şey saklamak istemiyorum," dedim dürüstçe. "Şimdi sana olur desem bile daha sonra eve gittiğimde ona her şeyi anlatmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Böyle basit bir konu için canını sıkmak istediğinden emin misin?" diye sordu Sergen, kara gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Anlaşmamıza bir madde ekleyelim, ne dersin? Az önce bahsettiğim şartları kabul etmen ve başarıyla uygulaman karşılığında, daha sonra istediğin zaman kullanmak üzere sana bir joker kartı vereceğim." Ceketinin iç cebine elini soktuğunda parmaklarımın arasındaki telefonumu sıkıyordum. Cüzdanı-

nı çıkarıp içinden bir iskambil kartı çıkardı. Kartı işaret ve orta parmağı arasında tutup havaya kaldırdığında kartın bir yüzünde işleme, diğer yüzünde bir adam figürü vardı. İskambil kartlarına hâkim olmasam bile bu kartın joker kartı olduğunu sözlerinden anlamıştım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Çenemi sıkmıştım, yüzümde sert bir ifade vardı ve tavrımdan ödün vermiyordum ne derse desin.

"Beni tanımıyorsun," dedi Sergen, tok bir sesle. Cüzdanını cebine koymuştu ama kart elindeydi. "Sana bir şans veriyorum. Ne durumda olursa ol, aradığında gelip yardım edeceğim. Konu ne olursa olsun. İsteğin ne olursa olsun. Yalnızca iki dudağının arasından sözcüklerin çıkması yetecek."

Sertçe yutkundum ve elindeki karta baktım. "Bu söylediklerine ihtiyacım yok. Ayrıca..."

"Ayrıca, kabul etmeyip üstüne bu teklifimi de ona anlatırsan canını daha çok sıkacağına eminim," diye lafımı kesti Sergen, kafasını anlayışla ve büyük bir sakinlikle sallamıştı. "Ama, ona ne kadar güveniyorsun? Seni hiç yarı yolda bırakmayacağından ne kadar eminsin? Şimdi bu şansı geri teptiğinde, bir hiç için çünkü emin ol söylemezsen kimse bir şey kaybetmeyecek, unutma *Zippo*'mu cepleyen sensin; pişman olmayacağını garanti edebilir misin?"

Kafamın içine girmeye çalışıyordu. Bana yanlış yaptırmaya çalışıyordu ama öte yandan, bana teklif ettiği yalnızca bir karttı ve elimde tutup hiç kullanmayabilirdim bile. Bu, ona güvendiğim anlamına gelmezdi. Benden tek istediği, çaldığım *Zippo*'suydu. Dümdüz, gümüş bir *Zippo*, onun için ne anlam ifade ediyordu ki bu kadar zahmete giriyordu?

"Bana ismini söyle," dedi Sergen.

"Beni araştırdıysan ismimi biliyorsundur."

"Biliyorum ama biz tanışmadık."

Ne çeşit bir psikopatsın sen? Derin bir nefes çektim içime, sakinleşmek istiyordum ve çarpıntımı geçirmek çünkü çarpıntı uzun sürdüğünde kalbimin etrafındaki damarlar genişliyor-

du ve ağrı başlıyordu. "Karaca," dedim gözlerimi açtığımda, burnumdan soluk alıp veriyordum.

"Ben de Sergen, Sergen Kahir. Tanıştığımıza memnun oldum Karaca." Joker kartını kaldırıp yanıma yürüdü ve iki adım kala durdu. Mesafesini koruması iyi bir şeydi ama yine de gergindim ve çıkıp gitmediği sürece bunu hiçbir şey geçiremeyecekti. "Bu senin," dedi tezgâhın kuru kısmına kartı bırakırken. Ardından bir adım daha geri çekildi.

"Teklifini kabul etmedim."

"Düşünmek için vaktin var."

"Bu *Zippo*, senin için neden bu kadar önemli?" diye sordum gözlerim kısılırken. "Onu deli gibi istiyorsun ama bir yandan da canını sıkmak istemediğin adamın nişanlısını tuvalette sıkıştırıyorsun. Üstüne de güvenmediğim bir söz veriyorsun."

"Ben sözlerimi tutarım," dedi Sergen.

"Seni tanımıyorum ve tanımadığım sürece de hiçbir sözünün bir anlamı yok."

Cevabım hoşuna gitmişçesine kaşlarını kaldırdı, gözlerini kapattı, birbirine bastırdığı ince dudakları yukarı kıvrıldı. Ardından gözlerini açtı ve doğrudan bana baktı. "Haklısın. Bir anlamı yok. Bunu yalnızca zamanı geldiğinde ve beni aradığında göreceksin."

"Neden seni arayacakmışım?"

"Çünkü bir masalın içindesin," dedi Sergen, ses tonu buz gibiydi. "Eski bir terazi dengede tutuyor iyiyi ve kötüyü. İki kesede de senin yerin yok. Belirsizlik insanı rahatsız eder. Seni tetikleyen de bu olacak. Masalın içinden çıkmak isteyeceksin çünkü gerçeği ve sahteyi, tiyatroyu ve gerçek hayatı ayırt edebiliyor olacaksın artık. Kartı al. Atabilirsin yırtıp ya da yakabilirsin tabii... Ama sana saklamanı öneririm."

"Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum." Kafam karman çormandı. Ne masalından, ne terazisinden bahsediyordu? Ne tiyatrosundan? Bana bir karton ve yapboz parçaları vermişti ama hiçbir parça birbirine uymuyor, yerine oturmuyordu.

"Şimdilik," dedi Sergen. Ardından kapıya yürüdü. "İyi akşamlar," diledikten sonra kapıyı açmış ve dışarı çıkmıştı. Elimi çantamın içinden çektikten sonra kartı alıp sımsıkı tuttum ve peşinden fırladım ama koridorun ışıkları sönmüştü ve beni kucaklayan yalnızca karanlıktı.

Şaşkınlıkla etrafımda döndüm. Bu koridor, mekânın geri kalanı gibi loş bir aydınlatmaya sahipti fakat duvardaki lambalar sönmüştü. Telefonumu çıkartıp fenerini açtım hızlıca, etrafta kimse yoktu. Bir elimi kalbime yaslayıp derin nefeslerle kendimi sakinleştirmeye çalıştım, bir yandan da mekânın sessiz salonuna temkinli ve sessiz adımlarla yürüyordum. Masalardan yalnızca birinin tepesine sarkıtılmış loş sarı ışık veren lambanın yandığını ve o masanın az önce kalktığım masa olduğunu fark ettim, gözlerim şokla bomboş mekânda gezinirken masada yerli yerinde oturan Beren, Melisa ve Sena'yı görebilmiştim ama benim yerim doluydu.

Beren elleri kucağında, gergin ve dik bir şekilde oturuyordu; bakışları masadaydı. Melisa ve Sena'nın sırtı bana dönük olduğundan onların nasıl olduklarını göremiyordum. Adamın hemen önünde, masanın üzerine bırakılmış bir silah olduğunu fark ettiğim an kasıldım. Telefonumun fenerini kapatmış rehberime gireceğim sırada ise biri sertçe kolumdan yakaladığı gibi öne itekledi beni. Korkuyla sarsılırken "Abi biri kalmış içeride, atalım mı dışarı?" diye sordu beni kolumdan sürükleyen adam, başımı kaldırıp ona baktığımda bana değil doğrudan karşıya bakıyordu. Emir kulunun tekiydi. Karanlıktan salonda başka birileri olduğunu fark edememiştim ve yakalanmam çok çabuk olmuştu.

Başımı çevirdim ve onu gördüm. Beren'in yanında oturuyordu, önünde silah olan adamdı. Otuzlarının sonlarında, biraz kilolu, kirli sakallı, simsiyah bir takım giyinmişti ve mavi gözlerinin altındaki mor-yeşil halkalar onu korkunç gösteriyordu. Baygın bakışlarını yüzüme çevirdi ve sakince yüzümü inceledi. O ân Beren'in kafası kalktı, bana baktı ama yalnızca baktı. Hiçbir şey belli etmemeye çalışıyordu. Melisa ve Sena ise kafalarını çevirip bakmamışlardı bile, öyle korkuyorlardı.

"Mekânın misafirlerinden mi? Siz herkesi dışarı çıkarmadınız mı lan?" diye sordu adam, sesi çatallıydı ve muhtemelen ses telleriyle ilgili bir hastalığı vardı çünkü o kadar kısık konuşuyordu ki ve bunu bilerek yapmadığı ya da geçici olmadığı belliydi.

"Abi kadınlar tuvaletine bakmadık, oradaydı herhalde," dedi adam kolumu daha sert tutup çekiştirirken. Tek dileğim bir sorun çıkmaması ve beni dışarı atmasıydı, böylelikle yardım çağırabilirdim.

Adamın baygın bakışları üzerimde gezindi. Ardından Beren'e döndü. Geriye doğru yaslanırken kolunu Beren'in oturduğu sandalyenin arkasına atmıştı. "Berenciğim," dedi ona, iğrenç bir yılışıklıkla. O ân anlamıştım. Bu o sapık adamdı. "Bu çıtır kim? Tanıyor musun?"

Beren kafasını iki yana salladı.

"Doğruyu söyle ama bir tanem," dedi adam bu sefer. Kusmak istiyordum. Avuçiçlerim gerginlikten karıncalanmaya başlamıştı ve içtiklerimin midemden yukarı tırmandığını hissediyordum. Adam uzanıp Beren'in çenesini sertçe kavradı ve kendine çevirdi. "Doğruyu söylemezsen," dedi diğer eliyle masanın üzerindeki silahı alırken, çenesini bırakıp bu sefer silahla yüzünü kendine doğru çevirmişti. Beren gözlerini sımsıkı kapattı. "Canın acır. Ve canının acımasını hiç istemiyorum bir tanem."

"Tanımıyorum," dedi Beren dişlerinin arasından. "Bırak. Onu da bırak, arkadaşlarımı da bırak gitsinler."

"Görüyor musun Tufan?" diye sordu adam önüne dönerken sahte dokunaklı bir ifadeyle, kolumdan sertçe kavramış çekiştirip duran adama bakarak. "Arkadaşlarını da, bu yabancı kızı da nasıl düşünüyor... Düşüncelidir benim bir tanem..." Silahını sonunda Beren'in yüzüne bastırmayı bıraktığında, Beren önüne döndü. Öyle derin nefesler alıyordu ki göğsü şiddetle kalkıp iniyordu. "Sal şu kızı gitsin."

Zafer.

Hiçbir şey söylemedim. Tufan "Tamam abi," dedikten

sonra beni kapıya çekiştirmeye başladığında gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. İnanmıştı.

Ve ben erken konuşmuştum. Tufan tam kapıyı açacağı sırada, adam "Dur Tufan," dediğinde Tufan'ın kapı koluna uzanan eli havada asılı kaldı. *Siktir.*

Arkamı döndüğümde, adamla göz göze geldim metrelerce mesafeden. "Getir kızı Tufan," dedi adam. Tufan beni geri sürüklemeye başladı. "Güzel bir his, değil mi? Karşındakini aptal yerine koymak ve haklı olduğunu görmek, bir ân için olsun..." Yeniden karşısına dikildiğimde, göğsüm ağrıyordu artık çarpıntıdan. "Tufan, bak bakayım şu kıza. Ne görüyorsun? Ne fark ettin onda?"

Ellerim boştu, joker kartını telefonumla birlikte çantama atmayı başarabilmiştim Tufan beni koridordan çekip çıkarmadan önce. O adam, neyi kastediyordu bilmiyordum ama Tufan kolumu bırakmadan bir geri çekilip beni baştan aşağı süzdü, yüzüne pis bir sırıtış yerleşti. "Abi çok iyi kız," dedi gülerek. "Bayağı iyi."

"İster miydin kendine böyle bir eş?" diye sordu adam, ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama sinirlenmeye başlamıştım. "İsterdim abi," dedi Tufan kafasını gevşekçe sallarken. Benden bir malmış gibi bahsettiği için yüzüne tükürmek istiyordum ama kendimi dövdürmeye meraklı değildim. Bunu en son yaptığımda kazandığım tek şey suratımdaki beş parmak izi olmuştu ve ben artık daha mantıklı hareket etmem gerektiğini biliyordum.

"Kızın eline bak Tufan," dedi adam, dirseğini Beren'in omzuna koymuştu ve Beren adamın dokunuşu yüzünden hissettiği iğrençlikle gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Tufan sertçe tuttuğu sol kolumu kaldırıp elime baktı ama bir şey görmedi. Ardından diğer kolumu tutup kaldırdı ve alyansımı gördü. "Ne gördün Tufan?"

"Alyans abi," dedi Tufan ama yüzündeki keyifli ifadeden gram eksilmemişti. "Nişanlı bu kız."

"İstiyorsan atsın nişanı Tufan," dedi adam, aynı keyif onun suratından da okunuyordu. Tufan "Olur mu ki öyle

abi?" diye sorduğunda adam "Olur, olur," dedi. "Getir kızın elini, koy masaya ışıkta bakalım bir de."

Tufan sol kolumu bırakıp sağ bileğimden yakaladığında beni masaya çekti ve elimi sertçe tutup avucumu çat diye masaya yasladı. Öyle sert koymuştu ki kemiklerim sızlamıştı. Dişlerimi birbirine bastırdım ve nefes alış verişlerimi kontrol etmeye devam ettim. Bu adamlar herkesi kovup mekânı ele geçirdiyse, benden yalnızca birkaç saniye önce dışarı adım atan o Sergen Kahir neredeydi? O koridorda bir yangın çıkışı olabilirdi ama kararmış ışıklardan bir şeylerin ters gittiğini anlamamış mıydı? Madem iyi niyetini belli etmek istiyordu, kalıp yardım etseydi!

Mesela şimdi joker kartını kullanmak istesem ne yapacaktım? İçimden üç kere joker, joker, joker diyecektim ve Sergen Kahir adamlarıyla birlikte belirip bizi kurtaracak mıydı? *Saçmalık!* Tabii ki ona güvenmezdim, bana kartı nasıl kullanacağımı bile söylememişti!

"Abi koydum elini," dedi Tufan, elime değil pislik sırıtışıyla masada oturan yavşak herife bakıyordu. "Bak bakalım yüzüğe Tufan," dedi yavşak adam, gözleriyle alyansı işaret ederek. Tufan "Bakayım abi," dedi ve parlayan gözlerini parmağıma çevirdi. Baktı. Baktı. Baktı. "Hassiktir amına koyayım," diye büyük bir küfürle, sanki elimi tutan eli yanmış gibi, ateşe dokunmuş gibi kendini geri çektiğinde o kadar afallamıştı ki yan masaya çarpmış ve bir sandalyeyi çevirmişti.

Masadaki yavşak herif, daha da keyifli bir ifadeyle geriye doğru yaslandı. "Tufan," dedi ama gözleri benim nefretle, saf öfkeyle bakan gözlerimin üzerindeydi. "Ne gördün?"

"Kardelen çiçeği abi," dedi Tufan. O kadar derin nefesler alıyordu ki korkusunu saklayamamıştı. "Abi, Karyeli'nin nişanlısı bu!"

"Ha şunu bileydin Tufan," dedi yavşak herif. Ardından cebinde çıkardığı susturucuyu silahın ucuna taktı ve hiç tereddüt etmeden, bakmadan, o tarafa hiç dönmeden iki el ateş etti. Şokla göğsüm içeri çökerken Tufan'ın iki bacağından vurulduğunu, yere düştükten sonra kurşunların girdiği yeri

iki eliyle tutuşundan ve akan kandan fark etmiştim. Tufan'ın canı çok yanıyor olmalıydı ama gıkını çıkarmadı.

"Şimdi," dedi yavşak herif, ayağa kalktı ve gerindi. O gerinirken bir ânda mekânın kapısı menteşelerinden sökülürcesine açıldığında bile bunun olacağını biliyormuşçasına rahattı, bense kapının açıldığı caddenin ıssız karanlığının beni içine çektiğini hissetmiştim. "Arkana yaslan ve cezanı ben verdiğim için şükret Tufan."

Kapıdan girenlerin önünde Kunt dikiliyordu ve inip kalkan omuzlarından hiç de sakin olmadığını söyleyebilirdim.

8

İKİLEM

Bir *ân* seçer, *en büyük korkum* dersen, onu yaşarsın. Hiç bilmeyen düşmanının eline şarjörü dolu silah verip nasıl ateş edileceğini göstermek gibidir korkuları dile dökmek. Ânın içindeyken milyonlarca farklı yolun vardır ve sen bir tanesini daha eklersin korkunu gün yüzüne çıkararak; hayat, sana vurmasını beklediğin piyangolar silsilesinden ibarettir ve gün yüzü gösterdiğin her acın, döner dolaşır yine sana sarılmasını bilir.

Herkesin hak ettiğini bulduğunu düşünmek istediğim şu dünyada yerim neresi bilmiyorum. Hak ettiğim ne bilmiyorum ama bunu hak etmediğimi biliyorum.

Masadan iki adım uzaklaşırken yerde acıdan inleyen Tufan'ın sesi kulaklarımdan içeri sıyrılan boğuk gürültüden en ayırt edilebilecek şeydi. Elim sızlıyordu çünkü masaya sertçe çarpılmıştı, elim masaya sertçe çarpılmıştı çünkü parmağımdaki alyansın bir ağırlığı vardı. Bunu bugün, burada fark ediyordum.

Kunt'un üzerinde gövdesini saran siyah boğazlı bir kazak ve siyah bir ceket vardı, tamamen siyahlara bürünmüştü. Arkasından çıkan Efes'in suratında yaprak kımıldamıyordu, kaşlarını çatmış ve buz mavisi gözlerini karanlığa esir vermişti. Onun da üzerinde bisiklet yaka siyah bir kazak ve kot pantolon vardı. İçeri girdiği gibi kapının yanında dikilen adam yollarını kesmek istedi ama Efes adamı çenesinden yakaladığı gibi masaya gömdü.

Polat her zamanki gibi siyah takım elbisesinin içindeydi ve nefes aldığını gösteren tek bir kanıt yoktu, adamın omuzları kalkıp inmiyordu bile. Gözlerine ölümün sessizliği oturmuştu. Kunt, Efes ve Polat'ın arkasından giren gölge gibi üç adam mekânın kapılarını kapattılar ve üçü de sabit bir yere bakıyormuş gibi kollarını önlerinde birleştirip put gibi dikildi.

Beren'in sert bakışlarıyla karşılaştım masaya döndüğümde. Ardından yeniden göz teması kurmak istercesine Kunt'a çevrildi bakışlarım. Sağ elimi ovuşturuyordum ve bana bakmasını, gözlerini üzerimde hissetmeyi istiyordum. Bu adam kimdi? Neden bunu yapıyordu? Derdi neydi?

Melisa o ân başını kaldırıp abisine baktı. Efes sert ifadesinden ödün vermeden başıyla kardeşi Melisa ve arkadaşı Sena'ya dışarı çıkmalarını işaret ettiğinde beklemeden kalktılar. Melisa, Sena'nın elinden tutup arkadaşını dışarı çıkartırken bir saniyeliğine bile dönüp bakmamıştı. Bu tarz olaylara alışkın mıydı? Ben alışkın değildim ama birini yaşadıktan sonra, sanki her günüm silahlı adamlar ve tehdit altında geçiyormuşçasına sakin ve mantıklı davranma yükümlülüğünde hissediyordum artık.

Ya da sadece iyi bir oyuncuydum işte. Etrafta yabancılar varken kırılan tüm parçalarımı bir arada tutuyordum; geceleri tamamen dağılıp sabahına her bir parçayı yerine tutkallamış olabilmek için.

Silahının emniyetini kapatıp beline yerleştiren sapık herif, kolunu uzatıp kol saatine baktığında yüzünde alaylı bir ifade vardı. "Vidar, formundan düşmüşsün. Yaklaşık iki dakika on beş saniye geciktin."

"Sayıyor musun orospu çocuğu?" Efes tükürürcesine cevap verdiğinde bile adamın yüzündeki ifade dağılmadı.

"Trafik, Namık, trafik," dedi Kunt kalın sesiyle, rahat bir tavrı vardı. Gözleri sonunda üzerime çevrildiğinde kaşlarım çatık, dudaklarım aralık, çarpıntımı geçirmek için derin nefesler almaya çalışıyordum ama dışarıdan muhtemelen yalnızca öfkeli görünüyordum. Kısaca üzerimde gezinen gözleri, ovuşturduğum sağ elimde durdu; ellerimi iki yanıma bırak-

tım, çenesini sıktı ve önüne döndü. "Beren," dedi gözlerini kapatıp masaya dönerken. "Siz çıksanıza."

"Niye ki kalsınlar, gözümüz gönlümüz açıldı. Bir sarışın bir esmer," dedi Namık iki elini iğrenç bir ifadeyle birbirine sürterken. Beren'in gözleri Kunt'a çevrildi o ân. Kunt, Namık denen herife öyle bir bakmıştı ki adamın suratındaki ifade ilk defa zayıflamıştı.

O sırada kesik bir inleme sesi, ayağa kalkmaya çalışan Tufan'dan geldiğinde Efes "Şunu susturun," dedi arkadaki adamlara. Öyle bir ândı ki, bizden olan kapıdaki üç adam kılını kıpırdatmadı ama Namık'ın adamları direkt öne atılıp Tufan'ı kollarından tutup kaldırdılar ve salonun karanlık bir köşesine çektiler.

"Sen gel, gözüne kestire kestire Karyeli'nin nişanlısını kestir, kadına yavşa," dedi Namık yapmacık onaylamaz bir ifadeyle. Cık'lamıştı birkaç kez art arda. "Cezasını kestim hemen."

"Senin cezanı kim kesecek Namık?" Kunt bir adım attığında direkt olarak Namık'ın karşısında dikilmişti ve masanın üzerinden sarkıtılan sarı ışıklı lamba şimdi ikisini birden net bir şekilde aydınlatıyordu. Beren kalkıp yanıma yürüdüğünde göz göze geldik ve kafamı olumsuz anlamda salladım, ne olursa olsun buradan çıkmayacaktım. "Mekân kapatıp adam esir almak ne?" diye sordu Kunt. Yüzünü tanımlayabilecek bir ifade kullanmam gerekseydi o ân, keskin derdim. Törpülenmiş hatları vardı ve gözlerini de kıstığında adam bıçaklıyordu sanki bakışlarıyla. "Sen buna nasıl cüret edebiliyorsun?"

Efes ve Polat oldukları yerde, arkada gölgede kalmış diğer üç adam gibi asker sertliğiyle dikiliyorlardı ve tıpkı Kunt gibi bakışları Namık'ın üzerindeydi. Namık'ın etrafta birkaç adamı vardı ama kimse bir şey yapmıyordu.

"Dikkatini çekmem gerekiyordu," dedi Namık gözlerini kaçırıp burnundan nefes verirken. "Kabul et, sağlam hamleydi. Kuzenin, menajerin ve en önemlisi nişanlın. Aslında ben yalnızca menajerini sıkboğaz ediyordum fakat o beni beğenmemiş olmalı ki yemek teklifimi ısrarla reddetmeye devam

etti." Bakışlarını eğip kafasını iki yana salladı Namık. "Kabul etmeliyim, biraz gururum incindi. Ben o kadar çirkin bir adam mıyım Berenciğim?" Adamın bakışları, hemen yanımda dikilen Beren'e çevrildiği an Kunt adamı bir ânda yakalarından tutup duvara çarptı.

"Bana bak lan, oraya değil!" Kunt'un sesi öfkeli çıkmıştı ama kontrollüydü de. "Çektin, çektin," dediğinde dudakları tehlikeyle kıvrılmıştı. "Ama yalnızca dikkat değil, bela da çektin. Eşkıya mısın lan sen? Canına mı susadın?"

"İkisi de değil," dedi Namık, sanki biraz parmak uçlarında havalanmıştı bu yüzden zor konuşuyordu. İşte şimdi, o keyifli ifadesi tamamen silinmişti yüzünden. "Ama istersen ikisi de olabilirim." Düzeltti. "Olmak zorundayım." Adamın sertleşen gözleri doğrudan Kunt'a bakıyordu. "Ama önce, yakamı bırak."

Kunt'un bakışları adamın suratında gezindi. Ardından ellerini çekti ama çekerken adamı köşeye ittirmişti. Tökezleyen Namık düşmeden doğrulduğunda gömleğinin ve ceketinin yakalarını düzeltti. "Kendi ayaklarıyla sana gelmiş müttefikine böyle mi davranıyorsun Karyeli?"

"Sen benim hiçbir şeyim değilsin, ne düşman ne müttefik ne de muhatabım değilsin," dedi Kunt umursamaz bir tavırla. "Ama bu akşam sınırı aştın Namık."

"Yapma Karyeli, sınır falan aştığım yok. Kimseye dokunmadım, canını yakmadım," dedi Namık, o sırada istemsizce sağ elim karıncalanmıştı. Elimi kaldırıp parmaklarımı hareket ettirdim ona belli etmek istercesine, o ân adamın gözleri üzerime çevrildi ama saniyesinde yine bu tarafa bakarken yakalanmaktan korkmuşçasına önüne dönmüştü. Yutkundu. "Seninle bir masaya oturup konuşabilmek, arayıp randevu almakla olmuyor."

"Namık," dedi Kunt o ân rahat bir ifadeyle dönüp bir sigara yakarken. Altın *Zippo*'sunun üzerindeki kardelen işlemesine takıldı gözlerim. Kunt sigara yaktıktan sonra bir sandalye çekip rahatça oturdu ve sigaradan bir nefes çekti içine. "Sen acaba salak olabilir misin? Hiç test falan yaptırdın mı?

Zekâyı etkileyen birçok hastalık yıllar boyu kendini belli etmeyebiliyor, sende de böyle olmuş olmasın?"

"Karyeli," dedi adam, gözlerini kapatıp birkaç saniye öyle durduktan sonra.

"Namık," dedi Kunt yine aynı tonla. "Sen ne yaptın biliyor musun?" Altın hareler bir ân üzerime çevrilip yeniden karşısındaki adama döndü. "Haftalardır rahat bir nefes alamamış nişanlımın dışarı çıktığı ilk gece eğlencesinin içine ettin. Dikkat çekme anlayışın epey tehlikeli. Misal bir koyun da bir kurdun dikkatini çekebilir, daha sonra ne olur dersin? Biraz olsun belgesel izlediğini varsayarak soruyorum."

Dudaklarım anında zevkle kıvrıldı ama ifademi düzelttim. Namık ne yapacağını ne diyeceğini bilemiyor gibi bakıyordu. Efes'in o sırada hemen yanımda Beren'le göz göze geldiğini fark ettim, *iyi olup olmadığını* sorarcasına baktı. Beren *sorun yok* dercesine kafasını sallamıştı. Ardından Efes'in bakışları üzerime çevrildi. Böyle ciddi bir ortamın ortasında gözlerini kısıp küs bir tavır takındığında bir ân ortamın gerginliğini üzerimden atar, tebessüm eder gibi olmuştum. Efes saniyeler içerisinde soğuk ve sert maskesini geri giyindi.

"Yenge pardon ya," dedi Namık bana bakmadan. Gerçekten başını bu tarafa çeviremiyordu daha. Bunu Kunt'un suratına bakarak söylemesi daha komikti. Beren birkaç saniye kayboldu, bar kısmına geçmişti. Bir küllük getirdiğinde Kunt istemeden onun önüne bıraktı ve geri çekildi.

"Namık," dedi Kunt, kolunu uzatıp kol saatine baktı. "Tam on bir dakikadır boş çene çalıyorsun, yine formundasın."

Namık sonunda konuşması gerektiğini fark ettiğinde iki parmağı arasında burun kemerini sıktı. Ardından suratındaki ifadeyi rahat bıraktı; artık yorgun ve baygın bakıyordu. Ne halt yediğinin yeni farkına varıyordu. "Birkaç gün önce Ahmet Çevik'ten bir telefon aldım," dediğinde hepimizin kaşları çatılmıştı. "En son görüştüğümüzde geçmişte ortak iş yaptığımız bir Mama'yı arıyordu, daha sonra kadının öldüğünü öğrendim. O kadına ulaşmasını sağlayan bendim. O gece liman

karışmış. Sana tuzak kurduğunu ve..." Bakışlarını ayaklarıma çevirdi. "Birini, senin canını sıkmak için kaçırdığı dedikodusu dolanıyordu etrafta. Yemin ederim ben bilmiyordum. Bilseydim engel olurdum..." *Ünzile.*

"Nasıl sıkıyor? Sen inandın mı?" diye sordu Kunt, Efes'e. Efes tok bir sesle "Biraz daha yalan sıkarsa kendi topuğuna da sıkmış olacak," dedi. "Polat?" diye sordu Kunt. Polat'ın bakışları Namık'ın üzerinden hiç çekilmiyordu. "Yaranmaya çalışıyor, buraya gelmek onun için büyük riskti ve batırdığını da anladı," dedi Polat.

"Tamam engel olmazdım!" dedi Namık sonunda, ellerini havaya kaldırarak. "Ama gerçekten bilmiyordum, bu konuda dürüstüm."

"Sadede gel," dedi Kunt, sigarasının ucunu küllüğe bastırırken. "Birkaç gün önce ne konuştun o kansızla?"

"Benden haber salmamı istedi. Levlâ'ya ne olduysa," dedi Namık yutkunarak. Kunt'un oturduğu yerde hareketlerinin donduğunu gördüm. Efes'in bakışları yere kaymıştı ve çenesini sıkıyordu. "K... Ka... Karaca, o da aynı kaderi paylaşacak," dedi. "Sıradaki oymuş." Beren'in eli bir ânda avucumun içine kaydığında tüylerim diken diken oldu. Levlâ kimdi ve ona ne olmuştu? Ahmet Çevik beni bir kez daha mı tehdit ediyordu? Bu adamın benimle derdi neydi? Bütün bunları sırf Kunt'un nişanlısı olduğum için yapıyor olamazdı. Başka bir derdi vardı.

O sırada Kunt'un altın hareleri Polat'ın üzerine çevrildiğinde hiçbir şey söylemediler ama sanki Polat bu kısacık bakışmadan çok şey anlamış gibi dönüp mekânın dışına yürüdü. Ceketinin cebinden telefonunu çıkarmış ve bir numarayı ararken kapıdan çıkıp gitmişti.

"Namık," dedi Kunt, bitirdiği sigarasını küllükte ezerken. "Karaca kim biliyor musun?"

Adam ardı ardına gözlerini kırpıştırarak Kunt'un yüzüne bakıyordu alık alık. "Bir tahminim var," dedi bakışları yeniden ayaklarımın ucuna çevrilirken. Yutkundu ve "Benim savaşım değil bu Karyeli," dedi çatık kaşlarıyla önüne döner-

ken. "Ben buraya geldim, seni buraya gelmek zorunda bırak tım; yolum doğruydu ya da yanlıştı olan oldu ama bunları söylemem gerekiyordu."

"Zaten sen gel, bunları bana söyle diye seni aradı bılıyorsun değil mi?" Kunt karşısındaki adamı öyle bir germişti ki, adam bir şey söylemeden önce saniyelerce boş boş bakıyor ve anca toparlıyordu cümlelerini. "Eşi dostu aramasının sebebi sizden yardım bekliyor olması değil. Beni gerip bana hata yaptırmak. *Bize* hata yaptırmak."

"Ben vatan haini değilim," dedi Namık o ân pat diye. Kaşlarım çatıldı. "Tasmas'ın da Çevik'in de destekçisi hiç değilim."

"Zorunda kalmadıkça Namık," dedi Kunt. "Zorunda kalmadıkça, değilsin ve onların size bütün pis işlerini yaptıracak kozları var ellerinde. Tek bir telefona bütün şerefini satarsın, şimdi burada bana sadakatinin nereye olduğunu ispatlamaya çalışma sakın." Kunt sandalyeden kalkarken Efes'le göz göze geldiğinde Efes arkada, gölgede dikilen üç adama bir bakış attı. Adamlardan ikisi önceden anlaşmış gibi mekândan çıktığında yalnızca biri kalmıştı. Birkaç saniye sonra Polat içeri girdi ve o da gölgede bekledi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Namık, gözleri kapıdaydı. Kunt seslice nefes vererek kollarını göğsünde birleştirdi, başparmağını altdudağına sürttü. Gözleri sabit bir yere odaklıyken hafifçe kısılmıştı. "Buraya bana yardım etmeye gelmedin Namık," dedi Kunt. "Palavrayı kes. Bunu ikimiz de biliyoruz. Neyle tehdit edildiğin umurumda değil. Bir nedenden götün tutuşmasa günlerce Beren'i rahatsız etmezdin," diye devam etti bakışları birkaç saniyeliğine Beren'e değerken. "Beren seninle yemeğe çıksa bu sefer onu esir alıp aynı tavırları sergileyecektin. Hiçbir şeye zorunda bırakılmadın, tercih ettiğin yol buydu. Sen karşında aptal mı dikiliyor sanıyorsun?"

Namık'ın dudakları düz bir çizgi hâlini aldı o ân, bakışları sabit bir noktada asılı kalmıştı. Kunt o ân karanlıkta kalmış Polat'la göz göze geldiğinde Polat bekleden karanlıktan çıktı ve yanımıza yürüdü. Elinde bir zarf vardı. Efes'in yanında

durduğunda zarfı Kunt'a uzattı. Kunt zarfı Namık'ın suratına sessiz bir öfkeyle bakarken yırtarak açtı. İçinden çıkan fotoğraf destesini masaya çarptığında Namık sıçrarcasına gözlerini kapatmıştı. "Bak," dedi Kunt. "Bak bak, çekinme bak," dedi fotoğrafları işaret ederek. "Fotoğraflara bak. Aynı kareye sığmış ciğeri beş para etmez adamlara bak. Tarihe bak."

İstemsizce masaya bir adım atıp fotoğraflara baktım. Anlık çekilmiş birbirini takip eden fotoğraf kareleriydi bunlar. Bir limandı burası ve tankerler vardı, gündüz vakti çekilmişti. Halit Tasmas, Ahmet Çevik ve Namık aynı karedeydiler ve el sıkışıyorlardı. Tasmas'ın ne giyerse giysin taktığı kırmızı atkıya kaşlarımı çatarak baktım, siyahtan ibaret bir adamın kırmızı bir parça taşıyor olması korkunç bir detay gibi geliyordu. Arkada zırhlı araçlar vardı. Fotoğraf karelerinin sağ alt köşesindeki tarih bugünün tarihiydi, saat öğlen civarıydı.

Namık fısıldar bir sesle "Hassiktir," dedi nefesinin altından. Kunt üzerine gitti. "Tebrik ederim, yüzyılın salağısın. Kendi ayaklarınla bana geldin," dedi, az önce oturduğu sandalyeyi masaya itti ve adamlara Namık'ı işaret etti. "Götürün şunu."

"Vidar!" diye bağırdı Namık bir ânda, Kunt ona sırtını döndüğü an silahına davranmıştı. Efes, Polat ve gölgedeki adamın hareketleri donarken Namık'ın "Beni ele geçirmelerindense ölmeyi yeğlerim," deyişini duydum, silahın namlusunu çenesine dayamıştı ve sımsıkı tutuyordu. "Anlama ihtimalin vardı. Ama bu kadar kıskıvrak yakalanacağımı düşünmemiştim. Eğer ötersem, her şeyi ötersem tüm ailemi mahvederler! Benim işlediğim günahların çocuklarımla ne ilgisi var? Karımla ne ilgisi var? Bunu onlara yapamam! Ölürsem en azından onlar kurtulur!"

Kunt omzunun üzerinden Namık'a döndü, sert bir ifadeyle yüzünü inceliyordu. Efes ve Polat silahlarına davranmışlardı ama elleri bellerinde kalmıştı çünkü zaten kendini öldürmek isteyen bir adama silah doğrultmak onu daha da panikletirdi ve her an tetiğe basabilirdi. Temkinli olmaları gerekiyordu.

"Sen zaten bu akşam öldün," dedi Kunt umursamaz bir

tavırla. Kolunu uzatıp kol saatine baktı ve "İki dakika önce, Beykoz orman yolu sapağında," diye devam etti. "Kaza yaptın. İçinde olduğun araç şarampole yuvarlandı. Şu ân ceset torbanı kaldırıyorlardır."

Namık'ın ifadesi teklerken ağzı şaşkınlıkla aralanmış ve silahı tutan eli gevşemişti. Ben de şaşkınlık içerisinde Kunt'a bakıyordum. "Eğer kendini öldürürsen ailen hakkında kimse mesuliyet kabul etmeyecek ama bir ölü olarak bize bilgi verirsen bir anlaşma sağlanabilir. Şimdi indir o silahını." Yeniden Polat ve Efes'e işaret verdiğinde ikisi de ellerini belinden çekmişti. Namık önce durdu, omuzları şiddetle kalkıp iniyordu ve Kunt'un sözlerini tartıyordu. Sonunda silahı tuttuğu eli yanına düştüğünde Efes'le Polat aynı ânda hareket ettiler. Polat adamın elindeki silahı alıp emniyetini açtıktan sonra kendi kemerine soktu, kollarını arkada birleştirip başını eğdiklerinde hareketleri oldukça kuvvetli ve çevikti.

"Sen nasıl bir adamsın lan, siz nasıl insanlarsınız," dedi Namık, Kunt'un önünden geçip götürülürken. "O fotoğrafları nasıl çektirdin? Nereden haberin vardı? Nasıl anladın numaramı?"

"Bir lafım var Namık, bilir misin, *öfkenin oturduğu masadan ilk akıl kalkar,*" dedi Kunt düz bir sesle. "Kansızın oturduğu masaya da akıl hiç oturmamıştır zaten, gittiğin yerde bunu hatırla da milleti uğraştırma."

Namık'ın yüzündeki ifade öfke ve şaşkınlığın yoğurduğu hayranlıktan başka bir şey değildi. Fırsatı olabilse bu gece buraya hiç gelmezdi, karşı tarafı hafife aldığı ve iyi bir oyunculuk sergileyemediği için yakalanmıştı. Tabii bir de fotoğraflar vardı ortada. Ne kadar saklanırlarsa saklansınlar bir şekilde yakalanıyorlardı.

Kunt'un ensesine bakarken gözlerimin içinin parıldadığına yemin edebilirdim. Namık'ı nereye götürdüklerinin bilinmezliği beynimi yiyip bitirmese muhtemelen daha fazla etkilenecektim. Burada dönenlerden nasıl bu kadar çabuk haberi olmuştu da gelmişlerdi? Namık tam olarak kimdi? Halit Tasmas ve Ahmet Çevik'in kuklası olduğu belliydi, onlar gibi

vatan haini olmadığını söylemişti ama onlara yardım ederek tam olarak inkâr ettiği sıfatı üzerine giydirmişti. Her nereye götürdülerse onu, geri kalan hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyor ve hak ettiğini bulmasını diliyordum yalnızca. Kötü adamların ölümle, ceza almaktan kurtulması kadar canımı sıkan bir şey yoktu ve Kunt'un ince zekâsıyla önceden her şeyi halledip adama karşı rahat bir tavır takınması şimdiye kadar gördüğüm en karizmatik hareketti.

Namık ve etkisiz hâle getirilen adamları dışarı çıkarıldığında, içeride yalnızca Beren, ben, Kunt ve Efes kalmıştık. Kapıyı kapatıp karanlıktan çıkan Polat yanımıza geldiğinde Efes'in yanında dikildi. Onların yanına bir adım atacağım sırada Beren kolumdan yakaladığında şaşkınlıkla ona baktım, kaşları çatılmıştı ve kafasını ağır bir ifadeyle iki yana salladı. Bu hareketini anlayamadığım için gözlerim kısılmıştı.

"Nasıl?" diye sordu Kunt omzunun üzerinden arkaya, mekânın karanlıkta kalan kısmına dönerken. Yüzünde mimik oynamazken karanlığın içini görebiliyormuşçasına altın harelerini ileri sabitledi. "İzlediğin film hoşuna gitti mi?"

Karanlığa alışan gözlerim, bir masaya oturmuş içki içen erkek silüetini fark ettiğinde nefesimi tuttum. Şimdi parmak uçlarından saç diplerine kadar gerilme sırası bendeydi. *Sergen mekânı hiç terk etmemişti.* Başından beri buradaydı. Bir kolunu masaya yaslamış, diğer eliyle elindeki dibi kalan viski bardağını sallıyordu. Kalan yudumu da boğazından geçirdiğinde bardağı masaya çarptı ve geriye doğru yaslandı. O sırada biri, onun oturduğu masanın tavandan sarkıtılan lambasını yakmıştı. "Biraz kısaydı," dedi Sergen rahat bir tavırla. "Ama tatmin edici olmadığını söyleyemem, Kunt. Özellikle zamanlamalar iyi ayarlanmıştı."

Ağzım aralandığında oksijen için dilendim. Sergen ve Kunt'un tanıştığını, lavaboda geçen ufak sohbetimizden zaten anlamıştım ama karşısına geçip böyle rahatça konuşabileceği hiç aklıma gelmemişti. Başından beri orada oturuyordu ve Kunt bunu biliyordu öyle mi? Hiç belli etmemişti. Sergen onun için kimdi? Ahmet Çevik'le ilgisi olduğu için onun ke-

sinlikle düşmanı olduğunu düşünüyordum ama öte yandan, duruşu ve seçtiği kelimelerden ötürü onu Ahmet Çevik'le aynı yere koyamıyordum da. Bir tartıdan bahsetmişti. O hangi kefedeydi?

"Film bitti," dedi Kunt düz bir sesle, gözlerine ölü bir sessizlik çökmüştü ve böyle baktığı kişiler nadirdi. "Salonu terk etme vakti."

Sergen masadan kalktı, birkaç adım bize doğru yürüdükten sonra yakındaki başka bir masaya kalçasını yasladığında, ellerini de kumaş pantolonunun ceplerine sokmuştu. "Her zaman jeneriği izlemek için sonuna kadar salonda kalırım," dedi tok bir sesle. "İstediğini aldın. Tasmas'ın en büyük ortaklarından biri elinde. Zaferle döneceksin eve." Kafasını hafifçe yana yatırdığında gözleri kısıldı. "Ama Kunt, sana ulaşmak için her seferinde çevrendeki kadınların, düzeltiyorum, tek bir kadının hedef olması senin de canını sıkmıyor mu?"

Beren'den mi bahsediyordu yoksa benden mi?

Kunt'a baktım, dik duruşunda hiçbir şey eksilmemişti fakat çenesini sıktığını fark edebilmiştim. "Senin *'de'* mi?" diye sordu *çizgiyi geçiyorsun* tonlamalı bir sesle. "Benim sınırlarımın içinde olan olaylarla ne zamandır bu kadar ilgilisin Sergen?"

"Senin sınırlarının içinde olan olaylar," diye tekrar etti Sergen, başını eğip onu anlamak istercesine kafasını sallamıştı. Ardından durdu, derin bir nefes aldı ve başını kaldırdı. "Sanıyorum ki sınırlarının içindeki insanları pek de iyi koruyamıyorsun Kunt. Baksana, elini kolunu sallayan mekân boşaltıp adam esir alıyor."

"Koruyamamış gibi mi görünüyorum?" diye sordu Kunt tok bir sesle.

"Koruyamadığın olmuştu," dedi Sergen.

"Jenerik bitti Sergen," dedi Kunt kelimelerinin altını çizer bir sesle. Bu birinci *git* uyarısıydı ama Sergen gidecekmiş gibi durmuyordu. Şimdiye kadar gördüklerimin ve hissettiklerimin aksine Sergen'in Kunt'tan zerre korkmadığını, aralarında başka bir ilişki olduğunu fark edebilmiştim. Yoksa neden

Kunt ona hiçbir şey yapmadan gitmesine izin versindi ki? Gördükleri çok fazlaydı. Eğer gerçekten Çevik'le iş yapıyorsa mesela, tanışıyorlarsa ve onların tarafındaysa, hemen şimdi gidip Namık'ın ölümünün bir düzmece olduğundan ve öteceğinden bahsedebilirdi ki bu da Namık'ın ailesini tehlikeye sokardı ve Kunt'un bu akşam Namık'a verdiği sözü tuzla buz ederdi.

Kunt, söylemeyeceği konusunda Sergen'e nasıl güvenebiliyordu?

Sergen, Kunt'la nasıl tanışmıştı da ona Vidar demiyordu?

O ân, Polat'ın ilk defa robotik bakışlarını kaldırıp Sergen'e çevirdiğini fark ettim. Efes ve Beren'in gözleri başından beri Sergen'deydi zaten ama Polat başını yeni kaldırıyordu. Mekânda yalnızca iki masanın lambası yandığı için aydınlatma oldukça loştu ama Polat, o masalardan birinin yanında dikildiği için ışık yüzüne vuruyor ve sol gözündeki yara izini belli ediyordu. Sergen'in bakışları Polat'a döndüğünde suratındaki rahat ifade anında silindi, o ân ikisinin de başından aşağı buz gibi bir kova su dökülmüştü sanki.

Saniyeler sonra Sergen gözlerini Polat'tan ayırabildiğinde yaslandığı yerde doğruldu ve Kunt'un önüne doğru adımladı; en azından ben öyle düşündüm ama o benim üzerime doğru geliyordu. Şaşkınlıktan ve gerginlikten tırnaklarımı avuçiçlerime batırıyordum ama kafamın içinde çakan şimşeklere engel olamıyordum. Tam önümde duracağı sırada görüşüm kardığında Kunt'un önüme geçtiğini ve gördüğüm karaltının onun siyah ceketle sarmalanmış geniş omuzları ve sırtı olduğunu fark ettim. "Yasaklı bölge," dedi Kunt düz bir sesle.

Biraz geri çekildiğimde, Sergen'in dudaklarındaki yamuk ama silik gülüşü gördüm. "Elbet bir gün tanışırız," dedi Sergen, dilini ağzının içine yuvarladı. "Acelesi yok..." Ama biz zaten tanışmıştık. Sergen'in koyu renk gözleri üzerime çevrildiğinde nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bana mı laf sokuyordu?

Sergen iki adım geriye attı ve gözlerini başka hiçbir yere değdirmeden mekânın kapısına yürümeye başladı. Kimse bir

şey demeyecek miydi? Nasıl bir tavır, hem dostane hem düşmancıl olabilirdi? Sergen kapıyı açıp çıktığında kapıyı kapatırken çıkan ses sessiz mekânda yankılandı. "Bu herifin burada ne işi vardı Allah aşkına?" diye sordu Efes. Elıyle üç numaraya vurduğu sarı kafasını sıvazlarken kaşlarını çattığında gerçekten korkulası görünüyordu.

"Her yerden çıkmasına şimdiye kadar alışman gerekiyordu," dedi Beren uzanıp sandalyesine asılı kabanını ve çantasını alırken. Masanın üzerine saçılmış fotoğrafları toplayıp yırtık zarfın içine koydu.

"Asla alışmam," dedi Efes. "Alışmayacağım."

"Abi biz kapıdayız," dedi Polat bakışlarını yerden kaldırmadan. Ardından kapıya doğru yürüyüp dışarı çıktı. O giderken Beren'in gözleri sırtında geziniyordu. Şimdi Beren, Efes, Kunt ve ben kalmıştık yalnızca. "Beren, Efes," dedi Kunt ikisinin üzerinde gözlerini gezdirmeden. "Siz de çıkın."

Kaşlarım çatıldı. Bu demek oluyordu ki benimle yalnız kalacaktı. Bir şey mi konuşmak istiyordu? Konuşabileceğimiz çok şey vardı. Sergen'le tanışıyor olduğumu biliyor olabilir miydi? Beni tuvalette sıkıştırdığını? Anlamını bilmediğim bir iskambil kartı verdiğini? Anlaşmamızı? Kunt her olayda her şeyi biliyor gibi görünüyordu ama bu kadarını da bilebilir miydi? Bunun için Sergen ya da benim üzerime ses kayıt cihazı yerleştirmiş olması gerekiyordu ya da gittiğim mekânların kameralarına online ulaşabilecek kadar manyak... Paranoyaklık ediyordum ve eğer bundan hemen vazgeçmezsem belli edecektim.

Ona söylemeyecek miydim gerçekten? *Kunt, hani Ahmet Çevik'in elinde tedavi ettiğim adam var ya. O adam Sergen'di. Ben onun Zippo'sunu cepledim. Şimdi gelip benden istedi, iki dakika kapıya gelse versem gitse olmaz mı?*

Çıldırmış olmalıydım. Sergen haklıydı. Bu konu Kunt'u aşırı rahatsız ederdi. Sergen, Kunt'la bozuşmak istemediğini söylemişti ve *Zippo*'nun öneminin altını çizmiş, suskunluğuma karşı büyük bir karşılık vermişti ama öyleyse neden karşımıza çıkmıştı ki? *Bir yerde senin de zekân yetmiyor Karaca...*

Efes'le Beren hiçbir şey söylemeden dışarı çıktıklarında etraf sessizliğe gömüldü, artık yalnızdık. Derin bir nefes alıp yutkundum ve Kunt'a baktım. Bana döndüğü an altın hareleriyle zeytin gözlerim kesişmişti. Ne söyleyecekti? Kalbim gerginlikten öyle bir atıyordu ki göğsümden her an fırlayabileceğini düşünüyordum. Filmlerde ya da kitaplarda olduğu gibi bilip de bilmemezlikten gelerek *"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"* diye sorarsa ve ben de *"Hayır yok, ne olabilir ki?"* diye cevaplayarak tuzağına düşersem şayet, okurken ve izlerken ettiğim küfürlerin hepsini hak etmiş olurdum. Kunt zeki bir adamdı ve ona yalan söylersem bana karşı tavrı ne olurdu, bilmiyordum. Affeder ama bir daha güvenmezdi. Bana güvendiğini biliyordum, hissediyordum ve bunu yok etmek istemiyordum.

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek ağzımı açtığım an öyle endişeli bir ifadem vardı ki ancak bir ânda aramızdaki mesafeyi kapatıp boynuma kolunu dolayarak beni kendine çektiğinde bütün endişem buhar oldu ve kayboldu. Çarpıntım kalmıştı artık. Ciğerlerimi istila eden kokusunu içime çektiğim an içeride bir yerlerde çalışmayan durgun motorlar harekete geçti ve beynime kan gitti.

Bana sarılmak için mi herkesi dışarı göndermişti? Bir eli saçlarımın üzerinde, ensemdeyken diğer kolu bedenime sarılıydı. Geri çekildiğinde yüzümü avuçlarının içine aldı ve üzerime eğilip gözlerimizi hizaladı. "İyi misin?"

Ne olursa olsun, her ne yaşarsak yaşayalım, o bana bu soruyu hep soracaktı değil mi? *İyi misin?* Yıllarca hissettiğim değersizlik tenime işlemişken, acıyla bas bas bağırdığım insanlar bana sırtını dönmüşken, oturduğum masalarda yok sayılırken, voleybol çemberlerinde hayalet olarak görülürken, bir çukura düştüğümde ve o çukuru mezarım zannedenler elini uzatıp beni kurtarmak yerine üzerime toprak atıp arkamdan dua okumaya başlamışken o hep bana bu soruyu soracaktı değil mi? Hep orada olacaktı değil mi?

Hiçbir iyi şey, sonsuza dek sürmez.

Altın hareler yüzümün her bir köşesinde gezinirken nereye

koyacağımı bilemediğim ellerimi kolunun üzerine koydum ve "İyiyim," dedim. "Bir şeyim yok." Vardı. Bir kadın olarak her seferinde objeleştirilmekten sıkılmıştım ciğeri beş para etmezler tarafından.

İçeri girdiği an sağ elimi ovuşturduğumu hatırladığında sağ elimi bileğimden avucum yukarı gelecek şekilde tuttu ve dikkatle süzdü. Bir şey göremediğinde ifadesi gevşedi. Fakat elini çekmemişti, iki parmağı arasında alyansımı döndürdüğünde parmağımı okşadığını hissettim ve bu hisle ne yapacağımı bilemedim. Elime bakan gözlerimiz, başlarımızın kalkmasıyla buluştuğunda "Az önce ne oldu?" diye sordum kurumuş dudaklarımı ıslatarak.

"Evde konuşuruz, gidelim," dedi bana elini uzatırken. Sandalyeme asılı kabanımı alıp elini tuttuğumda yanında yürümeye başlamadan önce gözlerine bakmıştım ve yüzündeki tebessüm beni de mutlu etmiş, bütün gerginliğimi alıp götürmüştü. En ufak bir hareketi, sözü, mimiği bana nasıl bu kadar iyi geliyor olabilirdi?

Mekânın merdivenlerinden inip gecenin bir saati olduğu için ıssız olan caddeye baktım, yalnızca sokak lambaları asfalt ve kaldırımları aydınlatıyordu. Bir de sis çökmüştü şehre. Kapının önünde dört *SUV* vardı. Önden ikinci arabanın arka kapısını, ön koltuktan inen Polat açtığında önce ben geçtim. Ardından Kunt da yanımdaki koltuğa oturup kapıyı kapattı. Araçlar aynı ânda hareket ettiğinde boş ve geniş yolda dört aracın da arka arkaya gitmesi bende şüphe uyandırmıştı. Bu şüphe, bir süredir benimleydi fakat dillendirilmek bir yana dursun aklımdan geçiremiyordum bile. Bir süre sonra en öndeki ve en arkadaki *SUV* şehirdışı yoluna saptığında camdan yolu izledim. Elim hâlâ Kunt'un elinin içindeydi ve arka koltukta uykuya dalacak gibi hissediyordum.

Eve geldiğimizde iki araç da arka arkaya durmuştu. Efes'le Beren'in de bizimle geldiğini, onlar arkadaki araçtan inene dek fark etmedim. Belki de konuşacaktık, bu geç saate rağmen. İstediğim bundan farklı değildi, cevapsız sorular kadar rahatsız eden bir şey yoktu beni ne de olsa.

İçeri geçtiğimizde Kunt'la ellerimiz ayrıldı, salonun ışıklandırılması açıldığında minikler ortalıkta yoktu. Kabanımı ve çantamı koltuğun kenarına bırakıp geriye döndüm ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Beren içeri girdiği gibi kendini tekli koltuğa atmış ve geriye yaslanmıştı, Kunt barın arkasına geçmiş kendine bir kadeh viski dolduruyordu ve Efes kafasını duvara geçirmek istiyor gibi bakışlar fırlatıyordu etrafa.

"Namık kimdi?" diye sordum en sonunda sessizliği bölerek. Salonda dört dönen Efes'in bir eli belinde diğeri kafasındaydı. "Orospu çocuğunun teki," dedi tok bir sesle. "Sağ ol çok açıklayıcı oldu bu," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Halit Tasmas'ın iş ortaklarından biri," dedi Kunt, kendini çaprazımdaki koltuğa attığında geriye doğru yaslanmış ve siyah kazağının kollarını sıvamıştı. Elinde içkisi vardı. Bu saatte neden içtiğini sorgulayacak gibi oldum ama daha sonra yalnızca bir saat önce ortasında kaldığım yangını hatırlayarak içmesine hak verdim. "Psikolojik bir savaş başlatmak için hamle yapmak istedi, eline yüzüne bulaştırdı."

"Nereye gönderdiniz onu?" diye sordum Efes gibi dört dönmeyi bırakıp koltuğa oturduğumda.

"Uygun şartlar altında her şeyi öteceği bir yere," dedi Kunt. Ardından suratımdaki ifadeyi gördü ve "Merak etme yasal," diye devam etti.

"Nasıl yasal?"

Efes ellerini indirip tam ortada durduğunda "Şu ân konumuz bu olmamalı," dedi Efes. Neden dört döndüğünü anlamamıştım ama aklıma yalnızca sebebinin Sergen olabileceği geliyordu. "Kunt," dedi. Ardından Kunt'la göz göze geldiler. "Hadi." Başıyla beni işaret etti. "Yoksa ben söyleyeceğim."

Neyi? Sorarcasına Kunt'a döndüğümde, Efes'e olan bakışlarının değişimine tanıklık ettim. O ân ölüm sessizliği esir aldı yüzünü. Ardından viskiyi kafasına dikti ve ekşi bir suratla bardağı koltuğun kenarına bıraktı. Dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildiğinde yutkundu. Tek görebildiğim güzel

kirpikleri, ıslak dudakları ve yutkunduğunda hareket eden âdemelması olduğu için kendimi tokatlamak istiyordum.

"Neyi söyleyecek?" diye sordum Kunt'a, gözlerimden geçen soru işaretleriyle birlikte. Şüpheyle Beren'e baktığımda dik oturuyordu artık ve yüzünde herhangi bir mimik yoktu ama ona olan gergin bakışlarımı fark ettiğinde dudaklarının kenarıyla tebessüm etti. Bu biraz olsun içime su serpmişti.

"Hadi," dedi Efes. Ardından Kunt'un yanındaki ikili koltuğa oturdu ve geriye doğru yaslanıp parmaklarını birbirine geçirdiği ellerini kafasının üzerinde birleştirdi. "Ee, hadi!"

"Kunt?"

"Esved'i takip edeceğiz," dedi Kunt düz bir sesle.

"Ne?" Ayağa fırladım. "Nasıl?" Çarpıntım geri geldi. "Neden?"

Kunt anında *bu tepkinin geleceğini biliyordum* tavrıyla gözlerini kaçırırken Efes lafa atladı. "Mekânda masaya atılan fotoğrafları gördün değil mi? O Namık piçi, kansız Ahmet ve ciğeri beş para etmez Halit'in buluştuğu limana avukatları da gelmişti ve Esved de o avukatların içindeydi."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken yutkundum. "Ne diyorsun sen?"

"Ne diyorsam onu diyorum Karaca," dedi Efes. "Sen ne kadar görmek istemesen de Esved, Halit'e çalışıyor ve diğer avukatlar gibi pis işlerinin bekçiliğini yapıp suçlarının üzerini kapıyor, tabii kendi sus payını alarak."

"Bu çok büyük bir itham," dedim, sesimdeki hiddete engel olamıyordum. "Kanıtın var mı? Orada olması bütün o pis işleri yaptığı anlamına gelmez."

"Karaca," dedi lafa giren Beren, aklım alır bir şey söylemesi için ona baktım. "Aslında, gelir."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Esved bunu yapmaz. O böyle şeyler yapacak bir adam değil. Onu tanıyorum. İşsiz kalır, kâğıt toplar ama temiz para kazanır. O düşündüğünüz gibi biri değil! Altı yıl insanı değiştirir saçmalığınıza inanmıyorum," dedim hiddetle. "Evet çevresinde gelişen olaylar,

şiddetine göre insanı değiştirir ama insanın özü değişmez. Prensipleri vardır insanın, bunlar değişmez."

"Karaca, kimse uzun süre görüşmediği biri hakkında böyle kör bir güvenle konuşamaz," diye araya girdi Efes ama "Efes," diyerek lafını kestim. "Söylüyorum, ben size söylüyorum. Yanlış kişiden şüpheleniyorsunuz. Esved'in geçen hafta ortaya çıkmasının sebebi haberlerde Kunt'la olan fotoğraflarımı görmesi değil, bir süredir ona ev partisi mesajları atan ve telefonuna kayıtlı olmayan numaranın Aybars Abi'ye ait olduğunu fark etmesi."

"Kör kütük onu savunuyorsun şu ân farkında mısın?" dedi Efes çatık kaşlarla, *kör kütük âşık* deyimini hatırlatmıştı bu bana. O ân Kunt'la göz göze geldiğimizde, onun aklına da aynı şeyin gelmiş olabileceğini düşünmeden edemedim.

"Efes, düşün. Melisa'yla ya da Beren'le, bundan altı yıl önce yollarınız ayrıldı ve bir daha hiç görüşmediniz. Altı yıl sonra çıkageliyorlar ve birlikte çalıştığınız insanlar, o sırada çözmeye çalıştığınız olayla ilgili köstebeklik yaptığını söylüyorlar. Onu takip ettirmek, hayatına müdahale ettirmek istiyorlar. Bunu kabul eder miydin?"

"Allah aşkına aynı şey mi bu?" diye sordu Efes. "Bir kere burada olay Esved'in altı yıl sonra yeniden hayatına girmesi değil, Esved'in Halit Tasmas'ın avukat bürosunda çalışıyor olması. Sen kimle kimi karşılaştırıyorsun?"

"Karaca, bir de şuradan bak olaya..." Konuşan Beren'di. Gözlerim üzerine çevrildiğinde aldığım nefeslerden dolayı göğsüm hiddetle inip kalkıyordu. "Esved, hapse girmiş. Cezası yedi yıl on bir ayken, bir buçuk yıl geçtikten sonra dava kendiliğinden düşüyor ve tahliye ediliyor. Tesadüfe bak ki hukuk okuma durumuna engel olan süre, iki yıldan fazla hapis yatmak ama öyle kurtuluyor ki suçundan, aklanıyor da üstüne. Biri yardım etmiş ona, başka türlüsü mümkün değil. Fakülteden mezun olur olmaz Tasmas'ın avukatlarının çalıştığı büroya kabul edilmesi peki? O büro sokaktan geçen her müşteriyle bile görüşmeye açık bir işyeri değil."

"Yani?" diye sordum. "Bir kere söylediklerinizi mantıksız. Esved dışarıdan yardım alıp çıkmış olsa bile bu yıllar önce

olmuş bir olay. Şu ânla ne ilgisi alakası, olabilir bu durumun? Halit Tasmas, zaman makinesine atlayıp geçmişe giderek Esved'i gelecekte köstebeklik yapması için ikna edemez ya!"

"Cezaevinden kurtuluşu ve Tasmas'ın bürosuna kabul edilişini iki farklı olay olarak ele almalısın," dedi Beren. "Hapishane koğuşlarındaki şartlar çok zor. Özellikle de lise çağındaki bir erkek için. O dönem on sekiz yaşı yeni dolduğu için yetişkin mahkemesinde yargılanan biri, azılı suçluların olduğu bir koğuşa düşerse psikolojisi bunu kaldıramayabilir. İçeriden güçlü bir adamla anlaşma yapıp dışarıdan yardım aldı ve çıktı diyelim. evam eden yıllar boyunca, onu hapisten kurtaran ve ona yeni bir hayat veren adamın ayak izlerini takip etmesi çok da mantıksız sayılmaz. Halit Tasmas gibi büyük işadamlarını örümcek mafya, uyuşturucu baronları, karteller... Herkes tanır. Halit için seni araştırmak ve yakın arkadaşlarını bulmak zor değil. Bir lise yıllığında birlikte çekilmiş fotoğrafınız olsun, sosyal medyada paylaşılmış samimi bir kare olsun... Onun için yeterli olurdu. Halit Tasmas çok ince çalışır, kimsenin ruhu duymaz. O adam kansız olmasına rağmen her seferinde aklı, masasına oturtmayı bir şekilde başaran bir şeytan."

"Bunun çok zorlama bir senaryo olduğunu göremiyor musun?" Ağzım bir karış açık kalmıştı. Her ne kadar anlattıkları mantık çerçevesine sığıyor olsa da fazla zorlamaydı. "Esved'i suçlu çıkarmak için neden bu kadar uğraşıyorsunuz?"

"Belki de suçludur Karaca." Tartışmanın başından beri sessizliğini koruyan Kunt sonunda ağzını açtığında kimse bir şey söylemedi. Ona baktım, bana bakmıyordu, bakışlarını önüne sabitlemişti ve oldukça sakin görünüyordu. "Suçlu olmasa bile sakladığı bir şeyler vardır belki," diye devam etti. "Belki henüz bulaşmamıştır bu işe ama Halit ona bir teklif götürür ve o da kabul eder." Altın hareler yüzüme çevrildiğinde, gözlerinde gördüğüm duyguya bir anlam bindiremiyordum. "Belki de uygun şartlar sağlandığında, o kadar da zor bir şey değildir ihanet. Sadece yüzleşmesi, kabullenmesi ve affetmesi zordur."

Neden böyle konuşuyordu? "Esved bana bunu yapmaz," dedim, bu sefer sesim az önceki kadar gür ya da güçlü çıkmamıştı. "Yapmaz."

"Ona olan güvenin, sarsıldığında seni temelden yıkabilecek boyutta," dedi Kunt, yüzünde mimik oynamıyordu ve altın hareleri okunmuyordu. "Hiç kimseye bu gücü vermemelisin."

Efes de Beren de bana bakmıyor, araya girmiyor ya da bir şey söylemiyorlardı. Bana kırılmışlar mıydı? Aksi düşünceyi savunmak kırılınacak bir şey değildi, değil mi? Ben yalnızca doğru olduğunu düşündüğüm seçeneğe sırtımı yaslıyordum fakat Kunt'un sözleri tenimin altına kazınıyordu ve yakıyordu.

"Sadece Esved'i takip etmek de yetmez," diye devam etti Kunt bakışlarını önüne indirirken. Onu dinliyordum ve dışarıdan sakin görünüyordum ama içimde fırtınalar kopuyordu. "Onunla uzun zaman sonra yeniden bir araya geldiniz ve senin için değerli biri. Ağzını yoklaman gerekebilir, akıl oyunu oynaman gerekebilir..." Gözlerini kapattı. "Telefonuna sızman gerekebilir. Bunları yapabilecek misin?"

Boğazıma bir yumru oturdu, aynı yumrunun daha ağırı göğsümde ve çok daha ağırı da sırtımdaydı; belimi büküyordu. Benden nasıl bunu isteyebilirdi? "Köstebek olduğunu *düşündüğünüz* adama köstebeklik yapmamı istiyorsunuz." Yutkundum. "Bu durumda gerçek köstebek kim oluyor?"

"Herkes üstüne düşeni yapıyor," dedi Efes araya girerek. "Bir şeyleri sonradan öğrenen olmaktan, planların bir noktasında habersiz bırakılmaktan yakınıyordun. Şimdi o planlardan biri bu ve sen başrolsün, senden başkası yapamaz ama sen de yapamayacağını mı söylüyorsun?"

"Esved'den ne kazanabileceğinizi umuyorsunuz?" Gözlerim üçünün de üzerinde gezindi ama gözlerini yakalayamadığım tek kişi Kunt'tu.

"Esved'den bir şey kazanmayı ummuyoruz," dedi Kunt. "Esved'den *zarar görmeyeceğimizi* garantilemek istiyoruz." Ayağa kalktığında altın hareler gözlerime çevrilmişti. Sanki *zarar görmeyeceğini* demek istiyordu.

"Sen yapar mıydın?" diye sordum ona. Kurumuş dudaklarımı ıslattım, bakışlarımı kaçırdım, cümlelerimi toparladım ve yeniden başımı kaldırıp bıraktığım yerden bakabildim ela-larına. "Uygun şartlar altında zarar göreceğim bir şey yapar mıydın?"

Kunt'un gözlerine çöken ölü sessizlik salona yayıldığında Efes'den de Beren'den de çıt çıkmıyordu, hatta hareket dahı etmiyorlardı. *Uygun şartlar altında. Uygun şartlar altında. Uygun şartlar altında.* Bu onun lafıydı ve şimdi bana cevap vermiyor muydu? Şartlar ne kadar uygun olabilirdi onun böyle bir şey yapabilmesi için bana? Yapar mıydı? Sessizliğinin anlamı bu muydu?

"Efes, Beren," dedi Kunt altın harelerini gözlerimden çekmeden. "İyi geceler."

Saniyeler içerisinde ikisi de hiçbir şey söylemeden salondan çıktığında dış kapının açılma ve kapanma seslerini duydum, yalnız kalmıştık. Soruma cevap vermek bu kadar zor muydu onun için de Efes'le Beren'i göndermişti? "Bir soru sordum," dedim, başından beri gözlerimi bir ân olsun onunkilerden çekmemiştim. "Cevap vermek bu kadar zor olmamalı."

"Tekrar et," dedi, tam karşımda dikiliyordu şimdi. "Sorunu tekrar et." Gözlerim yüzünün her bir noktasında gezindi o ân. Kirpiklerinden gözlerine, elmacık kemiklerinden dudaklarına... Cevabı yüzünde arıyordum sanki, yoktu. Yutkundum ve başımı kaldırdığımda istemsizce çatılan kaşlarımla birlikte "Uygun şartlar altında," diye tekrar ettim sorumu. "Zarar göreceğim bir şey yapar mıydın?"

"Uygun şartlar altında, zarar görmemen için her şeyi yaparım." Soruma cevap verirken yüzünde mimik oynamadı. "Öktem ya da Aybars Abi'nde bir sakatlık çıksaydı, onların hayatını da didik didik eder, amaçlarını anlamaya çalışırdım."

"Onları da araştırdın, değil mi? Hepsini. Herkesi araştırdın," dedim düz bir sesle. "Bütün arkadaşlarımdan şüphe ettin." Gözlerinde yakaladığım parıltıyla durakladım. "Ediyorsun da." Kalbim vücuduma öyle bir güçle kan pompalıyordu ki damarlarımda fokurdayan kanımın yaydığı ısıyla ateşim

çıkmıştı. "Aybars Abi Londra'da yaşıyor, ayda yılda bir geliyor. Abimin çocukluk arkadaşı! Öktem benim ev arkadaşım! Daha bugün stajını tehlikeye atarak abimi araştırmış, şifre kırmış, fotoğrafları getirdi kendi ayağıyla." Alayla güldüm. "Fakülteden Alevhan peki, o da arkadaşım, hiçbir şeyden haberi yok daha çocuğun, konuşmadım bile onunla. Ondan da şüpheleniyor musun? Belki ders aralarında Tasmas'la çay içip damar yolu açmayı öğretiyordur adama, ne dersin?"

Kunt gözlerini kapattı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Fazla mı ileri gitmiştim? "Karaca," dedi sakin bir sesle altın harelerini gözlerime dikerek. "Sen ne dersen de, kontrol bende olmak zorunda. Bizde olmak zorunda. Bir adım önde olmasak bile yan yana yürümek zorundayız düşmanla."

"Esved'den şüpheleniyor musun yoksa onu suçlu çıkarmak mı istiyorsun?" diye sorduğumda dudakları aralanırken kaşları çatıldı. "Dürüst ol. Neden karşısına geçip sormuyoruz? Böyle iğrenç bir adamın altında çalışıyorsun farkında mısın, neden demiyoruz? Neden bunun yerine takip edip gerçekten bir hata yapmasını bekliyoruz?"

"Esved düşündüğün gibi bir adamsa zaten büroda dönenleri anladığı an işi bırakır," dedi Kunt buz gibi bir sesle. "Ama düşündüğün gibi biri değilse ve biz onunla aynı masaya oturursak, işte o zaman çok şey kaybederiz. Onu yönetme şansını kaybederiz Karaca, lehimize kullanma şansını. Ama git," dedi çenesiyle dışarıyı işaret ederek. "Tamam, hadi, git. Ara onu ya da buluş şimdi. Sor karşısına geçip. Yalan ya da doğru sana istediğin cevabı verecek. Bunu yapmak istiyorsan yap, riski al ama sen, onun seni aptal yerine koymasına izin verdiğin için yarın bir gün birinin canı yanarsa o zaman ne yapacaksın? Böyle bir sorumluluk alabilecek misin?"

Dudaklarım titriyordu. "O böyle biri değil," dedim son bir kez, o benim, *o benim, o benim... Mağlubiyetim ve kahramanımdı.*

"Çok değil, ona duyduğun güvenin çeyreğini bana duysaydın," dedi Kunt birkaç saniye sonra, yüzünde bir farkındalık vardı ve fark ettiği her neyse hoşuna gitmemişti. "Bu işi en

başında kabul etmiştin. Sana aşk akıl işi değil dedim." Şakağını işaret etti, yüz yüzeydik. "Aşk burayı durdurur, halbuki aklınla düşünmelisin. Bir masaya aynı anda oturmaz ikisi, bir sandalye hep boş kalır. Sen o masaya aşkı oturtmuşsun, aklın ayakta kalmış."

Altın harelerinden tenime işleyen bir soğuk, çarpan kalbimi durdurduğunda içime çektiğim nefesin ciğerlerimde asılı kaldığını hissettim. Ellerim buz kesti. "Ben sadece inandığım şeyi savunuyorum," dedim ama sesim önceye göre kısık çıkıyordu. "Sen olsan sorgulamaz mıydın?"

"Sorgulardım," dedi Kunt. "Senden yapmanı istediğim şey de bu. Sorgulamak. Ama sen tutturmuşsun..." Lafını keserek derin bir nefesle başını çevirdi. "Bu konu fazla uzadı," dedi bana dönüp bir adım geri çekilirken. Elini saçlarından geçirdiğinde salonda gezindi gözleri ve ardından koridora ilerledi.

Odasına çıktığını fark ettiğimde hâlâ orada, salonun ortasında dikiliyordum. Titreyen ellerimi kontrol altına almak için birkaç kere yumruklarımı sıkıp açtım, ardından elimi saçlarımdan geçirdim. Az önce ne olmuştu?

Çantamı ve kabanımı alıp odama geçtiğimde kapıyı kapattım. Kapının kilidinde anahtar olduğunu gördüğümde şaşırmıştım. Çantamı açıp içindekileri yatağın üzerine döktüğümde Tosbik yastığımın üzerinden gerinerek kalkıp yataktan atladı. Köşedeki sepette de minikler vardı. Joker kartı düştüğünde elime alıp yatağın üzerine oturdum.

Bu kartın ifade ettiği; benim gerçekten joker hakkım mıydı yoksa her şeyi, kimsenin zarar görmeyeceğini düşünerek Kunt'tan gizlemekle hata mı yapıyordum? Sergen bana zararlı biri gibi görünmemişti, üstelik duyduğu onca şeye rağmen Kunt onun elini kolunu sallayarak mekândan çıkmasına izin vermişti. Sergen Kahir tam olarak kimdi?

Yatağın üzerindeki telefonum bir anda titreştiğinde sıçradım. Gecenin bu saatinde kim arıyordu? Telefonu kaldırıp ekrana baktığımda gördüğüm isim, boğazımın anında kurumasına neden olmuştu. Sehpanın başındaki sürahiden bardağa su doldururken aramayı yanıtladım ve "Efendim Esved?" de-

dim karşı tarafa. Su bardağı bile elimde titriyordu. Çarpıntım yine başlamıştı. Göğsüme ılık bir sıvı yayılıyordu.

"Karaca," dedi Esved, sesi gayet rahattı. Gözüm duvardaki saate takıldı ve saatin ikiye geldiğini gördüm. "Kusura bakma gecenin bu saatinde arıyorum ama işten anca çıkabildim. Seni merak etmiştim, gün boyu aklımdaydın ama fırsatım olmadı. Geçen günden sonra daha fazla kötü kalmak istemedim."

Söylediklerinden yalnızca *işten anca çıkabildim* kelimelerini duyabilmiştim sanki. "Sorun değil, beni bilirsin sabaha kadar uyuyamam zaten," dedim avucumu alnıma yaslayıp gözlerimi kapatarak.

"Bilirim," dedi yorgun ama keyifli bir sesle. "Bak, kafede öyle söylemek istemedim. Ama boynundaki ve bileğindekileri gördüğümde kafayı yedim. Dostun olarak hakkında endişelenmek benim hakkım. Hele Esved olarak... Refleks gibi bir şey bu. Beni anlıyorsun değil mi? Biz bu yollardan geçtik."

Dudaklarımı ağzımın içine yuvarladım. "Biliyorum." Gözlerim aralandı ve tavanda gezindi. "Geçmiş orada ve bir yere gittiği yok. O ân yaptığın ima beni rahatsız etti sadece, bu kadar. Kunt böyle bir şey yapmaz. O bana zarar gelmesine izin vermez. Şimdi sağlıklı düşünebiliyorum ve eğer orada endişelenmeseydin yanlış olan bu olurdu. En azından onca şeyden sonra."

"Hatırlamak..." Sustu. Birkaç saniye sessizlik oldu. "Hatırlamak canını yakıyor mu hâlâ?"

"Geçmiş canımı yakamaz," dedim yutkunarak. *Yakardı.* Ama yakmıyormuş gibi davranırsam ve yok sayarsam, geçmişten bu gücü alırmışım gibi hissediyordum. "Ama geçmişe rağmen zarar görüp de senden saklayacağımı düşünmen kırıcıydı."

"Geçmişe *rağmen* saklayacağını düşünmedim. Geçmiş *yüzünden* saklayabileceğini düşündüm Karaca. Her zaman böyle değildin, sana söyledim... Değişmişsin ve bu iyi bir şey." Omuzlarım çökerken dudaklarımın arasından bir nefes kaçtı. "Seni görebilir miyim?" diye sorduğunda kaşlarım çatılmıştı. "Nerede yaşadığını biliyorum. Öktem'le konuştum. Biliyo-

rum, gelmeden önce haber vermeliydim ya da başka bir şey ama... Direksiyon başındaydım ve tekerlekler beni buraya getirdi." *Nereye?*

"Anlamadım," dedim ayaklanırken panikle, odadaki iki büyük pencereyi de kontrol ettim ama evin arazisi büyüktü ve arazi dışı pek görünmüyordu. "Nasıl tekerlekler getirdi? Burada mısın?"

"Evet," dedi Esved. "Bahçe kapısının önündeyim. Hatta dışarıda bir adam var, kötü kötü bakıyor. Şimdi kontrol ettim de, gerçekten korkunç bakıyor."

İskambil kartını yastığımın altına iteleyip odadan çıktım ve merdivenlere koşturdum. Her ne kadar inerken Kunt'un odasının kapısına baksam da kapı kapalıydı. Aşağıdaki tartışmadan sonra Esved'in eve kadar gelmiş olması ve benim yanına gidiyor olmamı öğrendiğinde nasıl karşılayacaktı? Bilmiyordum, tek bildiğim Esved buradaydı ve koşturuyordum çünkü korkuyordum. Ona zarar gelmesinden, değer verdiğim birine; ben vefalı biriydim, altı yılın taşıdığı bilinmezlik benden bunu söküp atamazdı.

Kapıyı açıp dışarı çıktığım an soğuk yüzüme çarptı, üzerimi değiştirmemiştim ve hâlâ kazak-tayt-çizme üçlüsüyleydim. Aceleci tavrım etraftakilerin dikkatini çektiğinde birinin bir şey demesine ya da hareket etmesine kalmadan demir kapıyı açtım ve dışarı çıktım, çıktığım gibi de Polat'la karşılaştım. Kapının önünde dikiliyordu ve tehditkâr bakışları, yalnızca bir sokak lambasının aydınlattığı karanlık yolun üzerinde, kenara park edilmiş siyah bir *BMW*'nin üzerindeydi. O arabanın kapısına yaslanmış, elleri ceketinin cebinde dikilen Esved ise başını geriye doğru atmış, gökyüzüne bakıyordu.

"Karaca Hanım," dedi Polat beni fark ettiği gibi çehresini çevirirken. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Polat," dedim kesik nefeslerimi yutkunarak düzenlemeye çalışırken. "Esved," dedim başımla arabaya yaslanmış adamı işaret ederek. "Esved'le tanış, o benim arkadaşım."

Polat'ın sert ifadesinde hiçbir değişim olmadı ama ona Esved'i gösterdiğimde kara gözleri bir Esved, bir de benim

aramda gezinmişti. Kafasını hafifçe yana eğdi. "Arkadaşınız bu saatte kapınıza mı geliyor?"

"Buradan geçiyormuş Polat." Ondan hoşlanmadığını anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu ama ondan hoşlanmasına da gerek yoktu. Esved benim arkadaşımdı, onunla bir ilgisi yoktu. "Sen içeri geçer misin? Biz biraz konuşacağız."

"Karaca Hanım, bu mümkün değil," dedi Polat, o sırada Esved'in bakışlarını üzerimde hissediyordum. "Burada kalıp eve girdiğinizden emin olacağım." Hayır, burada kalıp gördüğü her şeyi Kunt'a anlatacaktı.

"Polat on beş dakika konuşup eve gireceğimi biliyorsun değil mi? İçeri girdiğinde de görebilirsin bunu," dedim ters bir tavırla, daha sonra bu tavrımın yersiz olduğunu fark edip elimi saçlarımdan geçirdim ve "Tamam," dedim. "Tamam. Öyle olsun." Ardından dönüp Esved'e doğru yürüdüm. Omzumun üzerinden dönüp baktığımda Polat aynı sert ifadeyle kapıda dikiliyordu ve gözlerini bir saniye olsun üzerimden ayırmıyordu.

"Gecenin bu saatinde buraya geldiğine inanamıyorum, delirdin mi?" diye sordum başımı kaldırdığım gibi. Esved'in yüzünde keyifli bir ifade vardı, gülüyordu. Onu azarladığım için gülüyordu. Telefonumu cebime sıkıştırıp kazağımın kolunu parmak uçlarıma kadar çektim. Esved'in üzerinde siyah deri bir ceket, beyaz gömlek ve siyah pantolon vardı.

Kirli sakalını sıvazladı ve "Ben de inanamıyorum, delirdim galiba," dedi kıvrılmış dudaklarının ardından. "Kızdın mı?" Bakışları eve çevrildi. "Sonuçta burası... Onun da evi."

Onun da evi değil, direkt *onun evi.* "Kızmadım," dedim dürüstçe seslice nefes verirken. "Beni merak ettiğin için sana kızmam saçma olurdu."

"Aslında seni sadece kafede olanlardan sonra merak ettiğimden gelmedim," dedi Esved. Yaslandığı yerden doğruldu ve karşıma dikildi. "Hep merak ediyordum, liseden sonra yani... Cezaevinde ya da oradan çıktıktan sonra... Yıllar boyunca seni merak edip durdum. Çıkınca aradım ama bulamadım. Sonra bir ânda gökyüzünden düştün sanki, öylece."

Seslice, derin bir nefes aldığında gözlerinin içi parlıyordu. "Ama eskisi gibi değiliz, biliyorum olamayız da. İç huzurumu sağlayamadığım için geldim buraya, yoksa uyuyamazdım."

"Olamayız mı?" Kaşlarım çatıldı, dudaklarım aralandı, alayla güldüm. "Esved, tabii ki eskisi gibi olabiliriz. Sen benim için her zaman çok değerli biri oldun. Benim için yaptıklarını ölsem unutmam. Aradan geçen altı yıl bir şey ifade etmiyor..." Seslice nefes verdim, omuzlarım çöktü. "Böyle insanlar vardır, araya uzun zaman girer ama yeniden bir araya geldiklerinde en son buluştukları gün daha dünmüş gibi devam ederler dostluklarına. Sen böyle birisin benim için."

Dudakları kıvrılmış, gülümsüyordu. "Sen de benim için çok değerlisin Karaca. Çok, çok değerlisin ve bu değeri kimse yok edemez. Biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," dedim gönül rahatlığıyla, küçük bir tebessümle. "Ve kafede ben de sana öyle şeyler söylememeliydim, sadece bir ân panik oldum ve kafam karıştı. Aslına bakarsan bu aralar kafam hep karışık. Gerçekten özür dilerim, sana öyle davranmamam gerekirdi."

"Önemli değil," dedi Esved ama gülüşü solarken kaşları çatılmıştı. Başını hafifçe yana eğdi, gözleri kısıldı. "Ne bu kafanı karıştıran şeyler? Bahsetmek ister misin?"

Ona baktım. Yalnızca bir kişiye, beni gerçekten anlayabileceğini düşündüğüm ve bildiğim bir kişiye içimi açabilsem belki de yalnız hissetmeyecektim. Ona abimin öldüğünü ve bunun ardında çok karışık işler olduğunu söylesem ne tepki verirdi? Muhtemelen ilk soracağı şey *"Senin bir abin mi vardı Karaca?"* olurdu. *Evet, var Esved, ama ben liseye geçerken o kadar özgür olmak istedim ki abimi hayatımdan çıkardım ve daha da ondan kimseye bahsetmedim. O da yok oldu.*

Kunt, Efes, Beren, hatta Polat bile... Esved'e güvenmiyorlardı. Esved, Halit Tasmas'ın bürosunda çalışıyordu ve daha bugün, Halit Tasmas ve Ahmet Çevik'in olduğu limandaydı. Gerçekten ne iş çevirdiklerini bilmiyor ve ona söyleneni mi yapıyordu yoksa biliyordu ve sus payını alıp köşesine mi çekiliyordu?

Esved bunu yapmazdı. *Çok değil, ona duyduğun güvenin çeyreğini bana duysaydın...* Kunt'un kurduğu cümlenin ağırlığını yeni fark ediyordum ve bu ağırlık bir ânda, sokağın ortasında göğsüme çöküvermişti. Hiçbir şeyim yokken bile teyit etmek için bana *"İyi misin?"* diye sorup duran adam, ona güvenmediğimi düşünüyordu. Esved'e duyduğum güvenin çeyreği kadar bile.

Esved

"Çok mu kötü?" diye sorarken beni âna geri getirmişti. Silkelenerek ona baktım. "Ne, çok mu kötü?" diye sordum, tamamen şimdiki zamandan soyutlanmıştım. "Kafanı karmakarışık eden şeyler, çok mu kötü?" diye sordu Esved bu sefer, omuzları çökmüştü. "Ne olursa olsun birlikte atlatırız biliyorsun değil mi? Biz neler atlattık, bu da her neyse atlatırız. Üstesinden geliriz. Hep hallettik Karaca, halletmedik mi?"

Kurumuş dudaklarımı ıslattım yalnızca, dümdüz ona bakıyordum.

"Bana anlatmayacak mısın?" diye sordu, sanki yüzüme baktığında her şeyi okumuştu ve çoktan biliyordu da benden duymayı bekliyordu. Ardından gözleri aşağı kaydı, omuzları açık siyah kazağımdan sıyrıldı, boynuma baktı; artık bir zincir takmıyordum, yüzük yoktu. Şaşkınlıkla ağzı aralandı, bir şey söyleyecek gibi oldu ama ifadesi tamamen sekteye uğramıştı.

Esved'in gözleri hissetmişçesine evin bahçesinin yüksek taş duvarlarından eve kaydığında bir süre başını çevirmedi, gözlerimi profilinde gezdirdim. Bu yüzü ilk gördüğümde günler boyu aklımdan çıkaramamıştım, teneffüslerimi sınıf dışında geçirmemin ve okulun orta kat merdivenlerini kullanmamın tek sebebi oydu. Onun geçtiği, sınıfına yakın yerlerde dolanırdım. İsmi geçtiğinde, onu etrafta gördüğümde ya da sesini duyduğumda bir kaçma isteği oluşurdu içimde, midem çalkalanırdı, kusmak isterdim. Böyle bir histi. Geçip gitmişti ama böyle bir histi o zamanlar yaşadığım.

Zihnimde beliren altın hareli gözler beni anılardan sıyıran şey oldu, bu sefer onu düşündüm; onun yanında kaçma

isteğim yoktu, midem çalkalanmıyordu, kusmak da istemiyordum. Yaklaştığında nefes alış verişlerimin düzenini bozuyordu, kalp ritmimle oynuyordu sadece; heyecandan olduğunu biliyordum. Belki başka bir şeyler daha vardı ama ikisini ayıran şey buydu. Ben köşe bucak Esved'i aramış ama bulduğumda ondan kaçma isteğiyle dolup taşmış ve bazen kaçmıştım da ama Kunt'a yalnızca ve yalnızca çekilebiliyordum, başka türlüsü aklımın ucundan geçmiyordu. Aklımdan geçse bile beden dilim başka konuşuyordu.

Esved'in bir süredir baktığı yere çevirdim kafamı; gökyüzünde ay vardı ve hava açıktı bu yüzden karanlık terasta birinin olduğunu görebiliyordunuz. Üstelik elinde anlık parlayıp sönen bir sigara dalı vardı ve bu da görülüyordu, Kunt içiyordu. Gözlerim karanlığa alıştığında, mesafeye rağmen yalnızca Esved'in çikolata kahvelerine odaklanmış olduğunu gördüm. Bu, ne kadar süredir devam ediyordu? Ben Esved'in profiline dalmıştım, Esved de Kunt'a. Bu ikili arasında süregelen bir gerginlik vardı.

O ân fark ettim. Esved'le Kunt aslında hiç yan yana gelmemişlerdi. Yalnızca partide karşılaşmışlardı ve ben daha sonra Esved'le sahilde konuşmuştum, onlar hiç diyalog kurmamışlardı. *İstersen adamı içeri davet et, bir Türk kahvesi yaparsın Karaca.*

Sarkastik yanım beni ânın içinden söküp aldığında "Esved," dedim gözlerimi Esved'in üzerine çevirerek. Çenesini sıkıyordu. Neden çenesini sıkıyordu? "İçeri girsem iyi olur artık, hem geç oldu. Sen de eve git. Sabah işin yok mu?"

"Var," dedi Esved sonunda Kunt'la göz temasını keserek. Bana döndü ve "Haklısın, epey geç oldu," dedi. Ona tebessüm ettiğim, iyi geceler dileyeceğim sırada bir kolunu sırtıma sararak tek kolla bana hafifçe sarıldığında ellerim havada kaldı. Ardından geri çekildi ve "İyi geceler Karaca," dedi arabasının kilidini açarak ön kapıya uzanırken. Binip gitmeden önce sonra bir kez dönüp terasa baktı.

BMW sokakta kaybolurken hâlâ aynı ifadeyle kapının önünde dikilen Polat'a bir bakış attım ve benim için açtığı ka-

pıdan içeri girdim. Bahçenin taş yolunda yürürken gözlerim terastaydı. Kunt oradaydı ve yüzüne hâkim bir ölüm sessizliğiyle bakıyordu bana. Kapıdan içeri girene kadar bakışlarımı çekmedim. İçeri girdiğimde ise doğruca merdivenlerden çıkıp odasına ilerledim. Hâlâ terasta olduğunu biliyordum. Bu yüzden odasına girerken kapıyı çalmamıştım.

Bir pencere açıktı yalnızca terasta, Kunt o pencerenin pervazına kalçasını yaslamış ve içeri dönerek oturmuştu. Elinde yeni yaktığı bir sigara dalı vardı, neredeyse baygın bakıyor olduğunu söyleyebileceğim gözleri ise odaya girdiğim ândan itibaren cam kapıdan benim üzerimdeydi. Kapıyı açıp karşısına dikildim. Bir şey söylemedi. Üzerinde, bisiklet yaka lacivert uzun kollu bir tişört vardı ve tişörtün üst kısmındaki üç düğmesinden ikisi açıktı. Boynunda, ucunda Karayel'in dişi olan bir kolye vardı ama tişörtün altında kalmıştı. Siyah bir eşofman giyinmişti. Saçları nemliydi, duş almıştı. Duş almadan yatağa girmiyordu.

Dudaklarım aralandı, ardından kapatıp "Bir sporcunun bu kadar sık sigara içmesi doğru mu?" diye sordum.

"Sık içmiyorum," dedi düz bir sesle, sesi hiçbir ton barındırmadığında ve yüzünde de mimik oynamadığında geriliyordum. "Antrenmanlar zorlaştığında ise tamamen bırakıyorum."

Sormam gereken asıl soru bu muydu peki? Pek tabii değildi ama bunun sebebi asıl onun sormasını bekliyor oluşumdu. Bu yüzden birkaç saniye bekledim, gözlerimi ısrarla karanlıkta kararmış gözlerinden çekmedim. Ama o yalnızca içti, külünü küllüğe döktü ve içmeye devam etti. Hiçbir şey sormayacaktı. "Hiçbir şey sormayacak mısın?" diye sordum zihnimde beliren düşüncenin doğruluğunu inkâr etmek için ondan bir hamle beklerken.

"Ne sormam gerekiyor?" Rahattı, sanırım onun rahatlığı beni rahatsız eden şeydi. Aşağıda olduğu gibi öfkelenip bu saatte Esved'in kapıda ne işi olduğunu, ne konuştuğumuzu sormasını istiyordum ama istediğim şeyi alamayacağımı da

biliyordum bir yandan. Bunu umursamıyordu. Yalnızca plan umurundaydı.

"Bana söylemen gereken bir şey varsa, söyle, benim sormamı bekleme," dedi, nedense bir ânda konunun değiştiğini ve çok farklı bir nedenle söylediğini düşünüyordum bunu. *Joker. Sergen Kahir.* Aklıma gelen ilk şey buydu ve aklıma gelen şey beni berbat hissettiriyordu. Hiçbir şey yapmıyor olmamın sebebi, henüz kararımı vermemiş olmamdı.

"Kapalı bir kutu gibisin," dedim en sonunda bu hisle başa çıkamayarak salmıştım. Alnımı ovaladım, elimi saçlarımdan geçirdim, gözlerimi terasta gezdirdim. Ardından dönüp doğrudan ona baktım. "Evet sana istediğim soruyu sorabilirim ve sen de cevap verirsin ama ben ne kadar sorarsam sorayım, sen de istediğin kadar cevap ver... O kutu hiç açılmıyor. Açılmayı bırak kapağı yerinden oynamıyor bile."

Kunt derin bir nefes alırken bakışlarını duvara çevirdi, dudaklarını ıslattı ve bana baktı. "Sen en azından beni bir kutuya benzetebiliyorsun Karaca, ben seni hiçbir şeye benzetemiyorum. Hiçbir şeye benzemiyorsun."

Ona baktım, yalnızca baktım. Beni anlamıyordu, anlayamıyordu. Bunun sebebi bana sorular sormuyor oluşuydu. Benim aksime o beni merak etmiyor muydu yoksa cevaplarımdan mı korkuyordu? Belki de sebebi, cevap vermeyeceğim sorular soracağını düşünmesindendi. Bu olabilir miydi? Çünkü böyle sorular vardı.

"Bana istediğin kadar sor," dedi bitmiş sigarayı küllüğe bastırırken. "Sana cevap veririm ama benim sana soracaklarımın cevabı sende bile yokmuş gibi. Varsa bile dillendirmeyecekmişsin gibi. Seni şu ân buraya getiren ne mesela?" Duvardaki saate bakıp bana döndü. "Bu saatte uyuyor olman gerekir. Yorgun değil misin? Saat üçe geliyor."

"Neden buraya geldiğimi biliyorsun," dedim, biraz gursuz hissetmiştim sorusundan sonra.

"Biliyorum ama sen buraya uyumak için gelmedin, aşağıda olanlardan sonra geldin," dedi başını sağ omzuna çevirerek. Hemen geride o karanlık sokak vardı ve birkaç dakika

önce Esved arabasıyla birlikte oradaydı. Ben de oradaydım. Kunt bizi buradan izlemişti. "Senin sormak istediğin ne asıl, Karaca?"

Omuzlarım çöktü. Buraya kadardı. O kazanmıştı. Bana soğuk yapmıyordu, bilerek yaptığı hiçbir şey yoktu, o sadece böyleydi. Kendi olmaktan başka yaptığı bir şey yoktu. "Tamam," dedim düz bir sesle. Anlayamamışçasına başını çevirip hafifçe kaşlarını çattı ve "Neye tamam?" diye sordu. Yutkundum ve dudaklarımı birbirine bastırdım. "Tamam, Esved'i takibe al. Fırsatım olursa ağzını arayacağım, bir hata yapmasını bekleyeceğim. Ve seninle ben, onun ihanet etmediğini birlikte göreceğiz," dedim. "Seni ikna edeceğim buna."

"Beni bir şeye ikna etmene gerek yok, ben yalnızca gerçeği istiyorum," dedi Kunt tok bir sesle, kollarını göğsünde birleştirdi. "Haklı çıkman beni mutsuz etmeyecek Karaca, bu bir savaş değil. Ona karşı bir garezim yok. Ben sadece böyle olmak zorundayım. Tedbir almak zorundayım. Kontrol..."

"Kontrol sende olmak zorunda," diye tamamladım sözünü.

"Kontrol bizde olmak zorunda," diye düzeltti beni. "Konu sen olduğunda risk almıyorum. Hayır, almıyorum değil, alamam. Bu ne demek biliyorsun değil mi Karaca? Kim olursa olsun, o ya da başka biri, bilmek zorundayım. Bir zarar gelmeyeceğini bilmek zorundayım. Şüphe duyarsam üzerine gitmek zorundayım. Sen de böyle yapmadın mı? Abine olanlara karşı bir şüphe duydun ve benimle bir yola çıktın, bir şüphe kırıntısının gölgesinde kalmış dağ gibi bir karanlık olduğunu fark ediyoruz şimdi biz seninle. Ben ateşim dedin, ateş olduğunu söyledin. Sana yanmadan yakmayı, yanmadan aydınlatmayı öğreteceğim."

Bir ürperti, kulağımın altından geçip enseme üflediğinde sözlerini sindirebilmek için gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Ürperti onun sözleriydi, enseme üflenen nefes ise anıların rüzgârından kopan bir parça. *Yakacaksan yanmayı bilmelisin, aydınlatacaksan da öyle.* Birinde ödenmesi gereken bedel bu, diğerinde ise fedâ etmelisin kendini... Bana böyle öğretilmişti.

Ben böyle bilmiştim. Yanmadan yakmak, yanmadan aydınlatmak mümkün müydü?

Seslice derin bir nefes alırken bir tebessümün sarmaladığı bu sefer dudaklarım değil gözlerimdi. Ve ben o gözleri, onun karanlığa gömülü altın harelerine diktim. "Kunt Vidar Karyeli," dedim alaycı bir tonla, ona bir adım daha yaklaşarak. Tam karşısında dikildim, gözlerimi kısmış ve kafamı hafif yana eğmiştim. "Bunlar çok büyük laflar. Altından kalkabilecek misiniz?"

Kaşları havalandı. Bunu beklemiyordu. Bir ânda o gergin hava dağılmıştı. Alayla bakışlarını kaçırdığında yarım tebessümüyle çöken gamzelerini gördüm. Ardından ifadesini kontrol etti ve yorgun, mimiksiz çehresiyle yüzümü incelemeye başladı. "Altından kalkamazsam, sırtıma atarım," dedi. Kaşlarımı kaldırıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "O zaman altından kalkmamış olursun," dediğimde lafı devraldı ve "Üstesinden gelmiş olurum," diye devam etti.

Önce gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerimi kaçırdım ve derin bir nefes alarak kendime geldim. "Odamın kapısının anahtarını sen mi yerine taktın?" Kafasını salladı. "Neden?"

"Uyumuyorsun," dedi başını eğdiğinde. İki parmağını gözpınarlarına bastırıp başını kaldırdı. "Öyle inatçısın ki," dedi hafif kısık gözlerle başını iki yana sallarken. "Bazen küçük bir çocuk gibisin, bazen de korkulası bir kadın," diye devam etti. "Hangi yanın ne zaman ortaya çıkıyor, neyi istiyor, bilmiyorum." Kendimi tutamayıp esnedim, elimi ağzıma kapatmıştım. Histerik bir şekilde güldü. "Uyumayacak mısın?"

"Aslında bir teorim var," dedim dudaklarımı ıslatarak başımı sallarken.

"Teorin ne?" diye sordu. Ona baktım, gözlerine. Ardından doğruca üzerindeki tişörte çevirdim bakışlarımı ve dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. Başımı yana yatırıp gözlerimi de kıstığımda Kunt korkmuşa benziyordu, kaşlarını çattı. "Ne? Ne oldu?"

"Tişörtünü versene," dedim elimi uzatarak. İfademi, o tişörtü verene kadar yüzümde tutmayı planlıyordum ama her an somurtmaya geri dönebilirdim çünkü gerçekten çok yorgun ve uykusuzdum.

Kunt anlamamışçasına kaşlarını çattı. Anlamamıştı, anlamadığı hâlde elini sırtına attı ve uzun kollu ince tişörtü kavradığı gibi başından çıkardı. Şartları eşitlemek için kazağımın eteklerinden tutup başımdan çekip çıkardım, içimde siyah sutyen vardı. Gözlerimi açtığım an Kunt'un suratındaki dehşet ifadesini gördüm. "Ne yapıyorsun sen şu ân?" diye sordu aynı dehşetle. "Ne yapıyoruz biz şu n?"

"Bir şey yapmıyoruz, sen ne yapmak isterdin?" Loş ayışığı tenine değiyordu. Gözlerimi göğüs kaslarından çekebildiğim ilk an elindeki tişörtü aldım, kazağımı kenara bıraktım. Tişörtü düzeltip başımdan geçirdiğimde, kumaşa sinen kokusu ciğerlerimi doldurmuştu. Tişörtü giydikten sonra düzelttim, Kunt aynı ifadeyle tişörte bakıp sertçe yutkundu. Başını kaldırdığı an göz göze geldik, benim dudaklarımda hâlâ aynı sinsi tebessüm vardı; o ise anlamamışçasına bakıyordu. "Ben böyle uyuyacağım," dedim kollarımı açıp tişörtünü çaldığımı beyan edercesine. "Kendi yatağımda. Sana iyi geceler Kunt..." ... *adam.*

Teras kapısına yürümeye başladığımda bir yandan da ona bakıyordum, gerçekten inme indiğini düşünüyordum artık. "Sen çok korkunç bir kadınsın," diye devam etti. Güldüm. "Gerçekten öylesin. Şaka mı bu?"

"Alt tarafı bir tişört çaldık, amma laf ettin. Sen de benim kazağımı giy istersen. Bak orada." Başımla masayı işaret ettim.

"Kazakla uyumak ne ya?"

"Niye, ben tişörtle uyuyorum?"

"İşte ben de onu diyorum," dedi doğrulurken. Bir elini kaldırdı. "Niye tişörtle uyuyorsun?"

"Kalkmadan uyuyabileceğimi test edeceğim."

"Ne gerek var böyle şeylere? Kalkmadan uyuyabildiğin bir yer var zaten senin, niye uğraşıyorsun daha?"

Kaşlarım havalandı. "Niye mi uğraşıyorum? Çünkü..." Durdum. "Çünkü..."

"Çünkü ne?"

"Çünkü," dedim omuz silkerek. Bana kaşlarını kaldırarak *ciddi misin* dercesine baktı.

"Çünkü bir bağlaç, neden değil," dedi Kunt.

Tekrar omuz silktim, bir elim kapı kolundaydı ve omzumun üzerinden dönmüş bakıyordum ona. "Bu beni hiç ilgilendirmez," dedim net bir tavırla. Ardından tekrar elimin tersine esnedim ve yüzümü ovaladım. "Ben gidiyorum." Kapıyı açtım. "Gidiyorum."

"Git?"

Odanın içindeyken dönüp ona baktım şaşkınlıkla. "Git mi?" dedim ağzım bir karış açık. "İyi, gidiyorum," diye devam ettim odanın içine girdiğimde. Başını çevirip gülerken alnını ovalıyordu. Peşimden odaya geldiğini fark ettim ama bu beni yapacağımı yapmaktan alıkoymadı. "Nasıl olsa geleceksin," dedi kollarını göğsünde birleştirerek. Yatağın kenarında durmuş, bilmiş bir tavırla bana bakıyordu. "Görürsün," dedim ve yatağı açıp yastıklardan birini kolumun altına aldım. Bu sefer ağzı açık kalan o olmuştu, üstelik bir de değil beş karış. Kaşlarımı anlık kaldırıp gülümseyerek ona baktım son bir kez, kapıyı açıp odasından çıkışımı izledi.

9

KÂBUS

İnsan bir kere ölür.

Yıkarlar, son bir kez. Beyaz bir örtüye sararlar, kefendir adı. Yerin kat kat dibine gömer, üzerini toprakla doldururlar. Dualar okunur; sevenler ağlar; güller, karanfiller atılır mezarın üzerine... Herkes gider sonra. Karanlık olur. Artık yalnızsındır. Artık kimse yoktur. Artık karanlıktır. Artık çığlık atsan da duymazlar. Zaten attığında da duymadılar.

Artık ölmüşsündür.

İnsan bir kere ölür.

Hayır. İnsan birçok kez ölür, nefesi kesilene dek yaşamaya devam eder. Ben yalnızdım. Kimse yoktu. Karanlıktı. Çığlık attım duymadılar ama ölmedim. İnsan bir kez ölmez, bir kere gömülür. Bunu öldüğümde anladım.

Sabahın yedisiydi ve hızlı adımlarla okula yürüyordum. Yine erken kalkıp tüm sahil boyunca yürümüştüm. Bunun birinci sebebi minibüse para vermek istememdi, mesafe uzak değildi ve hava güzeldi. Para biriktirmek tatlı bir gurur veriyordu bana. İkinci sebebi ise sahilleri seviyordum, balık tutmak için erkenden gelip kıyılara kurulan ihtiyarlar ve havaya atılan simit parçalarını yakalarken ciyak ciyak bağıran martılar bana huzur veriyordu. Sahiller bana yaşadığımı hissettiriyordu.

Üzerimde okul formam vardı ve severek giyiyordum. Üstelik son zamanlarda yapılan bir ankette, üniformanın en çok

yakıştığı kız öğrenci seçilmiştim, bu da beni gururlandırıyordu garip bir şekilde ve daha da özen gösteriyordum giydiklerime. Etekleri seviyordum ama okul eteğini bir başka seviyordum. Siyah spor ayakkabılarım, siyah diz altı çorabım, çizgili gri pileli okul eteğim, beyaz okul gömleğim ve bordo kravatım vardı üzerimde, bir de gri okul ceketim. Çantam ağır değildi çünkü okul kitaplarını taşımayı sevmezdim, hep başkalarından bakardım derslerde. Arka sıralarda oturduğum için hocalar özellikle kontrol etmediği sürece dikkatlerini çekmezdi.

Ayakkabılarımı izleyerek yürüdüğüm yolda başım eğikti, bu yüzden birine çarptığım ân irkildim. Çarpan alnımı tutup saçlarımı düzelttim ve bir adım geri çekilip çarptığım kişiye baktım; *Ekin Egemen*. Göğüs kafesime yayılan bir korku vardı ve o korku, izini oraya bırakacağa benziyordu.

Ekin'in üzerinde okul forması vardı, gri pantolon giymişti benden farklı olarak ve kravat takmıyordu. Ceketi omzuna asılmıştı. Çantasını arkasındaki iki kuyruğundan biri taşıyor olmalıydı çünkü elleri de boştu. "Ekin," dedim yutkunarak.

"Karaca," dedi Ekin, hiç de samimi olmayan, tehlikeli bir gülüşle. "Dün derste olanlardan sonra seni rahat bırakacağımı mı sandın?" Güldü, alaylı bakışlarını arkasındaki kuyruklarına çevirmiş ve tekrar bana bakmıştı. "Nereye gidiyorsun böyle bu saatte?"

"Okula," dedim içeriden yanaklarımı dişleyerek. Öyle sert dişlemiştim ki kan tadı geliyordu. Gerginlikten ellerim karıncalanmaya başlamıştı.

"Okula mı?" Kolunu kaldırdı ve saatine baktı. "Ama daha ilk derse iki saat var Karaca, sabahın yedisinde sahilde böyle sere serpe keyfine mi dolanıyorsun gerçekten?"

"Sen neden buradasın?"

"Ooo," dedi arkadaki kuyruklardan biri. "Cevap da veriyor. Kızım sen farkında değil misin yediğin bokun?"

Ekin elini kaldırıp ters ters bakınca arkasındaki sustu. "Ben neden mi buradayım?" diye sordu Ekin, güldü. "Tabii ki senin için!" Ellerini kaldırdı. "Başka neden olabilir benim

ay yüzlüm? Gel koluma gir, beraber gidelim okula." Yanıma geçti ve kolunu uzattı.

Yutkunarak şaşkınca, çatık kaşlarla baktım ona. "Ay yüzlüm mü?" Suratım istemsizce buruşmuştu. "Ekin, bak, ben dün derste sana öyle çıkıştığım için özür dilerim ama..."

"Çıkıştığın için mi? Çıkışmak mı?" Kaşları havalandı, alayla güldü. "Sen bana derste çıkışmadın ki Karaca, ağzıma sıçtın amına koyayım, beni gömmek istedin lan sen. Yerin yedi kat dibine soktun. Çıkışmak mı diyorsun sen buna? Hahaha, güleyim." Başını çevirdi gözlerini devirirken. "Sinirleniyorum. Sinirlenirsem çok kötü şeyler olur. O yüzden beni sakinleştir ve gir şu koluma da okula gidelim."

"İstemiyorum." Direttim. Ondan hoşlanmıyordum, hiç sevmiyordum, gözüm de tutmuyordu. Serserinin tekiydi. Arkasında ailesi var diye her dilediğini yapabileceğini zannediyordu. Okul çıkışı gözüne batan çocukları sırf istediği için dövüyordu. Birkaç kere polis bile gelmişti.

"Ne?" Ona meydan okuduğum için şaşkın bir ifadeyle kaşları kalktı. "Ne dedin sen?"

"Ne dediysem o." Bir adım geri attım, yanımda durmasından da hoşlanmamıştım. İçmişti. Bu yaşta bu kadar içilir miydi? Sabahın köründe kim leş gibi alkol kokardı peki? Sorumsuzun tekiydi. "Ben sadece cinsiyetçi davranan sınıf arkadaşıma hatasını gösterdim, seni yermek gibi bir amacım yoktu. Seninle de okula gitmeyeceğim! Neden gideyim? Seni tanımıyorum bile. Koluna girersem insanlar yanlış şeyler düşünür."

Ekin'in suratı alevlendi. O kadar durgun ama o kadar sinirli görünüyordu ki işte o ân gerçekten korkmaya başlamıştım. Bana bir şey yapacağını düşünüyordum ama etrafta insanlar vardı ve buna güveniyordum. Bir ânda kolunu boynuma sarıp kahkahalar atarak caddeye atladığında "Bırak!" diye bağırdım ama o ve kuyrukları öyle sesli konuşuyor ve kahkahalar atıyordu ki dışarıdan eğlenen liseli gençler gibi görünüyorduk. Kornaya basıp ani bir frenle duran aracın camından kafasını çıkaran adam "Eğlencenize sokayım sizin!

Kaza yaptırtacaksınız adama!" diye bağırdı. "Pardon abi," dedi Ekin, kaldırıma çıkarken. Hâlâ kolunun altındaydım ama nefes alamadığım için bağıramıyordum da bu sefer. "Sevgilimi görünce aklımı kaybediyorum da, atlayıverdik. Şu güzelliğe bak!"

Kolunu ısırmaya çalıştım ama ağzım, kolundan çok uzaktı. Gücüm yetmiyordu boğazımdaki baskısını ittirmeye, hayvan gibi kuvvetliydi. "Ne..." ...*fes*. Nefes alamıyordum.

Adımlarımız bir sokağa girdi, saçlarımın arasından görebildiğim kadarıyla barların olduğu bir sokaktı burası. Birinin kapısından içeri girdiğinde perdeler kapalı olduğu için karanlık olduğunu fark ettim içerinin, temizlik yapan bir eleman vardı ve biri de bar kısmında bardak siliyordu. "Kapalıyız gençler," dedi elinde vileda olan, temizlik yapan adam.

"Mesut tamam," dedi bar kısmındaki adam. "Sen çık."

Bar kısmındaki adam Ekin'i tanıyor muydu? Temizlik yapan sorgulamadan dışarı çıkarken elimi uzatıp onu durdurmaya çalıştım ama ben ona elimi uzatırken o sıyrıldı ve bana garip garip bakışlar atarak dışarı çıktı. Çarpıntım başlıyordu. Çok kötüydü. Çok kötüydüm. Kolumu bıraksın diye koluna ve omzuna darbeler indirmeye başladığımda bu sefer Ekin konuştu. "Sen de çık."

"Ekin," dedi bar kısmındaki adam, tezgâhın arkasından çıkarken. "Bak bu yaptığın babanın kulağına giderse..."

"Gitmeyecek, sorun yok," dedi Ekin. "Giderse de babam karışmaz. Sevgilimle aramızda ufak bir problem var. Konuşacağız sadece."

"Dağıtma ortalığı," dedi bar kısmındaki adam, elindeki bezi masalardan birinin üzerine attıktan sonra dışarı çıkarken. "Hayır!" diye bağırdım sonunda biraz olsun kolunu ittirdiğimde derin bir nefesi içime çekerken ama çıkan adam tereddüt bile etmemişti.

Ekin kolunu boğazımdan çektiği an kendimi geri savurdum, derin nefesler için dilenirken ciğerlerim, ayaklarım yolunu bulamamıştı ve dizlerimin bağı çözülmüştü. Bir sandalyeye çarparak yere düştüm. "Manyak!" diye bağırdım. Beni baba-

sının mekânına getirmişti. "Manyak mısın sen?! Öldecektim!" Öksürüyordum. "Öldecek..."

"Güzel manzara."

Yüzüme yapışmış saçlarımı çektiğim ân, eteğimin kalçama kadar çıktığını fark ettim. Her ne kadar içimde mini siyah bir şort olsa da uzun ve kalçamdan dizlerime kadar çıplak bacaklarım ortadaydı. Canım yanıyordu ama yine de ayağa kalktım ve etrafa baktım. Kapının önünde Ekin'in kuklaları dikiliyordu, iki çocuk; ikisi de salaktı ve ayak işlerini yapıyordu. "Gidiyorum ben," dedim masanın arkasından sıyrılarak kapıya yürürken. Ekin kolumdan öyle bir kavradı ki beni geri çekerken masaya çarpmıştı. Dirseğimin sızısı tüm kemiklerimi sızlatırken dişlerimi birbirine bastırdım.

"Ben istediğim ân gidersin," dedi Ekin. ardından üzerime yürüdü. Masayla arasında kalmamak için kenara çekildim ama yine de karşıma dikilmişti. Sert bir hareketle yüzümü avuçladığında kolunu ittirdim ama öyle bir hiddetle yeniden yakaladı ki çenemi, tırnakları yüzüme battı. "Öyle ya da böyle, bana cevap vermemeliydin. Ne sikimi savunduğun umurumda değil. Hepiniz orospusunuz. Sikilmeyi bekleyen orospular. Muhatabın belli." Aşağı baktığında kusmak istedim. "Bundan sonra benimlesin. Benimle okula gideceksin. Her sabah kapının önünde beni bekleyeceksin okula girmeden önce. Birlikte gireceğiz. Herkes, sırf koluma girdin diye düşüneceklerini sandığın her şeyden çok daha fazlasını düşünecek." Başımı ittirdiğinde sonunda elinden kurtuldum. "Herkes ne bok olduğunu bilecek."

"Rüyanda görürsün, hayvan herif!" Yanından sıyrılıp geçeceğim an kollarımdan yakalayıp tezgâha ittirdi. Sırtım öyle bir çarpmıştı ki kırıldı sanmıştım kemiklerim. Çığlık attım. Telefonumu çıkardım, polisi arayacağım sırada, tam 112'yi tuşladığım ân telefonumu alıp tüm gücüyle metrelerce ötedeki duvara fırlattı. "Asıl sen rüyanda görürsün, Karaca *Koralin*!" diye bağırdı üzerime gelerek, ne zaman yaktığını bilmediğim bir sigara vardı elinde ve ağır kokuyordu. "*Kor!*" dedi ve kahkaha attı. "Yani *her yeri yanarak tamamen ateşe kurban*

gitmiş, demek," diye devam etti. "*Alin!* Alin ne demek peki? *Aydınlık! Işık!*"

"Aferin sana! Sözlük ezberlemişsin!"

"Sus!" Tekrar çenemden yakaladığında iki elimle birden kolunu ittirmeye çalıştım. Ona tekme attığım an daha da öfkelenerek ayaklarıma bastı ve kendini bana yaslayarak bacaklarımın hareketini engelledi. "Ama senin için çok *karanlık* olacak, her yer çok *karanlık* olacak Karaca," dedi Ekin, keyifle güldü. "Önünü görmen için yolunu aydınlatman lazım. Yolunu aydınlatmak içinse... *Yanman* lazım." Bir ânda sigarasının ucunu beyaz gömleğimin üzerine bastırdığında tam sol göğsümün üzeri yandı. Acıyla çığlık attım, ittirmeye çalıştım ama daha çok bastırdı. "Söndü be, bak şimdi ama ya," dedi dilini damağına çarparak hayal kırıklığıyla. "Hemen de söndü gerçekten. Olmaz ki ama böyle."

"Ekin!" diye bağırdım. "Çekil üzerimden orospu çocuğu!"

Bir tokat sol yanağımda patladı, önce acıyı değil uyuşukluğu hissettim. Bu yaşıma kadar tokat yemiş miydim? "Anneme hakaret ha?"

Başım yana döndüğünde, saçlarım yüzümü kapattı. Öyle derin, acı dolu, keskin nefesler alıyordum ki. "Yalnız mis gibi gömlek gitti. Şimdi biz nasıl okula gideceğiz sevgilim?" Acıdan gözümden yaş gelirken Ekin düşünceli bir ifadeyle arkasına döndü ve kapıda her şeyi yalnızca izleyen ve hiçbir şey yapmayan kuklalarından birine "Lan Berk! Gömleğini ver de giysin, okula gideceğiz sevgilimle," dedi. Berk dediği çocuk "Ben nasıl gideceğim lan okula?" diye sorduğunda Ekin "Bana ne lan! Donla git, atletle git, çıplak git, çok da sikimde!" diye söylenmişti öfkeyle.

Sönmüş sigara ayaklarımın ucuna düştü. *Üzerimde söndürdüğü sigara.*

"Buradan çıktığımda ne olacak zannediyorsun? Polise gideceğim, istediğin kadar kır telefonumu!" Yüzümdeki saçları üfleyerek dağıttığımda üzerimdeki baskısı gevşemişti. Başımı eğip de göğsüme bakamıyordum ama canım çok yanıyordu. "Çıkar," dedi gömleğimi işaret ederek. "Üzerini değiştireceksin."

Pis bir ifadeyle suratına tükürdüm.

"Sen fazla oluyorsun ama," dedi yüzünü sildiği koluyla boynumu sıkıştırdığında. Kafamı duvara çarptım ama göğsüm kadar acımadı. "Çıkar dediysem, çıkaracaksın," diye devam etti. Öfkeli gözleri -bu hâlde bile ona meydan okuduğumdan- gömleğime düştüğünde kravatımı öyle bir çekip çıkardı ki yeniden boğuluyorum sandım. Ellerini ittirmeye çalıştığım ân gömleğimi çekti ve kumaş yırtıldı, düğmeler etrafa dağıldı. "Bırak!" diye bağırdım yırtılan gömleğimi kapatıp üzerine kollarımı koyarken. "Siz ne biçim insanlarsınız?!" Arkada dikilen, gömleğini çıkarmış Ekin'e uzatan Berk'e baktım. "Hadi bu sosyopat, psikopat, manyak! Sizin kafanız çalışmıyor mu? Bu hareketleri normal mi bu çocuğun?! Hemen bırakın beni! Bırakın! Bıra..."

Saçlarıma asıldığı ân bende kayışlar kopmuştu. *Saçlarım değil,* diye geçirmiştim içimden. *Saçlarım değil!* O ân gelen bir güçle tek kolumla kaldırdığım sandalyeyi Ekin'e fırlatırken nereden yaralandığı umurumda bile değildi, o inleyerek yere yığıldığı ân kapıdaki diğer çocuk da yerini terk etti. Berk'le beraber onlar Ekin'e yaklaşırlarken tüm gücümle kapıya koştum. Kapı açıldı, dışarı çıktım, *özgürlük hiç bu kadar esir hissettirmemişti.*

Koştum, koştum koştum. Kaçamayacağımı biliyordum ama koştum. Sol göğsüm öyle acıyordu ki gözümü kırpmadan atladım dakikalar önce zorla yürütüldüğüm yola, neredeyse bir araba çarpıyordu. Korna sesleri birbirine karışırken durakladığım yer o arabanın önüydü. Dünya dönüyordu, göremiyordum. Birileri konuşuyordu ama duyamıyordum. Martı sesleri çok yakından geliyordu, sanki kulaklarımı gagalıyorlardı. Göğsümden yayılan ateş bütün bedenimi esir altına aldı. Kurtuluşumu biliyordum, kurtuluşuma yürümeli; hayır, koşmalıydım. *Yanıyordum.*

Son bir güçle sahil kaldırımına çıktım ve nefes nefese, hiç beklemeden, balık tutan ihtiyarların arasından sıyrılıp denize atladım. Su sertçe bedenime çarptı, mavilik beni yuttu ama göğsümdeki ateş sönmedi. *Buz gibi soğuk su, koca İstanbul*

Boğazı'nın suyu o sabah; Karaca Koralin'in göğüs kafesi boşluğunda başlayan yangını söndürmeye yetmedi.

Karanlık. Gündüz vaktiydi ama karanlıktı.

Abi, neredesin?

Sık sık rüya gören bir insan değilim ama bazen çok geç ve çok kırgın yattığımda kâbuslar görebiliyorum.

Bazense bir şeyler hatırlatıyor zihnim bana. Hatırlamamı istiyor. Küçükken de böyleydim ben, hiç değişmedim, bardak kırdığımda büyük parçaları toplar küçük parçaları halının altına süpürürdüm. Büyüdüm, şimdi canımın *parçalarını* birbirine yapıştırmaya çalışıyor *paramparçalarını* göğüs kafesi boşluğuma süpürüyorum.

Göğüs kafesi. Modern dünya mezarlığı. *Hayati organların saklandığı, kaburgalar tarafından korunan bir karadelik. Bir insanın karadeliğini açarsan, negatif basınç yüzünden tüm damarlar patlar.* Yani insanı deşme. Yarasını deşme, acısını deşme, anılarını deşme; insanı deşme. Kendini de deşme. Geçmiş yalnızca acı verir, başka bir fonksiyonu yoktur. Ve geçmiş yalnızca deşilebilir, tedavi kabul etmez.

Çok geç uyursan rüyalar terk eder seni derler. Belki ben geç uyumamışımdır da uyumak için çok geçtir artık, çünkü her küçük çocuk bilir ki *uyursan, sabah olduğunda geçer.* Ben yıllarca, sabah olduğunda uyudum. Tik tak, dedi duvarımdaki saat. Git yat, dedi annem. Abim zaten yoktu, abimden sonra zaten ben de yok oldum.

Şimdi var olma çabam var, neye bilmiyorum. Neden bilmiyorum. Çünkü her şeyi kaybetmiş gibi hissediyorum. Savaş alanında silahsızım, apaçık ortadayım öylece. Neye karşı savaştığımı, neden savaştığımı da bilmiyorum üstelik çünkü kazanabileceğim bir şey yok, biri yok. Ölüm sondur. Bir kez ölmezsin ama bir kez gömülürsün. Abim gömüldü. Abimi gözlerimin önünde gömdüler. Ben toprak attım üstüne, kapattılar, gül attılar, karanfil attılar üzerine.

Abimin gidişini kaldırabildim, yıllar sonra tabutunu kaldırmak için değildi bu çabam; bir gün yine karşılaşırdık bi-

liyordum ama bir mezarlıkta anestezisiz dikilmeye çalışılmasaydı keşke yaram.

Ter içinde uyandığımda günışığına kördüm; bir-iki nefes alsam, ayaklarıma, yere değse, belki bir de sarılsam birine; geçerdi biliyordum ama aklım çalışmıyordu. Sanki dünyada hiç oksijen kalmamış gibi kendimi yataktan attığımda bir elim saçlarımın arasında, diğeri sol göğsümün üzerindeydi ve yara izini yokluyordum. Ağlamıyordum ama hıçkırıyordum, kriz geçiriyordum biliyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir zaman olmamıştı. Hiçbir zaman olmayacaktı.

Yanıyordum ve su lazımdı. *Bir boğaz dolusu su.* Atlasam yine, yeter miydi nefesim kıyıya vurmaya? Bu sefer yeter miydi?

Kapıdan dışarı attım kendimi, merdivenlerden düşercesine, tırabzanlardan büyük bir güçle tutunarak inerken evde kimse yoktu bunu biliyordum ya da etrafta ses olsa da ben duyamıyordum. Yalınayak kendimi bahçeye attığım ân etrafa baktım, delirmiş gibiydim; hiçbir köşe sahile çıkmıyordu. Burası koca, yeşil bir cennetti. Burası evin bahçesiydi. Güneş vuruyordu çalılıkların, ağaçların üzerine.

Taş yolda koşmaya başladığımda etraftaki bakışların üzerime döndüğünü hissettim. Biri "Karaca Hanım!" diye bağırdı ama ne dediğini bir saniye sonra hatırlamadım. Bahçenin sonuna geldiğimde ve kapıyı açıp dışarı fırladığımda beni tutan kimse yoktu. Sokağın bir sağ, bir de sol ucuna baktım. Ardından manzara serildi ayaklarımın önüne. Çıplak ayaklarımın önüne. Deniz aşağıdaydı. Kıyı aşağıdaydı. *Yeter mi nefesim kıyıya vurmaya?* Bu sefer de yetmezdi. Yetmezdi sanki. Yetmezdi değil mi?

Küçüktüm annemin dizine yattım, saçlarımı taradı, öptü, ördü; büyüdüm saçlarım yandı kestim, sevmedim, aynalara küstüm. Büyüdüm abim gitti, annem delirdi, kimsesiz kaldım; büyüdüm baş kaldırdım, tokat yedim, evcilleştirildim. Büyüdüm intihar ettim, ölmedim; bir kez ölünmezmiş bir kez gömülürmüş sadece, ben bunu diri diri gömülmeye çalışılırken fark ettim.

Ve ben küçük olmak istedim. Yeniden. O evin kapısını yamuk yumuk fırça darbeleriyle maviye boyayalım abimle, annem kızsın her yere boya damlattık diye ama sonra tinerle temizlesin gülümseyerek. Abimi çok, beni az sevdiğini düşünüp bir kahvaltı bıçağı ve bileğimle boynuma sıktığım ketçapla ölü taklidi yapayım kapının önünde, gözlerimi kapalı tutmayı beceremediğim için anladı zannedeyim; o ketçap kokusu çıkmasın annem beni yine keselesin üç gün, üç gece. Binbir çileyle, sabırla, çabayla çekirdekleri ayıklayayım bir çay tabağına; sonra abim *kafanda böcek var* desin, ben çığlık atayım kaçayım, abim de ayıkladığım tüm çekirdekleri yesin.

Küçük olayım abim gitmek istediğinde izin vermeyeyim; o derste Ekin, bir kız olarak damarıma bastığında söz hakkı alıp yine cevabını vereyim ama her defasında yolumu kesip beni karanlık yerlere çekmesine izin vermeyeyim; gücümün yetmediği yerde abim gücüm olsun, engel olsun, çare olsun. Abim yine abim olsun. Abim toprak olmasın. Abim gelsin. Çağırın belki gelir... Hep geldi. Hep gelir o. Ben çağırmadım diye gelmedi zaten. Çağırın belki gelir... *Abi, çağırsam gelir misin sahi?*

Köşeyi dönen siyah bir aracın önüne çıktığımda bahçenin önündeydim hâlâ, kapıdaki adamlardan birkaçı sokağa çıkmıştı ve arkamdaydılar biliyordum ama çarparcasına arabanın önüne atlayıp yere düştüğümde kimse kılını kıpırdatmadı. Bana dokunamazlardı. Benimle konuşamazlardı. Bir köstebek vardı. Bu adamlar kimdi ki zaten? Güvenlik şirketinden mi geliyorlardı? Bilmiyordum. Ben zaten hiçbir şey bilmiyordum.

Üzerimdekiler çok inceydi. Uzun kollu ince bir tişörtle şort vardı. Çıplak dizlerim sert asfalta çarptığı ân ömrümden ömür gitti, benim dizlerim sert zeminlerle tanışıktı. Benim dizlerim sert zeminlerle tanışık olmak zorunda mıydı? Geçmiş engellenemez miydi? Ben güçsüz müydüm? Yarım akıllılık mı etmiştim? Her şeye çalışan aklım, kendime gelince mi durmuştu? Neden böyle olmuştu?

Yanımda durmuş arabanın önünden destek alarak ayağa kalktığım 'An yeniden koşmaya başladım ama önüme bakma-

dan koşuyordum, çarpmak üzere olduğum arabanın içinden çıkan kişiye tosladığım ân ona değdiğim yerler alev aldı, bir hışımla geri adımladım, ayağım takıldı, beli koluma sarıldı ve beni çekti; düşmekten kurtuldum. *Bu sefer düşmedim.* "Karaca," dedi Kunt dehşet dolu bir sesle, evin önündeki yolun ortasındaydık ve etraf adam doluydu. "Bu ne hâl?" Kollarımdan tuttu, çarpıntım başladığı için zorlukla; kesik kesik nefes alıyordum. "Ne oldu? Bir şey mi oldu? Bana bak. Bana bak!" Yüzümü avuçlarının içine aldı.

"Ne bakıyorsunuz? İçeri!" diye bağırdığını duydum Efes'in, yolun ortasında bıraktığı arabanın içinden çıkıp korumalara bağırdı.

"Dokunmasın, karanlık," dedim nefes nefese ellerinden kurtulmaya çalışırken. "Yapmasın, gitmem, girmiyorum koluna." Kollarına vurdum, beni çevirdiği ân sırtım göğsüne yaslandı. "Yapma! Bırak! Bırak gideceğim ben!" Karnına dirseğimi geçirdim. "Kor! Alin! *Kor!*" Nefesim yetmiyordu, ciğerime dolan oksijen değil boşluktu sanki. Kollarımı önümde birleştirdiği ân beni kıstırmıştı. "Bırak!" diye bağırdım, göremiyordum. "Kor! Alin!" Neden göremiyordum? Sanki bir arabanın içinde camdan bakıyordum ve yoğun yağan yağmur görüşü bulanıklaştırmıştı. *Ağlıyordum.* "Yanıyor! Bırak!" Hıçkırdım. "Abi!"

"Yanmıyor, bir şey yanmıyor, bak." Kolları arkadan uzanmış, kollarımı birbirine bağlamıştı ve sesi kulağıma yakın bir yerden geliyordu, tamamen hareketlerim kısıtlanmıştı. "İyisin, bir şey yok. Karanlık değil. Yukarı bak. Karaca, yukarı bak. Aydınlık." Çenemin altından, başımı kaldırmak için yaptığı baskı işe yaradığında başımı yukarı kaldırır kaldırmaz gözyaşları yüzümden aşağı akmaya başladı ve görüşüm yavaş yavaş netleşti. Gökyüzü maviydi. Güneş oradaydı. Karanlık değildi. *Karanlık.*

"Yapmasın," diye fısıldadım kollarını ittirirken ama bu sefer güçsüzce. Gücüm yoktu. Hepsini kullanmıştım. "Korkuyorum, yapmasın." Çarpıntım şiddetlendi. Başımı ona doğru çevirdiğim ân kaçmaya çalıştım ama fırsat vermedi. "Bırak-

sın! Su soğuk!" Gözlerim kayıyordu, yer altımdan kayıyordu, dünya kayıyordu, hayatım kayıyordu farkında değildim.

Nefes alış verişlerim derinleşti ve yavaşladı, öyle ki göğsüme çöken ağrı kalbime kadar ulaşmıştı ve kalbim sıkışıyordu. Oksijen alamıyordum yeterince ve bunu kendime yapan bendim. Kunt'un kolları bedenimi tuttuğu ân sert zeminle buluşmayacağımı biliyordum, asfaltlar dostum değildi. Kaldırımlar da öyle. Sokaklar da öyle. Sahil bankları da öyle. Evimin önündeki kanalizasyon kapağı da öyle. Gece gökyüzünü esir alan ayışığı da öyle. *Ay yüzlüm.* Değil. Değildim. Değilim.

Sırtımdan ve çıplak bacaklarımın altından geçen kollarını hissettim, artık gerçekten karanlıktı. "Ne oluyor sana?" diye fısıldadığını duydum Kunt'un, başım göğsüne düşmüştü ve kılımı kıpırdatamıyordum. "Böyle değildin, değildin," diye devam etti. Yürüyor muydu? "Neyin var?"

"Ne olmuş?" diye sordu Efes. "Kâbus mu görmüş? Böyle yalınayak, pijamalarla falan..."

"Bilmiyorum," dedi Kunt. Etraftan adım sesleri geliyordu. "Galiba." Sıkıntıyla nefes verdiğini duydum. Yük gibi hissediyordum. Ben buydum. Güçsüzdüm, kendime yardım edememiştim; şimdi ortak olmuştum, payıma düşeni halledeceğim yerde yük oluyordum. "Yatağını değiştirdiğim için mi?" diye sordu, daha çok kendiyle konuşuyor gibiydi. "Yoksa yalnız uyuduğu için mi?"

"Oğlum güpegündüz delirmiş kızın nasıl çıkmasına izin verdiniz lan o hâlde?" Efes'in sesi artık uzaktan geliyordu, korumalarla mı konuşuyordu? "Abi çok hızlıydı, bir ânda çıktı," dedi Polat. "Çok hızlı koştu."

Bir kapı açıldı, Ayşen Abla'nın şaşkınlık nidasını duydum. "Kahvaltıyı hazırlamayın Ayşen Hanım," dedi Kunt o sırada, merdivenden çıkıyordu. Bir kapı kapandı, başka bir kapı açıldı. Sırtım yumuşak ve hâlâ sıcak olan yatakla buluştuğunda kolları üzerimden çekildi, üzerime bir örtü örtüldü. Yüzümdeki saçların çekildiğini hissettim, gıdıklandım. *Karanlık.* Değil. Artık değil. Yemin ederim değil.

"Uyudun mu hemen?" diye sordu Kunt, gittiğini düşün-

müştüm ama yanımdaydı. Gözlerimi açıp bir şey söyleyemiyor ya da hareket edemiyordum. Sadece duyabiliyordum. "Nasıl uyudun ama bensiz," diye söylendi. "Al. Gördük uyumanı." Bekledi. Bekledi. Bekledi. "Kâbus muydu gerçekten? Hangi kâbus kalktığı gibi kriz geçirtir adama?" Uzandı, boynumdaki saçlarımı da çekti ve kulağımın altındaki dikiş izleri kaybolmaya başlamış yaramın üzerinde gezindi parmakları. Ardından kaburgamın üzerinde elini hissettim ama sadece hissettim; sağ elimin yüzük parmağına dokundu ve alyansı çevirdi bir süre.

"Yapma bunu," dedi kendini tutmaya çalışır bir sesle. "Yapma. Yapma bir daha." Sesler boğuklaşıyordu. Çekiliyordum. "Durduramam o zaman kendimi." *Neyi durduramaz?* "Yapma."

Uyku hâline geçerken karanlık insanı yutmaz, insan zaten karanlıktadır. Bir karadeliğe çekilir... Zaman ve mekân bükülür, realite yok olur, yalnızca saf düşüncelerinizle; yani gerçek kendinizle baş başasınızdır artık. Gördükleriniz istekleriniz, gördükleriniz korkularınız, gördükleriniz kaçtıklarınızdır. Çok da güzel saklanmışsınızdır halbuki kanınıza dokunan her şeyden bunca zaman ama işte, insan saklandıklarından kaçmış sayılmıyor kafasının içinde. Çünkü her şey kafasının içinde.

Avı ve avcıyı, kurdu ve kuzuyu, katili ve maktulü aynı kafese tıkarsan birbirlerinden saklanabilir ama kurtulamazlar. Karanlığa saklanan her şey aslında güpegündüz ortadadır.

Geçmişimizden kaçtığımız yer yine kafamızın içiyken, sobelenmemek imkânsızdır.

Uyandığımda Kunt'un odasındaydım. Bunun bu sabah ikinci uyanışım olduğunu biliyordum çünkü her ne kadar kriz ânını hatırlamasam da gözlerimi açtığım odayı tanıyordum ve burada uyanmıştım. Bu da teorimi geçersiz kılıyordu, bir tişört beni güvende hissettirmeye yetmiyordu.

Beni güvende hissettiren, bir yabancının varlığıydı.

Ona yabancı demek haksızlık olurdu ama tanıdıkça daha yabancılaştığım biriydi sanki. Sorular mesela... Her birine cevap veriyordu evet ama ben hiçbirinin cevabını aldığımı hissetmiyordum. Belki de asıl sormak istediğim soruları soramıyor, onlara kafamın içinde ulaşamıyordum.

Bu yüzden buraya gelmiştim. Bir adım geri çekilerek spor akademisinin ihtişamlı binasına baktım, çok değil birkaç metre geride Melisa'yla karşılaştığım Starbucks vardı.

Üzerimde koyu renk bir kot pantolon ve siyah boğazlı kalın kazak vardı, bir de mont. Ellerim cebimde, girişin önünde dikiliyordum. Omzumun üzerinden geriye doğru baktığımda otoparka park ettiği *SUV*'nin önünde dikilirken bir sigara yakmış Polat'ı gördüm. Sabah buraya gelmek için apar topar evden çıktığımda direkt, dışarıda hazır bekleyen arabanın kapısını açmış ve koltuğu göstermişti. Canıma minnetti. Taksi parası vermiyordum. Bana giriş kartını da o vermişti. Kunt sanki uyanıp evde kimseyi bulamayınca kalkıp buraya geleceğimi hissetmişçesine kart çıkartmış ve bana bırakmıştı.

Güvenlikten geçerken gözlerim gergince etrafı tarıyordu. Etrafta sporcu oldukları her hâllerinden belli insanlar vardı. Birileri sohbet ederek çıkışa yürüyor, birileri asansör önünde beklerken birileri merdivenleri kullanıyor, birileri panolarda asılı afişlerle ilgileniyordu. Giriş katında da bir kafe vardı ve masaları doluydu.

Asansörün kapıları açıldığında içerisi boştu ama her katta birileri biniyor, birileri iniyordu. Dördüncü katta tanıdık bir yüz içeri girdiğinde, kabindeki üç adam ve bir kadın saygıyla selam verdiler ama Fuat Hoca'nın gözleri benim üzerimdeydi. "Hocam," dedi kısa sarı saçlarını atkuyruğu yapmış kadın. "Nasılsınız? Nasıl oldunuz?"

"İyi olmaya çalışıyorum Neslihan, sağ ol." Fuat Hoca'nın duruşunun bir ağırlığı vardı ama bugün her zamankinden daha ağır görünüyordu. Gözlerinin altı çökmüştü ve yorgun olduğu her hâlinden belliydi. Kazanamadığı davada olmalıydı aklı. Sevdiği kadın ölmüştü ve oğluna sahip çıkacak hakkı

devlet ona vermiyordu. Ünzile Hanım ister miydi bunu? Fuat Hoca'nın, onun oğlunu yanına alıp büyütmesini?

"Karaca," dedi Fuat Hoca o ân, dalmıştım. Asansör yedinci kattaydı. "Biraz konuşmak ister misin?" Kapılar açıldığında, boş koridoru gösterdi. Ofisi burada olmalıydı. Başımı salladım ve hiçbir şey söylemeden onu takip ettim. Üzerinde siyah bir eşofman ve kapüşonlu *sweatshirt* vardı, ayağındaki dev spor ayakkabıları kendi çapımda ağırlık olarak kullanabileceğimi düşünmeden edememiştim.

Ofisinin kapısını açtığında içeri geçmeden önce duvardaki *ALİ FUAT DİNÇER* isimliğine göz değdirdim. Ardından günışığıyla aydınlanan lacivert temalı ofisine geçtim. Klasik bir ofisti. Büyük bir masanın arkasında deri bir koltuk, iki duvarı boydan boya kaplayan dosyalar, CD'ler, sertifikalar, fotoğraflar, ödüllerle dolu bir kitaplık, masanın önünde bir sehpa ve karşılıklı iki koltuk daha, hemen köşede bir toplantı masası. Çalışma masasının üzerindeki yumruk şeklindeki küçük heykel dikkatimi çekmişti, altın kaplamaydı.

Bana karşılıklı koltuklardan birini işaret ettiğinde, gözlerimi altın yumruktan çekmeden "Kunt nerede?" diye sordum. Sonuçta antrenörüydü ve bilmesi gerekiyordu değil mi? Kunt'un burada olduğunu Polat'tan öğrenmiştim.

Fuat Hoca beni yönlendirdiği koltuğun karşısındaki koltuğa otururken saatine baktı ve seslice bir nefes verdi. "Antrenmanı bitmişti, havuzdadır. Antrenmanlardan sonra yüzmeyi sever."

Kafamı sallayarak koltuğa oturdum. "Benimle ne konuşmak istemiştiniz?"

"Nasıl gidiyor?" diye sordu geriye doğru yaslanarak. "Ne içersin?" Ayağa kalktı ve köşedeki kahve makinesine ilerledi. "Bu saatlerde kendime gelmek için sert bir kahveye ihtiyacım oluyor o yüzden bu makineyi aldım. Her haltı yapıyor bildiğim kadarıyla. Çay hariç. Çay istersen aşağıdan getirtebilirim?"

"Kahve olur."

Böylece zehir gibi bir kahve önüme bırakıldı. Mini buzdo-

labının içinde süt olduğunu hayal etmemeliydim. Bu adamlar zehir gibi içiyordu kahveyi. Abim de öyle içerdi. Annemle ben sütlü severdik.

"Gidiyor bir şekilde, güncel haberleri anlatmama gerek yoktur herhalde, biliyorsunuzdur," dedim dizlerime yasladığım kollarımı uzatarak sıcak kahve bardağını avuçlarımın içine alırken. Aç karna bunu içersem midem delinecekmiş gibi hissediyordum ama bir yandan da o kadar hâlsizdim ki zorla da olsa içecektim. "Siz nasılsınız? Ünzile Hanım'ın oğlunu evlat edinmek istediğinizi duydum ama mahkeme buna izin vermemiş sanırım."

Seslice nefes vererek üstünden duman tüten kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünü ekşitti Fuat Hoca, karşıma geçip oturmuştu yine. "Ünzile'yle herhangi bir bağımız yok kâğıt üzerinde, oğlu da benden değil. Eski kocası bile hak talep edebilir ama ben edemezmişim. Sosyal hizmetler aldı ama ben yine de şansımı birkaç farklı yoldan daha deneyeceğim."

"Pişman mısınız?" İlk defa soruyordum, ilk defa konuşuyorduk bu konuyu, o geceden sonra. Fuat Hoca kaşlarını kaldırıp bardağının üzerinden bana baktı. Devam ettim. "Doğruları anlattığında ona git dediğiniz için." Biliyordum neden bahsettiğimi ve o da artık bildiğimi biliyordu. Gözleri bir süre gözlerimde gezindi ne kadarını bildiğimi ölçercesine.

"Ben o haberi görüp sormasaydım, Ünzile'nin bana gerçekte kadın pazarladığını anlatacağı yoktu Karaca. Eğer anlatsaydı bu işten ve tüm geçmişinden kurtulmasına yardım eder ve onunla evlenirdim. Oğlunu hep oğlum gibi sevdim." Sıkıntıyla bir nefes alırken gözlerini açıp kapattı, omuzları yükselmiş ve inmişti. Gözleri ise önümüzdeki sehpanın üzerinde geziniyordu. "O ân, her şeyi anlattığı ân paramparça oldum. Gittim, eski kocasını bulup dövdüm, öfkem geçmedi. Çalıştırıldığı genelevi bulup yıktım ortalığı, öfkem geçmedi. Ona yeni bir hayat vermek, özgür kılmak yerine işi öğreten o kadını da buldum ve kustum içimdekileri ama öfkem geçmedi. Ben ne yaparsam yapayım öfkem hiç geçmedi Karaca, geçmez de artık. Ve o ândan sonra, her şeyi anlattığı o ândan sonra

görebilseydim gözlerinin içinde, yaptığı işi bırakabileceğine ve yeni bir hayata başlayabileceğine dair bir istek görebilseydim, ona git demezdim ama o kadınları yüzüstü bırakacağını düşünüyordu. İşi hiç bırakmayacaktı Karaca. İşini bana tercih etti o. Ben git demedim aslında, kendi gitti. Tercihini yaparak."

Dudaklarımı birbirine bastırarak yutkunurken boğazımdaki yumru geçmiyordu. İki tarafı da dinleyince anlıyordu insan taraf psikolojisini. Ünzile Hanım istenmediğini düşünüyordu, Fuat Hoca ise terk edildiğini ama şimdi kadın ölmüştü, adam ise yalnız başına kalmıştı.

"Halit Tasmas'ın onun canını aldığı gerçeği beni uyutmuyor. Bak şu odaya, bak şu binaya," dedi Fuat Hoca gözlerini etrafta gezdirirken. "Bütün bunların başında, çalıştığım federasyonun başında o it var. Her boku yiyor ama bir ceza almıyor. Öyle bir yere konumlandırdı ki kendini, öyle bir kalkan örülü ki etrafına Karaca... Kurşun geçmiyor. Elimde olsa o kalkanı aşıp geberteceğim herifi ama ben tüm yaptıklarının cezasını çeke çeke yaşasın istiyorum. Ağzımı açmak yerine dişimi sıkıyorsam, yüzüne geçirmek yerine durduğu yerde yumruğumu sıkıyorsam bu yüzden."

"Ben de bunu istiyorum," dedim sessizce, dizlerimi izliyordum. Kahvenin tadı acıydı ve midem bulanıyordu. İçimden ise ağlamaktan başka hiçbir şey yapmak gelmiyordu ama gözyaşlarımı tutmayı on yedi yaşım bana çok iyi öğretmişti. "O adamın Karyeli ailesiyle ne ilgisi var, Kunt neden ondan bu kadar nefret ediyor bilmiyorum. Federasyonun başında olduğunu, kötü bir adam olduğunu, Ünzile Hanım'ı öldüren katil olduğunu biliyorum yalnızca. Ve cezasını çekmesi için yapmayacağım bir şey yok."

Fuat Hoca dertli bakışlarını üzerimden çekerken ağır hareketlerle başını sallıyordu, sanki cenaze evinde taziye dileklerini kabul ediyordu. "O adamın işlerinin ucu sana da dokunuyor Karaca. Karam'ın Ahmet Çevik'le olan fotoğraflarını gördüm. Biz istediğimiz kadar hayalet antrenör, Hilmi ya da öğrencilerinin peşinde koşturalım... İstediğimiz cevaplar Halit Tasmas'da, Ahmet Çevik'te. Siktiğimin yolu, siktiğimin ev-

latlarına çıkıyor yine. Kimbilir ne halt yediler hayvan herifler, kimbilir..." Geriye doğru yaslandı ve alnını ovaladı, çenesini sıkıyordu. Sakin olduğunu söyleyemezdim ama sakinleşmeye çalıştığı her hâlinden belliydi.

"29 Aralık'ta neden beni buldunuz?" diye sordum pat diye. Kafasını kaldırdı ve yüzüme baktı. "Kunt'un zaten döneceğini bile bile beni oraya gönderdiniz, maç kaydını verdiniz ama sonra izletmediniz... Neden?"

Fuat Hoca, elindeki kahvenin son yudumlarını içtikten sonra bardağı sehpanın üzerine bıraktığında bakışlarımı üzerinden ayırmadım. "Seni bulduk çünkü biz bulmasaydık başkaları bulurdu. Yanımızda olman güvenliğin için gerekliydi. Nişan oyunu mantıklıydı ama fotoğraflarınızın sızdırılmasına hazırlıksız yakalandık. Maç kaydı ise... Ben sana onu izle diye verdim ama daha sonra Kunt izlememeni istediyse bu onunla ilgilidir. Bazen böyle şeyler yapar. Ufak güven testleri. Sabır testleri. İnsanın sabrını çok zorlar Kunt. Eğer dayanabilirsen gözünde sarsılmaz bir konuma oturursun çünkü ona göre insan sabretmeyi biliyorsa güçlüdür ve güçlü insanlar kolay kolay devrilmez. Ben maçtaydım, kaydı da izledim. Bana sorarsan izlediğinde bir şey değişmeyecek, izledikten sonra izlediğini belli etmeyecek ve yeterince iyi yalan söyleyebileceksen de izle ama Kunt'u sakın aptal yerine koyma."

Histerik bir gülüş boğazımdan yukarı tırmandı ama dudaklarıma yalnızca bir tebessüm ulaştı. "Aptal konumuna konulan biri varsa o da benim."

Fuat Hoca'nın kaşları havalandı, yüzümü taradı. "Aptal bir kız değilsin Karaca, bunu kimse söyleyemez ama fazla şüphecisin ve bu bir noktada senin zayıflığın. Seni yanımıza çekmemiz bu yüzden kolay oldu. Yüzüne bakıp ihtimallerden bahsettim ve fikrine bile dayanamadın, kalktın dağın başına gittin tek başına, öyle yüreklendin. Yalan da söylüyor olabilirdim, seni kandırıyor olabilirdim de. Bana 30 Eylül gecesi kendi ağzınla Karam'ın abin olduğunu söyledin. Eğer abinin, seni ve anneni gizlemek için yaptıklarını bilseydin arenaya bile gelmezdin ama geldin ve hiç vermemen gereken bir bil-

giyi verdin bana. Bana söylediysen, başkalarına da söyleyebilirdin. Nitekim abinin resmiyette antrenörü olan Hilmi de öğrendi cenazede. Bahis maçlarında abinin ne çeşit bir ünü vardı, kimlerle dalaştı, kimler sana ne yapabilir... Biz bunları düşündük. Sen sadece öfkeliydin ve yolunu kaybetmiştin. Biz sana bir amaç verdik. Seni korumak istedik."

"Eğer aptal yerine konulduğunu düşünüyorsan bunları da hesaba kat," diye devam etti seslice nefes verirken. Beni anlamaya ve bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. "Kunt kimse için kılını kıpırdatmaz, kaldı ki seni tanımıyordu bile ama sana evini açtı, aile yüzüğünü parmağına taktı kimliğini gizlemek için, kendi derdinin yanına ekledi; seninkisini kendinden bildi. Bunu herkese yapmaz. Bunu kimseye yapmaz. Biraz düşünürsen aslında, bunu kimse kimseye yapmaz."

Kurumuş dudaklarımı ıslattığım acı kahvenin tadını aldım, yutkundum ve gözlerimi yere değdirdim. Fuat Hoca'nın bahsettikleri sorularıma cevap olmazken yine kafamı karıştırmaktan başka bir işe yaramamıştı ama bazı şeyler daha netti artık. Beni korumak istemişlerdi, nitekim bu yolda Kunt çok fazla şey yapmıştı. "Huzursuz hissediyorum," dedim elimdeki, dibi kalmış ve soğumuş kahve bardağını önümdeki sehpaya bırakırken. "Ne yaparsam yapayım huzursuz hissediyorum ve bu his geçmiyor."

"Geçmeyecek," dedi Fuat Hoca. "Hiç geçmeyecek Karaca. Sen abini kaybettin. Bu his hiç geçmeyecek ama hafifletebilirsin, sırtındaki yükü başkalarıyla paylaşabilirsin."

"Ya onların sırtındaki yük zaten bellerini büküyorsa?"

"Bazı insanlar kamburunun çıkacağını bile bile o yükü almaya gönüllüdürler," dedi tok bir sesle. Dirseklerini dizlerine yaslamış, öne eğilmiş ve ellerini birleştirmişti. "Nedendir bilinmez. İnsan gibi bencil bir varlık nasıl olur da başkasının yükünü sırtlanır kendi yükünün yanında, bunun bir açıklaması yok. Ama bazı şeylerin açıklaması zaten yoktur Karaca. Sadece olur. Akıl işi değildir ama olur."

Akıl işi değil.

Akıl işi değildi geceleri kalkıp yanına gidiyor olmam, akıl

işi değildi yanlış anlayabileceğini düşündüğüm laflar edildiğinde öyle düşünmemesini umarak gözlerini arıyor olmam, akıl işi değildi aklımı bir kutuya koyup boynumdaki yüzükle birlikte bir rafa kaldırmam.

Merak. Hepsi bu histen geliyordu. Merak ediyordun onu; bir mesaj okumak ondan, arayıp sesini duymak, bir şey anlatsın da ne olursa olsun ya da geçsin karşına boş boş otursun. İnsanın aklını yalnızca merakı çelebilirdi sonuçta ve beni, bu işin en başında yürüdüğüm çizgiden kaydıran da tam olarak buydu.

Havuzun nerede olduğunu sorduktan sonra Fuat Hoca'nın ofisinden çıktığımda floresanların aydınlattığı boş ve geniş bir koridorda bulmuştum kendimi. Ona mesaj atmayı ya da aramayı düşünmüştüm ama yapmamıştım.

Kapalı havuzun ağır, çift kanatlı kapısının tekini ittirdiğimde buranın bir havuz salonu olduğunu fark ettim. Tek bir havuzdan ziyade bir sürü havuz vardı ve birkaçının jakuzi olduğuna emindim. Etrafta kimse yoktu. Yalnızca saçlarını havluyla kurulayan genç bir çocuk vardı ileride ve o da soyunma odalarına gidiyordu.

Havuzlardan birinde -büyük ve derin olanının içinde- bir karaltı görür gibi olduğumda adımlarım benden bağımsız ilerledi. Botlarımla burada yürümek ne kadar mantıklıydı bilmiyordum ama sabahtan beri iyi hissetmediğim için hareketlerimi sorgulayacak aklı da bulamıyordum kendimde. Havuzun başına ulaştığımda, havuzun dibinde birinin olduğunu gördüm ama ayakta dikiliyor olmalıydı. Su dalgalı olduğundan görüntü bozuktu ama sürekli öne savrulan kollardan aklımda canlanan sahneye engel olamamıştım. Havuzun içinde yumruklarını savuruyordu ama bunu net görebilmem için kafamı suya sokmam gerekirdi. Bense kenarına kadar yürüyüp ayaklarımın üzerinde aşağı çöktüm ve kollarımı bacaklarımın etrafına sarıp ona baktım. Bu mesafeden kim olduğu kesinlikle belli olmuyordu ama nedense ben, o olduğuna emindim. O olmalıydı. Başkası olamazdı. Başkası suyun altında antrenman yapacak kadar deli olamazdı.

"Manyak herif," dedim kendi kendime. Suyun ağırlığını ve aşağıda hareket etmenin ne kadar zor olduğunu düşündükçe titreme geliyordu. Yüzmeyi çok sevsem de suyun altında uzun süre kalma fikri, yüzeydeyken bile aldığım nefesleri boğazıma tıkıyordu.

O ân Kunt sesimi duymuşçasına hareketi kestiğinde bir ânda yüzeye çıktı. Şaşkınca yüzüne baktım kaşlarımı kaldırarak, başını sudan çıkardığı ân ciğerlerine derin bir nefes çekmiş ve gözlerini silmişti. Direkt üzerime çevirdiği altın harelerine baktım, "Karaca?" diye sorarken kaşlarını çattı. "Beni nasıl buldun?"

"Fuat Hoca sayesinde," diye mırıldandım yüzünden ve boynundan akan su damlacıklarını izlerken. Yanıma doğru yüzdüğünde hemen köşede durdu ve kollarını havuz dışına, mermere yasladı. Bütün omuz ve kol kasları gözümün önündeydi. "Antrenmanının bittiğini söylemişti," diye devam ettim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Nefes kontrolü," dedi düz bir sesle ama aklı başka bir yerdeydi ki yüzümü, nasıl olduğumu görmek istiyormuşçasına inceliyordu dikkatlice. "Nasılsın? Nasıl hissediyorsun?"

Sabahtan bahsettiğini biliyordum. Gözlerimi kaçırdım ve dudaklarımı ıslattım. "Pek bir şey hatırlamıyorum, eğer sabahı soruyorsan. Yanlış bir şey söylediysem kusura bakma."

"Yanlış bir şey söylemedin ama söylediklerin beni korkuttu." Ona baktım, ani dönüşümün sebebi dürüst itirafıydı. "Bir şey anlamadım, merak ettiğin buysa. Söylediklerinden tek kelime anlamadım." Gözlerimi kısarak baktım ona, onun bakışları ise temkinliydi. "Kâbus gördüğünü ve gerçek hayattan ayırt edemediğini düşünüyorum. Bu yüzden kriz geçirdin. Doğru mu?"

Kaşları hafifçe havalandığında bana bir soru soruyordu. "Kâbus," diye mırıldandım yutkunarak. "Kâbustu evet," diye devam ettim zorla. Birden ellerimi nereye koyacağımı bilememiş, gözlerimi ise kararsızca etrafta gezdirmiştim. "Çok kötü bir kâbustu."

"Kâbustu," diye tekrar etti Kunt, kabul etmek istercesine önüne dönmüştü mırıldanırken. "Kâbus..."

Kafamı salladım. "Kâbus," diye fısıldadım ama sesim çıkmamış, dudaklarım oynamıştı yalnızca. *Kâbus. K... Kâbus da... Biliyorum.* "Boş ver... Buradan eve mi geçeceğiz?"

Kunt o ân, seslice nefes vererek ellerini mermere dayadığında hiç zorlanmadan kendini havuzdan çıkardı ve saniyeler içerisinde ayaklandı. "Pek sayılmaz." Köşedeki havluyu alıp omzuna sardığında hâlâ saçlarından yüzüne, omuzlarına, göğüs kaslarından aşağı damlalar akıyordu. "Anneannemin yanına uğramam gerekiyor, belki akşam yemeğine kalırım. Abimin eşi gelmiş yurtdışından, akşamı birlikte geçirmemiz için zorluyor anneannem. Bir yandan seninle tanışmak için de sıkıştırıyor beni."

"Tanışalım?" Kaşlarımı kaldırarak, temkinli bir şekilde sordum.

Kunt alayla güldü. "Tanışırsan seni rahat bırakacağını mı düşünüyorsun? Hangi pozisyonda olduğunun farkındasın değil mi?" Kollarını göğsünde birleştirdikten sonra sağ elime bir bakış attı. Alyansı kastediyordu.

"Emin ol farkındayım. Kendimi 1800'ler Asya'sında imparatorla evlenmek için başka bir ülkeye gönderilen yabancı gelin gibi hissediyorum. Yüzükteki kardelen çiçeği işlemesini gören çalmaya mı çalışmadı dersin, bakanı elektrik mi çarpmadı dersin, tuvaletlerde kıstırılmadım mı dersin kaç kere..."

Kunt keyifle dinlerken bir ânda kaşları çatıldığında pot kırdığımın farkındaydım ama laf ağzımdan çoktan çıkmıştı bile. "Kaç kere?" diye sordu bakışlarını kısarak. "Yanlış hatırlamıyorsam yalnızca Mama sıkıştırdı seni Çırağan Sarayı'nda, değil mi? Başka biri daha mı sıkıştırdı başka bir yerde?" Tavrının anında değişmesi ve koruma moduna geçmesi, kendimi polis sorgu odasında hissetmeme neden oluyordu ve istemsiz geriliyordum.

Ama iyi bir oyuncuydum. "Çırağan Sarayı'ndan ertesi akşam rıhtımda olanlara kadar iki kez ev değiştirdim, yaşananlar bulanık biraz. Ahmet Çevik denen adam sürekli üzeri-

me geliyordu," dedim önemsizmişçesine, dikkatini başka bir noktaya çekmeyi amaçlamıştım. "Her neyse. İlk değil, son da olmayacak. Tehlikeli bir yolda yürüdüğümüzün farkındayım. Sadece tüm bu '*Karyeli*' mevzusunu henüz anlamış değilim. Ailevi olduğunu tahmin ettiğimden sormuyorum da."

"Ama merak ediyorsun," dedi Kunt, bakışları üzerimde değildi ve soyunma odalarına ilerlemeye başlamıştık. Yanında yürüyordum. Yemi yutmuştu. Konuyu değiştirmiştim.

"Tabii ki ediyorum ama herkesin sırları vardır, bilmem gerekmiyorsa anlatmazsın," dedim omuz silkerek.

Soyunma odasının kapısını eliyle ittirdiği ân hareketleri durdu. Koridorun karşısında, duvara yaslanmış ve kollarımı göğsümde birleştirmiştim. Döndü ve omzunun üzerinden bana baktı. "Herkesin sırları vardır, bu kadar," dedi, altın hareli ela gözleri hafif kısılmıştı ve sırt kasları kasılmıştı. "Sen bana her şeyi anlatıyor musun?"

İçeride kalp ritmim değişti, göğsüme hayali bir ağırlık bindi, başım dik durmak istemedi ama dışarıdan, on saniye önce göründüğümden farklı değildim. Aklıma ilk gelen Sergen Kahir mevzusuydu ama bunu bilmesine imkân yoktu. Onun dışında, belki sabah, artık ne söylediysem adama, ne kaçırdıysam aklımdan; merak ediyor ve anlatmamı istiyor olabilirdi. Her şey olabilirdi. Neydi ki? Neden bahsediyordu? Keşke açık konuşsaydı. Soyunma odasının kapısını açıp içeri girmeden ve beni koridorda yalnız başıma bırakmadan hemen önce, keşke açık konuşsaydı.

Belki de birine kendini açarken terazi kullandığımı fark etmişti ve bu sefer ilk hareketi benden bekliyordu. İlk benim anlatmamı istiyordu.

Ama bilmiyordu; anlatmak, yeniden yaşamak demekti. Yeniden yaşamak ise, yeniden ölmek.

Kunt'u yirmi dakika bekledim o koridorda, gelen giden olmamıştı. Hızlıca duş almış ve giyinmiş bir şekilde çıktığında birlikte asansörlere yöneldik. Faraday Kafesi'nin içine girerken istemsizce bakışlarım Kunt'a değmişti ama bir şey söylemedim, bu sefer merdivenleri kullanmak istememişti. Boş

asansöre geçtiğimizde eksi birinci kata bastı ve kapılar kapandı. "Yani annemanneme mi gidiyoruz?" diye sordum sabırsızca.

"Gelmek istiyor musun?" diye sordu, bana bakmıyordu. İkimiz de birbirimize bakmıyorduk. "İsteyip istememekle alakalı değil, madem bir oyun oynuyoruz doğru düzgün oynayacağız," dedim omuz silkerek. Histerik ve sessiz bir gülüşün, hoyrat soluk sesini duydum. Sorusuna *"İstiyorum,"* ya da *"İstemiyorum,"* şeklinde cevap vermediğim içindi, biliyordum.

"Her şey senin için iş mi?" diye sordu, ona baktım. Birkaç saniye sonra ona baktığımın bilinci bir şekilde, yavaş hareketlerle başını bana çevirdiğinde yüzünde mimik yoktu. Tıpkı benim gibiydi. Tıpkı benim gibi *poker face*'di ama güldüğünde ve öfkelendiğinde yüzünün aldığı şekilleri izlemek ve onu incelemek keyifliydi. Böyle boş bir duvara benziyordu ve ben kendi duvarlarımın arasında yaşamaktan da başka duvarlar görmekten de bıkmıştım.

"İş değil de ne?" Hafifçe kalktı kaşlarım. Sağ elimi kaldırıp parmaklarımı hareket ettirdim ardından, yüzük parmağımdaki alyansa dikkat çekmek istercesine. "Yoksa benimle evlenmek mi istiyorsun? Dizilerdeki gibi anlaşma da imzalatacak mısın boşanırken servetinin üzerinde hak talep etmeyeyim diye? Aslında mantıklı, paragöz bir insan değilim ama alyansı taktığım an ilk düşündüğüm şey ederiydi. Gerçi sen yüzüğü de alırsın. Cimrisin. Bari yüzük kalsın..."

Şaşkınlıkla ağzı açıldı, bir şey söyleyecekken vazgeçti ve dudaklarını birbirine bastırdı. Eliyle alnına dokunup başını çevirirken "Az önce kendini benimle evlendirdin, boşanma arifesinde gibi bir de mal pazarlığı yapmaya başladın farkındasın değil mi?"

"Kim?" Öne eğildim ve işaret parmağımla kendimi gösterdim, kaşlarımı kaldırabildiğim kadar kaldırmış ve inanamaz gözlerle ona bakıyordum. "Ben?" Doğrulup kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ben niye kendimi seninle evlendirecekmişim be? Benim kapımda yatıyordu millet, kapımda! Kim-

senin yaması değilim ben. Yüzüğüne de kalmadık. İş bitsin vereceğim geri."

Kafasını geriye doğru atıp gözlerini kapatarak sessizce güldü ama öfkeden miydi yoksa gerçekten gülüyor muydu bu sefer anlayamamıştım. "Kalsın," dedi o ân.

Bir ânda tüm ifadem silindi ve ona baktım. "Ne?"

"Sende kalsın," dedi bana döndüğünde. Asansörün yapay ışığında bile parıldıyordu altın hareleri. "Bu şey... Her neyse. İş? Bittiğinde. Sende kalsın yüzük. İstersen sat, istersen at, istersen..." Derin bir nefes alırken omuzları havalandı. "Ne yapıyorsan yap işte."

"Ben dünyaya dev adamlar bana yüzük bağışlasın diye mi geldim ya?" İtiraz edercesine ellerimi açıp yukarı baktım. Gördüğüm şey asansör tavanıydı ama tamamen yaratıcıya sesleniyordum. "Tak takma, boynuna tak, yok taşı üzerinde, yok istersen at, istersen yak, istersen ne yaparsan yap... Bu ne ya?" Başımı indirip Kunt'a baktığımda söylediklerimi anlamlandırmaya çalışırcasına beni izliyordu. "Şey de de tam olsun, yeni hayatında karşılaşırsak ve hayatında kimse olmazsa..." Kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

Asansör tam eksi birinci kata iniyordu ki bir ânda *dur* düğmesine bastığında durdu. Kunt tam karşıma geçtiğinde istemsizce bir adım geri atmış ve sırtımı asansörün buz gibi duvarına yaslamıştım. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu gayet ciddi bir sesle, halbuki ufak da olsa bir alay aramıştım ses tonunda. Yoktu. Ciddiydi.

"N... Neden? Nasıl?" Yutkunarak başımı kaldırdım ve ona baktım. Kekelemiş miydim? *Umarım kekelememişimdir.* Kekeledim galiba.

"Yabancısın diyorsun, güvendiğinden gelip yanımda uyuyorsun. Limanda ölecekmiş gibi sarılıyorsun ama etkisi geçince araya beş kilometre koyuyorsun. O lavuğun verdiği yüzüğü gözümün önünde çıkarıyorsun benimle uyuyorsun, sonra benimle uyumamak için gerekirse hiç uyumuyorsun ya da tişört çalmak gibi alternatif yöntemler bulmaya çalışıyorsun. İş diyorsun, sen yoluna ben yoluma diyorsun, diyorsun da diyor-

sun... Ee, Karaca? Sen ne diyorsun ya? Ben anlamıyorum da çünkü artık. Seni anlamak için son kalan mantık kırıntısına tutunan bir tarafım vardı, artık ne mantık kaldı ne de seni anlayan bir tarafım. Aklıma mı oynuyorsun? Ne desem de karıştırsam kafasını diye mi düşünüyorsun? Ne bekliyorsun? Neyi öğrenmeyi amaçlıyorsun?"

Cümlelerini beyin süzgecimden geçirmeye çalışırken lavaboyu tıkamışım gibi hissediyordum. Gözlerimi kısarak "Ben neden karıştırmak isteyeyim senin kafanı?" diye sordum.

Dudaklarını ıslattı, seslice nefes verdi ve elini saçlarından geçirdi. "Bilmiyorum ama bilinçli yapmıyorsan da bil, bu bir taktik. Karşındaki insanın kafasını karıştırmayı başarabilirsen mantık hattını zayıflatmış olursun, psikolojik bir hamle bu; böylece konuşturursun."

Kaşlarım havalandı. "Öyle mi? Yapayım o zaman bundan sonra ben bunun bilinçlisini," dedim kollarımı göğsümde birleştirip omuz silkerek. "Malum beyefendi istediği soruya cevap veriyor, istediğine cevap veriyormuş gibi yapıyor. Ben de burada adam yerine konulmayı bekliyorum."

"Ya neyi bilmek istiyorsun? Neyi?!" Kollarını iki yana açarak bir adım geri çekildiğinde sinirlenmeye başlamıştı. "Neyin cevabını vermedim ben sana? Bunca şeyden sonra tahmin edemiyor musun Tasmas'la neler olmuş olabileceğini? Sen çok zeki bir kızsın Karaca, sakın bana bağlantı kuramadığını söyleme!"

"Tahmin etmek ve doğru olduğunu ilk ağızdan duymak farklıdır Kunt," dedim yaslandığım yerden doğrulup kollarımı iki yanıma bırakırken. "Tahmin ederken doğrusu böyle mi değil mi diye delirirsin, yer bitirirsin kendini kafanın içinde. Ama ilk ağızdan duyduğunda şüpheler son bulur. Fırtına diner. Kafamın içinde camı çerçeveyi indiren bir fırtına var, dindir istiyorum. Çok mu?"

"Sen benim kafamın içindeki fırtınayı dindirebilecek misin peki?" Hiç beklemeden sorduğu bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı. Biraz daha yaklaşarak yüzüme eğildiğinde sorduğu soruyu sindirmeye çalıştım ama yüzündeki ifadeden anlam

çıkarmaya çalışan yanım beni hayal dünyama sürüklüyordu. "Sen benim sorduğum her soruya cevap verebilecek misin? Birini bile pas geçmeden, geçiştirmeden yanıtlayabilecek misin?"

Çok değil, bir süre önce sorsaydı bu soruyu emindim ki ona meydan okur ve kabul ederdim ama bu sabahtan sonra değil. Dudaklarımı ıslatarak bakışlarımı kaçırdığımda cevabını almıştı. Seslice nefes verip asansörü yeniden çalıştırdı ve saniyeler sonra eksi birinci kattaydık. Arabasına yürürken muhtemelen hâlâ açık otoparkta bekleyen Polat'a, Kunt'la gideceğime dair bir mesaj yazıp gönderdikten sonra kapıları açılan *Audi*'nin ön koltuğuna attım kendimi.

"Eve bırakabilirm, son kararın mı?" Otopark floresanlarının altından, ikindi güneşinin aydınlattığı İstanbul sokaklarına çıktığımızda kararımdan emindim bu yüzden bir şey söylemedim. "Sen kaşındın," dedi Kunt bu sefer, bu kaşlarımı çatmama sebep olmuştu.

"Anneannen o kadar fena bir kadın mı?"

"Anneannem istediği olmadığında, olduran bir kadın." Başını hafifçe omzuna doğru yatırarak bana baktığında tepkimi izliyordu.

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Yani?" Gözlerim kısıldı. "Bizi ayırıp seni Beren'le evlendirecek?"

Küçük bir kahkaha döküldü Kunt'un boğazından, önüne döndü. "Çok safsın. Bu dediğin Yeşilçam filmlerinde olur anca." Kafasını iki yana salladı. "Benim endişemin sebebi... Ortada dönen oyunu anlayabilecek bir aile üyesi varsa, o da anneannemdir. Yaşlılığı ve hastalığı dolayısıyla ne yaptığımızı asla öğrenmemesi gerekiyor, zaten bu yaşına kadar aile sorunları yeterince yük oldu sırtına. Bu yüzden dikkatli olmalıyız. Bana en sevdiğin rengi söyle."

İstemsizce bir kahkaha döküldü boğazımdan, ağzım beş karış açıkken gülen gözlerle ona döndüm. "En sevdiğim renk ne alaka?"

"Niye bu kadar güldün anlamadım, gayet normal bir soru. Sanki donun ne renk dedim," diye söylendi gözlerini kaçırıp

kendi tarafındaki camdan yan yola bakarken. "Seni tanımaya çalışıyorum burada."

"Beni tanımaya çalışıyorsun? Haftalar sonra?" Kaşlarım havalandı, hâlâ gülüyordum ama önüme dönmüştüm. Kafamı salladım. "Pekâlâ, tanı bakalım," dedim kollarımı göğsümde birleştirerek geriye doğru yaslanırken. "Sarı."

"Tahmin etmiştim," dedi kibirle. "Benimki..."

"Dur tahmin edeyim, siyah." Gözlerimi devirdim.

"Cık," dedi kaşlarını kaldırarak.

İşte buna şaşırmıştım. "Lacivert mi?" Aklıma sürekli o lacivert gömleğinin geliyor oluşu akıl sağlığım için pek de iyi değildi ama bu hayati bir soru olsaydı da kesinlikle ilk siyah, sonra lacivert derdim.

Kunt tekrar "Cık," sesi çıkardığında "Mavi o zaman," diye düzelttim.

"Kırmızı."

"Ne?" Şokla ona döndüm. "Ama senin kırmızı hiçbir şeyin yok ki?"

"Kırmızıyı sevmem için illaki kırmızı bir şeylerimin olması mı gerekiyor?" diye sordu kırmızı ışıkta durduğumuzda, geriye doğru yaslanmış ve bana dönmüştü. Yüzüne düşen ve kızıllaşmaya başlamış güneş ışığı altın harelerinin rengini de kızıllaştırıyordu.

"Yani, hayır ama... Ne bileyim... Benim sarıyı sevmemin en büyük sebebi mesela, limon. Sonra, küçükken bisikletim sarıydı. En sevdiğim elbisem sarıydı. Tokalarımın hepsi sarıydı. Şimdi bile..." Telefonumu çıkardım ve kabını gösterdim. "Saysam çok sarı var. Biri görünce *bu kız sarı rengini seviyor* der insan. Sana bakınca daha çok... *Bu adam siyahı seviyor* diyorum."

"Siyahı ve koyu tonları tercih ediyorum, bu sevdiğim anlamına gelmez. Senin teorine göre birine dışarıdan bakıp *şu rengi seviyor* demek bir önyargıdır; bütün önyargılar kötü niyetli, negatif düşüncelerden oluşacak diye bir şey yok. Ama sana bir örnek vereyim..." Trafik ışığı yeşile döndüğünde gaza basmadan önce bana bir bakış attı ve yüzümde gezdirdi

kızıllaşmış altın harelerini. "Genç bir kadın görüyoruz, kaldırımın üzerinde, karşıya geçmek için yayalara yeşil yanmasını bekliyor. Yüzünde tek bir mimik yok, öyle soğuk ve yabanı bakıyor ki birazdan yanına gelecek mendil satan sokak çocuğunu tersleyip göndereceğine de şüphe yok. Çocuk yanına geliyor, mendili uzatıyor. Genç kadın ayaklarının üzerinde eğilip çocuğun boyuna iniyor. Ne yapıyor dersin?"

Kaşlarım çatıldı istemsizce. Yutkundum ve ona baktım. Bana bir saniyeliğine döndükten sonra hemen yola geri odaklanmıştı. "Ne yapıyor?"

"Çocuğun ateşine bakıyor, montunun içine giydiği hırkasını çıkartıp üzerine giydiriyor, çantasından sandviç çıkarıp çocuğa uzatıyor. İyilik yaptığını düşünen onlarca insana rastladı o çocuk gün içerisinde, hepsi mendil aldı, para uzattı diyelim; asıl iyiliği kim yapmış oldu şimdi?"

"O kadından beklemezdin yani bu hareketleri, çocuğu görmezden gelmesini bekledin," dedim sorarcasına.

"Bekledim," dedi.

Üç katlı, baştan aşağı bembeyaz görünüşüyle oldukça temiz ve büyük duran bir evin bahçesine girdiğimizde aklım hâlâ Kunt'un anlattığı hikâyedeydi. "Kunt," dedim sonunda cevap verebilecek gücü bulduğumda ama emniyet kemerini çözerken bana bir bakış attı ve "Karaca," dedi. "Sonra." Ardından kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

On bir saniye kuralı. Üç saniye derin bir nefes alıyor, bir saniye tutuyor, altı saniyede geri veriyor, yine derin bir nefes çekmeden önce bir saniye bekliyoruz. Bunu bize ilkokulda öğretmeleri gerekiyor çünkü her türlü negatif düşünceyi yok edebilecek ve kriz ânlarını uzaklaştırabilecek güce sahip bir uygulama ama yıllar sonra üniversitede bir dersteyken öğrenebildim yalnızca. O günden beri hayatı on bir saniye yaşıyorum.

Emniyet kemerimi çözüp dışarı çıktığımda Kunt, arabanın hemen önünde eve bakıyor ve beni bekliyordu. Birkaç saniye sonra ön kapıdan sarışın bir kadın çıktığında telefonla konuştuğunu fark ettim, toz pembe bir tulum içinde dışarı

çıkmış bu kadın, Beren'den başkası değildi. Bizi fark ettiği ân yanımıza yöneldi sivri topuklu ayakkabılarıyla, telefonu çoktan kapatmıştı. "Karaca'yı da mı getirdin?" diye sordu Beren şaşkın bakışlarını bana çevirirken, Kunt'a. "İyi olmuş. Asıl biraz daha tanıştırmasan kadın huylanacaktı." Beren'in mavilikleri üzerime çevrildiğinde, *ben de buradayım* dercesine dudaklarımı kıvırdım. Şokla üzerimdekilere baktı. Pantolon kazak giyinmek suç muydu?

"Bana kalsa onları yan yana hiç getirmezdim," dedi Kunt düz bir sesle. Cümlesi içeride, hiç dokunmaması gereken bir yerlere dokunmuş gibi hissetmiştim. Bu yüzden istemsizce ona bakmış ve kaşlarımı çatmıştım ama yalnızca profilini izliyordum çünkü onun bakışları Beren'in üzerindeydi. "Abimler geldi mi?"

"Hayır, akşam yemeğine anca yetişirler gibi," dedi Beren. Ardından "Sen içeri geç, ben Karaca'yla bir şey konuşacağım," diye devam etti ve başıyla evi gösterdi Kunt'a. Kunt sonunda altın harelerini üzerime çevirdiğinde kaşlarımı çatmayı bırakmıştım. Sessiz bir bakışmanın ardından adımlarını eve yönlendirdi.

"Niye öyle baktın?" diye sordum Beren'e, ellerimi montumun cebine sokarken.

"Telefonuna bakmadın mı?" Beren telefonunu çıkartıp havada salladıktan sonra hızla koluma girdi ve beni bahçeye park edilmiş bordo bir *BMW*'ye yürütmeye başladı. "Her neyse, bunun için vakit yok. Hızlı olmazsak Dilberay Anneanne huzursuzlanır çünkü geldiğinizi gördü." *BMW*'nin kapılarını açıp arka koltuğa uzandığında kolumdan çıkmıştı. İçeri kafamı uzattığımda kuru temizlemeden alınmış gibi koruyucu kumaş ve askıların içinde bir sürü kıyafet olduğunu fark ettim. Beren elinde bir askıyla çıktığında kapıyı kapattı, bu sefer de bagajı açtı. Bagajın bir köşesinde iki çift spor ayakkabı, bot, birkaç topuklu ayakkabı ve topuklu çizme vardı. Beren arabasını alternatif dolap olarak kullanıyordu. "Bunları giyinmen lazım."

"Ne?" Şaşkınca elindekilere baktım. "Bana mı çıkartıyor-

dun? O yüzden öyle baktın. Anlamadım, kıyafetlerimde ne var?"

"Bir şey yok, zaten sorun da o," dedi Beren gergince gülerek. "Beni yanlış anlama," diye devam etti yürümemiz için evi gösterirken. "Dilberay Anneanne, İstanbul hanımefendisidir. Her zaman bakımlı ve hazırdır, klasik giyinir. Çevresindeki insanlardan da aynı tertibi bekler. Aksi, onu hayal kırıklığına uğratır. Kesinlikle üzerindekilerde yanlış bir şey yok ama Aliye Hanım'ın yokluğunda kaynanan sayılan idealist kadının karşısına bu şekilde çıkmak istemezsin, zaten 1-0 geridesin emin ol..."

1-0 geridesin. Bunun sebebi, Dilberay Anneanne'nin orijinalinde, Kunt'un Beren'le birlikte olmasını istemesinden kaynaklanıyordu. Beren kapıyı tıklattıktan saniyeler sonra evin yardımcısı, genç bir kadın kapıyı açtı. Yanında yürürken kendimi casusluk yapıyormuş gibi hissediyordum çünkü merdivenlerden çıkana dek etrafta biri var mı diye kontrol etmişti. Boş bir odaya girdiğimizde sessizce kapıyı kapattı ve elindekileri kenardaki beyaz, geniş koltuğa bıraktı.

"Sen giyin, sonra aşağı gel. Ben telefon geldi diye dışarı çıkmıştım, biraz daha salona dönmezsem ayıp olacak," diye mırıldanırken bir eli belinde, diğer elini de gergince sarı saçlarından geçiriyordu. Ona bakıp "Neden bu kadar gerginsin?" diye sorduğumda hazırcevap bir şekilde "Sen neden değilsin?" diye sordu, gözlerini fal taşı gibi açmıştı. "Ya da dur, gergin olmaman daha iyi."

"Dilberay Anneanne bir şey anlayacak diye ödün kopuyor değil mi?" Uzanıp kıyafeti askısından ve koruma kılıfından çıkardım, boğazlı krem rengi kumaş bir elbiseydi bu. Dizlerimin altına gelen siyah topuklu çizmelerle kombinlemişti Beren.

"Kadın ölür," dedi Beren, seslice nefes verirken. "Ne yaptığımızı öğrense, her şeyi öğrense... Her şeye gerek yok, sizin nişanınızın sahteliğini, senin Karam'ın kız kardeşi olduğunu öğrense... Kadının kalbi kaldırmaz bunu Karaca, n'olursun çok dikkatli olalım."

Beren'e açılmayan kapılar vardı ama Dilberay Anneanne'nin evinin kapısı ona sonsuza dek açıktı ve açık kalacaktı. Ona yorgun bir şekilde gülümsedim ve "Senin için iki katı dikkatli olacağım, söz," dedim mırıldanırcasına. Beren buruk bir tebessümle kollarını uzatıp kısaca bana sarıldı. Ardından "Bekliyoruz seni," dedikten sonra kapıyı açıp kendini koridora attı.

Elbise biraz dardı ama neyse ki çok da kısa değildi, vücudu saran yapısından dolayı hareket ederken dikkatli olmak zorundaydım. Çizmeler ise tam olmuştu. Elbisenin boğazı yüzünden daralıp montumun cebindeki tokayla saçımı sımsıkı tepede topladım, zor olmuştu çünkü kısalığından dolayı kaçan tutamlar vardı ve parmaklarımı tarak yerine kullanarak başarılı bir iş çıkarmıştım.

Montumu elime alıp çıkardığım kazakla pantolonu katladım ve askıyla birlikte kumaşın içine sarıp kenara bıraktım. İçinde olduğum oda oldukça genişti ve bir oturma odasına benziyordu. Evin kalan kısımları gibi beyaz ve ahşap renklerle dekore edilmişti. Bir oturma takımı, duvara sabitlenmiş büyük bir televizyon ve kitaplıklar vardı. Raflardaki kum saatleri ile oyma işçiliği minyatür bebekler dikkatimi çekse de artık alt kata inmem gerektiğini bildiğimden incelemeye vakit bulamamıştım.

Koridordaki bütün kapılar kapalıydı ve merdivenlerden bir üst kata daha çıkılıyordu ama ben alt kata inmek için merdivenlere yöneldim. Beren'in peşinden üst kata çıkarken dikkat etmemiştim ama duvarda içi boş çerçeveler vardı ve bu beni biraz ürkütmüştü. Burası anneannesinin eviydi ve kadın aylardır komadaydı, bu da demek oluyordu ki aylardır ev de kapalıydı.

Merdivenlerden indiğim sessiz bir dakikanın ardından salondan gelen Efes'in sesini duyduğumda gerilmeye başlayan vücudum gevşemişti. "Sen hiç merak etme Dilberay Sultan, kırk gün kırk gece düğün yapacağız. Halay başı ben, Kunti, Poligo, Bero ve Melisakız! Kaçırdığın nişanın acısını çıkaracağız!"

"Ne sakız ne sakız?" diye sordu Melisa o ân. O da mı buradaydı?

"Otur şuraya da tepemin tasını attırma benim, sabahtan beri kadını bir konuşturmadın." Kunt'un sesini duyduğumda salonun girişindeydim. İçeriye baktığım gibi onu gördüm; ikili koltuğun köşesine oturmuş, geriye doğru yaslanmış, dirseğini koltuğun kenarına yaslamış alnını ovalıyordu. Üzerinde siyah bir kazak ve pantolon vardı ama kazağın kollarını dirseğine kadar sıvamıştı.

Salon büyük ve karışıktı. Yukarıdaki oda gibi değildi. Yukarıdaki oda yeniden döşendiyse bile salon kesinlikle ellenilmemişti çünkü 1970'ler enerjisi alıyordum. Öncelikle koltuklar, kumaşından ahşabına kadar işlemeli ve pahalı duruyordu. Antikaydılar. Terasa açılan büyük cam kapıların önünde tek kişilik bir koltuk vardı ve tam da Beren'in söylediği gibi bir İstanbul hanımefendisi oturuyordu üzerinde. Kısa kesilmiş, kızıl rengine boyanmış saçları ve kızıl kahve gözleri vardı kadının. En fazla altmış beş yaşındaydı. Yüzü buruşmuş olsa da yıllar geçerken kendine baktığı belli oluyordu. Dudaklarında bordo bir ruj vardı. Zümrüt yeşili bir gömleğin altına siyah kumaş pantolon giyinmişti ve omuzlarında bir şal vardı. Oturuşu bile o kadar özenliydi ki, karşısında ayakta dikilirken bir ânda kendimi çıplak hissetmiştim.

"Validem bak, dediğim kadar varmış değil mi?" diye sordu Efes o ân ayakta dört dönmeyi bırakıp yanıma yürüyerek. Bana bakmıyor, Dilberay Anneanne'ye bakıyordu ama iki eliyle birden beni işaret ediyordu. Yanıma geldiği ân göz kırpıp ellerimden tuttuğunda istemsizce salonun ortasına çekilmiştim. Melisa arka tarafta, vitrinin orada dolanıyordu ve Beren, Kunt'un karşısındaki geniş koltukta, elleri kucağında oturuyordu.

"Boy 1.75-76 civarı, kilo 50 desek," dedi Efes beni elimden tutmuş kendi etrafımda 360 derece döndürürken. Beynim çalışmadığı için ne istiyorsa yapıyordum. "Saç koyu kahve, bebek totosu gibi cilt. Gözler badem. Kirpikler çakma değil gerçek, bak ben kefilim. Aç avcunu yavrucum," dedi dön-

dürmeyi bırakıp elimi açtırırken. Ardından bileğimden tutup avucumu yüzümün karşısına getirdi. "Yüzü de eli kadar, küçücük, maşallah," diye devam etti. Ardından elleri belinde Dilberay Anneanne'ye döndü. "Meslek desen doktor. Yaş yirmi bir. Ben diyorum ki mezun olur olmaz yapalım düğünü. İki senesi var en az. Değil mi Karacacığım?" Bana baktı. "TUS'a girecek misin sen canım benim?"

Kafamı aşağı yukarı salladım.

"He o zaman sıkıntı olabilir tabii," dedi Efes yeni çıkmaya başlamış sakalını sıvazlayarak. "O zaman mezuniyetle sınav arası yapsak, balayında ders mi çalışırsın yani sen şimdi..."

"*Hasbinallaaaah!* Abiciğim bir oturur musun Kunt abim konuşsun?" Melisa'nın çekingen sesini ilk defa duyuyordum muhtemelen. Ona döndüğümde abisine odaklı gözlerini belerterek bakıyor ve anneannesini işaret ediyordu.

"Kızım sen bırak bu zibidiyi," dedi o ân Dilberay Hanım, ilk defa bana karşı konuşmuştu. Gözlerimi kırpıştırarak onu dinledim. "Geç otur... Konuşalım."

"Zibidi olduk demek he validem, öyle olsun," dedi Efes boynunu büküp kız kardeşinin yanına yürüyerek ama koltuğa oturmak yerine koltuğun kolçağına oturdu ve dirseğini koltuğun sırtına yasladı. Dilberay Hanım ona ters bir bakış fırlatsa da Efes'in umurunda olmamış, üstüne kadına öpücük atmıştı.

"Ay şurama bir ağrı giriyor vallahi," dedi Dilberay Hanım, Efes'i kastediyordu. "Kalbim sıkışıyor vallahi."

"İn oğlum şuradan, yemin ediyorum beş yaşındaki çocuklar gibisin ya!" dedi Kunt doğrulurken bana elini uzatarak, gözleri Efes'in üzerindeydi. Efes mızmız bir çocuk gibi ardı ardına omuz silkerken ben Kunt'un elini tuttum ve yanına oturdum. Ben onun elini tutarken, Dilberay Hanım'ın bakışları da ellerimize sabitlenmişti. Kadın memnuniyetsizce çatmıştı kaşlarını. Artık gerilmeye başlayabilirdim.

"Beş yaşında çocuk mu gördüğüm var oğlum? Yapın görelim," dedi Efes cık cık'layarak. Beren yapay bir gülümsemeyle gözlerini Dilberay Hanım'ın yüzünden çekmeden Efes'in en-

sesine uzanıp bir tane geçirdiğinde Melisa arada kıkırdamaya başladı.

"Ee, kızım. Anlat bakalım, kimsin kimlerdensin?" Dilberay Hanım'dan bir ân olsun çekmediğim gözlerim, onunkilerle buluştuğunda ve bana samimi bir şekilde gülümsediğinde, bu kadının neresinin fena olduğunu düşünüyordum ama hayatı boyunca *hiç de öyle görünmüyor* lafını kullandığı herkesten darbe yemiş biri olarak temkinli olmalıydım.

Dilberay Hanım'a anne tarafından Bolu, Mudurnulu olduğumu; İstanbul'da yalnız yaşadığımı, tek çocuk olduğumu, tıp okuduğumu anlattım. Yüzünde yarı ciddi yarı tebessüm eder sıcak bir ifadeyle beni dinliyordu; ellerini kucağında birleştirmişti ve postürünü bozmadan dik oturuyordu. Dilberay Hanım bir süre sonra soru sormayı bıraktığında gözleri kucağımdaki sağ elime kaydı, alyansı gördü. Ardından Beren'e baktı ve başıyla beni işaret etti. "Gördün mü? Takmış yüzüğü."

"Anneanne," diye araya girdi Kunt.

"Ne anneanne? Ne anneanne, ne?" diye söylendi Dilberay Hanım, onaylamaz bir ifadeyle Kunt'tan yana başını çevirmeden. "Sen nişanı boz, git başka kadınla nişanlan. Sözüm sana değil kızım," diye devam etti lafına gözlerini bana bir saniyeliğine değdirerek. "Olacak iş değil. Beren kızıma ne olacak şimdi?"

"Bir şey olacağı yok anneanne," dedi Beren araya girerek. "Bunları konuşmuştuk anneanneciğim, neden şimdi sorun ediyorsun?"

"Ederim tabii kızım, bizim ailede nişan atmak ne demektir? Bir ayıbınız mı oldu birbirinize, nedir?"

"Validem, bunları Karaca'nın yanında konuşmak ne kadar doğru?" Efes araya girdiğinde, hâlâ koltuğun tepesinde oturmuş, koltuğun püskülüyle oynuyordu.

Bir kadın, salonun çift kanatlı kapılarının önünde dikilip dikkat çekmek için kapıyı tıklattığında ilk başta yardımcılardan biri olduğunu düşündüm ama kıyafetinden ve elindeki-

lerden hemşire olduğunu anlamıştım. "Bölüyorum kusura bakmayın, Dilberay Hanım'ın ilaç saati geldi."

Efes fırlayıp Dilberay Hanım'ın koluna girerken Dilberay Hanım "Bırak, terbiyesiz," diye söylendi Efes'e ama bıyık altından gülüyordu. "Bu terbiyesiz kurban olsun sana Dilberay Sultanım, sen bir şu iğneyi ye de öyle konuşalım," dedi Efes. Ardından bana dönüp boştaki elini kaldırdı ve başının yanında bileğini çevirdi çapan gibi açtığı parmaklarıyla. "*Delirdi iyice,*" demişti dudaklarını oynatarak. "Şarlatan!" diye bağırdı Dilberay Hanım uzandığı gibi boyuna bakmadan Efes'in saçlarını çekiştirerek. Melisa'yla Beren arkada gülerken onlar çoktan salondan çıkmışlardı.

"Pişman oldun," diye fısıldadı Kunt kulağıma eğilerek. Başımı ona çevirdiğimde yakındaydı ama yüzüne bakmadan "Hiç de bile, anneannen düşündüğüm kadar fena bir kadın değil. Sadece durumu sorguluyor ki haklı. Kim dört ay önce tanıştığı kadınla apar topar nişanlanır?" diye sordum. "Bu daha başlangıç," dedi Kunt. Başımı kaldırıp altın harelerine baktığımda kaşları havalanmıştı. Pes edeceğimi mi düşünüyordu?

"Korkutmasana kızı abi," dedi Melisa, konuştuklarımızı duymuş gibiydi. "Kaçırırsan görürsün. Kaynana derdinden kimler kimleri bırakmadı ki..."

"Korkulacak bir şey yok, anneannem istese de istemese de durumu kabullenmek zorunda." Kunt'un tavrı netti, geriye doğru yaslanırken bir kolunu arkamdan koltuğun sırtına attığında istemsizce dönüp ona baktım. Birkaç saniye boş boş bakıştık. Aniden kulağıma eğilmek için yaklaştığında buna hazırlıksız yakalanmıştım. "Bazen böyle olur," dedi Kunt fısıldayarak. "*Bir şey* olur, kabullenmekten başka bir şey yapamazsın."

"Sana oldu mu?" diye sordum, yanağı yanağıma paralel kaldığından kucağında boş duran eline bakıyordum. Sıyrılmış kazak kumaşı, saati, kolundan bileğine; bileğinden eline ilerleyen belirgin damarlar... Elimi elinin üzerine koyup ölçesim gelmişti.

"Olsun mu isterdin?"

"Neden bahsediyoruz şu ân?" diye sordum hazırcevap bir şekilde hızlıca cevap vererek. Kaşlarımı çatmıştım ve sorgulama modundaydım. Kunt geri çekildiğinde bir öksürük sesi geldi salonun kapısından. Köşedeki koltukta Dilberay Hanım oturuyordu ve hemşire iğnesini yapıyordu, başındaki Efes ise eliyle telefonunu işaret ediyordu.

Telefonumu açıp bildirimlere girdiğimde Kunt'un gözlerini telefon ekranında hissettim ama bu beni rahatsız etmedi. Efes yine başka bir sohbet grubu kurmuştu.

Efes Sungur, "YARRA YEDİK" isimli grubu oluşturdu.

Efes Sungur; beni, Melisa Sungur'u, Beren Sarıtuna'yı, Kuntadam'ı ve Polat'ı gruba ekledi.

Efes Sungur: *Nabcaz*

Melisa Sungur: *Ne demek nabcaz?*

Efes Sungur: *Benim bildiğim Dilberay Sultan, Karaca'yı paralar. Kızı kurtarmamız lazım.*

Beren Sarıtuna: *Ben konuştum Dilberay Anneanne'yle, nişanı benim attığımı da söyledim.*

Efes Sungur: *Ne dedin ne dedin?*

Efes Sungur: *O ne dedi?*

Beren Sarıtuna: *Neden dedi.*

Efes Sungur: *ÇILDIRTMASANA KIZIM NİYE TEK TEK YAZIYOSUN*

Beren Sarıtuna: *Başkasına âşık oldum dedim.*

Efes Sungur: *KİME*

Melisa Sungur: *AY KİME*

Polat: *Basit ama etkili bir yöntem.*

Beren Sarıtuna: *Gerçekten âşık olduğum birisi yok tabii. Daha elektrik çarpmışa dönmedim. Sadece kadının kabullenmesi için hızlı bir yoldu, Polat'ın da dediği gibi basit ama etkili bir yöntem.*

Efes Sungur: *Ya bir git ya*

Efes Sungur: *Elektrik çarpmışa dönmek istiyormuş... Mala bak amına koyayım kolay iş o sok elini prize*

Beren Sarıtuna: *Ha ha ha gülem bari.*

Efes Sungur: *Ay n'olur bir daha gülme sen*

Polat: *Abi bahçe*

Efes Sungur: *Bu düldül niye böyle konuşuyo lan*

Efes Sungur: *Senden bi Haluk mutfak vibe'ı aldım Polat ne yapacaksın lan bana*

Polat: *Abi, Ali Baran Beyler geldiğinde haber ver demiştin. Geldiler.*

Efes Sungur: *Eyyy ikinci dünya savaşı sen kimsin üçüncüsü geliyo*

Başımı kaldırıp Kunt'a baktım. Bütün yazışmaları okumuştu. Çelik gibi sert ifadesinin önüne sabitli olduğunu gördüm, çenesini sıkarken her ne düşünüyorsa iyi olmadıkları tavrından belliydi. Abisinden hoşlanmıyordu ve bunun en büyük sebebi, bence -her ne kadar olayları bilmiyor olsam da- abisinin ailesini burada bırakıp *Seattle*'a yerleşmiş olması ve yalnız iş söz konusu olduğunda, bir çıkar sağlamak için dönmüş olmasıydı.

Dilberay Hanım sıvanan kolunu düzeltip ayağa kalktığında Efes ona koltuğuna kadar eşlik etti. Salonun bir ucundan gelmişti ama bütün evi turlamış sayılırdı çünkü bu salon bir ucundan diğer ucuna kadar otoban genişliğindeydi. "Akşam yemeği hazır," dedi Dilberay Hanım, koltuğuna oturmamıştı. "Abinleri bekleyelim, masaya geçeriz."

"Gerek yok, gelmişler zaten," dedi Kunt ayağa kalkarken. Ardından ben de kalktığımda ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek önümde birleştirdim.

"Oğlum bak, kavga istemiyorum, sakin sakin yemeğimizi yiyeceğiz. Özellikle de..." Gözleri bir ânlığına beni bulup tekrar Kunt'a çevrildi. Kadın bir adım atıp elini Kunt'un koluna koyduğunda Kunt sert bakışlarından ödün vermeden bakıyordu anneannesine. "Anladın mı beni?"

"Anlamadım anneanne, ne demek istiyorsun sen?" Kunt'un

cevabıyla Dilberay Hanım'ın yüzündeki tebessüm silindi, elini de Kunt'un kolundan çekmişti. "Sözleşmenin konusunu açarsa, senin sözde aile yemeğinin ortasında, benden günah gider. Açmazsa amenna. Geçelim." Eliyle ileriyi işaret etti.

"Oğlum bak, benim kalbim var," dedi Dilberay Hanım.

"Ne güzel," diye mırıldandı Kunt. "Keşke abimde de bir tane olsa."

Efes dudaklarını mühürlemiş, kaşlarını kaldırıp kafasını çevirerek lafın büyüklüğüne tepki verirken Melisa ve Beren birbirlerine bakıyorlardı. Ben ise ortada kendimi dış kapının dış mandalı gibi hissediyordum.

Koridordan sesler gelmeye başladı, Ali Baran Bey'in sesini duydum. Gerginlikten bir elimle diğer elimin içini kaşırken koyu gri ve çizgili bir takımın içinde, Ali Baran girdiğinde çift kanatlı salon kapısından içeri, bakışlarımı kaldırmış arkasından girecek kadını bekliyordum. Bu akşamın anlamı, eşinin de yurtdışından geliyor olmasıydı değil mi?

"Ooo anneanne, maşallah ayaklanmışız," dedi Ali Baran, oldukça keyifli görünüyordü. Bir kahkaha atarken hızlı adımlarla yaklaştı ve Efes'in desteğiyle ayakta dikilen kadına sarıldı. "Sen de bizi daha altmış beşlik çıtırken gömdün oğlum," dedi Dilberay Hanım keyifle. Onun keyifli sesi beni rahatlatmıştı nedense. "Aman anneanne, sen bizi göm de yaşa yeter ki," dedi Ali Baran gülerek geri çekilirken.

"Ee, kuyruğun yok mu?" diye sordu Dilberay Hanım, Ali Baran'ın arkasından bakarken. Ali Baran geri çekilirken bakışları Kunt'la kesiştiğinde suratındaki keyifli ifade silinmeye başlamıştı bile. Dilberay Hanım, Ali Baran'ın eşinden kuyruk olarak mı bahsetmişti az önce? Bu, o kadını da sevmediği anlamına mı geliyordu? Belki Ali Baran da Dilberay Hanım'ın onun için seçtiği kadınla evlenmemiş, âşkın peşinden gitmişti.

"Kunt," dedi Ali Baran, elini Kunt'a uzattı ama Kunt semsert çenesini bir santimetre eğmeden ona bakmaya devam etti.

Çift kanatlı salon kapısından içeri ürkek adımlar atan bir kadının topuklu ayakkabısının ahşapta bıraktığı ses kulaklarımdan içeri dolduğunda "Merhabalar, iyi akşamlar," diyen

o tatlı tonlu ama mantosuz küçük bir çocuğunu vicdansızca üşüten gecenin ayazı kadar acımasız sesi duydum; duymam sanıyordum bir daha, duydum. Başımı kaldırdım, gördüm de; yıllar Duru'dan bir şey götürmemişti. Uzun, dümdüz, kestane rengi parlak saçlarını sımsıkı toplamış, topuz yapmıştı. Üzerinde beyaz bir gömlek ve kahverengi, deri bir etek vardı. Fiziği düzgündü, iri yapılı ama zayıf bir kadındı. Parlayan gözleri odadaki herkesin üzerinde gezinirken hiç kurtulamadığı alışkanlığını devam ettiriyor, altdudağını ısırırken terleyen avuçlarını karnına bastırıyordu. Herkesi geçti... Bana sıra geldi. Ve gergin gülümsemesi yüzünde dondu, kaldı.

Ona sert gözlerle baktım. Bir yabancıya nasıl bakıyorsam, ona da öyle baktım. Bana baktığında nasıl birini gördüğünü biliyordum. "*O kızın sert bakan gözlerini gördünüz. Kendi başının çaresine bakmış bir kızın gözleri yumuşak bakamaz,*" demiş Jack London, *Martin Eden* kitabında. O kız kendi başının çaresiz bakmak *zorunda bırakıldı.* Keşke ben kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalmasaydım, sana da bu akşam böyle bakmasaydım Duru. Sen bir kadının, bir kadına yapabileceği en kötü şeyi yaptın.

Üç maymunu oynadın.

10

KORKUNUN PARMAK İZİ

Korku; göğüs kafesini aşıp kalbi esir yaptığında, yüreğe boyun eğdirdiğinde, cesareti kırıp parçaladığında, cinayet mahallini terk ederken iz bırakmaz. Varlığı kanıtlanamadığı gibi yokluğunun da ruhunu duymaz kimse. Ama korku, bir insan bedenindeyse; geçip karşınıza dikilebiliyorsa, kalbinizi değil sizi esiri yaptıysa, yüreğinizi değil boynunuzu büktüyse, cesaretinizi değil avuçlarınızı, dizlerinizi, benliğinizi parçaladıysa... Korkunun parmak izi değil teninizden, aklınızdan, kalbinizden; bir ömür geçse de silinmez.

On yedi yaşım karşıma geçmiş bana *iyi akşamlar* diyordu, *merhabalar* diyordu. Sanki İsrafil, Sur'a üflüyordu.

Etraftakilerin fark etmemesi için ardı ardına yutkunarak kendimi kendime getirmeye çalışırken başımı öne eğdim. "Duru," dedi Ali Baran eşine karşı. "Gelsene... Niye kaldın orada?"

"Ge... Geleyim," dedi Duru çatallaşmış bir sesle, boğazını temizlerken gülüşünü yerine oturtmaya çalışıyordu ama işe yaramamıştı. Suratı hayalet görmüş gibi bembeyazdı. "Dilberay Anneciğim," dedi Duru ardından. Tebessümünü diri tutmaya çalışırken Dilberay Hanım'a yanaştı ve "İyi gördüm sizi, şükürler olsun," dedi sarılırken. "Nasılsınız? Nasıl hissediyorsunuz?"

İlk defa birine tutunma ihtiyacı hissettim o ân. Boğazımdaki yumru öyle bir yerde takılı kalmıştı ki biri çatalla boğazımı çiziyordu sanki, gözlerime batıyordu yaşlar. Başımı yukarı

kaldırıp derin bir nefes alırken bir elimin ihtiyaçla, hemen yanımda dikilen Kunt'un bileğine sarıldığından habersizdim. İfademi toparladığım ân, Kunt bileğinde hissettiği dokunuşla bana döndüğünde ona tepkisiz bir suratla baktım ve önüme döndüm.

"İyiyim kızım, hamdolsun," dedi Dilberay Hanım. Duru ardından Beren'e, Melisa'yla ve Efes'e kısaca sarıldıktan sonra sıra Kunt'a gelmişti. Bana da dönmek zorunda kalmıştı, onun yanında dikildiğimden.

"Merhabalar, Duru ben," dedi Duru, bir elini kaldırıp Kunt'a uzatırken. Daha yeni mi tanışıyorlardı? Öyleyse, ne zamandır Ali Baran'la evlilerdi? Duru'nun meraklı ve gergin gözleri, Kunt'un eline kaydığında bileğine sarılı elimi fark etti; bembeyaz suratının, buz kestiğini hissettim. Simsiyah gözlerini kaldırıp yüzüme bakabildiğinde, gözümü bile kırpmadan bakıyordum ona.

Kunt kısaca elini sıkıp onunla tanışırken sesler öyle boğuklaşmıştı ki, Duru beni tanımıyormuş gibi karşıma geçip elini uzatana dek âna geri dönememiştim. Bunca zamandır neredeydi? Neler yapmıştı? Hale'den sonra Esved'le karşılaştığımda, şuradan bir yerden Duru'nun çıkma ihtimaliyle ilgili şaka yapmıştım ama bunun gerçeğe dönüşeceğinden en ufak bir şüphem olsaydı ismini ağzıma bile almazdım. Onca insanın arasından... Kunt'un abisiyle mi evlenmişti?

"Karaca ben," dedim uzattığı eli sıkarken. Ona dokunduğumda titrediğini fark etmiştim. Ne tuhaftı, bir zamanlar ona tutunup yardım isterken baştan aşağı titreyen benken, yıllar sonra rolleri değişmiştik ve o benden herhangi bir şey dilenmiyordu bile. "Siz..." diye sorar gibi oldu gözleri tekrar Kunt'un bileğindeki elime kayarken. "Ah, nişanlısı hayatım, bahsetmiştim sana," diye tamamladı onu Ali Baran. "Ah," dedi Duru boşluğa odaklanmış gözleriyle, kafasını ağır hareketlerle sallarken. Kunt bileğindeki elimi çektiğinde kaşlarımı çatar gibi oldum ama saniyeler içerisinde elini elimin içine kaydırdığında endişem tuzla buz oldu. Neden elini tuttuğumu soracak mıydı? Sormasa bile gerildiğimi ve bunu gizlemeye

çalıştığımı fark etmiş olmalıydı ama Dilberay Hanım'ı bahane ederek kolayca işin içinden sıyrılabilirdim.

Dakikalar sonra kendimi geniş ve alternatif bakımından oldukça zengin bir yemek masasında buldum. Başköşede Dilberay Hanım oturuyordu, bir yanında Ali Baran diğer yanında Kunt. Ali Baran'ın yanında Duru, Beren ve Melisa oturuyordu. Kunt'un yanında ise ben ve Efes. Çorbalar servis edilene kadar masada başlayan sohbete kulak veremedim, elimde tuttuğum çatalın soğukluğu biraz önce elini elimden çeken Kunt'un bıraktığı sıcaklığı yok etmişti. Daha da fenası, çorba çatalla değil kaşıkla içilirdi ve ben son birkaç saniyedir ne yapmam gerektiğini algılamaya çalışıyordum.

Nutkum tutulmuştu. Lise arkadaşım karşımda oturuyordu ve ben genel olarak, artık hiçbir şeyi algılayamıyordum.

"...sonra babama ulaşamadım ama o zaten hep böyle değil miydi? Bir belirir, bir ortadan kaybolur. Her şey istediği gibi olmalı, sonuçta o Behzat Karyeli, kontrol onda," dedi Ali Baran. Beni sofraya, âna döndüren de *baba* lafı olmuştu.

"Tabii, sen çok iyi bilirsin babamın huyunu," dedi Kunt. Başımı kaldırıp ona baktığımda keyifsizce çorbasını izliyordu. Hemen diğer yanımda oturan Efes ise heyecanlı bir maç izliyormuş gibi gözleri masada, yüzünü kâseye eğmiş nefessiz yiyordu.

"Başka şeylerden konuşalım, baba muhabbeti sofradaki herkesi geren bir konu," diye araya girdi Beren o ân. "Duru," diye devam etti neşeli çıkarmaya çalıştığı sesiyle, sanki o da ne yaparsa yapsın masadaki gerginliğin kaybolmayacağını biliyordu. "*Seattle*'da hayat nasıl? Şirkette staja başladığını duydum, anlatsana nasıl gidiyor işler?"

Duru yemeğin başından beri yalnızca üç kaşık çorba içmişti ve her seferinde çorba buz gibi olana kadar kaşığına üflüyordu. *Canı tatlıdır tabii onun.* "Tabii, anlatayım... Finans bölümünde stajıma başladım, *Washington*'daydı okulum, mezun oldum geçen dönem. Sene sonuna kadar staja devam etmeyi umuyorum..."

"Umuyor musun?" diye sordu Melisa. "Neden umuyorsun? Şirketin başındaki adam kocan değil mi senin?"

Ali Baran, alyans olan elini masanın altına götürdüğü an gözlerimi kapattım. Midem çalkalanmaya başlamıştı. "Bu haberi de size böyle vermek istemezdik ama... Duru hamile," dediğinde elimi ağzıma götürdüm ve bulantımın geçmesi için nefesimi tuttum. Başımı da çevirmiştim. "Sene sonuna kadar çalışmaması gerektiği konusunda anlaşmıştık. Yaz aylarında bırakacak."

"Oğlum... Bu nasıl haber vermek böyle... Damdan düşer gibi..." Dilberay Hanım kaşığını bırakıp peçeteyle dudaklarını nazikçe silerken ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Gözlerimi açar açmaz Efes'in buz mavisi bakışlarıyla karşılaştım. Bana *bir sorun mu var* dercesine baktı. *Yok bir şey* dercesine elimi sallayıp önüme döndüm.

"Aslında her şey damdan düşer gibi oldu anneanne; evliliğimiz, senin geçirdiğin rahatsızlık, Duru'nun hamileliği, İstanbul'a gelişimiz..." Ali Baran'a baktım; dirseklerini masaya yaslanmış, ellerini birbirine geçirmiş, anneannesini izliyordu.

Kunt geriye doğru yaslandı, bir kolunu masaya uzatmış, tıpkı *Zippo*'da yaptığı gibi parmaklarının arasında hızlı hareketlerle bıçağı çeviriyordu bu sefer. "Geçirdiği rahatsızlık mı?" diye sordu alaylı bir tavırla, kısık sesle güldü. "Kronik kalp yetmezliği çekiyordu zaten, üstüne aylarca yoğun bakımda ölümle burun buruna yattı. Sen buna *rahatsızlık* mı diyorsun?"

Ali Baran'ın suratındaki maske o an düştü. Aynı kardeşi gibi geriye doğru yaslandı ve "Peki buna kim sebep oldu?" diye sordu. "Biraz da o geceyi konuşalım o zaman Vidar. 30 Eylül gecesini." *Kardeşine Vidar mı diyordu?* "Rakibin öldü sonuçta." Masadaki tüm bakışlar, Ali Baran'ın üzerindeydi. "Anneannem bu yüzden kalp krizi geçirdi. Kadının yüreğine indiren sendin."

"Ali Baran," diyerek araya girecek gibi oldu Dilberay Hanım ama Kunt lafını kesti.

"Anneannemin maçlarımı izlemesi zaten yasaktı, o geceyle

tüm bunların hiçbir ilgisi yok. Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun, suçlu hissetmemi ve üzerine gelmememi istiyorsun. Böylece buraya gelmenin asıl nedenini su yüzüne çıkarabileceksin rahatça ama ben senin kardeşinim. Seni en iyi ben tanırım abi, bunu iyi biliyorsun. Boşa kürek çekme." Gözünü bile kırpmadı Kunt, emin ve netti fakat sanki bıçağını bilerken kendi etini de kesiyordu.

Ali Baran derin bir nefes çekti içine, ellerini masanın altına aldı ve duygusuz, boş bakışlarını Kunt'un yüzüne sabitledi. Gözlerini kıstı birkaç saniye boyunca, onu inceledi. "Biliyor musun bunca zaman neden babamın favorisi olduğunu çözmeye çalıştım. En iyi ekonomi okullarında okudum, derecelerle mezun oldum, şirketi çok başka yerlere taşıdım, yurtdışına açılmamızı sağladım, *Seattle* ayağı öyle güçlendi ki sonunda işleri buradan kontrol edemez hâle geldiğimde oraya taşındım. Bir evlat ailesine ne katabilecekse, on katını kattım ama büyüklerin favorisi her zaman sendin. Babamızın da dedelerimizin de anneannemin de rahmetli babaannemin ve hatta annemin bile..."

Dilberay Hanım'ın eli, masanın altından Ali Baran'ın elini kavrayıp masanın üzerine çıkardığında Ali Baran buruk bir gülümsemeyle elini çekti ve lafına devam etti. "Ve ben yine yapılması gereken şeyi yapmaya çalışıyorum. Şirkette yönetim kuruluyla ilgili ciddi sorunlar yaşıyoruz, söz hakkımın artabilmesi için anneannemin hisselerine ihtiyacım var. Sen de söylüyorsun yaşı ilerledi, böyle şeylere karışmasına gerek yok artık, kaldı ki senin maçlarını bile izleyemezken şirkette dönen yolsuzluklara nasıl enerji harcayabilsin? Niyetim iyiyken nasıl kötü olan her seferinde ben oluyorum anlamıyorum Vidar."

"Canım," diye fısıldadı Duru o ân, elini masanın altından Ali Baran'ın elinin üzerine koyduğunu tahmin ediyordum. Kaşlarım direkt olarak çatıldı ve Duru'nun yüzüne sabitlendi ama o bana bakmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Melisa'ya baktığımda masada dönenlerden uzak tabağını köşede hazır bekleyen yardımcıya uzattığını gördüm, bir yan-

dan da zeytinyağlı tabaklarında gezdiriyordu çatalını. Beren ve Efes ise buz gibi bakışlarını Ali Baran'a dikmişlerdi. Dilberay Hanım'ın gözlerinin dolduğunu gördüm.

Herkes Kunt'tan bir tepki bekliyordu. Parmaklarının arasında gezdirdiği bıçağı durdurmuştu, bakışları masa örtüsüne sabitliydi ve kaşları çatıktı. Sanki burada değildi, kafasının içinde kaybolmuştu. Onu kendine getirmek istercesine eline dokunmak istedim ama masanın üzerindeki eline dokunacağım yerde avucum bacağının üzerine kapandı ve pantolonunun kumaşını hissettim. Kunt'un sert hatları gevşediğinde bir saniyeliğine alev almış altın harelerini bana çevirip önüne dönmüştü.

"Favori olan değildim, sen gittiğinde ben kaldım; hepsi bu kadar," dedi Kunt, sandalyesini itip masadan kalkarken hepimizin gözleri üzerindeydi. Ali Baran bir şey demek için açtığı ağzını saniyeler içinde kapatırken Kunt'un salondan çıkışını izleyip ben de ayağa kalktım.

"Kunt masadan kalktıysa onu geri getiremezsin," dedi Dilberay Hanım, kibirli bakışları yüzümün her bir karışında dolanırken.

"Öyle bir amacım yoktu Dilberay Hanım," dedim yutkunurken. Ardından Ali Baran'a döndüm. Çok bir şey bilmiyordum ama Kunt'un da dediği gibi, abisi *gitmişti* ve o *kalmıştı*. Annesi meşguldü. Babası oğluyla çok uğraşmıştı. Ali Baran, Kunt'un favori çocuk olduğunu düşünüyordu ama bana göre gerçek çok farklıydı ve Kunt'un öfkeli olmasının sebebi Ali Baran'ın hiçbir şeyden haberinin olmamasıydı. Abisiydi sonuçta... Nasıl bilmezdi bir şeyleri? Ben birkaç haftada, abisinden daha çok tanımış gibi hissediyordum onu.

"Size bir şey sorabilir miyim?" dedim Ali Baran'a. Ağzı şaşkınlık kırıntılarıyla aralanırken başını kaldırıp bana baktı. Masadan çıt çıkmıyordu. "Tabii, Karaca," dedi başıyla da onaylayarak.

"Kardeşinizin iki ismi var, neden ilk ismi yerine ikincisini kullanıyorsunuz?" Bu sorunun cevabı, aslında her şeyin cevabıymış gibi hissediyordum bu yüzden çarpıntım başlamıştı;

adrenalin, olduğum yerde tenime dikiliyordu ucu ateşte ısıtılmış sivri bir iğneyle.

Ali Baran sorumu anlamadı, kaşları çatıldı ve gülecek gibi oldu. Ardından "Bilmem, çocukluğundan beri hep Vidar dedim," dedi ağır bir ifadeyle. "Kunt ya da Vidar... İkisi de ismi, ayırt etmez. Neden sordun?"

Efes'in iç çektiğini duydum hemen yanımda. Ardından "Hiç," diye mırıldandım ve "İzninizle, afiyet olsun size," diye devam ettikten sonra salonun çıkışına yönlendirdim adımlarımı.

"Zeytinyağlılar efso olmuş yalnız," dediğini duydum Melisa'nın, ben salondan çıkarken.

Üst kattan bir kapı sesi geldiğini duyalı birkaç saniye oluyordu bu yüzden direkt merdivenlere yöneldim ama ikinci katta mı yoksa üçüncü katta mı olduğuna dair bir fikrim yoktu, tek bildiğim oda ikinci kattaki oturma odasıydı. Şansımı oturma odasında ve yanındaki iki odada denedim; biri banyoydu diğeri kilitliydi. Koridorun sonundaki terası kontrol edip bu katta olmadığına karar verip üçüncü kata çıktım. Ne olur ne olmaz diye her kapıyı tıklatarak açıyordum ki sonunda duvarları koyu griye boyanmış odaya girerken kokusu burnuma çarptı ve ciğerlerime doldu, görmeden içeride olduğunu anlayabilmiştim. Dahası; burası onun, anneanne evindeki odasıydı.

Geniş bir yatak vardı, duvarlarda bir sürü raf; raflar kitaplarla ve ödüllerle doluydu, bir köşede plak koleksiyonu, kendi evindeki kadar eski ve büyük olmasa da bir pikap kutusu, duvarda imzalı bir basketbol topu, imzalı bir çift boks eldiveni, çerçevelenmiş imzalı bir forma, ters çevrilmiş birkaç fotoğraf çerçevesi...

Kunt yatağın önünde yere oturmuş, sırtını yatağın kenarına yaslamış, bacaklarını açarak kendine çekmiş, dirseklerini dizlerine yaslamış ve kollarını öne uzatmış bir şekilde önüne bakıyordu. Kapıyı sessizce kapattıktan sonra yanına yürüdüğümde başını kaldırıp bana baktı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ne öfke ne acı ne de başka bir duygu... Saniyeler içerisinde

kendini *reset*leyebilmişti aşağıda olanlardan sonra. Kontrolü hiçbir zaman elden bırakmaması, hayran olunası bir özelliğiydi.

"Burası da mı senin odan?" diye sordum yanına çöküp otururken. Aynı onun gibi sırtımı yatağın köşesine yasladım ama bacaklarımı kendime çekmek yerine uzatmıştım çünkü elbise kısaydı. "Kaç tane odan var senin?"

"Burası da benim odam," dedi hafifçe gülerken. Ardından başını geriye doğru atıp gözlerini tavanda gezdirdi. "Baba tarafı aile evinde bir tane daha var."

"Amma odan varmış be, hepsi de üç oda bir salon," diye homurdandım kendi kendime. "Ama sanki burası ergen Kunt'un odası. Kendi evindeki oda, yetişkin Kunt'un odası sanırım. Baba evindeki de..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Söylememem gereken bir şey söylemekten korkuyordum.

"Çocuk Kunt'un odası," diye devam etti lafı devralıp. Ona baktım. Başını yavaşça bana döndürdüğünde, altın harelerinden bir şeyler okuyabilmeyi ummuştum ama istediğinde çok şey anlatan altın harelerini yine istediğinde bomboş bir çift ela göze çevirebiliyordu.

Konuyu değiştirme isteğiyle yanıp tutuşurken ağzımı açtım. "Anneannen hiç de İstanbul hanımefendisi değil, bayağı bildiğin bizim mahalledeki çamaşır asarken..."

Kunt gözlerini sımsıkı kapattı, dudakları kıvrılırken başını gülmemek için başka bir tarafa çevirmek zorunda kalmıştı. "Ne?" dedim ona uzanarak, bana bakması gerekiyordu. "Yalan mı? Tamam belalı kaynana tarzı birini bekledim ama Beren, İstanbul hanımefendisi deyip üzerimdeki kazak pantolon kombinimi iki dakikada bu elbise ve çizmelerle değiştirirken en azından daha az şey birini bekliyordum..."

"Haklısın," dedi Kunt alnını ovalayarak ve bana döndü. "Ama ilaçlardan kafası karışık, kendini kontrol edemiyor şu ân. En az birkaç gün daha hastanede kalması gerekiyorken ısrarla eve dönmek istedi; sen, ben ve aşağıdaki herkes, anneannemin kafası yerine gelene kadar bu hâlini hoş görmek zorundayız."

Kafamı sallayarak önüme döndüm ve kucağımdaki ellerime baktım. Sağ elimdeki alyansa baktım. "Biliyorum sormamam gerekiyor ama... Abin neden böyle?"

Kunt başını eğdi, derin bir nefes aldı ve seslice verdi. Ardından elini saçlarından geçirerek "Ne demek istiyorsun?" diye sordu ciddi bir ifadeyle. "Ne demek sormaman gerekiyor?"

"Dubai'deki otelde sen Esved'i araştırdığını söylediğinde sana sınırı geçtiğini söylemiştim; haklısın, hep öyleydin, seni anlıyorum artık. Kontrolün sende olması gerektiğini ve tüm bunları neden yaptığını anlıyorum... Şimdi taraflar değişti ve benim sınırlarını geçmemem gerekiyor çünkü bir nedenim yok," dedim yutkunurken başımı ona çevirerek ve altın harelerine baktım. Dudakları aralandı, kaşları çatıldı ve bana gerçekten ağzımdan çıkan tek bir kelimeyi dahi anlamıyormuş gibi baktı.

"Nedenin yok?" Kaşları havalandı. "Bir nedenin yok, öyle mi? Sınırları geçmek için?"

Adamı delirttin Karaca. "Yani ben..."

"Dün akşamki mekânda sana yaklaşan adama ne dedim hatırlıyor musun?" Gözleri kısıldı. "Yasaklı bölge dedim, senin için. Bu, zaten sınırlarımın içinde olduğun anlamına gelir. Oradasın, tüm bunları izliyor ve dinliyorsun ama yalnız kaldığımız ân benimle bir yabancıyla konuşuyormuş gibi konuşuyorsun. Neden?"

"Çünkü tüm o gösteri, tüm o laflar nişanlın olan kadın için, kişisel algılamamam gerekir," dedim düşüncelerimi dürüstçe dile getirerek. "Sonuçta, nişanlısını korumayan bir adam nasıl bir adam olurdu?"

Histerik bir nefes çıktı Kunt'un ağzından ve başını çevirdi. "Çok zekisin Karaca ama çok aptalsın da, nasıl oluyor bu?" Yutkundu ve geri çekildikten sonra başını geriye doğru atarak bakışlarını tavana sabitledi. Boynunu ve profilini izledim. "Tamam, öyle olsun, senin yolundan halledelim biraz da işleri. Sana bir şeyler anlatacağım ama teraziyi dengelemek için sen de bir şeyler anlatacaksın. Anlaştık mı?"

Kafamı salladım. Beni bu kadar tanıyor olması, başımı eğdiğimde dudaklarımın kıvrılmasına neden olmuştu her ne kadar tartışmış olsak da.

"Ben abimi tanıyorum, bir kardeşin abisini tanıdığı gibi, aşağıda sofrada da söylediğim gibi tanıyorum onu ama o beni tanımıyor. Çocukluğundan beri yurtdışında okuduğunu söylemiştim, tatillerde ve bayramlarda eve geldiğinde yalnızca görmek istediklerini görür sonra geri giderdi." Kunt artık tavana bakmıyordu, gözlerini kapatmıştı. "Yedi yaşından sonra abimi gördüğüm günleri elimle sayabiliyorum ve üç basamaklıları geçmiyor o günlerin sayısı, bu ne demek biliyor musun? Sokağın aşağısındaki fırına taze ekmek almaya gönderildiğim ortaokul hayatım boyunca, orada çalışan emekçi dayıyı bile daha çok gördüm, onunla bile daha çok vakit geçirdim demek. Ben buna rağmen abimi tanımayı becerebildim Karaca ama o beni tanımıyor, *hayır*... Tanımak *istemedi*."

Bacaklarımı kırıp yan yatırarak kendime çektim ve kollarımı göğsümde birleştirerek sol omzumu yasladım yatak köşesine, ona döndüm.

"Ailesini de tanımak istemedi o. Annemin nasıl öldüğünü de, neden öldüğünü de öğrenmedi hiçbir zaman çünkü bu kadar yabancıydı aileye. Daha bugün bile, geçen aylarda nişanlandığım kişinin Beren olduğunu bilmiyor. Beni bilmiyor, beni tanımıyor. Ailesi için bir şeyler yapmaya çalışan adam ailesinin yanında kalır, yurtdışına taşınmaz. Evleneceği zaman *"Ben evlendim,"* demez *Skype*'dan ki ondan önce bir iş dergisinde okumuştuk, kart yollar, bir şey yollar davet eder nikâha. O kadar eminim ki, öyle net biliyorum ki ne derse desin, anneannemin hisselerini alamayacağını düşünseydi şimdi çok önemli toplantılarındaydı ve yaz aylarında anca ziyaret edebilecekti burayı. Abimin en korkunç yanı, duyguları kullanabilmesi. İnsanın vicdanına oynuyor. Hep oynadı."

Normalde olayları objektif yargılayabilme yetisine sahiptim ama nikâhına bile ailesini çağırmamış bir adama karşı nasıl nötr kalabilirdim bilmiyordum. Hiç abisini karşısına almış ve sabırla konuşmuş muydu, birbirlerini dinlemişler miydi?

Duygulara, vicdana oynamadan; dürüst olabilmişler miydi? *Bırak işte Karaca... Abi var, abi var.*

"Onu sevmiyor musun?" diye sordum, dünyanın en aptalca sorusuydu ama ağzımdan bir şey çıkmalıydı ve çıkmıştı da.

"Tabii ki seviyorum, o benim abim, ne olursa olsun." Kunt gözlerini açmış bana baktığında beni bu kadar yakınında beklemiyordu ki bir saniye afalladı. Ardından yutkundu ve kurumuş dudaklarını ıslatarak önüne döndü. "Ama abilik bildiği yok. Bencil hareket ediyor. Kimse ondan şirketi büyütmesini, yurtdışına bu kadar açılmasını istemedi. Elbette başarısı gözardı edilemez ama bunu ona anneannem dayatmış gibi davranıp bizi salak yerine koyması da kabul edilemez."

"Diyelim ki öyle ya da böyle istediğini aldı ve Amerika'ya geri döndü. Sonra? Eşi mesela, hamile..." Yutkundum. Duru. Gerçekten aşağıdaki kadın, Duru'ydu. "Yeğenin doğduğunda ne olur?"

Alayla güldü. "Haberimiz olmaz böyle bir şeyden."

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. "Öyle diyorsun..."

"Olacak olan bu," dedi seslice nefes vererek. Daha sonra başını salladı ve "Boş versene," diye homurdandı. Dudaklarım kıvrılmıştı. Ne zaman *"Boş versene,"* dese, değer verdiği birine kırıldığını biliyordum. Kunt, abisinin düşüncesiz hareketlerine ve duyguları suistimal edişine dayanamıyordu ama onu seviyor ve ona değer veriyordu. Ona karşı davranışlarının sebebi aslında kırıldığı içindi. Ali Baran Karyeli, bunu görebilseydi keşke...

"Sıra sende," dedi Kunt düz bir sesle, başını omzuna doğru düşürdüğünde göz göze geldik. Sıra bendeydi, haklıydı. Bir şeyler anlatma sırası bendeydi.

Başımı, omzum gibi yatak köşesine yasladığımda çenemi hafifçe kaldırıp yüzüne baktım ve yutkunarak "Abinin eşi benim lise arkadaşım," diye mırıldandım. Kunt'un kaşları şaşkınlıkla havalanıp ifadesi gevşedi, en sonunda kaşları çatıldı. "Biliyorum, madem lise arkadaşındı neden aşağıda yabancı gibi davrandınız diye soracaksın," diye devam ettim bakışlarımı kaçırırken. Derin bir nefes aldım. Bu, nasıl anlatılır bilmi-

yordum ve öğrenene kadar ona tamamını anlatmayacaktım. "Duru, lisedeyken benim de içinde bulunduğum dört kişilik bir kız grubundaydı. O, ben, sahildeki kahve dükkânında karşılaştığımız Hale ve Aysima. Arkadaşım diyorum ama öyle dediğime bakma... Ben kendimi kandırmıştım hep. Onların gözünde, onlara verdiğim değerin zerresi kadar olmamışım hiç. Olamamışım."

Kunt'un, ben anlatmaya başladığımda gevşeyen ifadesi buz kestiğinde kafasında ihtimalleri tarttığını biliyordum ama bu kadarcık şeyden bir şey anlayabileceğini düşünmüyordum. "Araştırmayacağına, bu konuyu daha fazla deşmeyeceğine söz verirsen, Esved'e benim ona güvendiğim kadar olmasa da güven beslemeye çalışacağına söz verirsen sana devamını anlatmak istiyorum bu hikâyenin."

Altın harelerine baktım, ona güvenmek istiyordum; güveniyordum da, sadece o güvenmediğimi düşünüyordu, en azından bilinçli yapmadığımı ya da bunun bilincinde olmadığımı... Bilsin istiyordum. Dışarının karanlığı odanın içinde kol geziyordu ama yanımda o olduğu için korkmuyordum. Üstelik bahçedeki havuzdan yansıyan ışıklar artık odanın pencerelerinden içeri süzülüyor, tavana vuruyordu.

Kunt gözlerini gözlerimden çekmeden "Söz veriyorum, bu konuyu deşmeyeceğim," dedi.

Tebessüm etmeye çalıştım ona ama başarılı olduğum söylenemezdi. Bakışlarımı kaçırırken yutkundum, derin bir nefes aldım, çarpıntım geri gelmişti. İlaç içmem gerekiyordu. Başım ağrıyordu. Çantam neredeydi? "Hepimizin lisede hoşlandığı çocuklar vardı, benimki Esved'di..." Tepkisini görmek için gözlerimi yüzüne çevirdiğimde bana değil, kucağımda birleştirdiğim ellerime baktığını fark ettim. Bir ânda elini uzatıp sağ elimi aldığında kendi kucağına çekip avucunun üzerine yerleştirdi, bana değil elime odaklanmıştı ve yüzük parmağımdaki alyansla oynuyordu.

"Duru, Hale ve Aysima, her ne kadar dönem dönem hoşlandıkları çocuklarla konuşsalar ve çıksalar da ben sessiz taraftım. Esved'le hiçbir zaman tek kelime konuşmadım. Bunu

sıkıcı buluyorlardı, bir şeyler yapmamı istiyorlardı, onlara anlatacak ve onları eğlendirecek malzemem olsun istiyorlardı ama hiçbir zaman olmadı. O güne kadar..." Dudaklarımı ıslattım. "Bir derste, sınıftaki kabadayı çocuklardan birini kızdırdım. Cinsiyetçi bir şey söylemişti ve tepemin tasını attırmıştı, söz alıp gereken cevabı hocaya verdim ama çocuğa laf giydirmiş gibi olmuştum ve her ne kadar yanlış bir şey yapmadığımı bilsem de... Serserinin tekine bulaştığımın farkındaydım.

Zorbanın tekiydi. Benimle uğraşmaya başladı. Çok ileri gitti, Kunt, çok..." Gözlerimi sımsıkı kapattıktan sonra yeniden açtığımda, Kunt'un pantolonunun kumaşına odaklıydım sadece. Ona detayları vermeyecektim ama anlatmaya devam edecektim. "Duru'ya anlattım. Hale'ye anlattım. Aysima'ya anlattım. Başta büyük tepki gösterdiler ama ertesi gün beni bile tanımıyormuş gibi davrandılar. Lisedeki üç arkadaşımın üçü tarafından da dışlanmıştım. Yalnız başıma kaldığım günlerden birinde Duru'nun, Hale'yle Esved'in arasını yaptığını öğrendim. Artık birliktelerdi. Kindar değilim ama cesur ve sarkastik bir kişiliğim olduğundan bana nedensiz yere sırtını dönmüş arkadaşlarıma kötü kötü bakmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Esved, bana zorbalık yapan o çocuğu ve arkadaş grubumla olanları benim düşmancıl bakışlarım ve hareketlerim sayesinde öğrendiğinde herkesin kıçına tekmeyi basıp yanımda duran tek kişi oldu."

"Öldürdüğü o çocuk..." Kunt'a bakmak için başımı kaldırdığımda, bakışları aydınlanmıştı. Fark etmişti, artık biliyordu.

"Evet, oydu. Bir kazaydı, onu öldürmek istemedi ama öldü." *Her şeyi ne kadar basit anlattın Karaca. Özetin, özetinin, özetini geçtin. Öyle özet ki, neredeyse yalan.* "Esved bu yüzden hapse girdi. Çocuğun ailesi çok güçlüydü ve tüm tanıkları susturdular ki bu tanıklar da benim arkadaşlarım oluyor. Aşağıdaki Duru, kahve dükkânındaki Hale, kimbilir nerede ne yapıyor bilmediğim Aysima. Hepsi o çocuğu savundu mahkemede, Esved hakkında yalan ifade verdiler. Beni de

susturdular. Zorla susturdular. On yedi yaşındaydım. Elimden bir şey gelmedi. Esved işlemediği bir suçtan yargılandı, birinci derece cinayet... Nasıl çıktı bilmiyorum ama ilgilenmiyorum da çünkü zaten en başından içeriye girmemesi gerekirdi."

"Sabahki kâbusun o zorba çocukla mı ilgiliydi?" Kunt sorusuyla birlikte bana döndüğünde, alyansımla oynayan ellerinin buz kestiğini hissettim. Uzanıp çenemi iki parmağı arasına aldığında başımı kaldırdı ve göz göze geldik. "Kaçırıldığın geceyle ilgili olduğunu düşünmüştüm... Ama o çocukla ilgiliydi değil mi?"

"Bunun bir önemi yok," dedim boştaki elimle elini indirirken çenemden. "Ben bunları konuşmak istemiyorum Kunt. Bak... Ben ilk defa bunu birine anlattım. Bu benim için ne kadar büyük bir şey biliyor musun? Ne olursun deşme, daha fazlasını anlatmamı isteme. Ben Esved'e âşık değilim, minnettarım ve hep öyle kalacağım. Kimse yokken o vardı. Sırf yanımda olduğu için görmezden geldiği birçok şey yaşamak zorunda kaldı, o da dışlandı, damarına basıldı. İçini rahatlatacaksa onunlayken hep tetikte olacağım ama ben şüphelendiğim için değil, senin için rahat etsin diye. Senin için. Çünkü sen benim için çok şey yaptın ve yapıyorsun. Sana bu kadarını borçluyum."

Bakışları gözlerimde oyalandı, yüzümde gezindi, burnuma ve dudaklarıma değdi. Ardından yeniden gözlerime baktı ve orada kaldı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi gözlerini kaçırırken. "Ve... Birincisi, o ergen zorba yaşıyor olsaydı sözümü şu ân çiğnemiştim, herife oksijen veren ağaca kadar gelmişini geçmişini..." Devam etmedi, gözlerini kapattı ve yutkundu. Ardından yeniden aralandı altın hareleri. "Esved hakkında... Daha anlayışlı olmaya çalışacağım ama çalıştığı büro konusunda şüphelerim var. Gerçeği öğrenene kadar sırf sen ona güvendiğin için duracak değilim Karaca, bunu bilmelisin." Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı salladım. Bakışları yeniden dudaklarıma düştüğünde bu sefer bana yaklaştı ama bir karış kala durdu. "Ve üçüncüsü... Dürüst oluyorum. Seni şu ân çok fena öpmek istiyorum ama sırt sah-

teden de olsa nişanlıyız diye bunu da oyuna yoracaksın diye kendimi tutuyorum."

Samimi itirafı boynumdan yukarı bir ateş dalgası saldı ama neyse ki, karanlıkta bunu fark edemezdi. Yine de fal taşı gibi açılan gözlerimi net bir şekilde görebildiğini keyifli ifadesinden anlayabilmiştim. Boğazımı temizledim ve kekeleyerek "B... Bu bayağı dürüstçe oldu," diye mırıldandım. Ardından yutkundum. Sonra bir daha yutkundum. Sonra bir daha yutkundum. Boş mideyle bir daha yutkunmaya çalışsaydım muhtemelen kusacaktım ve bu ziyadesiyle trajikomik olacaktı.

Ufak kahkahasını duydum. Şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken başımı kaldırmıştım ki Kunt avucunu yere bastırıp destek alarak ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Ona yerde oturduğum yerden baktığımda gerçekten bir dev olduğunu düşündüm. "Hadi, kalk," dedi elini tutmam için eline bir bakış atarken. "Nereye?" diye sordum. "Aşağıya mı ineceğiz?"

"Hayır, ikimizin de aşağıda görmek istemediği insanlar varken hayır, zannetmiyorum; canımızın istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz."

"Hayatı boyunca bir şeyler yapmaya zorunda bırakılmış iki insan için fazla trajikomik ve iddialı oldu," diye mırıldanırken elini tuttum ve beni kaldırmasına izin verdim. Kunt beni kaldırırken gerçekten kuş tüyü gibi hissetmiştim ama ben bir deri bir kemik değildim, sadece o fazla güçlüydü.

Odadan çıktığımızda üçüncü katta olduğumuzdan etraf sessizdi, aşağıdakilerin sohbetinin sesi bize ulaşmıyordu. Kunt koridorun sonuna ilerleyip sağa döndüğünde, karanlıkta kalmış bir kapı fark ettim. Oldukça yüksek kapının tepesine uzandı ve anahtarı alıp kapının kilidine geçirdi. Bir klik sesinden sonra kapı açılmıştı.

Kapıyı açıp içeri geçtiğinde ellerimiz ayrıldı. Yüzüne bir bakış atarak içeri yürüdüm, içeride eşyalar olduğunu ve birçok şeyin üzerinin örtüyle kaplı olduğunu fark edebilmiştim ama karanlıktan göremiyordum.

Kunt arkamdan kapıyı kapattıktan sonra ilerleyerek beni geçti ve köşedeki uzun lambanın üzerindeki örtüyü kaldırdı.

Örtü kalkınca toz da kalkmıştı. Lambanın loş sarı ışığı odayı aydınlattığında bir ân ışığa gözlerimi kapattım ama çabucak alıştım.

Eşyalar kahverengi, eski, kaliteli ağaçtandı. Birçok şey işlemeliydi ve 1980'leri hatırlatıyordu. Bu evin nostaljik havasını, birçok köşesinde canlı ve devasa bitkiler oluşunu öyle sevmiştim ki neredeyse eski mahallemde annem ve abimle yaşadığımız eve dönmüş gibiydim.

Koca bir yatak vardı ve üzeri beyaz bir örtüyle kaplıydı. Büyük gardırobun üzeri de örtüyle kaplıydı ama bir köşesindeki örtü düşmüştü ve işlemeleri görünüyordu. Köşede duvara yaslanmış antika boy aynasının da yarısı örtülüydü yalnızca. Çalışma masasını, devasa eski pikabı ve duvarlara asılmış plakları, albüm kapaklarını, fizikle ilgili formüllerle dolu mantar panoyu ve en önemlisi... Piyanoyu gördüm.

Burası Aliye Karyeli'nin odasıydı.

Her köşesinde Kunt'un annesinin izleri vardı. Burası onun gençliğinin geçtiği odaydı ve hiç bozulmamıştı. Annesinin eviydi sonuçta, Dilberay Hanım biricik kızının odasını elletmemişti demek ki. İlk dikkatimi çeken şey kitaplarla ve ansiklopedilerle dolu kitaplığın köşesindeki kum saati ve yanındaki çerçeve oldu; fotoğrafta biri sarışın diğeri kumral iki kız kardeş omuz omuza poz vermişlerdi. Biraz yaklaşınca buz mavisi gözleri olan sarışın kadının Lalifer Hanım ve yanındaki kumral kadının da Aliye Hanım olduğunu anlamam zor olmadı. *İki kız kardeş.* Efes ve Melisa'nın annesi, Kunt'un annesiyle kardeşti.

Mantar panonun önünden geçerken kurşun kalemle yazıldığından silinmeye başlamış formül ve problemlerin sararmış kâğıtlarına uzandım ve parmak uçlarımla dokundum. O zamanlara gitsem muhtemelen eve koşardım, Mudurnu'daki eve; annemin evine, bahçesinde karaca gördüğü...

Kunt'a baktığımda piyanonun üzerindeki örtüyü topluyordu. Ellerimi arkamda birleştirdim gergince, parmaklarım karıncalanmaya başlamıştı. "Seni bu evin sevdiğim en güzel

yerine getirdim, bir şeyler çalarsın herhalde," dedi örtüyü kenara bırakırken.

"Pek bir şey hatırlamıyorum gerçekten... Lisede çalıyordum."

"Çırağan Sarayı'ndaki şovun neydi o zaman?" Başımı eğmiş, gözlerini kısarak bana bir bakış fırlattığında tatlı bir tebessümle dudaklarım kıvrıldı.

Birkaç küçük adımla piyanonun başına yürüdüm ve elbisemi düzelterek önündeki geniş, deri tabureye oturdum. Piyano tuşlarını kapatan kapağı kaldırdığımda tuşların üzerindeki tozu görebiliyordum ama başımı kaldırdığım ân beni şaşırtan şey, hâlâ açık duran sararmış müzik defteriydi.

"Annem beste yazıyordu," dedi Kunt iki parmağı arasında burun kemerini sıktıktan sonra müzik defterine uzanarak. Sayfaları sarı, dışı siyah, ince bir defterdi ve arasında yarısı bitmiş bir kurşun kalem vardı. Defteri alıp çalışma masasına yürüdükten sonra üst çekmeceyi açıp içine bıraktı.

Seyyan Hanım'ın *Hasret* şarkısı kış bahçesindeki pikapta çalıyorken annesinin de kasetleri olduğunu ama dinlemeye cesaret bulamadığını söylemişti, onun bestelerini birinin çalmasına da hazır değildi.

Konuyu değiştirmek adına boğazımı temizleyip "Sana ve birkaç kişiye daha önce âşık olup olmadıklarını sormuştum, ne yazık ki henüz olan birine rastlamadım bu yüzden istediğim cevabı da alamadım kimseden ama geçenlerde internette bir şey gördüm," diye mırıldandım görsel hafızamı zorlayarak. Parmaklarımı birbirine geçirip kısaca çıtlattıktan sonra doğrulup derin bir nefes aldım ve parmaklarımı doğru tuşlara yerleştirdim. Bir saniyeliğine Kunt'a baktığımda piyanonun başına yaslanmış, kolları göğsünde, başparmağını altdudağına sürterken beni izliyordu.

Yalnızca ilk on beş saniye kadarını çalabildim çünkü videodan hatırladığım bu kadardı. "Bu kadar mı?" diye sordu Kunt, dudakları kıvrılmıştı ama kaşları çatılmıştı çünkü gerçekten kısaydı.

Omuz silktim. "Bu kadar hatırlıyorum."

"Hangi parça bu? Adı ne?"

"*What Falling in Love Feels Like* (*Âşık Olmak Böyle Hissettiriyor*)," diye mırıldandım. "Amatör bir piyanist bir platformda paylaşmıştı. Beğendin mi?"

"Kayıt stüdyosuna girmeli acil."

Güldüm. "Bozuk çalışımla ilk on beş saniyeden beğendin yani besteyi?"

"Beğendim," dedi arkamdan dolanırken. Gelip yanıma oturduğunda ellerimi tuşlardan çekerek ona baktım.

"Buraya kimse girmiyor mu?" diye sordum etrafta gözlerimi gezdirirken. "Sanki asırlardır temizlik yapılmamış gibi."

"Yılda birkaç kere Ayşen Hanım geliyor yalnızca burayı temizlemek için. Yabancı biri girsin, eşyaların yerini değiştirsin istemiyorum." Gözleri piyano tuşlarında gezinirken yine kafasının içinde kaybolmuş gibiydi. Sağ elini kaldırdığında yüzük parmağındaki alyansa baktım, Kunt parmaklarını tuşlara değdirmiyordu ama üzerinde gezdiriyordu.

Tanıdık birkaç tuşun üzerinden geçeceği sırada refleks olarak elimi elinin üzerine koydum ve parmaklarına parmaklarımla baskı yaparak istediğim tuşların üzerine bastırdım sırayla. Odada yankılanan tanıdık melodiyi duyduğunda kaşları çatıldı ama dudakları tatlı bir tebessümle aydınlandı. Ben elimi çektiğimde bu sefer kendisi, birkaç saniye önce parmaklarını bastırdığım tuşlara basmıştı. *Vals.*

Elini çektiğinde parmaklarımı tuşların üzerine yerleştirdim ve besteyi çalmaya başladım. Yalnızca başını çaldım, kalanını çalmaya gücüm yoktu ve bitirirsem o gece hissettiklerimi hissedecek, her şeyi baştan yaşayacaktım sanki. O gece bu besteyi çalarken kafamın içinde geçmişin fırtınası esiyordu, birkaç dakika sonra da şimdiki zamanın yarattığı küçük cehennemde kaybolmuştum zaten.

Sonra durdum.

"Neden durdun?" diye sordu düz bir sesle, ellerim tuşların üzerinde kalmışken ben sağ elimdeki kardelen işlemeli alyansa bakakalmıştım.

"Aslında bu besteyi sevmiyorum," diye bir dürüst itiraf-

ta bulundum. "Orijinal kaydında kullanılan bir müzik aleti lunaparkta çalan şarkıları anımsatıyor. Lunaparkta çalan şarkılardan nefret ediyorum." Titreyen ellerimi çektim ve kucağıma koydum. Çarpıntım başladığı için derin nefesler alıyordum ve kendime hâkim olmaya çalışıyordum ama ne kadar başarılıydım bilmiyordum. "Her neyse. Bu besteyi sevmiyorum."

"Tamam, öyleyse bir daha çalmak zorunda değilsin," dedi Kunt yumuşak bir sesle. Neden bahsettiğime dair bir fikri yoktu, sadece anlayışlı olmaya çalışıyordu. "Çırağan Sarayı'nda çaldığında da bu yüzden mi şarkı biter bitmez kapıya koşturdun?"

"Biraz ondan, biraz da kalabalık önünde piyano çaldığımdan sanırım..." Kendi çarpıntımı bastırmak ve gerginliğimi yok etmek için ortamdaki havayı değiştirmeliydim. Alayla ona baktım, başımı sol omzuma doğru düşürdüm. "Ne oldu? Vals yapamadın diye bozuldun mu? Gerçi sen o gece benim yüzümden zeybek de oynayamamıştın değil mi?"

"Oynasa mıymışım? Yokluğunu görmezden gelsem oynayabilirmişim." Beni bozmadan devam etmesi bana iyi gelmişti. "Zaten yirmi bir saat sonrasına kadar bir daha yüzünü göremeyecekmişim."

"Yaşım kadar saat beklemişsin, yazık, tabii bu mükemmel suratı görmeden ben de bir dakika dahi geçirmek istemezdim," dedim sahte bir egoyla kendi yüzümü işaret ederek. Kahkaha attı. "Ne gülüyorsun? Nasıl inkâr edebilirsin bunu? Bak, bak şu 'ben'e bak," dedim sol gözümün altındaki beni işaret ederek. Ardından burnumun üzerindeki beni de gösterdim. "Bunların hepsi güzellik işaretleri. *Beauty mark* diye geçiyor İngilizcede. Dünyaca kabul görmüş bir şey bu, sen kimsin ya gülüyorsun bana? Dalga mı geçiyorsun benimle şu án?"

Başını eğdiğinde loş ışığın yüzüne vurduğu açıyla çukurlaşan gamzeleri ve kısılan gözlerinin üzerinde gezdirdim gözlerimi. Kollarımı göğsümde birleştirmiş, isyan ederken ona dönmüştüm biraz ve çıplak dizim pantolon kumaşının üze-

rinden dizine değmişti ama çekmemiştim. Kunt elini oturduğumuz deri koltuğa yaslayıp bana döndüğünde yüzü oldukça yakınımdaydı ve ben çatık kaşlarımla altın harelerine bakıyordum. "Dalga geçtiğim için gülmüyorum, gayet haklısın," dedi dudaklarında biraz önceki kahkahasından kalan kırıntılarla. "Ama Karaca, seni yirmi altı senelik ömrümde karşıma çıkarmayan hayat yirmi bir saat gözümden ırak etmiş, çok mu?"

Dudaklarımı ağzımın içine, dişlerimin arasına sıkıştırarak başımı eğdiğimde kendimi "Portakal kabuğunda vitaminken de çıkabilirdim karşına. Yirmi bir yaşındayım ben, şükret bence," demekten alıkoyamadım o ân. Kunt, ben tam bir umutsuz vakaymışım gibi dudaklarını gülmemek için birbirine bastırarak başını iki yana salladığında ben ellerimi ağzıma bastırmıştım.

"Sen Efes'le çok takılma bence," dedi Kunt gözlerini açtığında.

Altın harelerine ters ters baktım. "Niye öyle diyorsun adama? Efes Pilsen benim tanıdığım en sarkastik mizah mühendisi insan. Herkesin hayatına bir tane lazım." Daha sonra gözlerim kısıldı hatırladığım bir ayrıntıyla. "Sahi... Efes'in poposunda neden Şebnem yazıyor?"

"Biraz trajik bir olaydı," diye mırıldandı Kunt, gözlerini kısarak piyano tuşlarını süzdükten sonra bana baktı. "Normalde kadınlar Efes'e gelir, bu sefer Efes gözüne bir kadını kestirdi. Normalde Efes *ânı yaşayalım gerekirse ayrılırız*'cıdır ama bu sefer kadın *yaşadık bitti, gitti*'ciydi. Ayrıldıktan sonra Efes bayağı takip falan etti kadını, karşılaşmak için rutin gittiği kafeleri falan öğrendi, karşılaşmış gibi yapıyor, umursamaz taklidi uyguluyordu ama kadın salak değildi anladı tabii. Bir gece Efes sarhoş oldu, it gibi içti, gitmiş kadının yeni yılı kutladığı arkadaşlarının yanına, partiye. Olay çıkmış. Kadın dövmeciydi. Artık nasıl öfkelendiyse Efes'in kalçasına kocaman adını yazmış bayağı güllü müllü. Rezillik. O günden sonra Efes bir daha adını ağzına almadı kadının, peşini bıraktı. Bir ara sildirmek için randevu almıştı ama izi kalacağını bildi-

ğinden üzerini kapatmayı düşünüyor sanırım iyi bir tasarımla, bilmiyorum."

Ağzım açık kalmıştı. "Efes? Bayağı kapılmış bu kadına? Kadın da adını kalçasına yazmış ders olsun diye?"

"Kendi kaşındı şerefsizin evladı, bir rahat vermedi bana da kadına da," dedi Kunt başını iki yana sallarken.

"Kadın bayağı dişliymiş," diye mırıldandım kaşlarımı kaldırarak bakışlarımı duvara çevirirken. Efes'in âşık olduğunu düşünemiyordum ama görünüşe göre bu Şebnem denilen kadın hayatında iz bırakmıştı. Bayağı büyük bir iz. Somut olanından. *Kalçasında.*

"Bunu sen mi söylüyorsun beş metre mesafeden Karayel'e mutfak bıçağı saplayan acımasız kadın?" Kunt kaşlarını kaldırarak bana şakayla karışık *ciddi misin* dercesine baktığında kaşlarım çatıldı.

"Ne alakası var ya, daha yeni kurt saldırısından kaçmıştım gayet yerinde bir hareketti bence. Sen asıl sana girmediğine dua et o bıçağın. Rus maçı falan bütün işler yatardı, ülkenin en popüler sporcularından birini karşıya karşıya geldiğim gibi tahtalı köye yolculamış olurdum. Üstüne aile bağım ortaya çıkardı, planlanmış cinayetten bir de on iki yıl yerdim herhalde, rüyamda görürdüm o zaman doktorluğu, önlüğü, TUS sınavını ben. Mapus damlarında fanların beşer kiloluk boks eldivenleri fırlatırdı üzerime. Evimin kapısına kırmızı sprey boyayla çarpı işareti falan çizerlerdi."

Kunt küçük bir kahkaha atarak "Abarttın," dedi. "Bir kere mutfak bıçağıyla devrilecek adam mıyım ben? Ufak bir sıyrık olurdu, alt tarafı bir iki dikiş atardın."

"Bir iki dikiş? Çok bıçaklandın herhalde biliyorsun ne kadar kan aktığını. Hele de bir iç kanaman olsaydı..." Bir ânda aklımda canlanan görüntüyle silkelendim ve gözlerimi kaçırdım. Keyfim de kaçmıştı. "Dördüncü sınıfa yeni başlamış bir tıp öğrencisiyim ben, daha yeni hastanede görmeye başlamıştım dersleri. Çok da bir şey bildiğim yok. O yüzden sakın o dağ evi gibi köhne köşelerde yaralanayım deme. Bir bakmışsın ölmüşsün. Ölemezsin."

"Ölmem," dedi Kunt derin bir nefes alarak, başını eğdi ve dudaklarını ıslattıktan sonra yutkundu. Altın hareleri koyulaşmıştı. "Sen her şeyi öğrenmeden, ölmem. Söz."

"Ha sonra ölebilirsin yani?" Takıldığım noktaya içimden gülesim gelmişti. "Yazıklar olsun öleceksin yani?"

Kunt aniden dudaklarından sıyrılan küçük bir kahkahayla başını eğdiğinde yakınımda olduğundan saçlarından gelen şampuan kokusu dikkatimi dağıttı. "Her şeyi dalgaya vurabiliyorsun değil mi? Muazzam bir özellik. Efes'le Melisa'da da var bunlar. Ben değil, sen onların kuzenisin bence."

"Allah korusun akraba evliliği olurdu o zaman," dedim kulak mememi çekiştirip piyanonun tahtasına vururken.

"Benimle evlenmeyi kafana koydun yani?" Başını kaldırdığında bir elinin üzerine dayandığından yüzümün hizasındaydı yüzü, çenesini biraz kaldırdığında boynuna kayan bakışlarım yeniden kirpikleriyle çevrelenmiş altın harelerine çıktı.

"Evleneceğim, sonra boşanacağım. Bu devirde böyle. Bulacaksın zengin koca, şu kadar tek taş aldıracaksın, sana kalacak," dedim elimi yumruk yapıp kaldırarak. "Bir yıl sonra tak, *'Boşanıyorlar!'* manşetleriyle adliye sarayının önünde pozlar... Aylık 150 bin lira nafaka istiyorum. Madem boks bahislerine oynayacak 500 bin doların var, aylık 150 bin çok değil sana..."

"Çocuk yok bir şey yok, 150 bin biraz şov değil mi?" sorusu çıktı yamukça gülümseyen dudaklarının arasından, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı.

"Değil değil. Öktem sana *Instagram* hesabı açalım, iki paylaşımla en az yüz bin takipçi de gelir dedi ama seninle paylaşım yapmam lazım o yüzden en kısa zamanda bir fotoğraf çekilelim, oradan yürür, ekmeğimi kazanırım artık link kültüründen. Çalışmama gerek kalmadı, bayağı işe yarar bir insansın Kunt Vidar Karyeli; sen ve yüzüğün yani. Elveda kütüphanede sabahladığım geceler, elveda vize haftaları burnumdan kan gelene kadar anatomi çalıştığım günler, elveda hastane koridorlarında hocaların peşinden koşturup merdiven tırabzanlarında akrobasi çalıştığım ders araları, elveda laboratu-

varda en ön koltukları kapmak için otobüs duraklarına depar attığım bozuk Cağaloğlu kaldırımları..."

Başımı kaldırmış tavana yansıyan loş lamba ışığında öğrencilik hayatım boyunca süründüğüm her anı gözden geçirirken bir ânda çenemde hissettiğim dokunuşla başım önüme çevrildiğinde görüntü tamamen yok oldu. Önce yumuşak dudaklarını, ardından sıcak nefesini ve dilini hissettim. Karnımda, önceden buz tuttuğunu bile bilmediğim bir duygu göğüs kafesimden yayılan bir sıcaklıkla erirken saniyesinde nefes alış verişimi nasıl birbirine katabilmişti bilmiyordum ama yapmıştı.

Göğsümde birleştirdiğim kollarımın bağı çözüldü, çenemi tutan parmaklarına uzandım ve bileğine tutundum. Öpücüğü geride, yirmi bir yıl boyunca ne yaptığını bilen ama o ân ne yapacağını şaşıran bir akciğer ve kalp bıraktı. Benden geri çekilirken çok da çekilmiş sayılmazdı, sadece dudaklarını dudaklarımın esaretinden kurtarmıştı. Gözlerim istemsizce aralanırken kirpiklerimin arasından, altın harelerine baktım.

"Hiçbiri, hiçbir şey; sen nişanlımsın diye değil. Sen, sensin diye," dedi derinden gelen kalın sesiyle. Sesinin rengine, sesinin tonuna, sesinin derinliğine, sesinin kalınlığına; diksiyonuna bayılıyordum. Belki de bu yüzden o hep konuşsun, ben hep dinleyeyim istiyordum. Ne söylediği önemli bile değildi.

Ama o ân, önemli bir şey söyledi. *Sen, sensin diye.*

"Korkuyorum," diye fısıldadım ona, neredeyse gözlerim buğulanacaktı samimi itirafımla. "Sen bana çok şey yapabilecek birisin Kunt. Bildiklerinle, bilmediklerinle; benim bilmediklerimle... Bilmediklerimden korkuyorum."

Çenemdeki eli boynumla yanağım arasında bir yere sabitlendiğinde başparmağıyla kulağımın altındaki, dikişleri kaybolmaya başlamış yarayı okşadı. Bir kedi gibi yanağımı eline yasladığımda, her zerremde deli gibi attığını hissettiğim nabzım kadar yakındı bana. "Seni bilmediklerimizin korkusundan kurtaramam ama o korkuyla arana *bir karış* mesafe koyabilirim Karaca, beni o boşluğa al, kalkanın olayım. Ne yaptıysam hepsi sana, sen diye, senin için."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gelen histerik tebessüme karşı gözlerimi kapatırken "Ne oldu?" diye sordu Kunt. "İnanamıyorsun değil mi? Nasıl laflar ettiğime. Romantikliğime. Ama sen kaşındın, ayarlarımla oynadın, aklımı erittin buz kübü gibi, kulağımdan aktı yemin ederim..."

"Senin öpüşünce çenen açılıyor," dedim kahkaha atarak.

Kunt ağzını kapattı ve geri çekilerek kaşlarını kaldırdı. "Kapa o zaman?"

Önce geri çekildim ve kaşlarımı çattım. Ardından çatılan kaşlarım gevşedi ve havalandı. Sanki sarhoş olmuştum, hem laflarımda hem de hareketlerimde aklımın almadığı bir cesaret vardı. Kunt'a uzanıp yüzümü yüzünün karşısına getirdiğimde gözlerim altın harelerindeydi, ellerimi omuzlarına yerleştirdiğim sırada dizlerimi deri koltuğa yaslayarak doğrulduğum için ondan birkaç santimetre yukarıdaydım. Ne yapıyordum? Bilmiyordum. Ama bazen sadece yapıyordunuz ve o ânın verdiği akıl almaz his, mantığınızı dinlemenizi imkânsız kılıyordu.

Kaldı ki Kunt'a yaklaşmama engel ne vardı ki? Benden bir şeyler sakladığı şüphesi vardı alt tarafı... Ama korkularımla arama bir karış mesafe koyup o boşluğu kendisiyle dolduracağını, kalkanım olacağını söylüyordu; bunca zaman da olmamış mıydı zaten? Geri çekilmek için kendimi ikna edecek kadar güçlü bir materyalim yoktu, aksine ilk defa bu kadar güçlü şeyler hissediyordum ısrarla ona çekilirken.

"Her bir zerrem geri çekilmemi söylüyor," diye fısıldadım dudaklarının üzerine, gözlerimi kapatmıştım ve parfümüne karışmış kokusunu soluyordum.

"Neden çekilmiyorsun öyleyse?" Sorusu bir soru gibi değildi, daha çok *çekilme* der gibiydi. Avucunu bel boşluğuma yaslamıştı ve nabzım da kalbim de karnımda atıyordu artık.

"Çekiliyorum," diye mırıldandım, bana daha fazla yaklaşmıştı ve dudaklarım onunkilere değiyordu konuşurken. "Ama sana çekiliyorum."

Buna aç gibi dudaklarıma saldırdığında beni aşağı çekerken kollarımı boynuna sardım ve bir elimi saçlarının arasına

daldırdım. Dizlerimi birbirine bastırmıştım ve beni kucağına oturtturmuştu, bir dizinin üzerindeydim. Bir eli bel boşluğuma yaslıyken diğer eli çizmemle elbisenin eteğinin kumaşı arasında kalan çıplak bacağımın üzerindeydi ve dokunduğu yerlerden yayılan ateş öyle güçlüydü ki dalgaların buluşması çok sürmemişti. Kelimenin tam anlamıyla yanıyor ama bir damla suya ihtiyaç duymuyordum.

Dudaklarımı araladığım an, altdudağımı ısırdığı an, dilini hissettiğim an gerçek dünyayla bağım koptu. Bunca zaman yakınında olup da bu hisse nasıl karşı koyabilmiştim bilmiyordum ama savunma hattımın bir hayli zayıfladığını ve hatta yok olduğunu söyleyebilirdik. Üzerime eğildiği her saniye biraz daha geriye doğru yatıyordum, sonunda bir elim boynundan sıyrıldı ve dirseğim arkadaki piyanoya yaslandığı gibi rasgele tuşlara bastı.

Piyano tuşlarının kapağı sert bir hamleyle kapandı, sırtım tamamen piyanoya değiyordu. Yeniden nefes alabildiğim ilk ân dudaklarının çeneme kaydığı ân oldu. "Ne yaparsam yapayım," diye fısıldadı boynuma doğru. Çenemin altını öptü, boynumu öptü, kulağıma mırıldandı. "Sana yeterince yakın değilmişim gibi hissediyorum." Kulağımın altını öptüğünde gıdıklandım ve omzumu kulağıma doğru kaldırdım ama kafası buna izin vermemişti. "Şu ân bile mi?" diye sordum bir elimi yanağına yasladığımda. "Bunu en net şu ân fark ettim," diye cevapladı beni. "Beni, bunu daha net fark edebileceğim durumlarda bırakma."

"Ya sen bırakırsan? Kendini?" diye sordum, dudaklarını boynum boyunca sürterek dudaklarımın hizasına getirdiğinde gözlerimin içine baktı. Cevap vermesi için parmaklarımın arasına geçirdiğim saçlarının diplerini hafifçe çektim, avucunu belime daha sert bastırdı.

"O zaman aptalın tekiyimdir," dedi düz bir sesle ama onun nefes alış verişleri de düzenli değildi. "Koca bir dağı koşarak aşmışken düz yolda tökezleyen aptalın teki."

"Kim dedi dağı aşabildiğini? Hem de koşarak?"

"Aşamadım mı?" Kaşları hafifçe çatıldı, altın hareler kararmıştı ve dudaklarımda geziniyordu. Alnındaki birkaç tutam saçıyla oynadıktan sonra elimi saçları boyunca ensesine kaydırırken tırnaklarımın saç diplerinde gezişi içinde bir tarafı tetiklemiş gibi cevabımı beklemeden ağzımın üzerine kapandığında boğazımdan yukarı bir mırıltı tırmandı. Ben yasladığı yerden kalkıp doğrulurken Kunt kendine gelmiş gibi derinleşen öpücüğüne son verdiğinde, nefes nefese alınlarımızı birleştirdi. Benim aralık dudaklarımdan kaçan nefesler bir tebessüm içindeydi ama Kunt'un kaşları çatılmıştı.

"Niye öyle bakıyorsun?" Sorumu zincirlemek istemiştim kafamın içine ama çoktan kurtulmuştu bile dudaklarımın arasından.

"Korkunç," diye fısıldadı Kunt. Bu sefer benim de kaşlarımın çatılmasına sebep olmuştu.

Koridordan gelen adım sesleri ikimizin birden dikkatini dağıtırken başlarımızı kapıya çevirdik. Efes'in "Oğlum neredesiniz lan?" söylenişi kulaklarımıza ulaştığında Kunt'un belime sarılı kolu gevşemişti.

"Ses çıkarmazsak gider," dedi Kunt. Şaşkınlıkla ona baktım. Ardından dizinden inip elbisemi düzelttim ve ayağa kalktım. Küçük bir çocuk gibi omuz silktiğinde neredeyse kahkaha atacaktım. Kunt gözlerini devirerek derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. Ardından lambayı söndürüp kapıya yürüdü.

Koridor boştu ama Kunt'un odasının kapısı açıktı ve ışıklar yanıyordu. Kapının önünde göz göze geldiğimizde, içeride kimsenin olmadığını anladığı için geri dönen Efes'le karşılaştık. "Oğlum neredeydiniz lan? Her katta iki banyo var. Banyolar dahil toplam on iki oda falan kontrol ettim, anneannemin odası dahil... Onu niye yaptım bilmiyorum gerçi..."

"Karaca'ya evi gezdiriyordum," dedi Kunt kollarını göğsünde birleştirip bir ayağını diğerinin çaprazına atarak omzunu kapı pervazına yasladığında. Ardından bana bir bakış attı. Gözlerimi kaçırdım.

"Nasıl gezdiriyordun?" Efes'in kaşları havalandı, kafasını geri çektiği için çok hafif gıdısı çıkmıştı ve internette dolaşan

meme'lere benzemişti. "Nasıl gezdirmek? Nereleri gezdirdin?"

"Hayvanat bahçesi gezdirdim Efes," dedi Kunt bıkkın bir sesle nefes verirken. Ardından yaslandığı yerden doğrulup Efes'i gösterdi. "Karaca, gördüğün üzere kafeslenmesi ve günde üç öğün samanla beslenmesi gereken şu sıfatını okşadığım hayvan da yeni nesil boşboğaz oluyor, lafı götünden anlamak ve sarhoş olup peşinde dolandığı kadınların ismini ayılınca kalçasında bulmak gibi eşsiz özellikleri var. Türünün tek örneği."

"Kim?" Efes bir ânda omuzlarını dikleştirerek kendini daha büyük gösterme çabasına girdiğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyordum. "Ben?" diye devam etti. "Ulan birinizin adı Karaca, diğerinin Kunt mu kurt mu belli değil ama burada hayvan benim öyle mi? He? Öyle mi? Şimdi böyle mi olduk? Yazıklar olsun, haram zıkkım olsun bunca yıllık emeklerim sana Kunt Vidar Karyeli..."

"Ağzından yel alsın," dedim istemsizce.

"*Yel* mi alsın?" Efes'in bakışları bir ânda değişmişti. "Ne *yel*i mesela? Şimdi, yel, önemli..."

Kunt dilini damağına vurarak sabır dilenircesine başını yukarı kaldırdığında seslice nefes verdi.o ân. Efes yüzündeki eğlenceli ifadeyi silip somurtmaya başladığında "Tamam tamam, sustum," diye mırıldandı ve elini uzatıp Kunt'un omzuna koydu. "Ama ne yapayım yani? Gezdirme var, gezdirme var... Şimdi konuşturma beni *Christian Grey* de *Anastasia*'yı gel sana evi gezdireyim ayağına..."

"Efes," dedi Kunt ekşi bir gülüşle, elini çocuğun ensesine geçirdiği gibi öyle bir *şak* sesi gelmişti ki dikildiğim yerde irkildim. "Pes Efes, pes... Efes," diye mırıldandı sertçe bir nefes çekerken içine. Efes yüzünü buruşturmuş ve başını geriye doğru atmış, muhtemelen acıyı iliklerine kadar hissediyordu. Ben bile kötü hissettiğimden yüzüm buruşmuştu.

"Bıraksana kardeşim kurbanlık koyun tutar gibi tuttu ya!" Ufak bir debelenmenin ardından Kunt'un elinden ensesini kurtardığında iki adım geri çekildi ve Kunt'un üzerine

gelmemesi için elini havaya kaldırdı ama Kunt'un karanlık bakışları o elin onu durdurmaya yetmeyeceğini bilmemiz için yeterliydi. "Neyse ne diye geldim ben buraya? Şey diye geldim. Anneannem yemek memek diyor yarın akşam için, Boğaz'da mekân falan ayarlamışlar... Bir gelseniz iyi olur, kadın hasta hasta sülaleyi çağıracak yoksa."

"İllaki iyi olduğunu kanıtlayacak yani millete," diye mırıldandı Kunt iki parmağı arasında burun kemerini sıkarken. Alnını ovaladı ve elini çok değil, birkaç saniye önce benim parmaklarımı daldırdığım saçlarından geçirdi. *Birkaç saniye önce benimkilerin üzerinde olan dudaklarını ıslattığında, birkaç saniye önce yüzüme vuran nefesini sertçe verdiğinde... Adam bütün ayarlarımla oynadı.*

"Sadece iki dakika sürecek," dedi Kunt, başımı kaldırdığımda çatık kaşlarımın arasında dalıp gittiğimde düşündüklerim onun aklına gelenlerden çok farklıydı. O, benim Duru'yla aynı yerde olmaya dayanamayacağımı düşünmüştü muhtemelen, ben ise libidomla savaşıyordum. "Sonra eve döneceğiz."

Kafamı salladım. Efes, "Bir sorun mu var?" diye sordu ciddileşerek.

"*Bir sorun* hep var Efes, hep," dedi Kunt başıyla merdivenleri işaret ederken bana. Geniş merdivenlerden iki kat indik, salonun kapısından içeri girerken Kunt avucunu belime bastırdı. Yüzünü görüp ondan cesaret almak istercesine başımı kaldırdığım sırada onun altın hareleri salondakilere odaklanmıştı.

Herkes salonda oturuyordu ve önlerinde fincanlar vardı. Dilberay Hanım'ın, Ali Baran'la kahkaha attığı bir sohbetin ortasına girivermiştik. Efes yanımızdan geçip Beren'in yanına otururken ona kaş göz yaptı. Beren ise gözlerini devirip somurtarak önüne döndü. Efes hemen kenarda dikilen, elinde boş bir tepsi olan yardımcı kadından içecek bir şeyler istemişti.

"Oğlum," dedi Dilberay Hanım, Kunt beni ikili koltuğa yönlendirdiğinde geçip oturdum. "Yemek yemediniz, size bir şeyler hazırlasınlar hemen..."

"Gerek yok anneanne, çok kalmayacağız," dedi Kunt tok bir sesle o ân, her ne kadar istemesem de başımı kaldırıp Duru'ya baktım ama sanki inadına benimle göz göze gelmemek için kocasına bakıyordu. Şaka gibiydi. Kunt'un abisiyle birlikteydi, evlenmişti ve üstüne bir de hamile miydi? Yaşadıklarımdan on sezon *sitcom* dizisi çıkar gibi hissediyordum.

"Ne demek çok kalmayacağız? Ben hepinize oda hazırlattım oğlum, hava kötü. Bu gece burada kalın, sabah da hep beraber kahvaltı ederiz," dedi Dilberay Hanım sanki hiçbir sorun yokmuş gibi gülerek gözlerini salondaki herkese değdirirken bana bakmamıştı. Şimdi de ben istenmeyen gelin olmuştum. Kesinlikle *sitcom* dizisi işini bir yapımcıyla konuşmalıydım.

Kunt yaslandığı yerde kolunu koltuğun arkasına attığında bana dönük oturduğundan biraz daha yaklaşmış oldu. Gergin oturduğumu fark etmişti. "Tabii anneanne, hatta akşamına da Boğaz'da tüm sülale rakı balık yaparız değil mi? Serum askını da paketler sağlık çalışanları, hatta seçtiğin elbiseye uygun kurdele de bağlarlar. Bir sorayım belki onlar da katılmak ister hatta çünkü sen komadan uyanalı üç gün oluyor ya hani ve her an kalp krizi geçirme riskin var... Ah dur kalp masajıyla geri dönmenin ne kadar güç olduğundan bahsetmişler miydi sana da çünkü bana o seçeneğin artık işe yaramayacağını çok net bir şekilde söylediler de."

"Abartmaya gerek yok Vidar, anneanneme moral desteği emin ol iyi gelecektir. Biz gittiğimizde bu koca evde yalnız başına kalacak, kadın hep birlikte geçireceğimiz bir gece organize etmek istemiş çok mu?" Ali Baran ve Kunt kesinlikle birbirlerine zerre benzemiyorlardı. Ne hâl ve hareketleri ne de düşünme tarzları... Mıknatısın iki kutbu kadar zıt kardeşlerdi.

"Abartmaya gerek yok?" Kunt alayla kaşlarını kaldırdığında histerik bir gülüş esir aldı dudaklarını. "Daha bir ay oldu olmadı, Ferhan Bey aradı Dilberay Hanım'ın durumu kritik, bu noktada ailenin bir karar vermesi gerekiyor artık

dedi. Üç hafta oldu olmadı Beren aradı ağlayarak Zincirlikuyu Mezarlığı'ndan yer bakıyordu. İki hafta oldu olmadı..."

"Oğlum bak ben buradayım," diyerek lafını kesti Kunt'un, Dilberay Hanım. Oturduğu yerde doğrulmuş ve acıyan gözlerle bakıyordu torununa. "Bir şeyim yok, iyiyim. Yenilmedim kalbime. Ne olur konuşmayalım bu kötü günlerimizi, bunun yerine birlikte iyi anılar edinelim hatırlayacak..."

"Peki bu edineceğimiz iyi anıların kaçında abim olacak?" diye sordu Kunt. "Yarın geceye ayarladığın organizasyonda olacak diyelim, tamam ama evlendiğini bile iş dergilerinden, magazinden öğrendiğimiz Ali Baran Karyeli bu iyi anıların daha kaçında olacak? Çünkü ben eminim dönüş biletini iki gün sonra sabaha çoktan aldırdığına." Hafifçe arkaya döndü ve Beren'e baktı. "Sen bilirsin Beren, aydınlat bizi. Aldı mı almadı mı?"

Beren gergin bakışlarını Ali Baran'a çevirdiğinde salondaki herkes gergindi ama Melisa kurabiyelerle dolu bir tabağı çenesinin altına tutmuş, hiçbir şeyi duymuyor ve görmüyormuşçasına yiyordu. Beren yutkunarak Kunt'a baktığında bir saniyeliğine göz göze geldik. Ardından seslice nefes verdi ve gözlerini kapattı. "Ertesi günün sabahına değil... Yarın geceye. İki bilet, *first class*. *Seattle* uçağına."

"Hah, süper," dedi Kunt önüne dönerken. "Nasıl tanıyorum ama? Gerçi tutturamadım bu sefer, tahminimden daha aceleci çıktın abi..."

"Bak," dedi Ali Baran dizlerini açıp öne eğilerek. Dirseklerini dizlerine yaslamış, tam karşımızda oturuyordu karısıyla. "Çok önemli bir toplantım var. Apar topar gelmemin sebebi de buydu zaten. Anneannemin imzası, o yönetim toplantısına lazım. Hata olamaz Vidar. Hataya yer yok. Biliyorsun, babam öğretti bunu bize. Kontrol bizde olmak zorunda her daim. Hem sen Duru'nun durumunu biliyor musun? Kist ameliyatından çıktı daha birkaç gün önce, üstelik hamile; doktordan uçak izni alana kadar kaç kere test yaptırdı, kaç kere hastaneye gitti? Bebek için çok tehlikeliydi bu seyahat ama yine de geldik..."

Kunt başını geriye doğru atıp bir kahkaha attığında Dilberay Hanım kaşlarını çatmış torununa bakıyordu. Sanırım bu konuda o bile Ali Baran'ın tarafındaydı. "Bebeğini bile tehlikeye attın yani bir imza için... Ne diyeyim ki sana."

"Sabrımı zorluyorsun," dedi Ali Baran sert bir sesle, kaşları çatıldı.

"Ha daha yeni zorlanıyor yani, iyi dayanmış buraya kadar... Sen benimkini zorlamaya başladığında ben on bir-on iki yaşlarındaydım çünkü, kapılar kırılalı çok oluyor." Kunt'un yüzünde alay, bıkkın bir öfke, sakin bir vazgeçiş vardı. Abisiyle arasında neler geçtiğini daha çok merak ettiğim bir ân yoktu.

"Böyle herkesin arasında kavga gürültü yakışıyor mu hiç size?" diye sordu Dilberay Hanım sert bir sesle, *herkes* derken bana bakmayı ihmal etmemişti çünkü bu salonda bir *herkes* varsa o da bendim. Efes'le Melisa torunu, Kunt ve Ali Baran torunu, Beren manevi kızı, Duru bile gelini... Ama ben dış kapının dış mandalıydım. Kendime öyle olmadığımı hatırlatmaya çalışsam da altmış beş yaşındaki yaşlı başlı bir kadından duyunca gerçekmiş gibi geliyordu. Özellikle de o kadın, yaklaşık yarım saat önce üst katta öptüğünüz adamın anneannesiyse.

"Koskoca adamlarsınız, bir halledemediniz aranızdaki meseleyi yıllardır," diye söylendi Dilberay Hanım arkasına yaslanırken. Kunt anneannesine öyle bir bakmıştı ki onun anlamadığına kahrolmuştu sanki. Böyle bir şey olabilir miydi? Anneannesinin de birçok şeyi bilmediğini söylemişlerdi Beren'le, şu ân olanları bile gizli tutuyorlardı. Belki de anneannesi, aile içinde olanlardan bile habersizdi.

"Anneanne," dedi Kunt, kadının lafını yedirmeye çalışırken kendine. Derin bir nefes almış ve gözlerini kapatmıştı ama Dilberay Hanım "Ne anneanne, ne?" diye söylendiğinde yeniden açıldı ela gözleri. "Zaten abini işleri dolayısıyla görebildiğimiz yok, sen de yıllardır UFC midir ne şampiyonasıyla dünyanın bir ucundan diğer ucuna... Olan bana oluyor. Zaten ikizler İspanya'da, bayram sayıyorum yüzlerini göre-

bilmek için. Sen oğlum, senin maçlarını da izleyebilmek için sabahın dördüne alarm kuruyordum saat farkı yüzünden, ona da doktor yasak getirmişti," diye devam etti isyan eder sesiyle Kunt'a bakarken. Ardından Ali Baran'a döndü. "Ya sen? Kardeşin haklı bir noktada, hep iş hep iş... İmzam lazım olmasa oh yaşıyor anneannem bir ara görüşürüz diye görüntülü arayacaksın anca."

"Anneanne..." diye lafa girecek oldu Ali Baran ama Dilberay Hanım onun da lafını kesti: "Sus! Açtırma benim ağzımı şimdi. Söylemedim ama ben de çok kırıldım, evlendiğini haberlerde görünce! Şu kızcağız hamile, çocuğunuz olacak; madem doktor riskli dedi, bir de ameliyat olmuş kızı niye getiriyorsun peşinde ta buraya kadar?"

"Yüzde doksan güvenliydi uçuş, doktordan izin vardı. Doktor kabul etmese asla getirmezdim!" dedi Ali Baran.

"Yüzde doksanmış! Rahmetli Cemal Bey burada olsaydı da suratına tükürseydi! İş anlaşmalarında yüzde 99'lara bile güvenme diyen adamın torunu, karısıyla çocuğunun hayatı için yüzde 90'a güvenmiş öyle mi? Ah oğlum, ah! Sizin daha öğreneceğiniz çok şey var! Bir de geçmiş karşıma senin ailene değer verdiğin yok, sen benim toplantım olduğunu biliyor musun, yok imza lazım, bıdı bıdı bıdı konuşuyorsunuz!" Dilberay Hanım, yavaş yavaş kafa olarak kendine geliyordu sanırım çünkü salonda terör estirmişti iki dakikada. Öyle ki Melisa bile kurabiye tabağını bırakmış, kocaman açtığı buz mavisi gözleriyle anneannesine bakıyordu.

Kunt, anneannesinin lafının üzerine laf söylemek istemiyormuşçasına sert bakışlarını duvara dikmişti. Biraz da içinde filizlenen öfkeyi bastırmak ve kontrol altında tutmak istiyor gibiydi ama Ali Baran tam tersi bir yol izleyerek ağzını açtı. "Ben bir şey yapmıyorum anneanne görüyorsun, yalnızca işim dolayısıyla yaşamam gereken hayatı yaşıyorum ama kardeşim bile beni anlamayıp her karşı karşıya gelişimizde böyle adamda moral bırakmayacaksa eşimi de alır bir daha ayak basmam bu eve!"

"Bir şey söyleyebilir miyim bal sultanım," diye araya girdi

Efes o ân, höpürdeterek fincandan içtiği çayı tabağıyla birlikte kenara bıraktı ve bacak bacak üstüne atarak parmaklarını birbirine getirdiği ellerini dizine sabitledi. "Ben artık çok sıkıldım iki kardeş Ali Baran'la Kunt'un birbirine çakmalı sokmalı laflarından. Ben diyorum ki bunlar kapışsın. Maç ayarlayalım bayağı girişsinler birbirlerine bütün öfkeleri aksın böyle..." Melisa'yla Beren aynı ânda "Yok artık," diye homurdanıp başlarını devirdiğinde "Yok bak ciddi söylüyorum!" dedi Efes.

Dilberay Hanım, Efes'e göz devirerek bakışlarını yeniden Ali Baran ve Kunt arasında gezdirmeye başladığında bir ânda sol elimin içine kayan eli hissettim. Kunt bana bakmadan ayağa kalkarken istemsizce ben de kalkmak zorunda kalmıştım. "Geç oldu anneanne, dediğin gibi hava kötü daha da kötüleşecek bu gece. Biz kalkalım."

"Oğlum bari kahvaltıya gelin sabah, böyle olmaz," dedi Dilberay Hanım ayaklanarak. Bir ân dengesini kaybeder gibi olduğunda Kunt'la ellerimiz ayrıldı ve ikimiz de aynı ânda kadının yanında bittik. Ben bir kolundan, Kunt diğer kolundan tutarken diğerleri de ayaklanmıştı panikle. "Yok bir şeyim, yok," dedi Dilberay Hanım, Kunt'a bakarken. Oturana kadar ellerimizi üzerinden çekmedik. "Başım döndü bir ân, aniden kalkınca..."

"Bir de dışarı çıkacağım diyorsun, Boğaz organizasyonu diyorsun," diye söylendi Kunt onaylamaz bir sesle. "Mümkün değil bu anneanne. Belki birkaç hafta sonra, sen daha iyi olduğunda olabilir ama şu ân için mümkün değil."

"Oğlum bari biz bize olalım," dedi Dilberay Hanım. "Ne olursun bak... Kırma beni. Abin de gidecekmiş hem, toplantısı varmış önemli... Bir daha kimbilir ne zaman böyle bir araya geliriz. Kırma bak ne olursun. Kabul et. Sadece yemek yiyeceğiz."

İstemsizce ben yumuşamıştım Dilberay Hanım'ın laflarına. Oturduğu koltuğun bir köşesinde ayakta öylece dikilirken Kunt'la göz göze geldiğimde ona neredeyse *kabul et* dercesine baktığımı biliyordum. Benim bakışlarımı gördüğünde bir eli

belindeydi ve diğer eliyle ensesini ovalayıp bir "Of," çekti. "Of, anneanne. Tamam ama kalabalık olmayacak. Ve sadece akşam yemeği yiyeceğiz."

"Mekân değişse de akşam yemeklerinin sonu hep aynı," diye söylendiğini duydum Melisa'nın kısık bir sesle, bıyık altından. Kunt da Ali Baran da Dilberay Hanım da Melisa'ya ters ters baktılar. Melisa omuz silkti ve kalktığı yere oturup fincanına uzandı.

Kunt'un kabul edişinin ardından Dilberay Hanım kalkıp torununa sarılmıştı, muhtemelen aynı sarılmanın abi-kardeş versiyonunu da görmek istiyordu ki ıslak gözlerle Ali Baran'a bakmıştı ama yakın zamanda pek gerçek olacağa benzemiyordu bu dileği. Eşyalarımı topladım. Beren'e sarılırken ufak kıyafet yardımı için teşekkür etmiştim ama ikimiz de bunun bir işe yaramadığını biliyorduk. Ben mükemmel bir takım içinde çıksam da Dilberay Hanım'ın karşısına, onun Kunt'un yanında görmek istediği kadın Beren'di ve onların nişanı atmış iki ayrı yolda yürümeye başladıklarını öğrenmek; işte bu her şeyi on kat daha kötüleştirmişe benziyordu.

Kunt kapıda dikilirken ben herkesle vedalaştıktan sonra Dilberay Hanım'a iyi akşamlar diledim ufak bir reveransla, göz ucuyla şöyle bir bakıp kafasını salladı yalnızca. Her ne kadar kavgalı olsalar da Ali Baran'a bile başımı hareket ettirerek veda etmiştim, gerçi şu durumda yarın akşam yeniden görüşeceğe benziyorduk. Veda etmediğim bir tek Duru kaldığından herkesin gözü önünde bu durum garip karşılanacağı için dikkat çekmemek adına "Size de iyi akşamlar," diye mırıldandım sahte bir tebessümle, o ân; ona hitaben konuştuğumu fark ettiği ân buz kesti ve benimle göz göze gelmek zorunda kaldı.

Dönüp kapıya yürüdüm. Kunt çatık kaşlarıyla arkama bakıyordu, abisine baktığını düşünmek istiyordum ama Duru'ya baktığını hissediyordum. Ben dışarı çıktığımda yardımcı kapıyı kapattı ve yağan yağmura karşı siyah büyük bir şemsiye açtı Kunt. Arabaya kadar bahçenin içinde yağmurda yürüyecektik. Ellerimi montumun cebine sokup adımlarına ayak

uydurduğum sırada evin kapısı açıldı, ikimizin de adımları durakladı. Şemsiyenin altından çıkmadan arkamı döndüğümde Duru'yu gördüm, kabanını üzerine giyinmiş, başka bir şemsiyeyi açmış hızlı adımlarla bu tarafa yürüyordu.

"Hemen gidebiliriz," diye bir seçenek sundu Kunt. "Onunla konuşmak zorunda değilsin."

"Sorun değil, ne söyleyeceğini merak ediyorum." Derin bir nefes alırken cesaret bulmak için yüzüne baktım, bir ân kolu belime dolandı ve saçlarımın üzerine bir öpücük bırakıp şemsiyeyi elime tutuşturdu. "Araba hemen geride, seni içeride bekleyeceğim," diye mırıldandıktan sonra hızlı adımlarla arabaya yürümeye başlamıştı. Arkasından ağzım açık baktım, içime yayılan bu sıcak hisse hiçbir zaman alışamayacağımı biliyordum çünkü bana çok yabancıydı. Sevgi görmek için gelmediğimi düşünürdüm eskiden hayata çünkü sevgi gördüğüm iki insan da benden koparılmıştı ve başka biri daha olamazdı. *Artık sanki vardı.*

Duru bana yaklaştığı sırada koşar adımlarını yavaşlatıp tam karşımda durdu. Omuzları derin nefes alış verişlerinden dolayı inip kalkıyordu ve yüzünde gergin bir ifade vardı. Birkaç saniye bir şey söylemesini bekledim ama konuşacak gibi değildi, yalnızca bana bakıyordu.

"Evet?" *Sorarcasına* kaşlarımı kaldırdım, daha fazla soğukta ve yağmurda beklemek istemiyordum.

"Karaca," dedi Duru, neredeyse dudakları titremişti. "Seni görmeyi beklemiyordum. Burada... Yani... Nişanlanmışsın, hem de kocamın erkek kardeşiyle," diye devam etti lafına, başını çevirip altdudağını ısırmış ve gözlerini kapatmıştı bir ân. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Ben çok şaşırdım. Bu gerçekten büyük bir tesadüf."

"Ne bekliyorsun?" diye sordum en dürüst ve net hâlimle.

Duru, sorumla birlikte dumura uğramıştı. "Efendim?"

"Ne bekliyorsun?" diye tekrar ettim sorumu, bu sefer omuzlarımı da kaldırıp indirmiştim. "Benden ne bekliyorsun şu ân? Neden salonda sen dahil herkese veda ettiğim hâlde sen buradasın şu ân?"

"B... Ben..." Gözlerini ağaçlıkta gezdirirken derin bir nefes aldı. "Biz tanışıyoruz Karaca, şu ân içinde olduğumuz çok garip bir durum ve bunu biliyorsun. Artık herhangi biri değilsin, sevdiğim adamın kardeşinin müstakbel eşisin ve eğer geçmişi sineye çekebilirsek bizim için en iyisi olur."

Tehlikeli, sakin bir tebessüm sardı dudaklarımı. Duru'nun endişeli gözleri dudaklarıma düştüğü ân korktuğunu hissetmiştim. "Bizim geçmişimiz sineye çekilebilecek bir geçmiş değil Duru, sen de bunu biliyorsun. Şu ân yapabileceğin en iyi şey benden uzak durmak olur. Bunu yap. Benden uzak dur. Merak etme, senden intikam alacak değilim ama hiçbir şey olmamış gibi de davranmayacağım. Bunu bilsen iyi olur."

Bir adım geri atarak ona sırtımı döndüğümde, şemsiyeyi sıkıca kavramış arabaya doğru yürüyordum ama göğüs kafesimde kalbimi titreten duygu, attığım adımları da etkiliyordu. Ona orada verebileceğim en iyi cevabı verdiğimi biliyordum ama yine de dönüp suratına haykırmak istediğim o kadar çok şey vardı ki... Birine bir şey yaptığında, gerçekten kötü bir şey, insan nasıl hayatına devam edebiliyordu? Çünkü ben yapamazdım. Hatamı telafi etmek için hayatımı önüne serердim, yine de mutluluk peşinde koşamazdım.

Kunt'un direksiyon başında, sert bakışlarla, arkamda bıraktığım kadını izlediğini gördüm. Şemsiyeyi kapatıp ön koltuğa geçerken yağmur hızlanmıştı. Ben emniyet kemerimi takarken Kunt hiçbir şey söylemeden gaza bastı ve büyük aile evini arkada bıraktı.

Bu kadar şeyi aynı ânda hissetmek, şüphesiz ki insan kalbine fazlaydı.

Eve giden yolda Kunt, benzinin azaldığını fark ettiğinde boş bir benzin istasyonuna çekti arabayı. Ben geriye doğru yaslanmış, camdan akıp giden yağmur sularını izliyordum. "Beş dakikaya geliyorum," dedi emniyet kemerini çözüp araçtan çıkarken bense yalnızca kafamı salladım. Çıktıktan sonra kapıyı dışarıdan kilitlemişti. Mantıklı bir hareketti.

Görevlinin benzini dolduruşunu aynadan izliyordum, adam makinenin temassız kart ödemesinin bozuk olduğuyla

ilgili bir şey söyledi ve fişi verip Kunt'u içeriye yönlendirdi. Birkaç saniye sonra benzin doldurma işini tamamlayan adam depo kapağını kapatmış, ortadan kaybolmuştu. O sırada aynadan, arabaya yaklaşan bir kadın fark ettim. Aslında uzakta yürüyordu ve üzerinde koca bir palto vardı, üşüyora benziyordu. Koltukta gergince doğrulup arkayı kontrol ettiğimde, tekerlekli kâğıt toplama aracını çalılıkların orada bıraktığını gördüm.

Kadın bir ânda benzin istasyonunun pompa duvarıyla arabanın arasına geçtiğinde koluyla camdaki yağmur sularını sildi ve pat diye bir kâğıt yapıştırdı cama. Öyle bir çığlıkla sıçradım ki neredeyse şoför koltuğuna geçmiştim iki saniyede. Kadın bir eliyle kâğıdı bastırıyor, diğer elini üşüdüğünden ağzına yakın tutuyor ve sıcak nefesini üflüyordu. Gergin bir şekilde etrafı süzdüğünü, elinin titrediğini ve yalnızca bir kukla olduğunu o ân fark ettim.

Kâğıtta *"Yarın saat dörtte Bear Pub'da. Ortaköy. Zippo'mu getir,"* yazıyordu. *Sergen Kahir.*

11

BİR KIZIL GONCA

Yalnızca hedefi değil, çevrendekileri de etkiliyorsa hiçbir zaman verdiğimiz kararların tek bir sonucu olmaz. Biz bir domino taşını devirirız, kalanı da sırayla birbirini... Çok küçük sandığımız, etkisi olmayacağını düşündüğümüz her hareketimizin gürültüsü dağın öteki tarafında koca koca depremler yaratır belki; o dağa çıkana ve o dağı aşana kadar göremeyiz. Kör kaldığımız her ihtimal, bir felakete gebedir ve her felaket, bir ihtimalle başlar.

Buradayım, adım Karaca Koralin. Kor ve alin. Yanan ve aydınlatan demek. Yanmadan aydınlatmayı öğreneceğim.

Buradayım, yaşım on yedi. İçimdeki o küçük çocuğu terk ettiğim yaştayım. Yeni bir hayata başladım ve hiçbir şeyi unutmadım. Unutmak zayıflıktır, ben ömrümün sonuna dek hatırlayacağım.

Buradayım, yaşım yirmi bir. Sevdiğim herkesin beni terk ettiği yaştayım. Derdim intikam değil, gerçekleri bilsem yeter afma gerçeğe attığım her adımda, başka meselelerin karanlığına çekiliyorum ve bunu biliyorum.

Buradayım, doğru ve yanlış kararlar vermek için. Buradayım, doğru ve yanlışları bilmek için. Buradayım çünkü buradan başka bir yere ait hissetmiyorum. Buradayım çünkü burası sırat köprüm benim, ve ben bile bile cehenneme yürüyorum. Orası ateş, orası yangın yeri.

Orası her şeyin başladığı yer.

Kâğıt toplayan kadın, elindeki cama yasladığı kâğıtla bir-

likte ortadan kaybolduğunda çarpıntım başlamıştı; arabanın içi gayet genişken ben sıkışmış gibi hissediyor ve düzenli nefes alamıyordum. Ellerimi ağzımın etrafına kapatıp dizlerime eğilerek on bir saniyelik nefes döngüsüne girdiğimde, Kunt kapıyı açıp yanıma binene kadar başımı kaldıramadım. "Bir şey mi oldu?" diye sordu endişeli bir sesle. "Ne yapıyorsun?"

İki yolum vardı: Bir, Sergen'i ve *Zippo*'yu ona söyleyebilirdim böylelikle yarın Ortaköy'de Sergen'le buluşmama gerek kalmazdı ama o zaman anlamını ve nasıl kullanacağımı bile bilmediğim joker kartından olurdum. İki, hiçbir şey yokmuş gibi ondan bu durumu gizlemeye devam ederdim. Filmlerde ve kitaplarda olduğu gibi eninde sonunda ortaya çıkar mıydı yoksa ben unutursam gerçekten unutulur muydu? Öte yandan Kunt zeki bir adamdı, gelecekte önüne getirilecek en ince detaydan bile bugüne dönebilir ve olayı çözebilirdi.

"Karnıma bir ağrı girdi bir ân," diye mırıldanarak ellerim karnımın üzerinde doğruldum, yüzümü buruşturmuştum. Yalan söylüyordum. Ve bu, bir seçim yaptığım anlamına geliyordu.

"Nasıl?" Emniyet kemerini bağlarken hareketleri yavaşladı ve kaşları çatıldı. "Hasta falan gibi mi?"

"Nasıl hasta?" Aklıma gelen anıyla dudaklarım kıvrıldı.

Kunt gaza basıp benzin istasyonundan çıkarken bir saniyeliğine bana döndüğünde kaşları havalanmıştı. "Hasta mısın yoksa regl misin?"

Ama biz artık küçük değildik ve karşımda bir ergen yoktu. "Üşüttüm galiba biraz, önemli bir şey değil," diye mırıldanırken önüme döndüm derin bir nefesle. Camdan dışarıyı izlemeye başladığımda bana baktığını ve bir şeyler düşündüğünü fark etmiştim ama bir şey söylememişti.

Küçükken abime, annemden öğrendiğim kadarıyla kızların aylık döngülerle regl olduğunu ilk anlattığım günü hatırlamıştım. Salonda elma yiyorduk. Neden bahsettiğimi anladığı ân çantasını da kaptığı gibi dışarı kaçmıştı arkadaşlarının yanına, utandığından. Abimin aklımdaki son görüntüsünün bir ergen oluşu beni en çok kıran şeydi muhtemelen. Fotoğraflarına bakabilir, maç kayıtlarını izleyebilirdim ama hiçbiri gerçek

gelmeyecekti çünkü ben abimi en son gördüğümde o yalnızca on sekiz yaşındaydı.

Telefonumu çıkartıp *Instagram* uygulamasını indirdim. Ardından öylesine bir hesap açıp arama kısmına abimin gerçek ismini yazdım ama bu bir refleksti, elbette gerçek adıyla bir hesap yoktu. Karam ismiyle arattığımda mavi tikli hesabını buldum. Çok değil, on sekiz paylaşımı vardı. En alta inip fotoğraflarına bakmaya başladım ama hepsinde yalnızca kendi vardı ve açıklamalarından yola çıkarak hesabı kendinin değil, menajerinin kullandığını anlayabiliyordunuz.

"Abim iç çamaşırı modelliği mi yaptı?" diye sordum kaşlarım havalanırken.

Kunt sorduğum soruyla o kadar şaşırmıştı ki ayağını gaz pedalından çekti ve ıssız yolun ortasında araba yavaşça durdu. "Ne?"

Telefonun ekranını ona çevirdim ve fotoğrafı gösterdim. Ünlü, yabancı bir marka için siyah beyaz, üstü çıplak altında iç çamaşırının markasının belli olacağı şekilde düşük bir kot giyen fotoğrafları vardı ve *hashtag*le birlikte markayı da etiketlemişti.

"Yani olabilir, reklam sonuçta," dedi Kunt önüne dönerken ama tepkisinden dolayı gözlerimi kısarak ifadesini daha derinlemesine süzme isteği uyandırmıştı. "Bir paylaşımla milyon dolarlar alabiliyorsun böyle anlaşmalarda."

"Sen de yaptın mı?"

Yolda ilerlemeye başladığımızda "Niye? *Google*'da fotoğraflarımı mı aratacaksın?" diye sordu dirseğini kapıya yaslamış, başparmağını altdudağına sürterken.

"Boş boş işler," diye homurdandım omuz silkerek.

"Değil mi?" dedi keyifli bir ses tonuyla. "Gerçeği karşındayken."

Elim ağzıma kapandı verdiği cevapla. "Terbiyesiz, ahlaksız..."

"Ne dedim ki ben şimdi? Boşu boşuna küçücük ekrandan yakınlaştırıp yakınlaştırıp bakma kör olursun dedim, gözlerinin iyiliğini düşünüyorum ben..." Kolumu olduğu gibi karnı-

na geçirirken hiçbir şey hissetmediğini biliyordum, saniyeler sonra durumu fark ettiğinde bir "Ah," dedi ve bu benim kahkahalara boğulmama neden oldu.

"Gerçekten hissetmedin mi ya?" dedim kolumu kendime çekip ovuştururken.

"Sinek ısırınca yüzünü buruşturanı sahada ringe gömerler."

Adam haklı. İşi bu.

Eve geldiğimizde tüm ışıklar kapalıydı. Kunt kapıyı açtıktan sonra holün ışığını yaktığında doğruca içeri geçip etrafta dolandım. Tosbik koltuğun bir köşesine serilmiş uyuyordu ve yanında ters dönmüş uyuyan kapkara yavrusu vardı. Sapsarı olan köşede yalanıyordu. Hâllerine gülümseyerek etrafa baktığımda karbeyaz olanın yastığın altında kalmış kumandayla kavga ettiğini ve annesine çekmiş benekli olanın da köşeden kardeşini izlediğini fark ettim.

"Uykucu Şirin," diye mırıldandım siyah yavruyu severken. Anında mırlamaya başlamıştı. "Süslü Şirin," diye devam ettim sapsarı olana uzanırken ama haylaz benden önce davranıp kaçarak elimden kurtuldu. "Kavgacı Şirin," dedim karbeyaz olanı yakaladığım ân kucağımda onunla birlikte koltuğa otururken. Benekli olanın gözlerinde, sanki gözlüğü varmış gibi siyah sürme vardı. "Sen de Gözlüklü Şirin ol o zaman benekli."

Kunt'un salona doğru yürüdüğünü gördüm, karbeyaz yavruyu ellerimle havaya kaldırdığımda miyavlamıştı ama daha sonra bir titreşme sesi kulaklarıma ulaştı. Kunt cebindeki telefonu çıkartıp merdivenlere yöneldiğinde aramayı da cevaplamıştı.

"Baba gitti," diye mırıldandım dudak büzerek karbeyaz yavruya. "Babanın işi var." Ardından kahkahayla güldüm bu fikre. "Seni satayım mı kız? Beyaz kediler iyi para ediyor." Miyavladığında kahkaha attım. "Tamam tamam satmıyorum ama sen de söz ver, halıya kusmayacaksın. Kumanda kemirmeyeceksin ve şömine demirine kafanı sıkıştırmayacaksın. Söz ver bakayım. Söyle hadi. Miyav de."

Karbeyaz miyavladığında kafasına kocaman bir öpücük kondurdum. Hemen ardından esnediğimde uykumun geldiğinin farkındaydım. Minikleri annelerinin yanına bıraktığımda birbirlerinin üstüne bindiler ve kıvrıldılar, bu görüntü çok sıcak hissettirmişti.

Merdivenlerden çıkarken montumu çıkarttım. Kunt'un odasının kapısı kapalıydı ama biriyle konuştuğunu duyabiliyordum, sadece kelimeler anlaşılmıyordu. Odama geçip üzerimdekilerden kurtulduktan sonra pijamalarımı giyinip dişlerimi fırçaladım. Kunt'un odasının kapısını tıklatarak açtığımda aralıktan içeri kafamı uzatmıştım, ortalıkta yoktu.

Terasa geçip koltuğa oturdum, bacaklarımı kendime çekerek geriye doğru yaslanmıştım; amacım tavanı izlemekti ama tavan camdandı, böylelikle gökyüzünü görebiliyordunuz. Öte yandan, hava kapalıydı ve yağmur yağıyordu bu da gökyüzü seyrini engelliyordu. Kapalı teras camlarından izleyebildiğim tek şey aşağı kayıp giden yağmur damlalarıydı.

Teras kapısı açıldı, dikkatim dağılmıştı. Kunt altında siyah bir eşofman ve boynundan çıplak göğsüne sarkan bir kolyeyle pervaza yaslandı, elleri cebindeydi. "Yorgun değil misin?"

Benim için gri yoktu; ya siyahtım ya beyaz. Birine güvenirsem tam güvenirdim. Evetse evet, hayırsa hayırdı. Ama Kunt... Siyah beyaz dünyama gri rengini getirmişti sanki. Çok çaresiz hissediyordum.

"Rauf Massouh'la ilgili bir gelişme var mı? Ya da abimin yasadışı maçlara katıldığı dönemki organizatörle ilgili?" diye sordum, başımı koltuğa yaslamış ama gözlerimi ondan çekmemiştim.

Ellerini cebinden çıkardı, doğrulduktan sonra yanıma yürüdü ve hemen yanıma oturarak benim gibi geriye doğru yaslandı. "Henüz bir şey çıkmadı."

"Boşa kürek çekiyormuşuz gibi hissediyor musun bazen?" diye sordum pat diye. Başını bana çevirdiğinde ela gözleri kararmıştı çünkü etraf da karanlıktı, yağmurun gürültüsü vardı. "Bazen öyle hissediyorum ben, sonuçta giden gitti diyorum... Geri dönüşü yok. Ama ben bu yola intikam için çıkmadım,

sadece gerçekleri bilmek istiyorum. Kötü insanlar ceza alsın istiyorum, yaptıkları yanına kalmasın... Ama Kunt, senin bu yola gerçekte neden çıktığını bilmiyorum. Bu bilinmezlik beni karanlıkta bırakıyor."

"Sen karanlıktan korkarsın," dedi refleks gibi, yüzünde yaprak kımıldamamıştı ama hafifçe çatılmış kaşlarımı süzen gözlerinde karmaşa vardı.

"Korkarım, evet," dedim kurumuş dudaklarımı ıslatıp derin bir nefes alırken. "Karanlığı aydınlatmayacak mısın?"

Yutkunarak önüne döndüğünde hafifçe kaymış ve başını koltuğa yaslamıştı. Bacağımın üzerindeki sol elime uzandı ve elimi kavradı. "Bu sefer karanlık güvenli."

"Karanlık her zaman tehlikelidir."

"Ama seni senden çok düşünen biri vardır her zaman."

Neden bunu söylediğini bilmiyordum ama cam tavana bakarken kaybolmuş gibiydi. Doğrularak ona döndüğümde istemsizce elimi elinden çekmiştim. Dirseğimi koltuğun sırtına yasladım ve profilini izledim. "Terazi mi diyorsun?"

Gözleri yorgunca kapanırken histerik bir tebessüm sardı dudaklarını. "Hep herkese böyle kiloyla mı dağıtırsın anılarını?"

Yanaklarımı ısırdım içeriden ve bakışlarımı kaçırdım. "Alışkanlık."

"Yok yok, bu bayağı al-ver ilişkisi. Kim ne kadar anlatırsa sen de o kadar açıyorsun ağzını." Gözleri yüzümde gezinirken daha fazla dayanamayarak yüzüne baktım. "Peki Karaca, ben anlatırsam eşit ağırlıkta külçe koyabilecek misin kefeye?"

Annesiyle ilgiliydi. Annesi ve babasıyla. Ve hatta abisiyle. Ve tüm bunlar bir şekilde Halit Tasmas'la bağlanıyordu. Belki çok daha fazlası da vardı. Çok büyük bir şeydi bu... Anlatması zor bir şeydi.

Sanki kendi anılarımdan bahsediyordum.

Tasmas, vatan haini! Boşlukları sen doldur.

Annesini ateşe vermişler.

Kaç yaşındaymış o zamanlar?

Kuleli'den sonra neden devam etmemiş?

Babası çocukluğunu almış elinden!
Abisinin yüzünü fırıncı amcadan az görmüş...
Zorunda bırakılmış.
Bizim aramızda hep bir karış kalacakmış.

"Bir gün," diye mırıldandım önüme dönerken. Bacaklarımı kendime çekip kollarımı etrafına doladığımda bir ânlığına etraf kararmıştı ve ben yine o karanlıktaydım. Demir garaj kapısının önünde... Kapının altından sızan aydınlığa muhtaç. Bir parça kuru ekmeğe muhtaç. Suya muhtaç, *kapının altından sızan yağmur suyuna muhtaç.* Bir çakmağa, bir muma, karanlığı kovacak aydınlığa muhtaç. *Dinle beni.*

Hayır.

Kunt'un kolu o ân omzuma dolandığında beni kendine çekti, kollarımı bacaklarımdan çekmedim ama yavaşça göğsüne devrildim ve başımı omzuna yasladım. Kolu o kadar uzundu ki omzumdan geçiyor ve eli dizime değiyordu. "O her neyse, anlatamadığın," dedi kulağıma doğru, şakağımdan öptü. Göğsüme öyle ağır bir his kondurmuştu ki ve kalbim öyle çarpıyordu ki bu hisle ne yapacağımı şaşırmış, hareketsiz duruyordum. "Anlatmana gerek yok. Merak etmiyor muyum? Ediyorum, köpek gibi ediyorum. Ama anlattığında rahatlamayacaksan, bir boka yaramayacaksa hatırlaman; anlatmanı istemiyorum. Unutmak bir lütufken hatırlamak cezadır."

"Ama o zaman sen de anlatmazsın," diye mırıldandım.

"Ben anlatırım ya da bir gün elbet öğrenirsin."

"*Unutmak bir lütufken hatırlamak cezadır.* Ben de senin ceza çekmeni istemiyorum," dedim kafamı hafifçe iki yana sallarken. Burada, göğsündeyken kokusu dört bir yanı sarmıştı ve uykum geliyordu.

"Yaşarken her an cezasını çeken bir adamı daha fazla cezalandıramazsın," diye mırıldandığını duydum yaklaşık bir dakika sonra fakat gözlerim tamamen kapanmıştı ve cevabını analiz edemeyecek ya da cevap veremeyecek kadar teslim olmuştum uykuya.

Kapatılmış güneş perdelerinin arasından sızan yalancı güneş odanın içine aydınlığını bırakırken gözlerimi açtığımda terlemiştim. Yüzüstü yatıyordum ve yanağım yastığa, üzerimdekiler de tenime yapışmıştı. Üzerimdeki pikeyi çekip avuçlarımın üzerinde doğrulduğumda etrafa baktım ama odada yalnız olduğumu çok iyi biliyordum. Yalnız uyanmak istemiyordum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu, Kunt'un antrenmanları sabah erkenden oluyordu ve kimbilir saat kaçta kalkıp gidiyordu.

Ellerimi saçlarımdan geçirerek yüzümü sıvazlayarak ayağa kalktım ve odadan çıkıp banyoya yürüdüm, yüzüme çarptığım soğuk su beni biraz da olsa kendime getirmişti. Üzerime bir kot bir de ince kazak geçirdikten sonra merdivenlerden indiğimde, salonda birinin telefonla konuştuğunu fark ettim.

"Ya kızım anneannem niye kızsın? O seviyor gençlerle bir arada olmayı, bak sen beni dinle. Giyin, süslen gel. Ben sana adresi mesaj atarım," dedi Melisa, kahvaltı masasından bir şeyler atıştırıyordu ayakta. "Hadi kolay gelsin! Abimin en sevdiği renk mavi!" Telefonu kapattı ve somurttu. Ardından telefona bakarak "Yalan söyledim, abimin en sevdiği renk bordo," dediğinde yaşadığım şokla salonun girişinde durmuştum.

Melisa başını kaldırdıp beni gördüğünde "Karaca!" diye parladı ve üzerime yürüdü o ân. "Günaydın, amma uyuyormuşsun yalnız. Güzellik uykusu önemli tabii." Parlayan buz mavisi gözleriyle yüzüme bakıp elimden tuttu ve masaya yönlendirdi. "Hemen kahvaltı yapalım alışverişe çıkacağız. Sonra güzellik salonuna. Seni akşama hazırlama görevi kendim tarafından bana verildi."

"Günaydın, günaydın da... Neye hazırlanıyorum ya?" diye sordum şaşkınca, beni başköşeye oturttuğunda kendi de hemen çaprazıma oturdu. "Alt tarafı bir yemek sonuçta."

"Olmaz. Dilberay Sultan zaten sana burun kıvırdı, bir de özensiz yakalarsa çakar lafı hiç acımaz. Anneannem iyi kadındır ama ters tarafı çok çirkeftir gerçekten istemezsin uğ-

raşmayı. İstanbul hanımefendisi olur sana Cennet Mahallesi çingenesi."

Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı çevirdim o ân. "Ben niye anneannenize kendimi beğendirmek zorundayım orayı anlamadım, bu dünyada kaynanasıyla anlaşamayan birçok kadın var ve hiç de kanlı bıçaklı değiller. Bir tehlike arz etmiyordur, eminim."

"Olay o değil zaten!" dedi Melisa. Çayları doldururken bir dilim börek de sıkıştırmıştı ağzına. "Olay, o kıçı kırık Duru'yu bile gelini olarak kabul etmesi! Sebep? Karnında Karyeli torunu var! Ama o kolay. Kunt Abi'mle sizi bir odaya kilitlesem kolay yani bence. Olabilir mi böyle bir şey? Evlenmeden önce çocuk yapma konusu hakkında ne düşünüyorsun Karaca? Ben bir düşün derim. Şimdiki aileler zaten hiç evlenmeden çocuk yapıyorlar. Ya da önce çocuk, sonra düğün falan... Bağlama büyüsünden daha etkili hem. Ben denemiştim işe yaramamıştı pek. Abim çocuğun lavuk olduğunu savunarak yolunmuş tavuğa çevirmişti çünkü. O günden beri ben de sevgililerine saldırırım. Göze göz, dişe diş."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Ne söylediğini takip edemiyordum.

Elinin tersini dudaklarına tutup bana doğru eğildi Melisa. "Şimdi götü kalkık abim duymasın ama maşallah taş gibi yani alıcısı çok, başım kalabalık. Bak az önce arayan Sena'ydı mesela, tutturdu âşık oldum da âşık oldum diye... Market rafında *Barbie* bebek görünce annesi almayacağım diyen şımarık kızlar gibi bir ağlamadığı kaldı! Vizeler geçsin söyleyeceğim ona gerçeği."

"Hangi gerçeği?"

"Abimin kalbi dolu."

Çayımdan aldığım yudum ağzımı yakarken yuttum. Dilim ve boğazım haşlanmıştı ama bu hiç de umurumda olmamıştı çünkü şaşırmıştım. Efes'in kalbi dolu muydu? "Şebnem?"

Melisa şaşkınlıkla kafasını gömdüğü tabaktan kaldırdı, ağzındaki zeytinin çekirdeğini eline çıkarıp tabağına bıraktı

ve çayından bir yudum aldı. "Oha Karaca sen neymişsin ya? Nereden öğrendin bu altın değerindeki bilgiyi?"

"Sen demiştin WhatsApp grubunda, Efes'in kalçasında Şebnem yazıyormuş..." Daha sonra Kunt daha fazlasını anlatmıştı tabii.

"Haa doğru, evet öyle," dedi kafasını sallayarak önüne dönerken. "Ama imkân vermiyorum yani. O kadın hayatta dönmez abime." Melisa tabağımı alıp doldurmaya başladı. "Sıkı ye Karaca, bugün ihtiyacın olacak."

Muhtemelen öyleydi çünkü bugün Sergen'le buluşacaktım. Doğru mu yapıyordum yoksa yanlış mı bilmiyordum ama bir karar vermiştim ve arkasında duracaktım.

"Dilberay Hanım'ın Duru'yu kabul ettiğini söyledin gelin olarak, önceden etmiyor muydu?" diye sordum merakla.

Melisa, doldurduğu tabağımı önüme bıraktığında tüm bunları bitirmem mümkün değildi ama yine de çatalımı böreğe batırdım ve geriye doğru yaslanıp böreği kemirirken Melisa'yı dinledim.

"Etmiyordu tabii, nasıl etsin? Anneannem, Ali Baran Abi'nin evlendiğini magazinden öğrendi. Çok darıldı, küstü. Ali Baran Abi'm geldi İstanbul'a kadının gönlünü almaya, gönül alma seramonisi oldu mu sana abi kardeş kavgası? Kunt Abi'm haklı ama, Ali Baran işi düşmezse uğramıyor aile evine. Hep altından bir şey çıkıyor. Neyse... Duru, abimden on yaş küçük. Yaş önemli değil ama anneannem başta Duru'nun zengin avcısı falan olduğunu düşündü çünkü Ali Baran Abi'm sırf kız yanında olsun diye Türkiye'deki üniversite kaydını *Washington*'a aldırmış ve tüm eğitim masraflarını karşılamış. Düşünebiliyor musun? Sonra ikna etmiş evlenmeye, çat yıldırım nikâhı... Yani o mu ikna etmiş bilmiyorum ama dışarıdan görünen bu. Bu yüzden anneannem sevmiyordu onu. Şimdi karnında torunu olunca..."

"İster istemez kabul etti," diye mırıldandım ağır ağır kafamı sallarken. Ardından yorgunca güldüm. Tam da Duru'nun yapacağı bir şeydi. Kabul edilmek için hamile kalmak...

"Annem geldi Bolu'dan, babamın Rize'de işi olmasa o da gelecekti ama bizim çay tarlasında işler yoğunmuş. Anneannem, enişteni de çağırdı ama bilmiyorum ki gelir mi..."

"Enişten?" Şaşkınlıkla çatalı masaya bıraktım. "Kunt'un babasından mı bahsediyorsun?"

Melisa kafasını salladı. "Uzun zamandır görmüyorduk... Gelirse sürpriz olur gerçekten."

"Anneanneni dinler mi?" İster istemez gerilmiş, ellerimi kucağımda birleştirmiştim.

"Anneannemi dinlemez, sadece gelmek istiyorsa programında bir boşluk yaratır ve gelir," dedi Melisa omuz silkerek. "Behzat Enişte biraz... Serttir."

Biraz mı? O adamla ilgili çok şey merak ediyordum ama Melisa'dan duymak isteyeceğim hiçbir şey yoktu hakkında.

Kahvaltıdan sonra Melisa alışverişe gitmek konusunda ısrar ettiğinde onu odamdaki elbiseler ve takımlardan birini giymek konusunda ikna edemediğim için üzerime montumu almış, bahçeye çıkıyordum. Bizi Polat götürecekti ve Melisa'yı atlatsam bile Polat'ı atlatamayacağımı biliyordum bu yüzden desteğe ihtiyacım vardı. Öktem'i arayıp gelip gelemeyeceğini sorduğumda adresi atmamı istedi yalnızca. Melisa'nın gitmek istediği alışveriş merkezi şehrin göbeğindeydi ve Öktem'e de yakındı.

Öktem ve Melisa birbirlerinin tam tersiydiler. Öktem saçlarını renkli boyamayı severdi ve en son küt kestirip kızıla boyatmıştı, ayrıca siyah kıyafetler tercih ederdi. Melisa ise platin sarısı saçları ve buz mavisi gözleriyle peri kızı gibi dolanıyordu etrafta.

Öktem'le AVM'nin önünde buluştuk, Polat'ın bizi yalnız bırakmaması; yanımızda gezmesi beni aşırı geriyordu ama yapabileceğim bir şey yoktu bu konu hakkında. Melisa aldıklarını adama taşıttırıyordu ve muhtemelen gitmesinden yana değildi de üstelik, bu yüzden ortaya atabileceğim herhangi bir Polat'ı gönderme fikrinin destekçisi olmayacaktı.

Melisa beni *Barbie* bebek gibi giydirmek istiyordu ama ben Boğaz'da düzenlenecek bir yemek için bu kadar gözalı-

ci giyinmenin komik kaçacağını düşünüyordum, en azından kendim için.

Saat üçe doğru gelirken AVM içinde bir kafede oturduğumuzda Polat ortalıkta görünmüyordu ama etrafta olduğunu biliyordum. Melisa kahveleri almak için kasadaydı ve nihayet Öktem'le yalnız kalabilmiştik.

"Melisa şirin kızmış," dedi Öktem, gözleriyle Melisa'yı süzerken. Sıradaki Melisa, Öktem'le göz göze geldiği ân gülümsemiş, ardından siparişleri alan kasiyere dönmüştü.

"Sen bir de abisini gör," dedim ama hemen ardından konuyu değiştirmem gerektiği ve kısıtlı vaktimin oluşu aklıma geldi. "Öktem, yardımına ihtiyacım var."

"Evet biliyorum, dökül bakalım," dedi geriye doğru yaslanıp bacak bacak üstüne atarken. "Sabahtan beri kabız gibi bakıyorsun suratıma. Fark etmedim değil bir şeyler olduğunu. Gerçekten âşık oldunuz ve evleniyorsunuz değil mi? Zaten Melisa bildiğin kına elbisesi baktı durdu sana tüm gün. Bak sakın düğün salonu kiralama, yat kiralasınlar, zaten zengin bunlar..."

"Öktem!" Fısıldar bir sesle nasıl bağırılabiliyorsa, o şekilde zikretmiştim ismini. "Bak gerçekten dalga geçmenin sırası değil. Yardım edecek misin?" Öktem ciddi bir surat ifadesine büründüğünde kafasını salladı ve öne eğildi. "Benim bir saatliğine ortadan kaybolmam gerekiyor ama ne Polat ne de Melisa bilmemeli, bir şekilde beni buradan kaçırman lazım. Bir bahane uydurman lazım. Sadece bir saat yeter."

"Oha kızım, nereye gideceksin?"

"Orasını boş ver şimdilik, sonra anlatırım." Avuçlarımı birbirine yapıştırdım ve dilenircesine baktım ona. "Lütfen..."

"Söylemen yeter Karaca, biliyorsun beni. Sorgulamam etmem, ciddi bir sıkıntı görmediğim sürece," dedi Öktem omuz silkerek. "Zaten borçluyum sana."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl borçlusun?"

"Sana... Size yani. Eve geldiğim ilk günü hatırlıyor musun? Öfkeyle bağırıp çağırmıştım. Eski sevgilimin nasıl öldüğünü anlatmıştım. Mahkeme temyize gidiyor, dava yeniden açıla-

cak. Çok güçlü bir avukat aldı davayı, kazanacak gibiyiz." Kollarını masaya yaslayarak seslice nefes verdiğinde, minnettar ve mahcup görünüyordu. "Aslında sana değil... Kunt'a borçluyum ama beni onunla tanıştıran da sen olduğun için... Ve senin arkadaşın olmasam... Öyle yani."

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında açık kalan ağzımı ellerimle kapatmak zorunda kalmıştım. "Davanın temyize gitmesiyle Kunt'un ne ilgisi var? O mu yapmış?"

Kafasını salladı. "Avukatı o zamanki dava dosyasını incelemek için izin almış mahkemeden, sağlamından bir temyiz dosyasıyla çıkmış karşılarına. Talimatı Kunt'un verdiğine eminim, yoksa saati bilmem kaç bin liralık adamlar niye ilgilensin geçmiş gitmiş davayla? Mahkemenin yeni eklenen deliller sayesinde temyizi kabul etmekten başka çaresi yok. Her şey bu kadar ortadayken bu sefer de kaybedemeyiz... Biliyorum, kaybetmeyeceğiz. Yeniden duruşma olacak."

"Öktem... Ben..." Geriye doğru yaslandım ve bu bilgiyi hazmetmeye çalıştım ama biraz fazlaydı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum gerçekten..."

"Has adammış... Ne diyeyim..." Öktem de geriye doğru yaslandı. "Minnettarım. Ne dese yaparım şu ân. Hayran oldum."

Kaşlarım havalandı. Eliyle bana *yaklaş* işareti yaptığında sorgulamadan ona yaklaştım, kulağıma eğildi ve "Bas bence nikâhı," dedi çok gizli bir şeymiş gibi. Gülerek geri çekildim ama kalbim bu sefer hayranlıktan çarpıyordu. *Güzel adam!* Ve ben ona ihanet edecektim. Öyle miydi gerçekten? Bu işin ucunun ona dokunacağını düşünsem Sergen'le asla buluşmazdım ama benim çaldığım *Zippo*'sunu istiyordu adam, üzerine karşılık teklif ediyordu. Normal şartlarda asla kabul etmezdim, *Zippo*'sunu verir çıkar giderdim ama bir joker kartı almanın ters tepeceğini sanmıyordum. Üstelik *normal şartlar altında* değildik. Benim abim ölmüştü ve bana neden yardım ettiğini bilmediğim, öldüğü gece karşısında dikilen rakibiyle yalnız başımaydım. Her ne kadar hislerim kafamı bulandırsa

da ben akılcı bir insandım ve bütün seçeneklerimi gözden geçirmeliydim.

Aklımı kaybedemezdim. Tamamen aklımı kaybedemezdim. Kaybetmemeliydim. Kontrol bende olmalıydı. Nihayetinde Kunt'un babasından öğrendiği yegâne şeydi bu, değil mi? Kontrolü elinde tutmak, kontrollü olmak. Ali Baran böyle söylemişti yemek masasında.

Melisa kahvelerle döndüğünde, Öktem'e nereye gitmem gerektiğini gösteriyordum telefonumdaki haritalar uygulamasından. Buraya taksiyle yirmi dakikalık mesafedeydi *pub* ve şansıma, hemen yanında bir kuaför vardı. Öktem masada dönen sohbetin ortasında uzun zamandır saçlarını popüler bir model olan *pixie cut* kestirmek istediğini söylediğinde *pub*ın yanındaki kuaförden bahsetti. Melisa onu cesaretlendirmiş ve kesimin çok yakışacağını söylemişti.

Beş dakika sonra kafeden kalkmış, arabayla kuaföre gidiyorduk ve Polat şoför koltuğundaydı. Plan basitti. Polat muhtemelen dışarıda bekleyecekti ve biz kuaförde olacaktık. Öktem, Melisa'nın dikkatini dağıtırken ben bir yolunu bulup kuaförden *pub*a geçecektim ama Polat'a görünmemeliydim.

Öktem, kuaföre girdiğimizde önünde ayna bulunan koltuklardan birine geçip görevli adam ve Melisa'yla birlikte saç kesimlerini tartışmaya başladı ve daha önce saçlarını boyadığı renklerden bahsetti. Bu sırada benim saçlarım yıkanıyordu. Hemen ardından fön çektirmek için koltuğa geçtiğimde önce saçlarımı kuruttular ve fön çekilmeye başlandı. Bir yandan telefonumla saati kontrol ediyor diğer yandan maskelediğim yüzümün altındaki gerginliğimle Öktem'e bakıyordum.

Melisa sonunda elbisesine kafasından karar verdiğinde dalgalı bir saç modeli yaptırmak istedi ve saç yıkama bölümüne geçti ona yardımcı olacak kadınla birlikte. Öktem'e eğilerek "On beş dakikam var, çıkmam lazım," diye mırıldandım.

"Karaca bak gerçekten sorgulamıyorum ama başına bir şey gelmeyecek değil mi? Yandaki *pub* bayağı pahalı ve elit bir mekân. Kiminle buluşacaksın sen orada?" Öktem saçlarını kestirmek yerine kızıl boyasını yeniletecekti. Bu yüzden

arkadasında adam boya karışımını hazırlıyordu ve Öktem'in saçları klips tokalarla tutamlara ayrılmıştı. "Kötü bir his var içimde."

"Basitçe anlatmam gerekirse birinin eşyası bende, onu geri vereceğim." Doğruyu söylüyordum. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Bir şey olursa, çevirdiğim dolabın ortaya çıkması pahasına Polat'a haber vereceğim. Sen de verebilirsin bir sakatlık fark edersen. Nasıl olsa yan taraf," *dedi tuvaletlerde bombalarla tehdit edilen kız!*

Öktem gergince nefes verdi. "İyi bari. Bu arada, geçen verdiğim fotoğraflar bir işinize yaradı mı?"

Abimle Ahmet Çevik'in fotoğraflarından bahsediyordu. "Evet, çok teşekkür ederim yeniden."

"Hiç önemli değil," dedi Öktem. "Böyle varsa merak ettiğin şeyler, bizim arşiv kalabalık biliyorsun. Tanıdıklar falan da var. Hiç çekinme isim ver sadece, hallederiz."

O ân, aklımda parlayan isimlerle gergince altdudağımı ısırdım ve aynada kendimle göz göze geldim. Kunt'un babasının ismini veremezdim, bunu yapmazdım. Melisa'ya bile soramamışken Öktem'den araştırmasını isteyemezdim. Ama... "Halit Tasmas hakkında ne bulabilirsin?"

"Halit Tasmas, hani Tasmas Holding'in sahibi Halit Tasmas?" diye sordu Öktem şaşkınca. "Bayağı sessiz, sakin bir adam. Yani bildiğim kadarıyla... Ama bir bakarım. İllaki bir fiyaskosu vardır, üzeri kapatılmıştır parayla."

"Çok teşekkürler yeniden."

"Sana teşekkür etmeyi yasaklıyorum kadın. Ayrıca rüşvet alacağım, gözüm minnak kedilerinde. İki aylık olsunlar, gözünün yaşına bakmadan çalacağım..."

Öktem'e dudak büzdüm sahte bir hüzünle. İkimiz de güldük. Fönüm çoktan bitmişti, sadece çıkacak uygun bir zaman arıyordum ve bir yandan da Melisa gelmeden çıkmam gerektiğini biliyordum.

"Neden hâlâ gitmedin?" diye sordu Öktem.

"Polat kapıda. Dikkatini dağıtacak bir şey düşünmeye çalışıyorum ki o sırada *puba* girebileyim."

"Ee desene!" dedi Öktem bir ânda ellerini kaldırıp kalkarak. Hemen arkasındaki, boyayı saçının ilk tutamına sürmek için uzanan adam şaşkınlıkla geri çekildiğinde "Hanımefendi?" diye sordu ama Öktem onu umursamadan elimi tutup beni de kaldırdı ve kuaförün kapısına ilerledik. Polat, sokağın karşısındaydı ve *SUV*'nin önünde sigara içiyordu.

"Yalnızca on saniyen var," dedi Öktem. Ardından yolu kontrol ederek karşı kaldırıma geçti ve doğruca Polat'a yürüdü. Polat'in gözleri çoktan buradaydı ve merakla ama her zamanki durgun suratıyla Öktem'in ne yapacağını bekliyordu. Öktem bir ânda adamı kafasından yakaladığı gibi kendine çektiğinde dudaklarını dudaklarına bastırdı ve Polat'ı öptü.

Yalnızca on saniyem vardı ve dokuzunu toparlanmak için harcadım, son bir saniyede ise kendimi *pub*dan içeri atmıştım ama parkur koşmuş gibi nefes nefeseydim ve dilim damağıma yapışmıştı. Öktem ne yapmıştı öyle? Nasıl yapmıştı? Benim için yapmıştı. Benim için hiç tanımadığı bir adamı öpmüştü. Polat çok kızacaktı. Kızar mıydı? Adam kısa şort ve askılı üst giydiğimiz için bizden tarafa bile bakamamıştı Dubai'de. Efes fantezi muhabbeti açtığı ân WhatsApp grubundan da çıkmıştı. Polat'ı çözdüğüm kadarıyla sanki... Sanki tepkisi... Utanmak olacaktı.

Çok kötü hissediyordum yine de. Beren'in Polat'a olan ilgisini biliyordum ve şimdi en yakın arkadaşım Polat'ı öpmüştü. Çok, çok kötü hissediyordum.

Toparlanmam gerektiğinin bilincinde kendimi düzeltebildiğimde girişteki kadının yanında yürüdüm, danışma gibi dikiliyordu önünde bir stantla. "Buyurun, rezervasyonunuz var mıydı?"

"Hayır yok," dedim gündüz vakti içerinin boş olacağının bilincinde.

"Pekâlâ montunuzu vestiyere bırakabilirsiniz. Arkadaşlar size uygun bir masa bulmanızda yardımcı olacak," dedi kadın düzgün bir aksanla. Ardından vestiyeri ve yardımcı olmak için yanıma yürüyen adamı gösterdi. Montumu çıkardım ama

yanıma almak istediğimi söyledim, böylece adam koridor boyunca bana eşlik etti.

İçerisi genişti, dışarıdan göründüğü gibi küçük değildi asla. Masaların yarısı doluydu üstelik. Boş bir masaya geçip oturduğumda bir şeyler sipariş etmem gerektiğini biliyordum ama tek istediğim Sergen'e *Zippo*'sunu vermek ve belki birkaç soru sormak, daha sonra gitmekti. Dışarıdaki gerginliğin kokusunu buradan alabiliyordum... *Belki de bir önceki hayatımda K9'umdur.*

Saat dörde bir dakika kala bir garson yanıma geldiğinde "Karaca Hanım, lütfen beni takip edin," dedi kibar bir sesle. Montumu ve çantamı alıp kalktım, başka bir koridordan geçtik ve daha sessiz bir salona girdik. İçeride yalnızca birkaç kişi vardı ve bar kısmında biri oturuyordu sırtı dönük. Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktığında bu adamın Sergen Kahir olduğunu gördüm. Garson yanımdan ayrılırken ben adımlarımı Sergen'e yöneltmiştim.

"Gerilimden zevk mi alıyorsun yoksa gecenin bir vakti korku filminden fırlamış hâliyle benzin istasyonunu basan kadından daha iyi bir iletişim yolu bulamadın mı?" diye sordum karşısına geçerken. Gergindim ve gerginken çenem açılırdı.

"Korktun mu?" diye sordu Sergen, üzerinde jilet gibi mavi bir takım vardı. Oturmam için karşısındaki bar sandalyesini işaret ederken hafifçe tebessüm etti.

Ona cevap vermedim. O benim arkadaşım değildi, tanıdığım biri değildi, sadece yarasını tedavi ederken *Zippo*'sunu çaldığım bir yabancıydı. Öyle ki yarasının ne durumda olduğunu bile merak etmiyordum. Montumu ve çantamı tezgâhın üzerine bıraktım ve sandalyeye oturdum. Barmen anında önümüze iki bardak bıraktı ama içindeki her neyse içecek değildim.

Ne demeliydim şimdi? *Emanetini getirdim.* O sanki silaha söyleniyordu... *Zippo* ateşli bir gereç değil miydi ama yine de? Çantamı açıp metal *Zippo*'yu çıkardım. Gelmeden önce incelemiştim, hiçbir yerinde hiçbir desen yoktu. Dümdüz metal *Zippo*'ydu. Hatta sanki bir milyonculardan alınmış

gibiydi. Öylesine basitti. Onu özel yapan hiçbir yanı yoktu. Kaybedip aynısını alsam metrobüs üst geçitlerinde yere serilip çakma mal satanlardan, fark edeceğini düşünmüyordum.

Bu yüzden ilk sorduğum soru "Bu *Zippo*'yu özel yapan ne?" oldu. "Çok da merak ediyor değilim sonuçta eşya eşyadır ve kime aitse ona aittir ki ben cepledim bile isteye, konu kapandı ama çok basit bir şeye benziyor. Pek bir özelliği yok gibi." *Zippo*'yu tezgâhın üzerine koydum.

"Kaybettiğim kardeşimin tek hediyesi," dedi Sergen dudaklarının arasına koyduğu bir sigarayı başka bir *Zippo*'yla yakarken. Ardından ona verdiğim *Zippo*'yu aldı ve elinde çevirdi. "Bana onu hatırlatıyor ve ben onu unutmak istemiyorum. Her an hatırlamak istiyorum."

"Başın sağ olsun," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Sözlerinden onu ölmek anlamında kaybettiğini çıkarabilmiştim.

Sergen başını kaldırdı ve yüzüme baktı. Baktı. Baktı. Baktı. Artık rahatsız olmaya başlamıştım. "Dostlar sağ olsun," dedi en sonunda. "Buraya geldiğinden Kunt'un haberi yok. Bu nasıl oldu?"

"Ne demek nasıl oldu?" Gözlerim kısıldı.

"Arkasından gizli iş çevirebilen tek kadınsın herhalde ya da direkt insan demeliyim. Garip." Sergen'in kapalı alanda sigara içiyor olması asıl garip olandı. Birinin gelip ona ceza yazmasını istiyordum ama tınlayacağını düşünmüyordum. O daha çok, rahat bir şekilde cüzdanını çıkarıp cezayı peşin ödedikten sonra bir tane daha sigara yakacak bir enerjiye sahipti.

"Kunt'u tanıyor musun?" diye sordum. "Gerçi bunca şeyden sonra bunu soruyor olmam komik. Sadece nereden tanıştığınızı merak ettim."

"O bir boksör," dedi Sergen gözlerini kısarak külünü, biraz önce barmenin şak diye önüne bıraktığı küllüğe dökerken. "Ve..." Sigarasından bir nefes çekti.

"Ve?"

"Babasıyla tanışıyoruz. Harika bir adamdır, hayran olunası özellikleri var. İmreniyorum bazen, keşke benim de öyle

bir babam olsa diye," dedi Sergen sigarası parmaklarının arasında, içkiden bir yudum alırken. Dirseğini tezgâha yasladı.

Cevabından sonra anlamsızca kaşlarım çatılmış ve kafam karışmıştı. Kunt'un babası hayran olunacak bir adamsa neredeydi? Neden kimse onunla görüşmüyordu aileden? Herkes adı geçince bir garip oluyordu. Aile yemeğinde bile yoktu ve Dilberay Hanım bu akşam davet etmişti. Gelecek miydi? Tanışacak mıydım sonunda popüler Behzat Karyeli'yle?

"Anlamıyorsun değil mi?" dedi Sergen histerik bir gülüşle, sigarasını küllüğe bastırdı. "Anlamadığın çok şey var Karaca... Ama her şeyin de bir zamanı var."

"Sen, Ahmet Çevik'in dağdaki evindeydin," dedim. "Yaralıydın, ben o gün esirdim. Kaçırılmıştım. Yarasına bak dedi Ahmet, baktım. Anlamadığım birçok şey olabilir ama yanlış anladığım hiçbir şey yok bence Sergen. Onların dost davrandığı her insan kötüdür."

"Ben de kötüyüm yani?" diye sordu, kaşları havalanmıştı. Öfkeli değildi ya da kızmamıştı ama meraklı bir hâli vardı. "Peki Karaca, o zaman, şunu hesap edelim. Dön bir etrafına bak," dedi gözleriyle etrafa bakmam için bir bakış atarken, istemsizce gözlerimi etrafta gezdirdim. "Popüler bir mekânın arka salonlarından birindesin, burada genelde pis işler döner. Toz çekenler, kapalı alan demeden tüttürenler, kolpa imzalanan anlaşmalar, gizli kapaklı işler... Parmağımı şıklatsam biri arkandan gelir ve etil akolle bayıltır seni. Sonrası basit. İşi ilginç kılan şey, senin bunu bilerek buraya gelmiş olman. Hatta sen çok değil birkaç hafta önce satılmaya çalışılan bir kadınsın, o gün neler yaşadığını hayal bile edemiyorum bir erkek olarak... Buna rağmen buradasın. *Zippo* bir uydurma olabilirdi seni tuzağa çekmek için. Hiç düşünmedin mi bunu?"

İster istemez gerilmiş ve biraz da korkmuştum ama bunu belli edecek değildim. Başım dikti ve her zamanki sert ifadem yüzümdeydi. "Bana istediğini yapabilirsin ama uyuyan kurdu uyandırmış olursun, kendi ağzınla benim cepleğim *Zippo*'nu isterken bile Kunt'un duyacağından rahatsızdın.

Üstelik benim üzerime oynadığını bir ân olsun düşünseydim, planını çözmüş olurdum."

"Öyle mi? Nasıl bir plan yapmışımdır peki senin üzerinden oynasaydım?" Bu konu onun keyfini yerine getirmiş gibiydi. Arkasına yaslanarak bacak bacak üstüne attı.

"Birincisi, tüm o saydıklarını ve çok daha fazlasını yaşadım son bir ay içerisinde. Buna rağmen iyi niyetine inandığım için nişanlıma hiçbir şey söylemedim ve buradayım. Sen bu güven kırıntısını büyütmek isteyecek bir adamsın, ancak öyle beni bir maşa hâline getirebilirsin ve evet beni maşa yapmak istersin çünkü geçen akşam Kunt'la karşı karşıya geldiğinde sana olan tavrını gördüm. Senden hoşlandığı söylenemez. Bu durumda senin ona pozitif duygular beslemen ne kadar mümkün? Buradan çıkıp gitmeme izin vereceksin, ben de *'Vay be, kılıma bile dokunmadı, sözünün eri, iyi biri,'* diye düşüneceğim. Bu hareketinin bir oyun olup olmadığı hakkında kesin bir şey söyleyemem ama sen de zaten tam olarak bu tarz hareketlerle benim aklımı karıştırmak istiyorsun."

Sergen başını eğerek etkilenmişçesine güldüğünde alkışlıyordu. "Sen gerçekten onun sevgilisisin."

Çok büyük bir iltifat almışçasına omuzlarım dikleşti ama zaten dik duruyorlardı, dışarıdan hiçbir şey anlaşılmamıştı. Sergen işte şimdi kafamı karıştırmıştı. *Hiç öyle söylenir mi?*

"Bu kart," dedim çantamdan iki parmağım arasında çıkartığım kartı kaldırarak. "Ne anlama geliyor?"

"Joker, bir iskambil kartı," dedi boğazını temizleyerek. "Ve senin kurtuluşun."

"Basit bir iskambil kartı nasıl benim kurtuluşum olabilir?" Sanki yırtacakmış gibi iki elimin arasına aldığımda "Şimdi yırtabilirim bunu," dedim tereddütsüz. "Hiçbir anlamı yok. Benimle dalga geçiyorsun."

"Bir anlamı var, asıl sen beni hafife alıyorsun," dedi Sergen düz bir sesle. "Onu sakla. Zamanı geldiğinde sana yol gösterecek çünkü ben zamanı geldiğinde sana yardım edeceğim Karaca."

Gözlerim kısıldı, kartı çantamın içine bıraktım geri. "Senden yardım isteyeceğim bir duruma düşeceğimi düşünüyorsun. Neden?"

"İllaki olur, oynadığınız tehlikeli bir oyun," dedi Sergen içkisinin dibini kafasına diktikten sonra boş bardağ tezgâha yavaşça çarparak. "Fena mı bir joker kartının olması başın sıkıştığında seni kurtaracak?"

Ensemde hissettiğim ürperti beni başka bir şüphenin koynuna itti o ân. "Oynadığımız oyun mu?" Sergen biliyor muydu? *Nasıl?*

Sergen'in ifadesi değişti, dudaklarına belli belirsiz bir zafer tebessümü yerleşti. "Sana bir sır vereceğim Karaca, ben iyi taraftayım bu savaşta. Biz seninle aynı şeye doğru, aynı şeye yanlış diyoruz. Sadece ben senden daha aktif, daha önemli bir oyuncuyum." Birkaç saniye içinde yanına yaklaşan bir adam kulağına eğilip bir şeyler fısıldadığında, Sergen toparlanarak ayağa kalktı ve elini uzattı sıkmam için. "Şimdilik gitmem gerekiyor. Belki sonra bir kahve içeriz, ha ne dersin?"

"*Zippo*'nu verdim, seninle bir daha karşı karşıya geleceğimizi düşünmüyorum Sergen. Bu kadardı." Montumu ve çantamı alıp yanından geçip giderken kafam bir hayli karışıktı çünkü dediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. Sergen Kahir kimdi ve eğer iyi taraftaysa Ahmet Çevik'in yanında ne halt yiyordu? Köstebekçilik mi oynuyordu?

Beni salona getiren garsonla holde karşılaştığımda ona *pub*ın herhangi bir arka çıkışı olup olmadığını sordum, eğer ön taraftan çıkarsam Polat'ın orada olma ve beni görme ihtimali vardı. Şansıma garson yardımcı oldu ve beni mutfak bölümünden bir ara sokağa çıkardı, dikkatli bir şekilde caddeye geçtim ve kuaförün önünü gözetledim ama Polat orada değildi; öyleyse neredeydi?

Kuaförün içine adım attığım an Öktem'in "Alt tarafı oksidandan fenalaştı kız hava almak istedi, amma büyüttünüz," diye söylendiğini duydum. Polat içerideydi ve Melisa da yanında, elleri belinde dikiliyordu. O ân üçünün de bakışları

bana döndü ve Öktem'in suratı zaferle aydınlandı. "Hah! Geldi işte. Endişelenecek bir şey olmadığını söylemiştim."

"Kızım nereye kayboldun ya?" diye homurdanarak yanıma yürüdü Melisa o ân, saçının yarısı yapılı yarısı klipsliydi. Yani saçını yarım bırakacak kadar endişelendiği anlamına geliyordu bu. "Bir şey oldu sandım, telefonunu da açmadın," dedi Melisa ellerini kollarıma koyarak.

"Yürüyüşe çıkmıştım, sahildeyiz ya, Ortaköy güzel yer," dedim Öktem'in yalanını devam ettirerek. Gözlerim Melisa'nın omzundan, Polat'la buluştuğunda bana şüpheli bir ifadeyle bakıyordu ama herhangi bir şey konduramayacağından emindim.

Melisa daha sonra saçlarının geri kalanının yapılması için koltuğa geçti, Öktem boyasını yeniletmiş ve fön çektirmişti. Polat bu sefer direkt kuaför kapısında dikiliyordu sanki ben bir bahaneyle çıkacakmışım gibi ama çoktan işimi halletmiştim. "Öptün adamı," dedim telefonuyla uğraşan Öktem'in karşısına geçip otururak. Melisa birkaç metre ilerideki büyük aynada fotoğraf çekiyordu. "Manyak mısın sen? Delirdin mi? Böyle dikkat mi dağıtılır?"

"Manyağım, arkadaşımın yüzde yüz işini göreceğini bildiğim için tanımadığım adamın tekini öptüğüm için manyaksam, manyağım evet," dedi Öktem eğilip benim gibi fısıldayarak. "Onu boş ver şimdi. Nasıl gitti? Hallettin mi işini?"

Kafamı salladım ağır bir hareketle.

"İyi," dedi Öktem. "İyisin değil mi?"

Bir yanım hiç iyi hissetmemekle beraber şimdiden yorgundum ve daha günün en yoğun geçecek saatlerine gelmemiştik bile. "Teşekkür ederim, benim için yaptın," dedim geriye doğru yaslandığımda.

"Teşekküre gerek yok," diye cevapladı beni Öktem dönen sandalyede dönüp kapının önünde telefonla konuşan Polat'a bakarak. "Hatta hiç zahmet de olmadı. Yine dikkatini dağıtmamız gerekirse haber ver..."

Kaşlarım havalandı. "Diyorsun?"

"Gözündeki şu yara izi," dedi Öktem kendi gözünü işaret ederek. "Aşırı seksi. Tehlikeli bakışlar falan..."

"Öktem?" İşte şimdi gerçekten ne diyeceğimi bilmiyordum. "Sen etkilendin mi Polat'tan?"

"Ucundan," dedi sırıtarak. "Şu kadarcık," dedi ve ardından yerle eli arasında bir metreyi gösterdi. Dayanamadım ve onunla birlikte güldüm.

"Neye gülüyorsunuz hainler? Gelin bir de birlikte fotoğraf çekilelim!" Melisa'nın seslenişi tüm kuaförde yankılandı ve çalan müziği solladı o ân.

"Çekilelim çekilelim, başka türlü vereceğim 350 liranın acısı çıkmaz! Hafızam dolana kadar fotoğraf çekecek, 350 liralık boya akmasın diye saçımı haftada sıfır nokta beş kez yıkayacağım, yani iki haftada bir! Ulan boyanın tüpü 60 lira, kalan 290'ı ne KDV mi? Ben söyleyeyim, kazık... Aha kolum kadar... Girdi..." Öktem kısık sesle etraftaki çalışanlara düşmancıl bakışlar atarak ayağa kalktığında ben elimi ağzımın üzerine kapatmış gülüyordum.

Melisa istediği toplu fotoğrafları çektikten sonra arabaya geçtiğimizde saat geç oluyordu. Polat ve Öktem arasında garip bir enerji vardı, her ne kadar tüm yol boyunca sessiz kalsalar da. Polat muhtemelen Öktem'in manyağın teki olduğunu düşünüyordu ve Öktem de kafasında olur mu olmaz mı hesabı yapıyordu.

Telefonumdaki cevapsız yedi aramayı kontrol ederken kaşlarım çatılmıştı. Arabanın ön koltuğundaydım ve akan yolu izliyordum o sırada. Şarjımın yalnızca %5 olduğunu ve telefonumun sabahtan beri sessizde olduğunu yeni fark ediyordum. Öğleden kalma iki cevapsız arama Melisa ve Polat'tandı, diğer beşi ise Esved ve Alevhan'dandı. Esved'e müsait olduğum ilk ân dönecektim ama Alevhan konusunda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

"Gergin misin?" diye sordu Kunt, başımı çevirip ona baktı-

ğımda mekânın otoparkına giriyorduk bu yüzden yavaşlamış ve yüzümde oyalanmak için vakit bulmuştu. Sokak lambasının ışığıyla parlayan altın hareler dudaklarıma kaydığında tebessüm etmemek için büyük bir çaba sarf ettim. Ardından önüne döndü ve boş park yerine sürdü.

Kırmızı ruj sürmüştüm ve bu sefer bilerek yapmıştım çünkü artık en çok kırmızı rengini sevdiğini biliyordum ve bu ruju sürdüğümde başka bir şeye odaklanamıyor gibiydi. Amacım dikkatini dağıtmak değildi ama hoşuma gidiyordu.

Boğazlı, sırt dekoltesi olan siyah, mini bir elbise giyinmiştim ve dizüstü çizmelerle kombinlemiştim böylece bacaklarım çok da açıkta kalmamıştı. Elbisenin uzun kollu olması onu seçmemin en büyük sebebiydi. Birincisi, Dubai'de Rauf'un kıstırdığı günden kalan ve gördüğünde Esved'i deliye çeviren bileklerimdeki izler henüz geçmemişti bu yüzden uzun kollu iyi bir seçenekti. İkincisi, dolaptaki diğer her şey fazla basit ya da fazla abartılıydı.

"Gerginim," dedim dürüstçe. Gergin olmamın sebebi Dilberay Hanım değildi, Duru hiç değildi... Gergin olmamın sebebi, Behzat Karyeli'nin bu gece buraya gelme ihtimaliydi. Kunt biliyor muydu bunu? Nasıl hissediyordu?

Aynı ânda arabadan çıktığımızda kapılar kapanır kapanmaz araç kilitlendi. Kunt kabanının yakalarını düzelterek yanıma geldiğinde ellerim kabanımın ceplerindeydi ama bir ân tutması için dışarı çıkarasım gelmişti. Boğaz'daki mekân, şık bir restorandı ve Dilberay Hanım manzaralı koca bir masaya rezervasyon yaptırmıştı. Birlikte içeri geçtiğimizde garson önden ilerleyerek bize eşlik ediyordu. Başımı çevirip gergince Kunt'a bir bakış attım ama dikkatinin bende olmadığını fark ettim.

Polat, Melisa ve Öktem'i evlerine bıraktıktan sonra beni eve getirmişti ama tüm yol boyunca kafa karışıklığımı çözmeye çalıştığımdan onunla konuşmamıştım. Geldiğimde ise Kunt içeride değil, aşağıdaki gizli odadaydı ve bunu koridorda ona bakmak için odaya ilerlediğim sırada fark etmiştim. Aşağıda kum torbasıyla hatrı sayılır saatler geçirmişe ben-

ziyordu çünkü terliydi ve benimle konuşmasını kısa kesmiş, odasında duşa girmişti.

"Kunt Abi'mler de geldiğine göre artık yemekleri sipariş edebilir miyiz?" diye sordu Melisa, biz masaya geçerken. Bir tebessümle kısılan gözlerimi herkesin üzerinde gezdirerek selam verirken Duru'yu hızlı geçmiş, Dilberay Hanım'da ise uzun süre takılı kalmıştım. Samimiyetsiz bir şekilde dudaklarını gerip gözlerini benden çekti ve Kunt'a çevirdi. "Hoş geldiniz oğlum," dedi sıcak bir sesle.

"Hoş bulduk anneanne." Kunt'un sesi soğuktu. Oturmam için benim sandalyemi çektikten sonra yanıma oturduğunda benimle gerçekten bilerek göz göze gelmediğini düşünüyordum artık.

Bir diğer çekincem ise Melisa ve Efes'in yanında oturuyordu. Buz mavisi gözlerinin etrafına, onu son gördüğümdeki gibi siyah kalem çekmiş Lalifer Hanım kahverengi, uzun, yerel bir elbise giyiyordu ve ördüğü uzun saçlarını tek omzuna almıştı. Uzun ve gür saçları vardı. "Nasılsınız?" diye sordum gözleme evindeki hâli gözlerimin önüne geldiğinde. Gözlemeleri sardığı bohçanın içine bıçak koymasını ve kurda dikkat etmemi söyleyişini unutamıyordum.

"İyiyim kızım, hamdolsun," dedi Lalifer Hanım gözleme evindeki hâlinden eser kalmamış bir şekilde tebessüm ederek. Uzanıp su bardağından bir yudum içti.

"Annem yol yorgunu hâlâ, bir de araba yolculuğu altüst ediyor midesini," dedi Melisa ortaya yemek öncesi tadımlık bırakılmış mezelerden bir zeytini ağzına atarken. Ardından annesine döndü. "Anne sahi ya, sen balık sevmezsin çok, ee şimdi miden de iyi değil, yardım mı etsem ben sana tabağında? Çok iş şimdi o tabak senin midene..."

"Kızım biz seni aç mı bırakıyoruz lan? Doğru söyle aç mı kalıyorsun sen o öğrenci evinde?" Efes ciddi bir sesle sordu Melisa'ya dönerek.

"Melisa," dedi Dilberay Hanım, omuzlarına aldığı soluk yeşil şalı düzeltirken. "Bir tanem sen öğrenci evlerinde mi sürünüyorsun?"

"Sürünüyorum vallahi!" İsyankâr bir sesle iki yumruğunu da masaya yasladığında oyunculuğu gayet iyiydi. "Yemeğiydi, temizliğiydi, çamaşırıydı bilmem nesiydi... Anneannem Beyazıt'taki evlerden birinin kilidini açsa da sere serpe yaşasam!"

"Be nankör! Zaten haftanın altı günü bende kalıyorsun!"

"Abi sende iki gün kaldım üçüncü gün kapıyı açmadın da gecenin bir yarısı Beşiktaş'tan Harbiye'ye yürüdüm... Yazıklar olsun altı gün ne? Herkes yalancı olmuş."

Lalifer Hanım şaşkınlık ve öfke karışımı bir duyguyla oğluna döndüğünde Efes "Vallah billah tillah öyle bir şey yapmadım! Aha iki gözüm önüme aksın ki ya! Katı karıştırmış yanlış zile basmış basmış, açan olmamış! Benim suçum ne?!" dedi sandalyesinden kalkacak gibi olurken. "Yalan!" dedi Melisa. Ardından Efes, Melisa'nın üzerindeki kahverengi elbiseye baktı ve "Kahverengi olmuş kahperengi," diye söylenerek ayağa fırladı. Neden ayağa fırladığını, Melisa arkasından masadaki vazoya konulmuş çiçek buketini fırlattığında anlamıştım.

"Bizimkilerin enerjisi yine yerinde," dedi Ali Baran keyifli bir sesle, gülerek arkasına yaslanırken. O sırada yemekler servis edilmeye başlanmıştı.

"Onların enerjisi hep yerinde oğlum, bilmez misin?" dedi Dilberay Hanım gülerek torununa katılırken. "Hiç büyümezler, hep çocuklar."

"Bilirim," dedi Ali Baran, o sırada Duru meraklı gözlerle kocasına bakıyordu. Ali Baran, Duru'ya doğru eğilerek kulağına bir şey fısıldadı ve Duru güldü, bense duyamadığım için öfkelenerek kaşlarımı çattım.

Yanımdan kısık sesli histerik bir gülüş sesi geldi, ardından Kunt bana doğru eğildi. "Melisa bir keresinde anneanneme banyodayken şampuan yerine mor saç boyası vermişti ve anneannem o dönem saçlarını sarı kullanıyordu. Gerisi hayal gücüne kalmış."

Şaşkınlıkla ağzım açıldı ve başımı çevirip ona baktım, geldiğimizden beri ilk defa herhangi bir duygunun emaresini gösteriyordu. Üzerinde siyah bir takım ve ince, siyah boğazlı

kazak vardı. Hayal gücümün ötesinde yakışıklı görünüyordu ama tavırları yüzünden keyiflenemiyordum.

Dilberay Hanım'ın sağlığına kadeh kalkarken masada rakı içmeyen bir tek kendisiydi bu yüzden su kaldırdı. Bir ara Melisa gelen bir aramayla kalkıp iki dakika sonra geri gelmiş ve yemeğe davet ettiği arkadaşının gelemeyeceğini söylemişti, ben ise masada dönen sohbetten çok uzak; kafamın içinde kaybolmuş, tabağımdaki balığı tırtıklıyordum.

Dilberay Hanım, Duru ve karnındaki bebek hakkında heyecanla konuşuyordu. O sırada son beş dakikada beşinci kez titreşmeye başlayan telefonuma bir bakış attım. Çantamın içindeydi. "Açsana," dedi Kunt bana bakmadan. Tavrına kaşlarımı çatarak önüme döndüm ve telefonumu çıkartıp ekrandaki isme baktım. Kunt da görmüştü. "İzninizle," dedim telefonumla birlikte masadan kalkarken. Ardından restoranın çıkışına ilerledim. Girişte bir müzik orkestrası kuruluydu ve siyah, askılı, kadife bir elbise giyinmiş, omuzlarından sarkan kırmızı bir şalı olan kadın oldukça güzel şarkılar söylüyordu. Kapıdan çıkıp kendimi sahil soğuğuna attığımda kabanımı yanıma almadığıma pişman olmuştum.

"Efendim Esved?" Sonunda aramayı cevapladığımda denizden yana döndüm ve Boğaz'ı izlemeye başladım.

"Karaca," dedi Esved oldukça endişeli ve sert bir sesle. "Neredesin?"

Kaşlarım çatıldı. "Dışarıdayım, ne oldu?"

"Hemen konuşmamız lazım. Hemen," dedi son kelimenin üzerine bastırarak. Araba kullandığını düşünüyordum çünkü sesi uzaktan geliyordu ve yanında biri daha vardı çünkü arkadan gelen mırıldanma sesini duymuştum.

"Acil mi?" Dönüp restorana bir bakış attım. Sahil kenarına konuşlandırılmış, tek katlı, oldukça şık bir yerdi.

"Acil!" Esved'in ses tonu beni korkutuyordu.

"Tamam, tamam ama çok vaktim yok," dedim ciddi bir sesle. Aile yemeğinin ortasındaydık ve fazla geç kalırsam ayıp olacaktı ama bu gidişle olacak olan buydu. "Ortaköy'de bir restorandayım, adı..." Esved restoranın adını öğrenir öğren-

mez telefonu suratıma kapattığında, şaşkınlıkla ekranı kulağımdan uzaklaştırarak gerçekten kapatıp kapatmadığını kontrol ettim ama yapmıştı. Ne olmuştu da deliye dönmüştü?

Hemen önümde, çam ağaçlarıyla çevrelenmiş otoparkta son model kırmızı bir araç durduğunda şoför koltuğundan çıkmasını beklediğim kişi Beren değildi. Hızlı adımlarla çıkıp arka koltuktaki gül buketini aldı, oldukça büyüktü ve pahalıya benziyordu. Arabayı kilitledikten sonra mekânın merdivenlerinden inerken karşı karşıya geldiğimizde acelesi olduğunu görebiliyordum.

"Karaca," dedi Beren. Kollarımı birbirine sardığımdan titrediğimi görebiliyordu. "Dışarıda ne yapıyorsun? Neden içeride değilsin?"

"Bir arkadaşım gelecek, acil bir durum varmış herhalde bilmiyorum," dedim geçiştirerek. "Sen? Geç mi kaldın?"

"Bir işim vardı, geç kalacağımı söylemiştim," dedi kafasını sallayarak. "Arkadaşın ne zaman gelecek? O gelene kadar içeri geçelim bari, kabanını da almamışsın bak hasta olursun."

Eğer içeri geçersem eninde sonunda tekrar kalkmak zorunda kalacaktım masadan ve Kunt ne olduğunu soracaktı. Ona *"Bir arkadaşım gelecek acil bir durum varmış,"* da diyemezdim, direkt neyse onu söylemeliydim ama bu beni geriyordu çünkü o "arkadaşım" Esved'di.

"Bari benim kabanımı al," dedi Beren buketi göğsüne yaslayarak kabanının düğmesine uzandığında. İçeri girecek gibi olmadığımı biliyordu ama battı balık yan gider kafasıyla "Geleyim içeri, doğru haklısın, hasta olmak istemiyorum," dedim ve girişe yürümeye başladım onunla. Bugünlük Kunt'tan bir şey saklama kotamı çoktan doldurmuştum.

Girişte vestiyer, Beren'den kabanını istediğinde Beren buketi tutmam için bana verdi. O sırada koca buketteki bir gülün dahi henüz açmamış olduğunu gördüm. Beren neden koca bir buket açmamış gül almıştı? Dilberay Hanım böyle mi seviyordu?

Beren buketi geri almadan önce "Bir saniye," dedi ve orkestranın yanından platforma fırladı, köşede dikilen görevliye

"İstek parça çalıyor musunuz?" diye sorduğunu okuyabildim dudaklarından ama hepsi bu kadardı. Yaklaşık bir dakika sonra yanıma döndü, buketi aldı ve kocaman gülümseyerek "Hadi masaya geçelim," dedi. "Nasıl? Beğendin mi burayı? Dilberay Anneanne çok eski zamanlardan beri müşterisi, sahibiyle yakından tanışır. Artık sık sık gelirsiniz rakı balığa."

İsteksizce kafamı salladım, aslında öyle görünmek istememiştim ama bunun sebebi Dilberay Hanım'ın çok bariz benden hoşlanmıyor oluşuydu. Beren anlamış gibi dudak büzerek "Bir şey mi söyledi biri?" diye sordu. Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Merak etme," dedi ardından. "Dilberay Anneanne seni henüz tanımıyor. Eminim tanıdığında en çok seni sevecek."

İşte bu, bayağı uzak bir ihtimaldi. Öte yandan kendimi, beni sevmeyen birine sevdirmek gibi bir gayem yoktu ama bu "biri", önem verdiğim birinin önem verdiği biriydi. Bu da günlük hayatta uyguladığım kuralları geçersiz kılıyordu.

Bazen böyle oluyordu. İstediğiniz kadar denklem kurun, bilinmeyeni bulun, sağlamasını yapın... *Sıfır çarpanı.* Sıfır çarpanı geliyordu ve her şey altüst oluyordu.

"Beren kızım gelmiş!" Dilberay Hanım, Beren'i gördüğü gibi ayaklanmaya çalıştığında Ali Baran'la Efes yerinden kalkıp ona yardım ettiler, uzun süre komada yattığı için henüz kendi başına ayakta duramıyordu. Ben Kunt'un yanına, yerime geçerken Kunt'un bakışlarını üzerimde hissediyordum ama ona bakmadım.

"Madem dışarı çıkacaktın niye kabanını almadın yanına?" diye sordu.

Ona bakmadan "Uzun kalmadım," dedim.

"Neyse ne," diyerek önüne döndü.

Beren'in getirdiği açmamış güllerle dolu buketi, Melisa Efes'e çiçekleri fırlattığında boş kalan vazoya koydular. Buket büyük olduğundan garson ekstra bir vazo daha getirmişti hatta. Dilberay Hanım çatılmış kaşları ve tebessüm ettiği dudaklarıyla anlamlandırmaya çalıştığı gonca buketine bir bakış

atıp Beren'e gülümsedi. Beren kafasını iki yana salladı o ân. Dilberay Hanım'ın ifadesi anında düştü.

Şarkı söyleyen kadife sesli kadın sessizliğe büründüğünde orkestra da susmuştu. Kadının ona getirilen bir bardak sudan yudumladığını gördüğümde masaya uzanarak su doldurdum ve arkama yaslandıktan sonra küçük yudumlarla içmeye başladım. Ali Baran hiç susmuyordu ama anlattıkları da hiç ilgimi çekmiyordu, artık Dilberay Hanım'ın da ilgisini çekmiyor gibiydi. Beren'in hareketinden sonra en azından.

Ve solist kadın müziksiz bir şekilde şarkıya girdi.

Beren, Kunt'a; Dilberay Hanım ise bana döndüğünde yudumladığım su bardağı havada asılı kaldı. Melisa bir "Ah!" çekti telefonuyla bir video kaydederken. Muhtemelen *Instagram* içindi.

Su bardağını gergince masaya bıraktığım sırada telefonum yeniden çalmaya başlamıştı. "Müsaadenizle," dedim tekrar kalkarken. Garipti ki Dilberay Hanım gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Kunt bana bakmadan bileğimden kavradığında ona baktım. "Niye arıyor seni sürekli?" diye sordu sonunda altın harelerini üzerime çevirdiğinde.

"Bilmiyorum, bir şey konuşmak istiyormuş ve acilmiş. Acil olduğunu bilmesem masadan kalkmazdım," diye mırıldandım yalnızca onun duyabileceği bir şekilde. Bileğimi tutuşu zayıfladı, ardından tamamen bıraktı. Kapıya yürürken bu sefer kabanımı almıştım. Dönüp ona bakmasam bile bakışlarını sırtımda hissediyordum, dokundukları yeri yakıyordu sanki. Gergin bir havayla sonunda dışarı çıktığımda, otopark girişine çekilmiş *BMW*'yi gördüm; beni daha da geren şey, Esved'in yanında dikilen Alevhan'dı.

Basamaklardan hızlıca çıkıp otoparka geçtim ve şaşkın bakışlarımı üzerlerine çevirdim. "Alevhan? Senin burada ne işin var?"

"Asıl senin içerideki dallamanın yanında ne işin var?"

"Alevhan, tamam," dedi Esved o ân araya girerek. "Yavaş ol abiciğim."

"Siz nereden tanışıyorsunuz asıl?" Soğuk yüzünden elleri-

mi kabanımın ceplerine soktum. Öte yandan Alevhan'ın burada olması uzun zamandır ertelediğim bir gerçeği yüzüme çarpmıştı ki o da bu planı bozacak ve gerçeği ortaya çıkaracak biri varsa o da Alevhan'dı çünkü nişanın sahte olduğunu anlaması uzun sürmezdi.

"Öktem'le geçen sefer bir meseleden konuşmuştuk, olayın detaylarını öğrenmek ve haber yapmak için ofise geldiğinde Alevhan onu aradı, ben de kızı eve bıraktım. O esnada karşılaşıp tanıştık," dedi Esved kısaca ve ekledi. "Biraz konuştuk."

Buraya kadardı.

Esved biliyordu.

"Anlamıyorum," dedi kafasını iki yana sallayarak.

"Tehdit falan mı ediyor? Mesele ne abi Allahını seven anlatsın?!" Alevhan kafasını ellerinin arasına alıp gözlüklerini düzeltti ve alnını ovalayıp restoranı işaret ederek bana döndü. "Karaca sen tanımadığın bir adamla neden nişanlanasın pat diye? Hastaneye geldiğin günü hatırlıyorum yeni tanıştığınızı söylemiştin, bak uyarmıştım da ben seni bu herife karşı! Doğruyu söyle bak başın belada mı?"

"Değil!" dedim hazırcevap bir şekilde yükselen sesimle.

"O zaman ne?!" Alevhan öfkeliydi. "Bir sabah arıyorsun boş oda istiyorsun, köpek ısırmış kolunda iki metrelik adamla geliyorsun, bir bakıyorum herif magazinin gözbebeği Kunt Vidar Karyeli! Tehlikeli adam diyorum, dikkat et diyorum çat, nişanlanıyorsun! Üstelik haftalardır haber yok! Ne düşünmem gerekiyor şu ân tam olarak söyler misin bana?" Alevhan'ın telefonu durmaksızın çalıyordu elinde ama o delirmiş gibi ellerini kaldırmış bir o yana bir bu yana sallıyordu.

"Biliyorum ama seninle konuşacaktım," dedim endişeli bir sesle. "Yemin ederim! Sadece uygun vaktim olmadı!"

"Uygun vaktin mi olmadı?" Alevhan alayla gülerken elini saçlarından geçirdi ve elleri belinde uzağa baktı sakinleşmek için. "Bak Karaca," dedi ardından bana dönerek. "Okulu bıraktın, bildiğim kadarıyla başka uğraşın, meşguliyetin de yok şu ân '*Karyelilere gelin olmandan*' başka," dedi tırnak içinde söylediğini belirtircesine işaret ve orta parmaklarını aynı ânda

bükerek. "Söyler misin bana nasıl bulamadın vakit? Aramalarıma dönmedin, mesajlarıma cevap vermedin, Aybars Abi'nin partisine bile gitmişsin ama benimle bir kahve içmeye de mi vakit bulamadın Karaca?"

Alevhan'ın gözündeki hayal kırıklığını çok net bir şekilde görebiliyordum, öyle ki gözlerim dolmuştu. Çünkü söyleyemezdim. Tek başıma çıktığım dağda kurt saldırısına uğradığımı, gecenin bir yarısı buz gibi göle düştüğümü, kaçırılıp satılmaya çalışıldığımı, bir kadının gözlerimin önünde can verdiğini, Dubai'de boks maçı sırasında olanları, Sergen Kahir bilinmezini... Hiçbirini... *Abimin öldüğünü bile.*

"Eyvallah," dedi Alevhan o ân. Ardından telefonuna düşen aramayı cevaplarak kaldırıma çıktı ve yürümeye başladı. "Efendim hocam, geliyorum hemen..." Muhtemelen hastaneden arıyorlardı. Bir taksi çevirip içeri geçmesini izledim, yüzüme bile bakmadı. Öfkesi gözlerinden okunuyordu ama dümdüz bakışı önüne sabitliydi yalnızca. Alevhan öfkeliyken gözü hiçbir şey görmezdi ve olan buydu.

"Kırmışsın çocuğu, üzülme, halledersiniz," dedi Esved. İçime içime çektiğim nefeslerle ona baktığımda beni endişeli gözlerle izlediğini gördüm.

"*Neden* diye sormayacak mısın?" diye sordum ona. "Anlat demeyecek misin? Buraya bunun için geldin. Niye öylece dikiliyorsun?"

"Alevhan'la konuştuktan sonra Kunt'la olan ilişkinizin sahte olduğunu fark ettiğimde bir neden aradım ama bulamadım," dedi Esved. "Yine de iki öfkeli herif, gözümüz kararadı ve buraya geldik. Yol boyunca içimden sana çok soru sordum Karaca ama bir cevap alamadım. Şimdi sorsam, yine cevap alamayacağımdam korkuyorum," diye devam etti ve bir adım yaklaştı. Tam karşımda durmuş, gözlerimin içine bakıyordu. "Bana tek bir şeyin cevabını versen yeter. Bileklerinde gördüğüm izler..." Ellerimden tutup kaldırdığında hazırlıksız yakalanmıştım. "O adamın yanında olduğun için ödediğin bir bedel mi? Daha fazlası var değil mi?"

"Bileklerinde gördüğün izler mi?"

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve bunun bir kâbus olmasını diledim. *Bir, iki, üç...* Ardından göz açıp kapayıncaya kadar Kunt'tan sakladığım üç şey buldum ve biri ortaya çıkmıştı bile.

Omzumun üzerinden arkamdan gelen sese döndüm ama çoktan yanımıza yürümüştü bile. Çenesini sıktığı için içe göçen yanaklarına ve güzel yüzüne düşen lambanın ışığının altında, saklı bir öfkeyle dikiliyordu. Esved'in ellerindeki ellerime baktığını fark ettiğim an ellerimi kendime çektim. "Bileklerinde ne izleri var Karaca?" diye sordu Kunt, ölümcül sessizliğin içine doğru.

Benim bir cevap vermeme kalmadan Esved araya girdi. "Bilmiyor musun?" diye sordu Kunt'un karşısına dikilirken. Bu olayın buraya geldiğine inanamıyordum. "*Sahte* de olsa nişanlın, neden peşinden sürüklediğini bilmediğim kadın yanında zarar görüyor ve senin ruhun bile duymuyor öyle mi?" Bu ses tonunu tanıyordum, *ona hesap soruyordu.* Kunt dumura uğramış gibi görünüyordu. "Ne biçim adamsın lan sen?"

Kunt kendini tutmak istercesine gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra çok başka bir moda girmişti sanki. Esved'e cevap vermeden yanından geçip karşıma dikilirken bir elimi kaldırdı ve kabanımla elbisenin kolunu aynı ânda dirseğime kadar sıvadı. Rauf'un Dubai'de sertçe bağlattığı plastiğin derimi kestiği yerler hâlâ kırmızıydı ama iyileşiyorlardı. Birkaç aya kaybolacaklarından emindim.

Kunt gözlerini bir kez daha kapattı. Ardından bana bakmadan "Dubai'de mi?" diye sordu, burnundan soluyordu ama sakin görünüyordu.

"Söylemem bir şeyi değiştirmezdi..." diye cevap verecek oldum ama Esved'in bugün saldırı modu açık gibiydi. "Demek ki sana güvenmiyor," dedi Esved kendi kendine bir sonuca vararak. Sonunda Kunt'un dikkatini bu cümleyle çekmeyi başarmış ve kendisine bakmasını sağlamıştı. "Merak ettiğim şey, sana güvenmeyen bir kadın yanında ne yapıyor?"

"Esved, benden 'bir kadın' diye bahsetmeyi bırak," dedim sert bir sesle. Bilerek yapıyordu, Kunt'a oynuyordu.

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Kunt, yüzünde ruh gibi bir ifadeyle Esved'e döndü ve karşısına dikildi.

"İnan bana, Karaca'nın bana ihtiyacı olduğu zamanı bunu yüzüne bakarak söyleyebiliyorum," dedi Esved bir ânlığına kahve gözlerini bana çevirerek. Ardından Kunt'a bakmaya devam etti. Bu noktada sözleri beni bile iğneliyordu. "Ve Karaca beni ilgilendirir. Her zaman ilgilendirdi."

"Artık değil," dedi Kunt düz bir sesle. Esved'in söylediklerinden zerre etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Sahte ya da değil, *nişanlım*," diye devam etti Esved'in gözlerinden gözlerini bir saniye bile çekmeden. Ben ise yalnızca sırtını görebiliyordum. "Bu kadar."

Bu kadar.

Esved güldü alaycı bir tavırla. "*Nişanlın olduğu için* zarar gören *nişanlım*," dedi aynı alaycı tonla. "Aynı evde yaşadığınız hâlde senin günlerce başına gelen zararı göremediğin ama benim karşı karşıya geldiğimiz ilk an fark ettiğim, *nişanlım*," diye devam etti. Fazla ileri gidiyordu. "Eğer öyleyse, evet, *nişanlın*."

"Esved sonra konuşalım," dedim o ân aralarına girmeye çalışarak ama ikisi de bana bakmıyordu. İkisi de ayı gibiydi. İkisi de geri adım atmıyordu. "Kunt içeri geçelim lütfen, Dilberay Hanım'a ayıp olacak..." Beni duymuyorlardı.

"Neden önemsiyorsun?" dedi Kunt bir ânda, Esved'in gözlerinin içine bakıyordu. "Neden önemsiyorsun Karaca, anneannemin ne düşüneceğini? Bizim ilişkimiz sahte değil mi? Neden ilgilendirsin anneannemin düşüncesi seni?"

Kurumuş dudaklarımı ıslattım gergince. Ardından sertçe yutkundum. "Sen biliyorsun neden."

"Bilmiyorum," dedi, hâlâ bana değil Esved'e bakıyordu. "Söyle."

Söyle. Neyi söyleyecektim? *Bir şey.* Bir şeyi.

Arka plandan gelen restoran kapısının hiddetle açılma sesi dikkatimi dağıttığında odaklandığım her neyse çoktan aklımdan silinmişti. Duru'nun eğilerek çimenliğe kustuğunu gördüm, hemen yanındaki uzun boylu silüet Ali Baran'a aitti ve

ceketinin cebinden bir mendil çıkarttığında karısına uzatıyordu. Daha sonra eğilip bir şey söyledi ve içeri doğru yürüdü. Muhtemelen su getirecekti.

Duru ağzını sildikten sonra doğrulup yüzüne elleriyle hava çarpmaya başladığında restoran bahçesindeki aydınlatmalardan birinin yanında dikiliyordu, bu sayede yüzü net belli oluyordu.

"Nasıl ya?"

Hemen arkamdaki Esved'i unutmuştum. Ne aptaldım.

"Nasıl lan?"

Düzenli nefes almaya devam etmeye çalıştım ama çoktan kalp atışlarım göğsüme çarpmaya başlamıştı bile. Ben omzumun üzerinden bakarak arkama döndüğüm sırada Esved çoktan merdivenlerden iniyordu bile. Kunt kaşlarını çatarak arkasından baktı. Ardından göz göze geldik. Bir saniyeliğine yüzümdeki dehşeti gördüğünde merdivenlerde arkamdan iniyordu hızla.

"Nasıl lan?!" diye bağırdı Esved, sesi öyle gür çıkıyordu ki Boğaz boyu yankılanmış gibiydi. Duru'nun omuzlarındaki ceketi ve elindeki peçete yere düşerken suratındaki ifade dehşetle dondu o ân. Esved, Duru'nun dibine kadar gideceği sırada Kunt onu kolundan tutup öyle bir güçle çekmişti ki Esved neredeyse savruluyordu ama kolunu kurtarıp "Bırak!" diye bağırdı ve ceketini düzeltti.

Derince bir nefes aldıktan sonra bana döndüğünde ağzım açık, hiddetle inen omuzlarım ve ritmini bir türlü bulamayan kalbimle dehşet içinde izliyordum onu. "Karaca sen?" Anlamak istiyormuşçasına bir bana, bir Duru'ya bakıyordu. "Şaşırmadın? Onu gördüğüne şaşırmadın? Neden?"

"Esved bak," diye araya girecek oldum sonunda yutkunabildiğimde ama Esved'in öfkesi çok güçlü bir depremdi. Ardından tsunami getireceğine şüphe yoktu.

Duru çok korkmuş, titreyen dudaklarıyla derin nefesler alıyordu ve gözleri kanlanmıştı. Az önce Esved kendini kontrol edememişti ve neredeyse ona saldıracaktı. Avuçlarını sertçe bastırarak kendine gelmek istiyormuşçasına yüzünü sıvaz-

ladı. Ardından gerçek olup olmadığına karar vermek için bir kez daha Duru'ya baktı. "İnanamıyorum."

Duru'nun sulanmış gözleri benim üzerime çevrildiğinde çoktan gözyaşları akmaya başlamıştı bile ama tek kelime etmiyordu. "Düşündüğün gibi değil," dedim Esved'in dikkatini çekmeye çalışırken. "Anlatacağım. Söz. Ama önce sakinleşmen lazım."

"Yok yok, tam da düşündüğüm gibi," dedi tiksinircesine Duru'yu baştan aşağı süzerek. "Tepeden tırnağa pahalı kıyafetler, parmakta bir tek taş... Şuna bakın evlenmiş bile! Yıllar seni fazla güldürmüş Duru, gülmekten kırışmaya başlamış yüzün! Hak ettiğin hayatı yaşamıyorsun..."

"Esved," dedi Kunt, gözlerim anında onu buldu. "Yavaş." Arkadan Duru'nun hıçkırık sesleri geliyordu. Kunt, Esved'le Duru'nun arasındaydı ama üçünün de arasında en az bir buçuk metre vardı.

Önce kaşlarım çatıldı ve öfkelendim. Kunt ona anlattıklarıma rağmen nasıl Duru'yu koruyabiliyordu? Ama daha sonra, göz ardı edilen minik detayı hatırladım; Duru hamileydi.

"Sana ne? Sen ne biliyorsun?" Esved'in kendini kontrol edemiyor oluşunun altında yatan nedenleri kendime hatırlatmaya çalışırken bir yandan da işin bilmediğim bir kısmı var mı diye merak ediyordum çünkü Esved de kontrollü biriydi ve şu ân kendini kontrol edemediği her hâlinden belliydi. Kafasının içinde hangi sahne dönüp duruyordu? Hangi geçmiş tiyatro zihninde duraksız oynuyordu?

"Biliyorum," dedi Kunt kelimenin üzerine bastırarak Esved'e doğru bir adım attı. "Gözün döndü. Ya hemen kendine gel ya da defol."

Esved yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı, muhtemelen Kunt'a bir şeyler anlattığım için şaşkındı. Ardından Duru'ya döndü ve "Sen," dedi ona doğru bir adım atarak. O sırada restoran kapısı sesli bir şekilde açıldığında, elinde bir şişe suyla Ali Baran çıkagelmişti.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Ali Baran otoriter bir sesle. Kunt bıkkın bir nefes vererek elini saçlarından geçirdi ve

Esved'e dönüp "Git," dedi çatık kaşlarıyla. Esved o ân kendine gelmeye çalışıyor, ânı tartıyordu.

"Duru niye ağlıyorsun sen?" Ali Baran'ın büyük adımları, yavaş tempoda koşmaya döndüğünde Duru'nun ağlayışı şiddetlendi ve Ali Baran'ın kollarına koştu. Ali Baran o sırada eşine sarılırken öfkeli yüzünü Kunt'a çevirmişti. "Duru neden ağlıyor, ne dedin kıza? Masada sustun, sustun patladın mı burada? Bana olan öfkeni eşimden mi çıkarmaya çalışıyorsun şimdi? Hamile lan o, hamile!"

"Hamile mi?" Esved'in kısık sesi arka planda kaldı o ân, ben Kunt'un ifadesine odaklıydım. Alaycı bir gülüşle başını çevirmiş ve iki parmağının arasında burun kemerini sıkmıştı.

Duru "Gidelim," diyordu sürekli. "Gidelim, n'olur gidelim..." Esved, karışmış kafasıyla birkaç adım geri attığında ona döndüm ama kafasını iki yana salladı ve sonunda arkasını dönüp hızlı adımlarla bahçeyi terk etti. O gittiğinde üzerimde altın hareleri hissetmiştim, arkasından giderim diye mi bakıyordu?

Avucumun içindeki yok olmaya yüz tutmuş eski yaranın sızladığını hissettim. Belki o zamanlar biri olsaydı *gidelim* diyebileceğim, tutup elimden beni gerçekten götürebilecek biri... Ali Baran'ın Duru'yu götürdüğü gibi.

Her zaman dört ayak üzerine düşüyordu Duru. Bu hep böyleydi ve hep böyle olacaktı.

Birkaç dakika geçti, bahçede Kunt'la yalnızdık. O kadar uzun süre boş bakışlarla asfaltı izlemiştim ki artık asfalt gözümde boş bir tuvaldi ve ben fırçasının ucunda siyahtan başka renk olmayan bir sahtekârdım; siyah boyayla, kapkara bir tuvale çiziyordum resmimi. Üstelik küçükken pastel boyayla altını renkli boyayıp üzerine siyah geçtiğim kâğıt gibi, madeni parayla kazısam gökkuşağını göremeyecektim de.

"Arabaya geçelim," dedi Kunt. "Bu akşam gereğinden fazla uzun sürdü."

Ama akşam henüz bitmemişti. Ona cevap vermeme vakit kalmadan otopark kapısından giren siyah lüks aracın farları dikildiğimiz köşeyi tümüyle aydınlattı. O kadar güçlü bir ışık-

tı ki elimle gözlerimi korumak zorunda kalmıştım. Arabanın otopaka değil de direkt restoranın bahçesine girmiş olması garipti ama belki de yalnızca yolcu bırakıp gidecekti.

Aracın önündeki armaya gözüm takıldı.

Kunt'un içeri geçmediğini, yanıma attığı iki adımın tok sesi kulaklarıma çarptığında fark ettim. Aracın ön kısmındaki iki takım elbiseli adam oldukça robotik hareketlerle kapıyı açıp çıktılar. Ardından arkadaki sol kapı da açıldı ve takım elbiselilere üçüncüsü eklendi. Sağ kapıyı adamlardan biri açtığında dışarıya atılan adımı dikkatle süzdüm. Simsiyah, jilet gibi bir ayakkabı.

1.90 boylarında, kırklı yaşlarının sonunda bir adam araçtan çıktığında sırtı bize dönüktü. Girişe doğru baktı, restorana döndüğünde profilini gördüm, en sonunda bu tarafa döndü.

Takım elbiseli adamlardan biri uzanıp adamın kulağına doğru bir şeyler söyledi. Ardından diğer iki adama restoranın çevresinde konumlanmaları için işaret verdi.

Oldukça kalın ve uzun, siyah kaban giyinmiş, kırklarının sonundaki, koyu kumral saçları hafif kırlaşmış adamın yüzüne baktığımda beynimde şimşekler çakıyordu. Suratında herhangi bir ifade barındırmıyorken bile sert bakan gözlerini takip ettiğimde başımı yana çevirmek zorunda kalmış ve Kunt'un profilini görmüştüm. Aynı bakış, bir imza gibi, onun da yüzündeydi.

Başını sakin ve yavaş bir hareketle iki yana salladı.

Adamın dikkati o sırada üzerime çevrildi. Aynı nötr ifadeyle yüzüme baktığında ne hissedebileceğimi bilmiyordum, yalnızca beynimin çalışmadığını hissediyordum.

Adam hiçbir şey söylemeden restoranın girişine yürümeye başladığında içerideki çalışanlardan birinin ve müdür olduğu her hâlinden anlaşılan kısa boylu ceketli bir adamın onu kapıda karşıladıklarını gördüm. Ardından üçü de içeri geçti ve gözden kayboldular.

"Az önce ne oldu?" diye sorabildim, yutkunmayı da başarabildiğimde. Donmuş gözlerime can geldi, bakışlarımı Kunt'a çevirdim ama bana bakmıyordu. Önüne, boşluğa sa-

bitliydi gözleri ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine kafasının içinde olduğunu biliyordum. Zaten ne oluyorsa, insanın kafasının içinde oluyordu.

Koluna dokunup "Kunt," dedim tok bir sesle. Bana döndü, gözlerime baktı; bir şey hissetmiyordu ve bunu gözlerinde görebiliyordum. Büyük bir duygu karmaşasının içinde her şey sıfırlanırdı ve geriye yalnızca hissizlik kalırdı.

Adımlarının otoparka yöneldiğini gördüğümde arkasından koşar adımlarla giderek "Babandı o," deyiverdim. Telefonum çalmaya başlamıştı. "Kunt, kimdi o?"

"Babamdı, söyledin işte," dedi arabanın kilidini açarken. "Daha neyi soruyorsun?"

"Behzat Karyeli'ydi." Gerginlikten derin derin nefesler alıyordum, göğsüm inip kalkıyordu ve ağzımdan duman çıkıyordu soğuk hava yüzünden. "Babandı." Kendime anlatmaya çalışıyordum daha çok, kendim sindirmeye çalışıyordum.

"Aç şu telefonunu ya da kapa," dedi Kunt ön koltuğun kapısını açtığında ve içeri geçip oturdu. Ön camdan ona çatık kaşlarla bakmaya devam ettim. Ardından telefonumu çıkardım cebimden ve ekranda yazan isme baktıktan sonra cevapladım.

"Öktem şu ân müsait değilim, daha sonra konuşsak olur mu?"

"Karaca beni dinle, sakın kapama telefonu," dedi Öktem karşı taraftan gergin bir sesle. Gözlerimi Kunt'un yüzünden çekip sahil tarafına döndüm ve Boğaz'ın karanlığına baktım. "Öktem, kötü bir şey mi oldu?" diye sordum istemsizce.

"Kötü değil, yani ben söyleyeyim sen karar ver." Seslice derin bir nefes alıp verdi. "Kuaförde bana bir isim vermiştin hatırlıyorsan, Halit Tasmas. Adamı araştırdım. Daha önce gazetenin eline adamla ilgili bir sürü haber geçmiş, kamuoyuna duyurulsa sansasyon yaratacak haberler. Yaptığı işleri duysan ülkeye garezi var dersin. Çoğu klasöre erişim sağlayamadım ama bulduklarım bile kan donduracak cinsten. Bir şey daha var..."

"Ne?" Elimi saçlarımdan geçirip alnımı ovaladım. Öktem'in söyledikleri beni şaşırtmamıştı çünkü Halit Tasmas'ın nasıl bir adam olduğunu biliyordum.

"Söylememiştin biliyorum ama ben merakıma engel olamadım ve Kunt'la ilgili bir şey buldum," dedi tek nefeste. "Aslında onunla ilgili de değil tam olarak, babasıyla ilgili... Öğrendiğim ândan beri kapıma polis dayanacak da beni hapse atacaklar diye korkuyorum! Aslında çok da *top secret* bir bilgi değil ama gerçekten bilinmeyen bir şey."

"Dinliyorum seni." *Söyleme,* de diyebilirdim ama ben kuaförde yken Öktem'e Behzat Karyeli yerine Halit Tasmas'ın ismini vererek yeterince sorumluluk sahibi davranmış gibi hissediyordum. Üstelik az önceki sahneden sonra kimse Öktem'i susturmak istemezdi.

"Kunt'un babası... Behzat Karyeli. Yüksek rütbeli askermiş. Adam orgeneral, Karaca! Orgeneral! Düşünebiliyor musun? Kunt, 2019'da UFC'yi kazandığında Türk medyası patlatmak istemiş bu haberi ama devlet tarafından yasak getirilmiş. Haberin taslağını arşivde saklamışlar, önümde açık şu ân. İnanamıyorum ya, inanamıyorum! Sen biliyor muydun bunu?"

Dudaklarım aralandı, gözlerim sonuna kadar açıldı ve surat ifademin yüzümde asılı kaldığını hissettim. Hemen yanımdaki arabanın ön koltuğunda Kunt'un oturduğunu hatırladığımda ise ifademi düzelttim, arkamı döndüm ve ona donuk gözlerle baktım. Zaten beni izliyor olduğundan anında göz göze gelmiştik.

"Öktem, teşekkür ederim," dedim düz bir sesle. "Seni sonra arayacağım. Kendine iyi bak. İyi geceler." Ve telefonu kapattım.

Ön koltuğun kapısını açıp içeri geçtiğimde herhangi bir şey söylememi bekliyormuşçasına bana bakıyordu ama ona söyleyecek bir şeyim yoktu, o her şey gözümün önündeyken beni kör bırakıyordu.

Bir şey sormadım, bir şey söylemedim, hiçbir şey yapmadım. Sadece emniyet kemerimi bağladım ve arkama yaslanıp

az önce öğrendiğim şeyi sindirmeyi bekledim. Bekledim. Bekledim. *Bekledim.*

Gecenin geç bir saati olduğundan yollar boştu. Yaklaşık yirmi dakika sonra eve vardığımızda araba durur durmaz dışarı çıktım ve hiçbir şey söylemeden eve yürüdüm. Kapıdan içeri girerken Kunt'a bir bakış atmıştım, çatık kaşlarının altında tavırlarımı anlamaya çalışan bir ifade vardı.

Doğruca salona yürüdüm. Evin kapısı arkamdan kapatıldığında peşimden geldiğini anlamıştım. "Ne oluyoruz Karaca?"

"Kim senin baban?" Salonun ortasında kabanımı çıkarmış, bir elim belimde diğeri alnımdayken ona döndüm ve çenemi kaldırıp doğrudan gözlerinin içine baktım. "Ha? Kim?"

Ve yine o, *imza ifade.* Nötr bir surat ama çatık kaşlar ve sıkı bir çene. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Seninle biraz matematik yapalım," dedim ellerimi iki yanımda açarak. "Başından beri Halit Tasmas'a ne diyordunuz? Vatan haini. Adam aynı zamanda kamuoyunun gözünde saygın ve başarılı bir işadamı, ayrıca federasyonun da başı. Tamam. Bu cepte. Başka? Sağ koluyla abimin bir ilgisi var, bunu da biliyoruz. Bu da tamam. Başka? Senin bu adamla kişisel bir sorunun var, hatta anneannen ve abin bir boktan habersizken ailenin bir sorunu var, bunu görmemek imkânsız. Buna da tamam! O zaman Kunt, söyle bana, dört bir yana dağılmış tüm bu yapboz parçalarını birleştirecek eksik parça kim gibi görünüyor?"

Yüzünde mimik oynamıyordu ama ne demek istediğimi çok iyi anlamıştı. "Ben söyleyeyim, baban!" Bağırmıyordum ama öfkeyle konuşuyordum. "Bunca zaman ismi geçtiğinde ya da konusu açıldığında babanın kim olduğunu kafamda kurdum hep. O kadar kötü şeyler gördüm ki hayal gücümü zorladım! Kötü bir adam mıdır? Maçlarla ilgisi var mıdır? Ayağına kadar gelen o ciğersizlerden midir? Kimdir? Ve şimdi..."

Söylemeyecekti. Bildiğimi biliyordu ama sonuna kadar ağzını açmayacaktı.

On bir saniyelik nefes kafesi. O kafesin içine sıkıştım bir müddet. Nefes aldım, verdim, aldım ve verdim. Aşırı tepki mi veriyordum? Tüm bu yaşananlardan sonra, bugünden sonra, neye aşırı tepki veriyor olabilirdim ki?

"Orgeneral," dedim sorarcasına. Kunt'un gözleri kapandı, bunu söylememiş olmamı diliyordu.

"Yüzüme sormana alışmışım, dürüstçe," dedi yutkunurken. İç içe geçmiş kirpiklerini ayırdı, altın harelerini yüzümde gezdirdi. "Ama arkamdan iş çevirmene asla alışamayacağım Karaca."

"Öktem'e, abimle Ahmet Çevik'in fotoğraflarını bulduğu gibi Halit Tasmas hakkında da bir şey bulup bulamayacağını sordum, arkandan iş çevirmedim," dedim hiç düşünmeden. "2019'da haber yasağı getirilmiş bu bilgiye. Sanırım benim de bilgi yasağım var, çünkü ben seni hasta annemin salonuna kadar içeri alıyorum ama sen hâlâ koca bir sırsın Kunt. Koca bir sır!"

"Ne bilmek istiyorsun? Sana neyi sorma bana dedim, ne zaman soramazsın bir şey dedim?" Kaşları havalandı şaşkınlıkla, bu söylediğime inanamıyor gibiydi. "Sor Karaca, sor!"

Yaraya tuz basmak deyin, dikişleri elle değil yine bıçakla yarayı da deşerek açmak deyin, gecenin bir yarısı göğüs kafesine açılan koca bir savaş deyin... *İkiniz de sağ çıkamayacaksınız* deyin, ne kurt ne karaca. Ne derseniz deyin. Yine de o soruyu sordum.

"Annene bunu kim yaptı?"

Bir ânda salonu kaplayan ölümcül sessizlik, tavandan omuzlarımıza sarkıtılan soru işaretlerinin kancalarını sırtımıza geçirdi; havalandık, uçacağız sandık, *düşecektik*. Kunt'a baktım; eğer biliyor olsaydı bana 16 Nisan'ı sorardı, Ekin'i sorardı, her şeyi sorardı, daha fazlasını isterdi ama soracak kadar bilgisi bile yoktu geçmişim hakkında. Ben biliyordum. Ben annesine bir şeyler olduğunu, babasının ona bir şeyler yaptığını, abisinin onu terk ettiğini biliyordum. Bu yüzden merak ediyor ve cevap alamadığımda öfkeleniyordum.

Buna hakkım vardı. Buna hakkım yoktu. Fark etmez.

Hayatımda ilk defa, bencil hissettim. Onun içindi, kendim için değildi bencilliğim. En kötüsü de buydu. Çünkü ona zarar veriyordum.

Annene bunu kim yaptı?

Kendi sesim, kendi kafamın içinde yankılanadursun, Kunt'un bakışları bir gram değişmedi. "Yıllar önce rehin alındı. Kurtarılabilirdi ama özgürlüğü karşılığında istenilen şey kişisel değildi, ülkeyi ilgilendiren bir meseleydi. Hem annemi hem devlet sırrını tehlikeye atmayacak bir plan kuruldu ama sonuç başarısız oldu." Gözlerini kaçırdı, çatık kaşlarının altında burnundan soluyor ve o ânları hatırlarken çenesini sıkıyordu. "Bu kadar. Başka?"

Buraya kadar geldin. Duramazsın. "Kuleli'den sonra neden devam etmedin, madem baban da askerdi?"

"Çünkü annem öyle istedi."

Dik omuzlarım çöktüğünde, sesim artık daha kısık çıkıyordu. "Nasıl yani? Ama neden?"

"Anneannemin iki kızı, bir oğlu vardı Karaca," dedi Kunt düz bir sesle. "Aliye, Lalifer, Oğuz. Dayımı görev başında kaybettik. Albay'dı. O operasyondan babam ağır yaralı kurtuldu. Annem için bir travmaydı çünkü dedem, oğlunu kaybettiği için dayanamadı, peşinden onu da defnettik. Hem kardeşini hem babasını kaybetmiş oldu; eşini de kaybediyordu neredeyse. Bu yoldan gitmemi istemedi. Babama söz verdirdi. Çocukluğumdan beri beni otoritesiyle tımarlayan adama, bu yola hazırlayan adama, babama."

"Ama sen bunu istiyordun, üstelik anneni de bu yolda kaybettin... Hiç intikam almak istemedin mi?"

Kunt'un yüzü alaycı bir gülüşle karardı. Gülüşler yüzü aydınlatmaz mıydı? Kunt'un gözlerinin içi bile kararmıştı. Ceketini çıkartıp köşeye attıktan sonra vitrinin loş aydınlatmasını açtı ve bara doğru yürüdü. Beyaz gömleğinin kollarını kıvırırken "İntikam... Tehlikelidir. Çünkü intikam gideni geri getirmez ama senden daha fazlasını götürür. Buna izin veremem," dedi kontrollü bir sesle. Bu söylediğine bir yanının inanmadığını ve körü körüne intikam istediğini kanıtlı-

yordu ama diğer yanı, işte kontrol o yanındaydı ve bu onun ne kadar iradeli olduğunu gösteriyordu. "Annemin üzerine kimse benzin dökmedi Karaca, annem saklanmak için benzil varilinin içine girdi. Dışarı çıkarsa ölecekti, içeride kalırsa da zehirlenecekti. Yaşamayı seçti, üzerine çakmak çakacaklarını bilemedi."

Yutkundum. Bütün bunları anlatmak onun için kolay değildi ama ben soruyordum ve o anlatıyordu. Bardağa doldurduğu viskiyi tek yudumda kafasına dikerken başını arkaya doğru attı, gözlerini kapattı. Ardından bardağı masaya bıraktı ve elleri cebinde bana doğru döndü. "Limanda olanı hatırlıyor musun? Ahmet Çevik, annem gibi, seni de yakmak istedi. Şimdiye bütün bunların bağlantısını çözmüşsündür ama ben yine de açık konuşayım çünkü ben açık konuşmadıkça sen anlamak istemiyorsun. Annemin üzerine çakmak çakan Ahmet Çevik'ti, rehin alan Halit Tasmas. Oldukça sakin ve soğukkanlı canavarlar bunlar, insan öfkesini soyunup çıkmalı karşılarına yoksa o öfkeyle kendini yok eder, yok etmek istediklerini değil..."

"...çünkü öfkenin oturduğu masadan akıl kalkar," dedi, dedim; aynı ânda söylemiştik. Kunt'un çatık kaşları gevşemedi ama anladığıma memnun olmuşçasına ağır bir havayla salladı başını.

"Babanla iletişimdesin, değil mi?" Sorgularcasına değil, sorarcasına da değil, neredeyse emin bir tonla söyledim. "Sen federasyon tarafından, o asker gücüyle... Devireceksiniz bu adamları."

Kunt koltuğun kenarına oturduğunda elinde salladığı bardağın içindeki viskiye baktı. Ardından başını kaldırıp yüzüme baktı. "Evet."

"Bu da bir intikam."

"Haklı intikam."

"Ne fark eder?"

"Eder," dedi kafasını hafifçe sallarken. "Körü körüne intikam zarardan başka bir şey değildir. Biz düşmana ihtiyacı olan şeyi veriyoruz, zamanı ve onu zamanla zehirliyoruz. Sa-

bırsız insan hiçbir ince işi layıkıyla yerine getiremez Karaca, her zaman işler bu kural. Ben bu yola benden annemi aldıkları için çıkmadım ya da senden abini... Şu ân biz burada konuşurken kafalarına sıktıkları adamlar var haksız yere, tehditle, şantajla iş yaptırdıkları insanlar var; sen gördün, Ahmet piçinin kafası bile yerinde değil, seni kaçırıp satmaya kalktı. Bu intikam değil, bu temizlik. Onlar ait oldukları yere gittiklerinde benim içim soğumayacak çünkü benim annemi yaktılar, nasıl soğusun? Ben hep yanarım Karaca. Hep yanacağım."

Bir yudum aldı. Ardından başını çevirip yemek masasına baktı bir müddet. Masayı gösterdi başıyla. "Şuraya geçip oturduğun ilk akşamı hatırlıyor musun? Sana cesaretinin aptallığından mı yoksa kendini aptal gibi gösterecek kadar zeki oluşundan mı olduğunu sormuştum. Bana yanıldığımı söylemiştin. *Cesaretim konusunda ise yanılıyorsun, ne plastikten ne de demirden... Ben ateşin ta kendisiyim.* Bence de öylesin. Sen beni yakmaya gelmişsin."

Viski bardağını bir sehpanın üzerine bırakıp kalkışı vardı ki küfür yemiş gibi hissettim. "Neden böyle söylüyorsun?"

Her nereye yönelecekse de sorumla beraber bana döndü, kafasını hafifçe yana eğdi nötr bir ifadeyle. Ardından "Sormak istediğin başka bir şey yok mu Karaca?" diye sordu. Birkaç saniye geçti, saniyeler birbirini kovaladı ve koca bir dakika devrildi. Öylece gözlerine baktım, öylece beni izledi. Bir şey söylemeyeceğimi anladığında başını eğdi, dudaklarını ıslattı ve alaycı bir gülüşle parladı gözleri. İşte bu, öfkenin emaresiydi. "Her şeyi didik didik eden, Rauf'undan Namık'ına kadar arka arkaya sorular dizen Karaca... Ne oldu da iş Sergen'e geldiğinde lâl kesildi?"

İki. Bir gecede, iki hata. Önce bilekler, sonra Sergen. O ân dank etti. Kunt'un tavırları bu yüzdendi.

"Hâlâ susuyorsun," dedi Kunt, sessizliği hayal kırıklığı doluydu.

"Neden sana Kunt diyor, eski dostmuşsunuz gibi?" Sesimin bir rengi olsaydı o ân, kırmızı olurdu bu çünkü bu gece kanattığım, güven dar ağacıydı.

"Yirmi beş dakikalık sohbetinizde bunu da konuşmuşsunuzdur diye ummuştum," dedi tok bir sesle. "Konuşmadınız mı? Hiç sorun değil... Bir dahakine Bebek'te bir kahve içer arayı kapatırsınız. Bu sefer arkadaşın Öktem'e Polat'ı öperek dikkatini dağıtmaktan farklı bir taktik geliştirmesini söyle ama plansız, programsız çok kolay yakalandınız çünkü. Senden daha zekice bir hamle beklerdim."

"Kunt..." Ne düşünüyordu bilmiyordum ama ben çok kötü hissetmeye başlamıştım. Ona doğru bir adım attım ismini mırıldanırken ama bakışlarında bir değişiklik olmadı. "Düşündüğün gibi değil..."

"Ne düşündüğümü ne biliyorsun sen?" Öfkesini gizleyemiyordu. "Ya da şöyle mi sormalıyım, kaç tanesini tahmin edebiliyorsun? Çünkü kafamın içini görsen, öğlenden beri..."

Öğlenden beri. Polat hiç oyuna gelmemişti.

Sergen'in sunduğu joker kartı mı daha değerliydi de onu zor bir zaman için saklamalıydım yoksa tüm bu karmaşa Kunt'un güvenini sarsmaya değer miydi? *Biz bu yola beraber çıktık.* Nankör biri değildim, sadece, babasının mesleği gibi basit bir ayrıntıyı bile ölümüne bir yola çıktığı kadına söylemiyorken daha neleri saklıyor olabilirdi; işte bunun ihtimaliydi beni delirten.

Sırtıma hedef almış kamçılar belimi bükecek, kambur bıracak, hatta dizlerimin üzerine çökertecek gibi hissediyordum ve bu hissi başımdan defedemiyordum. "Neden babanın orgeneral olduğunu söylemedin?"

"Seni riske atmamak için ne kadarını söyleyebilirim, bunu tartıyordum kafamda," diye cevapladı beni sessiz soluk alış verişlerinin arasında.

"Yani daha fazlası olduğunu kabul ediyorsun."

"Hiçbir zaman reddetmedim."

Çenemi kaldırmıştım, başım dikti. Lakin gözlerim acıyordu ve sürekli yutkunma ihtiyacı hissediyordum yüzüne bakarken. Bir süre bakmaya devam ettim, yalnızca baktım. Kunt yeniden alayla güldü. "Hiçbir şey söylemeyeceksin değil mi?

Anlatmayacaksın," dedi kafasını iki yana sallarken. "Denemeyeceksin bile."

"Seni ya da planı kötü etkileyecek hiçbir şey yapmadım. İhanet etmedim. Bana güvenebilirsin."

"Ben sana güvenebilirim ama sen bana güvenseydin anlatırdın Karaca. Benden beklediğin şey tek taraflı," dedi Kunt bir adım geri çekilirken suratında ekşi bir ifadeyle. "Sergen düşündüğün gibi biri değil." Arkasını döndü ve salonun çıkışına ilerledi, birkaç saniye sonra merdivenleri ikişer üçerli çıktığını işittim ve kapanan kapısının sesini duydum.

Her şey paramparça olmuş gibi hissediyordum ama hâlâ bütünlüğe tutunan kısım sağlamdı ve benim de tutunabildiğim tek dal buydu. Üzerimi değiştirmek için çıktığımda temiz kıyafetler alıp duşa girdim ve suyun altında daha duru düşünebilmeyi diledim ama karmakarışıklığın kendisine dönüşmüş zihnim bir kördüğümdü. Nasıl çözecektim?

Joker kartını korumakla iyi mi yapmıştım mesela? Sergen'in nasıl biri olduğunu düşünüyordum, Kunt nasıl biri olduğunu düşündüğümü düşünmüştü de öyle olmadığını söylemişti? Alevhan'ın gönlünü nasıl alacak, Esved'e Duru'yu nasıl anlatacaktım? Ve Kunt... Bilinmezliğin gölgesinde nasıl inandıracaktım onu kendime?

Havluyla ıslaklığını aldığım nemli saçlarımı kurutmadan, üzerimdeki askılı üst ve şort saten pijama takımıyla banyodan çıktığım gibi odasının önünde dikildim ve bir süre kapı koluna baktım. Uyumuş olabilir miydi? Kim böyle bir günden sonra direkt uyuyabilirdi ki? Üstelik, ben nasıl uyuyacaktım? Geceler zehirdi.

Kapıyı tıklatıp kapı kolunu indirdim ve tok bir klik sesiyle kapı açıldı. Aralıktan içeri girdiğimde odanın içi karanlıktı ama yer yer köşelere yerleştirilmiş loş lambalar yanıyordu. Kunt'u hiç görmediğim bir köşede, duvara sabitlenmiş büyük televizyonun yanındaki koltuklarda gördüm. Pencere açıktı, üzerinde kısa kollu bir tişört ve eşofman vardı, sigara içiyordu.

Sigara içmeyeli uzun zaman olmuştu.

Kapıyı sessizce kapatıp yanına yürüdüm küçük adımlarla, oda buz gibi olmuştu. Onun oturduğu koltuğun hemen yanındaki koltuğun kenarına oturduğumda dönüp bana baktı. Pijamalarımı ve ıslak saçlarımı süzdü. Ardından önüne döndü. Duş almıştı ve hoş bir şampuan kokusu vardı odada, sigara dumanına karışan.

Geçip giden dakikalarda bana bakmadı, herhangi bir şey söylemedi; sadece parmaklarının arasındaki sigara dalından bir nefes çekti, ben de yanaklarının içe göçüşünü izledim.

Ardından bir ânda ayağa fırladı, sigarasını küllüğe söndürdü ve pencereyi kapatıp perdeyi çekti. Yanımdan geçip giderken birkaç saniye göz göze geldiğimizde aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama çatık kaşlarla bakıyordu bana; daha doğrusu askılı üstüme ve nemli saçlarıma.

"Kunt," dedim en sonunda sessizliği bozarak. Ayağa kalkmış ve ona doğru birkaç adım atarak karşısına geçmiştim. "Bir şey söylemeyecek misin?"

"Bir şeyler söylemesi gereken ben miyim?"

Değildi, özellikle bu akşam. Çünkü en çok merak ettiğim sorularıma cevap vermişti. Artık babasının kim olduğunu ve Halit Tasmas'la ilgisini, annesine ne olduğunu biliyordum. Dayısını ve dedesini nasıl kaybettiğini bile.

Alaycı gözlerini kaçırdıktan sonra başını öne eğip dudaklarını ıslattı. Ardından bileklerimi tutup kaldırdı ve izlere dikti gözlerini. "Şunu bile o piçten öğrendim ya..." Esved'den bahsediyordu. Bileklerimi bırakıp altın harelerini gözlerime dikti. "Sergen'le başka ne zaman görüştünüz? Ne zamandır tanışıyorsunuz?"

"Senden saklayabildiğimi düşündüğün zamanlar da var yani," dedim gözlerimi kısarken.

Alayla güldü. "Bilmiyorum," dedi seslice nefes vererek. Ardından elini agresifçe saçlarından geçirdi. "Allah kahretsin ki bilmiyorum, tamam mı?"

"Her şeyi bilen Kunt Vidar Karyeli, bu sorunun cevabını bilmiyor öyle mi?"

Gözlerini sakinleşmek istercesine kapatarak parmaklarını

saçlarına geçirdi ve saç diplerini çekiştirdi, arkasını dönerek birkaç adım atmış ve derin nefesler almıştı. "Başka neler var?" Başını kaldırdı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Başka neler saklıyorsun?"

Kaşlarım havalandı. "Bunu bana sen mi soruyorsun?"

"Soruyorum evet, söyle," dedi Kunt, yanıma geldi ve karşıma dikildi. "Anlat. Ya şimdi ya hiç."

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve alayla ona baktım. "Ya şimdi ya hiç?"

Bekliyordu. Gözlerinde görebiliyordum. Gerçekten onu dehşete düşürecek kelimeler dökülmesini bekliyordu dudaklarımdan. Öfkelenmiştim, bana gerçekten güvenmiyordu ya da bu kendi güvensizliğiyle ilgiliydi ki o boşluğu da ben yaratmış olabilirdim bu öğlen çevirdiğim dolapla. Fark etmezdi. Çünkü kendimi tutamadım ve "Maç kaydını izledim," dedim hiç tereddütsüz.

Baktı. Öylece baktı. Mimikleri donmuş gibiydi, bunu beklemiyordu. Ben de beklemiyordum.

Her şey, işte şimdi paramparçaydı.

Kalp atışlarının hızlandığını duyar gibi oldum bir ân. Kunt başını yana çevirip gözlerini sımsıkı kapatıp açtı, derin bir nefes aldı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Ardından hiçbir şey söylemeden kapıya ilerledi. "Nereye?" diye sordum peşinden giderek.

"Salonda uyuyacağım."

"Ne?" Kapıyla arasına geçmiştim. Birazdan ona bunun bir şaka olduğunu ve ortamın fazla gerildiğinden ağzımdan kaçıverdiğini söyleyecektim. "Neden?"

"Düşünmem gerekiyor," dedi. Ardından bana bakmadan geri çekildi ve bir elini arkasına atıp tişörtü boynundan çıkardı. Dağılmış saçlarını ellemeden tişörtü uzatıp göğsüme bastırdığında düşmemesi için istemsizce tuttum. "Al."

"Neden?" Çarpıntım başlamıştı. "Ama ben..."

Kunt kapıyı açtı, sırtımı kapıya yaslamış oluşum onu ilgilendirmemişti. "Uyuyabilirsin," diye kesti lafımı. "O sabah ben kalktığımda sen kendi odanda mışıl mışıl uyuyordun.

Seni ben taşıdım kollarımda, odama. Orada uyudun ama benim yatağımda uyan istedim. Geceleri gitme başka bir yere istedim. Alıştım herhalde, bilmiyorum... Uyuyabilirsin ama sen bensiz. Teorin doğru. Tişörtü giy."

Şöminede yanan odunların çıkardığı patlak sesi, kış bahçesinin camdan duvarlarına vuran ısrarcı yağmur damlaları ve sesi kısılmış pikapta çalan eski, karışık bir plak. Saat gecenin kaçıydı? Belki de sabaha doğruydu, bilmiyordu. Öylece koltuğa oturmuş, başını sırtlığa yaslamış, bomboş gözlerle tavanı izliyor, sesleri dinliyor ve düşünüyordu.

Sorun neydi? Sorun yoktu, her şey yolunda gidiyordu. Sorun olmaması gerekiyordu. Defalarca kontrol ediliyordu her şey sonuçta, yanlış giden bir şey olsa haberi olurdu.

Bu gece böyle hissetmek için bir nedeni yoktu.

"Burası," demişti babası, genç adam henüz on yaşlarındayken; elini tutmuş ve genç adamın şakağına yaslamıştı. *"Eğer bir gün burayla kavgaya tutuşursa,"* diye devam etmiş ve diğer elini de alıp genç adamın kalbine götürmüştü. *"Kalbini dinleme. Sana maçı kaybettirir. Sahaya çıkmadan nakavt mı olmak istiyorsun? İstemek diye bir şey yok. Öyle bir fiil yok. Hedef var, plan var, sabırlı olacaksın bolca; başarısızlık imkânsız. Başarısızlık kabul edilemez de. Senin yüzünden insanlar ölürse ne diyeceksin ailelerine? Özür mü dileyeceksin? Burası sana sadece özür dilettirir."* Kalbinin üzerindeki elini bastırdı o zamanlar bir çocuk olan genç adamın göğsünün soluna. *"Burası ise tecrübe kazandırır."* Diğer elini ise daha çok bastırdı şakağına.

"Burayla işin yok senin," demişti o akşam şakağındaki elini indirirken sol göğsündeki elinin üzerine yumruğunu yerleştirip baskı uygulayarak. Genç adam o gece sol eli göğsünde uyumuştu.

"Burası seni insan yapan yegâne şey," demişti çünkü annesi, çok değil birkaç akşam önce. Güzel kadın piyano başında bir kadeh şarap yudumlarken beste yapıyordu ve oğlunu yanına oturtup başını okşadıktan sonra sıcacık avucunu sol göğsüne yaslamıştı. *"Burası yoksa; bir robottan, bir makineden farkın olmaz. Burası yoksa insanlar seni yönetir. Seni yönetir, senin hayatını da yönetir, seni ele geçirirler. Burayı koru."*

Burayı koru.

Ebeveynleri öylesine farklıydı ki birbirlerinden, nasıl bir araya gelip evlendiklerini ve üstüne dört çocuk yaptıklarını bilmiyordu. Babası dört çocuk yaparken aklını kullanmış ve tecrübe kazanmış olmalıydı, annesi ise bolca sevgi ve şefkat. Biri beyindi, diğeri kalp. Birbirlerini tamamlıyorlardı ama öte yandan öylesine zıtlardı. "*Aliye Hanım,*" derdi babası, annesine hitaben konuşurken. Saygı çok önemliydi babası için ve en büyük saygıyı da çocuklarını doğuran kadın hak ediyordu elbette ki. Öte yandan annesi cilveyle konuşurdu, "*Behzat Bey!*" derdi güler bir tınıyla, keza gözlerinin içi gülerdi de.

Genç adam istemsizce tebessüm etti. Plakta kısık seste çalan şarkı Selda Bağcan'dan *Ayrılık*'tı.

Bu gece böyle hissetmek için birçok nedeni vardı.

Bu gece babasının, genç adam masa başında dik durmuyor diye sırtına bağladığı cetveli hatırlamayacaktı ya da her sabah saat dörtte kaldırıp beş kilometre yol koşturduğu soğuk kış günlerini, barfikste yeterince etkileyici olmadığı ve güç kazanamadığı için uyanık kalıp parmak şınav çekmeye çalıştığı ve parmaklarından birinin üzerine düştüğünde çat diye kırıldığı ama sessizce, kendi başına kaynatmaya çalıştığı o sabahı. Çocuktu. Top peşinden koşmak istiyordu, kitap okumak değil. Kitap da okurdu ama top peşinden koşabilseydi ya işte biraz... Ya da o, sınıftaki herkesin toplanıp gideceği filme gidip bir kova patlamış mısır yemek istiyordu; yıllar sonra özgür hayatında, televizyonda aynı filme denk geldiğinde küçük bir çocuk gibi ağlamak değil.

Yirmi altı. Çok değil, bir iki hafta sonra yirmi yedi olacaktı. Yirmi yedi koca yıl ve yalnızca yirmi beşinden sonrasını yaşadığını hissedebiliyordu.

Baygın bakan gözleri, kış bahçesinin kapısında bir hareketlilik hissettiğinde başını kaldırıp kapıya baktı ama görmek istediği kişi değildi gelen. Yeşil bir eşofman takımı ve siyah bir kot ceket içinde içeri giren sarışın kuzeniydi. Efes. "Kahvaltıya mı geldin amına koyayım, saat kaç haberin var mı senin? Karga bokunu yeseydi bari."

"Karga bokunu yedi mi bilmiyorum ama biz kesin boku

yedik," dedi Efes. Genç adamın bu ciddi tavrı Kunt'un da doğrulup kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. Efes yüzünü sıvazlayarak kendini kuzeninin yanına attı. Ardından "Ne cenabet geceymiş amına koyayım böyle gecenin, bir bitmedi ya!" diye bağırdı öfkeyle.

"Bağırma," dedi Kunt bastırarak. "Uyandıracaksın."

"Saçmalama istersen geri zekâlı, üst katta uyuyor kız," diye söylendi Efes. Ardından güldü. "Duygusal bir piçim yalnız ben şu ân. Bağırma uyandıracaksın ne lan? Sanki yan çekyatta yatıyor kız. Allahım sen dünyayı yok et!"

Kunt seslice nefes verip gözlerini devirdi. "Ne söylemeye geldin sabahın köründe? Kes zevzekliği de anlat."

"He, o mu," dedi Efes gergince dudaklarını birbirine bastırarak. "Hay sikeyim niye bana verdiler bunu sana söyleme görevini ya? Taş, kâğıt, makasta kaybettim ama biliyorum makas yapacaktım ama ve de fakat Polat götlük etti. Baktı biliyorum gözünde güneş gözlüğü vardı..."

"Çabuk söyle de kurtul. Başım ağrıyor."

"Ha bir de başın ağrıyor?" Efes'in kaşları kalktı, kulakları dikildi. Buz mavisi gözlerini kocaman açmış, kuzeni ve dostuna bakıyordu gerginliğini saklamaya çalıştığı bir ifadeyle. "Neresi ağrıyor tam olarak? Beyninin sağ lobu mu sol lobu mu? Sağ ise aman sabahı bekleyelim, hem sen bir gidip uyu, kendine gel, tazelen, ayık kafayla konuşuruz. Bunlara ne gerek var şimdi, aa hiç gerek yok..."

Kunt sabır çekerek başını çevirdi ve seslice nefes aldı. "Ulan şuradaki elli yıllık pikap senden daha iyi çalışıyor amına koyayım, takıldı yine ya!"

"Yazıklar olsun pikap mı? Pikap mı? Şimdi de elli yaşındaki bunamış pikapla mı bir olduk? Yazıklar olsun."

"Onu dedin," dedi Kunt.

"Yazıklar olsun ve de ayrıca hayret bir şey," dedi Efes.

"Dayak yiyeceksin bak gece gece."

Yeniden geriye doğru yaslanmış, başını koltuğun sırtlığına yaslamış, tavana dikmişti bakışlarını. Plaktaki şarkı değiş-

mişti ve hiç çalmaması gereken bir şarkı çalmaya başlamıştı. "*Kurtaaar Allaaaaahım beniiiiii,*" diye mırıldandı Efes kısık bir sesle, aynı pozisyonla koltuğa yaslanırken.

"Sikeyim böyle aşkın kederini," diye devam etti Kunt.

"Yaktın adamı Işıl German... Yazıklar olsun yaktınız adamı. Yazıklar olsun ve de ayrıca hayret bir şey."

Kunt yaslandığı yerde gram kımıldamadan kolunu yanına uzattığı gibi kuzeni Efes'i yakasından yakaladı ve tek hamlede kendine doğru çekti, neredeyse burun buruna gelmişlerdi. "Dokuz saniyen var teyzeoğlu."

"Peki ama neden dokuz onu bir söyle. Beş değil on değil neden dokuz? Dokuz çocuk mu istiyorsun?"

"Ya senin beyin hücrelerine protein sağlayan ekosistemi sikeyim ben ya," diye homurdandı adamı yakaladığı gibi aniden geri ittirerek, gözlerini kapatıp sabır çekti. "Efes ciddiyim konuş. Kafa kalmadı, bugün gelen giden arkadan vurdu. Konuş yoksa kötü olacak bak."

"Üf, of, öf ve de pof, tamam," diye mırıldandı Efes. Yakasını düzelterek doğruldu ve sıkıntıyla nefes verdi. "Halit Tasmas, programına göre bu gece İran'daki şu lojistik şirketinin başındakilerle yemekte olacaktı. Şerefsizin evladı neyin peşindeyse Karaca'nın eski mahallesine gitmiş..." Kunt birden yattığı yerde doğruldu ve sonuna kadar açılmış gözleri, çatık kaşlarıyla teyzeoğluna baktı. "Eski evini basmış adamlarıyla. Herif manyak gibi kiracıları da balkona kilitlemiş bu soğukta, baba olan delirmiş bir şekilde balkondan düşmüş ya da itmişler bilmiyoruz, durumu kritik. Muhtemelen sorun çıkardı, adamlardan birinin de gözü döndü. Görgü tanığı yok ya da kimse tanıklık yapmak istemiyor, susturulmuşlar."

"Nereden bulmuş?" Kunt çenesini sıktı, nefes alış verişleri sıklaşmıştı ve dudakları kurumuştu. "Pezevenk herif nereden bulmuş lan?!"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi Kunt?" Efes, endişeli bir ifadeyle kuzenini süzdü. "Bizimkiler mahalleye vardığında, yani yaklaşık bir saat önce, hiçbir iz yoktu.

Evi dağıtmışlar. Ne aramış manyak bilmiyoruz ama ev fena hâlde. Üflesek yıkılacak bir yapı zaten... Neyse. Durum bu."

"Efes bu olamaz, hayır." Kunt ayağa kalktı, elini saçlarından geçirdi ve avuçlarını gözlerine bastırdı. "Hayır, hayır, hayır, sikeyim, hayır!"

"Sence biri bilgi mi sızdırdı yoksa kendi bir ipucu mu buldu da kafasında ampul yandı?"

"Bilmiyorum!" Pikabı kapattı, gergince şöminenin yanındaki koltuğa oturdu ve dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi. "Aklım durdu, çalışmıyor..." Ellerini gözlerinden çektiğinde altın hareli ela gözleri kan çanağıydı. Derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı. "Her şey mi üst üste gelir amına koyayım ya!"

Efes'in çatık kaşları gevşedi o ân, elini kısa platin sarısı saçlarının üzerine koydu ve ardından ensesine bastırdı. "Bir şey mi oldu?"

"Yok bir şey," diye homurdandı Kunt, alnını ovalıyordu. "Şu siktiğimin Sergen meselesi."

"Valla ben hiç şaşırmadım, kız seni ayakta uyutsa yeridir. Zaten zehir gibi aklı var, seninkinin aksine onunkisi çalışıyor. Sergen'le anlaşma yaptıysa bile şaşırmam."

Kunt başını kaldırıp kuzenine baktı, bakışları tersti ama doğruyu söylediğini biliyordu. Karaca akıllı bir kızdı ve bir şeyleri sezdiğinin de farkındaydı Kunt, yalnızca onu yanında ve güvende tutabilmeyi umuyordu ama Sergen'in girdiği bir denklemde "güven" sözcüğüne yer yoktu. Sergen varsa Karaca güvende değildi ve Karaca ağzını açmıyorken, ne yapabilirdi, bilmiyordu.

"Beni asıl şaşırtan Polat'ın şu Karaca'nın arkadaşına kanıp şaşırması oldu. Adamı mala çevirmiş kız, amına koyayım. Bir geldi feleği şaşmış hiçbir şeyden haberi yok... Tabii Melisacığım olayı çakmış, hemen aydınlattı. Yalnız aydınlatmasaydı daha mı iyiydi şu noktada bir sorgulamaya başladım ben, özellikle sen *Audi* anahtarlarıyla *SUV*'nin kapısını açmaya çalışıp bir yandan tekmelerken bir yandan da *"Açılsana! Lan! Koyduğumun! Arabası! Dört tekerin! Dördünü de! Sikeyim!*

Açıl ulan gideceğim!" diye bağırarak tüm otoparkı ayağa kaldırdığında öğlen. Videonu çeken kadına *Chanel* marka çanta almak zorunda kaldık, dolar almış başını gitmiş tabii... Videoyu tamamen telefonundan silene kadar da canım çıktı ayrıca. Yanlışlıkla kadının galerisinde kırmızı donlu artı on sekiz, hatta ne on sekizi amına koyayım artı elli sekizlik fotoğraflarını gördüm! Kadın uzaktan yirmilerinde görünüyordu, bir yanına gittim en az elli... Gözlerim bozuldu kesin, yazıklar olsun ya hastaneye döktüğüm paraya yazık ve de hayret bir şey ayrıca yani..."

Kunt suratını buruşturdu. "Keşke kırmızı donlu artı elli sekiz demeseydin," diye mırıldandı.

"Dedim valla. Benim maruz kaldığım şeylere bundan sonra sen de maruz kalacaksın. Başka türlü bu ilişki yürümez Kuntaki," dedi Efes. Ardından ayağa kalktı ve "Burada yatardım, senin sıcacık yatağında ama doludur şimdi orası. Başkasını da koynuna aldın ya, yazıklar olsun ve de ayrıca..."

"Hayret bir şey," diye tamamladı onu Kunt. "Hadi abiciğim, hadi yallah evine..."

"Kovuyorsun bir de beni, yazıklar olsun kendi kendime bile çıkıp gidemiyorum şu evden."

Kunt istemsizce güldü, Efes gittiğinde şömineyi söndürdü. Pikaptaki plağı dikkatlice kılıfına yerleştirip çekmecesine bıraktıktan sonra kış bahçesinden çıktı ve merdivenlere ilerledi. Uyuyabileceğini düşünmüyordu, hayır, uyuyamayacağından emindi ama uykuya ihtiyacı vardı. Karaca neredeydi? Hangi odada uyumuştu? Kunt emindi, onun gibi inatçı ve gururlu biri, o tartışmadan sonra asla kendi yatağından başka bir yerde uyumazdı.

Bu yüzden kendi odasını denemedi bile. "Kontrol etmek için," diye mırıldandı kendi kendine. Başka türlü kendini, şu ân muhtemelen mışıl mışıl uyuyor olduğunu düşündüğü kızın odasının kapısında bulmasının başka bir nedeni olamazdı çünkü.

Kapıyı tıklatmak için refleks olarak elini kaldırdı ve tıklattı. Ardından kendine sinirlenerek diğer eliyle kapıya tıklatan

elini tuttu ve "Elini sikeyim Kunt," diye homurdandı. *Uyuyan kızı uyandıracaksın eşek herif. Kapı tıklatmak ne?*

Kapıyı sessizce açıp aralıktan sıyrıldı ve içeri geçti. Başını kaldırdığı ân gördüğü manzara, henüz başını kaldırırken fark ettiği titreyerek ışığını duvara yansıtan mumlar ve henüz yanmamış mumların önünde elinde çakmakla dikilen Karaca kesinlikle beklediği şey değildi. Uyumamıştı. Öyleyse kapıyı tıklattığında bunu da duymuş muydu? Duymuştu.

Kunt kaşlarını çattı, yutkundu ve yerdeki, komodinin üzerindeki, pencere kenarındaki mumlara baktı. Karaca bir şey mırıldanıyordu ama anlaşılmıyordu. Kunt biraz yaklaştı, "Karanlık," dediğini duydu. "Karanlığa mum yak." *Karanlık.* Öylesine korkuyordu ki karanlıktan ama öylesine cesurdu. Neden böylesine korktuğunu bilmediği bu karanlık, artık onu da öfkelendiriyordu. Ne yapmalıydı? Kendi odasındaki loş lambalar gibi evin her köşesine lamba döşettirse yedi yirmi dört yanan, o zaman hallolacak mıydı? Ama tüm dünyayı aydınlatamazdı.

Tüm dünyasını aydınlatabilirdi.

O ân fark ettiği iki şey vardı: Birincisi, Karaca, ona verdiği tişörtü giymemişti. Tişört yatağın içindeydi ama üzerinde değildi. İkincisi ise, Karaca uyanık değildi.

Hassiktir. Aklından geçen ilk şey bu oldu. Ne yapacaktı? Tüm bu mumları nereden bulmuştu bu kız, salondakileri buraya mı taşımıştı? Ne zaman? Kunt kış bahçesindeyken mi? Ruhu duymamıştı.

O ân aklına tek bir şey geldi. Dikkatli olması gerektiğini biliyordu ve açıkçası biraz daha düşünse bu odanın içinde kalmasına gerek kalmayacak çözüm yolları da üretebilirdi ama saat çok geçti ve yorgundu, kendi de uyumak istiyordu. Güvende olduğunu bilerek. Yanındaki kadına güvende hissettirerek. Biri olmadan diğeri de olmuyordu. Kunt bu yüzden artık, yalnız gecelerde uyuyamıyordu.

Dikkatli ve yavaş adımlar attı yatağa doğru, Karaca diğer köşedeydi ve dikkatlice mum yakıyordu. Bu sefer perdeleri

sökmemişti, bu iyi bir şeydi ama bu şekilde yangın çıkarabilirdi, mumları söndürmesi gerekiyordu.

Dikkatlice örtüyü kaldırdı ve içine girdi Kunt, gözlerini kızdan ayırmıyordu. Karaca son mumu da yaktıktan sonra pencereye yürüdü, mumların etrafında gezindi, Kunt'un tarafından geçti ama yanına gitmedi. Bunun yerine dolaba ilerledi, valizi çıkardı. Valizi neden çıkarmıştı? Karaca öndeki küçük gözü açtığında, Kunt çatık kaşlarla hafifçe doğrulmuş ne yaptığını izliyordu. Karaca kahverengi bir ilaç şişesinden bir hap aldı ve ağzına attı. Ardından şişeyi aldığı yere, valizin ön gözüne koyup valizi de dolaba bıraktı ve dolabın kapısını kapattı.

O neydi lan? Kunt'un düşünceleri bundan ibaretti. Karaca az önce ne yapmıştı?

Önüne döndüğü ân mumların ışığı yüzünü aydınlattı, işe o zaman donuk bakan gözlerinin altını ıslatmış gözyaşlarını gördü. Karaca onları silmiyordu ve sürekli yenileri akıyordu. Üstelik bir eliyle sürekli diğer elinin avucunun içini ovalıyordu. Kunt bir ân yataktan fırlayacak gibi oldu ama Karaca'nın ilgisini çektiğini fark ettiğinde hareketleri dondu; bir eli örtüde, bir bacağı yatağın dışındayken donmuştu.

Karaca yatağa yürüdü, bir süre yatağın önünde dikildi. Ardından örtüyü kaldırıp içine girdi ve Kunt'un olduğu tarafa doğru yan dönüp yattı. Genç adam şaşkınlıktan dilini yutacak gibiydi, üstelik Karaca bunu ilk defa yapmıyordu ama Kunt her seferinde aklını kaybedecek noktaya geliyordu.

Dikkatlice ve yavaş hareketlerle kalktığı yere geri yattığında bir kolunu genç kadının boynundan geçirdi, Karaca uyum sağlarcasına yanağını Kunt'un göğsüne yasladı. Kunt bir elini istemsizce Karaca'nın saçlarının arasına geçirdiğinde yine o süt kokusu burnuna çarpmıştı ve sıktığı tüm kasları gevşemişti. Her seferinde böyle oluyordu. Gidip kullandığı ürünlere bile bakmıştı. Kahveyi sütlü içtiği gibi duşta kullandıklarını da süt aromalı alıyordu. Karaca sütü çok seviyordu.

Eski bir melodi çalındı Kunt'un kulaklarına, aslında zihninde çalıyordu ama uykuyla bilinç hâli arasında sıkışmışken

ayrımını yapmak zordu. Annesiyle şarkı söylediği o nadir akşamları hatırladı, göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Göğsü zaten sıcaktı.

"Neden soruyorsun? Nereye, gideyim..." Kısık bir sesle mırıldanmaya başladığı bu şarkının damağında bıraktığı his hâlâ aynıydı. *"İki yol var demiştin, hangisini seçeyim..."* Dilinin ucuna gelenler ve mantığının sınırlarından geçenler onu çok zorluyordu bu sıralar. *"Korkma bebeğim,"* diye fısıldadı şarkıya devam ederek. *"Hepsinin sonu aynı..."* Sonun aynı olmamasını umuyordu. *"Çok yukarılarda biriymiş..."* Öyleydi. *"Bunları yaptı..."*

Bunları yaptılar. Tüm bunları. Ve biz de yaptık. *Her kesiği bıçak açmaz,* deyişini hatırlıyordu şimdi göğsüne kıvrılıp oraya kendine yer edinene. *Ve bazen insan, bile bile kendini deşer,* diye devam etti o lafına içinden.

Üzerimde düğmesi kopmuş bir kot pantolon var, fermuarı bozulmuş, çekememişim. Bu yüzden ceketimi olabildiğince aşağı çekiyor ve saklamaya çalışıyorum. Bu yüzden kamburum çıkmış ve bu yüzden karnım ağrıyormuş gibi yürüyorum; karnım ağrımıyor değil, sadece ağrıyan tek yer karnım değil. Saçlarım hiç olmadığı kadar pis, yağlı; alnımın köşesi acıyor, neden bilmiyorum, en son ne zaman aynaya baktım onu da bilmiyorum. Dudağım patlamış, onu fark edebiliyorum sadece; dilimle ne zaman dokunsam acıyor çünkü. Ve ellerim... Ellerim mum yanığı olmuş ama olsun diyorum içimden, karanlıkta kalmadım bu sefer. Yanıklar var. İs sinmiş... Kokuyorum da. Ve bir kesik, elimde, avucumun içinde, öyle bir kesik ki; diksinler istemiyorum, izi kaybolsun istemiyorum, hep hatırlamak istiyorum bugünü. 16 Nisan'ı. Dönme dolabı. Her şeyi. Unutmayacağım diyorum içimden, unutmak zavallıların işidir. Unutan geçmişiyle lanetlenir. Hatırlamak seni güçlü kılar.

Sekiyorum, sekerek yürüyorum; dizkapaklarımdan biri çıkmış, o zamanlar bunu idrak edebilecek bilgiye sahip değilim ama artık biliyorum. Kaburgamda da iki yerde ezik var, başta hiçbir şey gibi görünecek ama zamanla moraracak ve tüm göğüs kafesime yayılacak... Mor, yeşil ve sarı ezikler. Sarı güzel. Sarıyı severim. Röntgen çekilecek hastanede, göğüs kafesimi ve göğüs kafesi boşluğumu göreceğim; her şeyi oraya gömeceğim, her şeyi gizleyeceğim. Unutmayacağım ama yeni bir hayat yaşayacağım.

Etraftaki insanlar... Bana bakıyorlar. Nasıl görünüyorum, her yıl şiddete uğrayan binlerce kadından yalnızca biri gibi mi? Biri de yanıma gelip neden sekiyorsun, bu hâlin ne, su ister misin diye sormuyor... Diğerlerine de sormamışlar mı? Halbuki çok susamışım ve hiç param yok, tek düşünebildiğim ise eve ulaşabilmek. Çünkü o zaman annemin yanında ve güvende olacağım. Abim yok. Abim artık yok. Abim gitti. Güven duygusunu da yanında götürmüş, bari onu bıraksaymış. Ama güven zaten abim demekmiş. Yeni öğreniyorum.

Anne ben öldüm ama üzülme bak yeniden doğdum diyeceğim eğer eve ulaşırsam. Ulaşamazsam abime söyleyin, annemi yalnız bırakmasın. Alzheimer başlangıcı teşhisi konuldu çünkü. Şimdilik unuttuğu şeyler yalnızca mercimek çorbası -ocakta-, ütü -fişte-, cüzdan -pazara giderken evde- ama liste büyüyecek biliyorum. Henüz eve ulaşmamış, annemi rakı sofrasının başında sarhoş bulmamış, dizlerinde ağlamamıştım; henüz beni keselememiş banyoda, ağlamamış benimle, saçlarımı tarayıp kurutmamış, örmemiş; uyumamış benimle... Henüz yoldayım. Henüz sabahına uyanmamışım ertesi günün, annem her şeyi unutmamış geceden, sormamış bana "*Çanakkale gezin nasıl geçti güzel kızım? Neler yaptınız anlat bakalım,*" diye sormamış. Yalan söylemek zorunda kalmamışım gözünün içine baka baka çünkü o geziye gitmedim ben anne. Başka bir yerdeydim bunca zamandır. Çok, çok karanlık bir yerde.

Atlamışım. Dönme dolabın tepesinden. Nasıl olabilir bu? Mırıldanıyorum bir yandan, kulaklarımda hep aynı melodi. "Altı... Üstü... Bir bilet... Parası..." Ağlıyorum, yüzüme yapışmış saç tellerinden belli olmuyor ama belli olsa da kim gelir yanıma? Kadına kimse yardım etmez sokakta. "Haydi... Koş gel... Bir cennet burası," diye mırıldanıyorum, sesim kısılmış, öyle açım ki ama midem büzüşmüş içeride. Elimin tersiyle ağzımı siliyorum, dudaklarıma bulaşan kanın tadı midemi bulandırıyor. *Kan.* Devam ediyorum şarkıya. "Rengârenk... Bir yaşam... Umut rüyası..." Kahkaha atıyorum, karnım acıyor, bir duvara tosluyorum ve düşüyorum en sonunda, kenarına tünüyorum.

Yağmur yağmaya başlıyor. Önümden insanlar geçiyor koştura koştura, kaldırım kenarından hızla geçen bir araba yol kenarına birikmiş suyu üzerime sıçratıyor. Mutlu oluyorum, su çünkü. Su. *Susamışım çünkü.* "Dönme, dolap... Bir ömür öğütür..." Ağlamaya başlıyorum yeniden. Atlamışım çünkü ben. "Orada, zaman durur... Hep dönülür..." Bacaklarımı kendime çekiyorum, dizim kopmuş gibi hissediyorum artık, daha fazla yürümeye takatım yok. Dönme, dolap! Dönme!

Ve hayat dokunur sana. Sanki bak, ben buradayım der. Bir çocuk çığlığı... Düş biter. Aynı iğrenç melodi. Hayatım boyunca unutamayacağım, biliyorum. Benimle kalacak bugün hep. Duş yaptırabilsem bugüne, temizleyebilsem bugünü, yemek yedirsem su içirsem, masal okusam, dizimde sallasam, uyutsam, sarılsam keşke bugüne... Sarılsa biri de bana. On yedi yaşıma. *Hayır...* Artık kimseye muhtaç olmak yok. Sen yeniden doğdun. Doğum günün kutlu olsun. Bundan sonra her günü, on yedinci yaşınmış gibi yaşayacaksın. On yedi çizik atacaksın yatağının başucuna, devam edeceksin yoluna.

Kalkıyorum ayağa, hava kararmış artık. Ne zaman kararmış bilmiyorum. Eve ulaşacağım daha, içeri girip annemi sarhoş bulacağım rakı sofrasında, sonra... Sonrasını anlattım işte.

Sanki hiç sarılmamış kimse bana, öyle yalnızım. Hiç hissetmemişim sevgiyi şuramda, öyle yabaniyim bugün. Gün hiç aymamış gibi, ve hep karanlık sanki...

Hayır. Dinle beni.

Yaş on yedi.

Devam edecek...

TEŞEKKÜRLER

Siyam serisine gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederim. Satırların arasında kendinizi bulabiliyorsanız, bir ânlık da olsa dünyanın tüm endişelerinden sıyrılıp başka bir dünyanın kapılarını aralayabiliyorsanız ve birlikte gülüp üzülebiliyorsak ne mutlu bana.

Kış Güneşi ile başlayan maceramızda *Kanbeyaz*'ı da bitirdik. *Küllerinden* ile maceramıza kaldığımız yerden devam edeceğiz...

Takipte kalın!

Sevgiler,
Beyza

Sözleri silah etmiş kadın, elindeki silahın tetiğine
baskı uygulayan parmağını titretmez;
gözü karadır.
Sözleri silah etmiş bir adam ise eli tetiğe değdiği ân tereddüt
edeceğini bildiğinden gözü kapalı ateş eder;
zorunda bırakılmıştır.

Tüm hayatını geride bırakıp gerçeğin peşine düşen ve tehlikenin koynuna atılan Karaca, varlıklarını hissettiği ama ismini koyamadığı sırların üzerine kapıları kapatıp korkularının onu dört duvar arasına hapsettiği yeni hayatında; geleceğinin, geçmişini eşelediğinden habersiz şimdi.
Usulca estiği için üşütmediğini düşündüğü o kış rüzgârı, öfkenin alevlerini harlıyor. Yalanlar söyleniyor, sırlar tutuluyor, gerçekler saklanıyor.
Gece çöküyor.
Karanlığın, sevdiği kadının elini kolunu bağladığını gören Kunt Vidar Karyeli, ipleri eline alıyor.

www.epsilonyayinevi.com
9 786254 143175
KDV'den muaftur